

A close-up, high-angle shot of a man's face, focusing on his right eye and part of his nose and cheek. He has a light beard and mustache. The background is a blurred green, possibly foliage. The text is overlaid on the right side of the image.

Sega

NAMASTE

UN ROMAN DE AVENTURI SPIRITUALE
ÎN INDIA

McCANN
BUCHAREST

HUMANITAS

Sacru e lăcașul din tine unde sălășluiește universul
întreg. Din iubire, înțelepciune și pace e locul acela.
Când și tu, și eu suntem acolo, amândoi suntem unul.
Ești în inima mea, sunt în inima ta,

NAMASTE

Sega

NAMASTE

UN ROMAN DE AVENTURI SPIRITUALE

ÎN INDIA

Hannote!

Cu prietenie,
Sega

Musonul cu parfum de tei

E trecut de miezul nopții și liniștea mirosind a flori de tei se furișează în casă pe ușa deschisă de la balcon. În penumbra din hol, chiar la intrare, așteaptă cuminte rucsacul albastru, pe care îl am dintr-a șasea. E un rucsac mare și zdravăn, nepăsător la trecerea timpului, dar bucuros să fie umplut din nou, ca pe vremuri. 15 kilograme cu totul. Nu înțeleg ce atârnă așa greu. Sunt doar trei cămăși subțiri, două tricouri, o jachetă de trening, două perechi de pantaloni scurți și două de pantaloni lungi, o pereche de șlapi, o periută de dinți, un aparat de bărbierit, o trusă cu medicamente (că nu se știe) și alte câteva mărunțișuri. Rucsacul albastru se sprijină de alt rucsac, micuț și cenușiu, care adăpostește un kilogram de ghid *Lonely Planet*, câteva cărțuții, un caiet pentru însemnări, două pixuri și mai multe nu, că nu mai încap. Rucsacul cel mare și rucsacul cel mic așteaptă aventura – un cuplu încremenit de teamă să nu rupă vraja nopții. Un Don Quijote și un Sancho Panza dintr-un alt basm. Rosinanta fiind eu.

Călătoria se așterne în fața ochilor. Nu e o cale, ci o sumă de căi posibile. O întindere albă, căreia nu îi întrezăresc marginile. Ar însemna că m-am rătăcit din nou dacă pe întinderea asta m-aș întâlni cu urmele pașilor mei... E teama din stomac care mă trage înapoi, spre lucrurile știute pe jumătate, dar e și zbaterea inimii care mă îmboldește înainte, spre cealaltă jumătate, a lucrurilor neștiute și imposibil de intuit. Mi-a fost frică multă vreme să mă desprind și să pornesc în necunoscut. E un drum abrupt, care trece drept prin această frică. Nu am însă alternative. Toate celelalte variante m-au adus în același punct: pe marginea prăpastiei. Poate că și calea asta duce tot acolo. Deocamdată, e doar o posibilitate. Nu și o realitate.

Las în urmă o lume de care m-am înstrăinat încetul cu încetul. Ce mai las în urmă sunt niște reclame din care mi-am câștigat dozele de existență. Plec să îmi caut propriul slogan. *Slaugh ghairm*, în galeză. Strigătul de luptă. Plec să îmi caut strigătul de luptă, cu toată disperarea adunată într-o bocceluță de curaj. Astăzi, 11 iunie 2008, peste numai câteva ore, voi zbura spre Londra și de acolo mai departe, spre Mumbai, unde plouă întruna de câteva zile. În India, țara misterioasă de la capătul pământului, a început potopul. Și nu-mi pot imagina decât un muson cu parfum de tei.

Zborul

Mă zvârcolesc după încă o gură de aer, agățat de marginea vieții cu

cărligele fragile ale nebuniei. Sunt pe moarte. La căpătâiul meu veghează cineva, însă nu văd cine. Îi simt doar prezența. Copleșit de groază, urlu după ajutor. Sfârșitul mi-e aproape. Mă scufund în moarte. Ca un susur intermitent la început și apoi din ce în ce mai deslușit, ca o ploaie de lumină peste firea întunecată a urgiei care mă locuiește, șoptele celui care mă veghează ajung la urechile mele. Blânde, ca ale unui chirurg liniștindu-și pacientul înaintea unei operații complicate. Nu te teme, vei învia imediat după ce vei muri, ai să vezi, vei învia imediat, nu te teme... Șoptele coboară odată cu mine, acolo unde mă duc. Închid ochii și mor.

Plămânii îmi ard ca după o lungă repriză de înot pe sub apă. Mă trezesc trăgând în piept aerul rece, fără să mă mai satur. Confuz și speriat, mă chircesc în scaunul capitonat cu pluș albastru. Scâncesc ca un nou-născut. Sunt un nou-născut. În jurul meu, realitatea se assemblează cu repeziciune, particulă cu particulă, noțiune cu noțiune, până când toate sunt așa cum au fost și totuși un pic altfel. Până când simțurile țipă la mine: Gata, ai înviat!

Lumea doarme dusă. Obloanele hublourilor sunt trase. Lumina de ambianță încălzește atmosfera înghețată de aerul condiționat. Afară, motoarele uriașului Boeing 777 al companiei British Airways zumzăie ca doi bondari, pe spinarea cărora zburăm noi, ca o povară. Mă șterg de transpirația rece și mă așez mai bine în scaunul confortabil. Nu știu cum, dar visul mi-a alungat spaima din sinapsele. Nu-mi mai e frică. În urechi aud cu ecou vorbele părintelui Arsenie, pe care l-am vizitat în martie, la Techirghiol. Îi cerusem un cuvânt de folos. Trebuie să mori în fiecare clipă ca să învii, mi-a spus el. Moartea înseamnă viață... Trebuie să mori ca să învii. Acuma nu știu dacă mă înțelegi matale, însă mi-ai cerut un cuvânt de folos și eu ți l-am dat... Surâsul hâtru al bătrânului călugăr, ca și vorbele rostite prin barba lungă și albă se evaporă lent, făcând loc întrebării: Cine mă veghea în vis? Nu părintele Arsenie, asta știu sigur. Atunci cine? Caut răspunsul în fărâmele de vis pe care mi le mai amintesc, cu ochii la ecranul îngropat în spătarul scaunului din față. Asia digitală e tăiată de o line roșie, de capătul căreia trage tare spre Mumbai un avion mititel. Sunt de zece ore în aer. Am traversat o noapte și două continente. Am sărit peste cinci fusuri orare. Am visat că mor și m-am trezit din nou la viață. Căpitanul aeronavei anunță 20 de minute până la destinație. Încă n-am aflat cine veghea la căpătâiul meu.

Ieșim din norul cenușiu și continuăm coborârea. Încă puțin și ajungem. La 500 de metri dedesubt, gunoaie împrăștiat pe kilometri pătrați. Imaginea devine tot mai clară, pe măsură ce ne apropiem de pământ. M-am înșelat. Nu este o ghenă, ci o mare de maghernițe

înghesuite unele într-altele, până în buza pistei de aterizare. La câteva aripi distanță, copii în zdrențe ne fac cu mâna de pe acoperișurile învelite cu folii de plastic de toate culorile.

Parfumul Indiei

În 1492, Gérard Depardieu alerga în *slow motion*, pe muzica lui Vangelis, prin apa până la glezne. Alerga împleticit, lăsându-le în urmă pe *Niña*, *Pinta* și *Maria* pentru limanul visat în toate nopțile de groază ale traversării marelui ocean. La capătul puterilor, uriașul cu suflet de copil se prăvălea voluptuos pe nisipul fin – tot în *slow motion* – sărutând pătimaș țărmul Indiilor de Vest.

Primul lucru pe care orice Columb îl face când pășește în India de Est este să sărute pătimaș văzduhul. Parcă toate mirodeniile pământului său strâns deasupra acestui loc, revărsându-se apoi ca o ploaie de miresme. Închid ochii. Nările se deschid larg, ca porțile unei cetăți străvechi, primind acest sol nevăzut al lumii noi. Parfumul... Deci așa miroase musonul indian, mă pomenesc gândind. Și gândesc în continuare, e un reflex de fost creator de reclame... *Indian Monsoon*, 150 ml. Un flacon sferic închizând un lichid roșu coral, ținut în palme de Aishwarya Rai, însemnată cu o bulină la fel de roșie între sprâncenele arcuite aristocratic. Aishwarya Rai zâmbește enigmatic, din semiprofil, privind pe sub genele lungi cu ochii ei de safir (lentile de contact) în obiectivul aparatului de fotografiat. Aishwarya Rai poartă un sari de mătase vernil și e luminată de o lună plină aurie, pe jumătate ascunsă de norii unei nopți violet... India se dezvăluie călătorului sosit din Vest ca o amantă plină de promisiuni, în preludiul lung al unei nopți fierbinți de iubire.

Țara din care am plecat acum 15 ore e deja o amintire inodoră și incoloră, parcă dintr-o altă viață. Iar musonul nu miroase câtuși de puțin a tei. Deschid ochii. Îmbătat de cel mai năucitor parfum pe care l-am cunoscut vreodată, fac primul pas, împleticit, pe pământul Indiei.

Adil și musonul

La ieșirea din Aeroportul Internațional Chhatrapati Shivaji sunt luat pe sus de o mulțime agitată de oameni cu fețe tuciuirii și haine murdare. *Taxi, sir? Taxi? Here, sir! Yes, taxi?* Băieți, vin din România, așa că nu mă impresionați voi cu una, cu două. Fără să îmi pierd cumpătul, scot telefonul din buzunar și sun.

Hello! Naqiya? I've just landed în Mumbai și nu știu ce să fac, I'm feeling

totally lost...

Respir adânc și îmi șterg broboanele de transpirație de pe frunte. Aerul e fierbinte și umed.

Wow! Segă? You are here already? Oh, I am so happy! Am crezut că ajungi ceva mai târziu. Iartă-mă, cred că am încurcat puțin borcanele. Îmi pare tare rău că nu te-am întâmpinat la aeroport, *as promised*. Dar nu-ți face griji. *Please take a pre-paid taxi to Super Cinema*, te aștept acolo...

Naqiya – se pronunță Nakaia – vorbește o engleză impecabilă, colorată melodios cu inflexiuni indiene. Din mulțimea de pensiuni prospectate pe internet înainte de plecare, am ales-o pe a ei dintr-un motiv cât se poate de simplu: Naqiya m-a ajutat să-mi înving teama de grozăvii, molime mortale, malarie și diluvii închipuie. Când privești cu ochiul minții peste mări și țări, totul capătă proporții înfricoșătoare. *Don't worry, you'll be just fine*, îmi scrisese ea în emailul de răspuns, reducând distanța de 5 155 km dintre București și Mumbai la o reconfortantă apropiere umană.

Ținând strâns biletul *pre-paid* cumpărat cu 350 de rupii de la ghișeul indicat de Naqiya, ajung la taxiul alocat. Parcă m-am întors în timp. Bondocul negru cu acoperiș galben este un Tata care seamănă leit cu Fiatul din anii '60. M-aș mira să funcționeze. *Namaste, sir, my name is Adil*, se recomandă șoferul făcând o plecăciune cu palmele împreunate în dreptul inimii. Îmi preia apoi rucsacul albastru și îl depune cu pioșenie în portbagaj, ca pe-o ofrandă la picioarele unei zeități hinduse. Mă înghesui pe bancheta din spate, cu genunchii la gură și cu rucsacul cenușiu în brațe. *You big guy, sir! This small car, nah?* râde Adil, aruncându-se la volan, pe scaunul din dreapta. Își netezește apoi părul cu palmele și își îndreaptă cămașa kaki peste maioul cândva alb. Parcă s-ar pregăti pentru cine știe ce misiune înaltă, nu pentru o banală cursă de taxi. *We go!* mă anunță el binedispus, răsucind cheia în contact.

Pornim la drum pe banda stângă, printr-o lume întoarsă parcă pe dos. *Welcome to Mumbai, sir! First time India, nah? What country are you from, sir? What is your good name, sir?* După ce îi dau răspunsurile cuvenite, discuția lăncezește. De fapt, se împotmolește definitiv. Adil nu știe mai multă engleză de-atât, iar eu nu știu hindusă. Când îl mai întreb de una, de alta, ascultă încordat, fără să spună nimic, zâmbind gales din oglinda retrovizoare. Apoi clatină repede din cap, stângadreapta, precum cățelușul cu arc de pe bordul mașinii. Răspunde după un răstimp, ca fulgerat de o revelație: *A-cha! A-cha!*

Cursa nu e chiar așa banală pe cât am crezut. În jurul meu, haos dezlănțuit. Pietoni, ricșe, motociclete, automobile, autobuze galbene și camioane colorate strident, polițiști, vaci, capre, câini jigăriți și cocoși înfoiați se amestecă pe străzile întortocheate ale Mumbaiului ca într-un blender supraturat, înălțând spre cerul plumburiu o simfonie distonantă de claxoane, strigăte, mugete, cotcodăceli, hămăieli și răpăieli de motoare fără tobe de eșapament. Adil nu semnalizează când depășește. Își ia pur și simplu avânt și se înfinge nonșalant în breșa ochită dinainte să se formeze. Sunt convins că e doar o chestiune de timp până la accident, dar îl aud chicotind. *No problem, sir, don't worry...*

Adil a folosit ștergătoarele o singură dată, când a atins accidental întrerupătorul. Și-a cerut scuze. A mai făcut-o o dată cu bună știință, iar ștergătoarele au revenit, ascultătoare, pe chederul din josul parbrizului, unde au rămas de atunci înțepenite. Acum plouă cu spume, însă Adil preferă să conducă ieșit pe jumătate afară din mașină, gesticulând și claxonând, ca un mare dirijor, compozitor și balerin al celui mai bizar spectacol rutier din câte am văzut până acum.

Profitând de faptul că rulăm în spatele unei cirezi de ricșe leneșe, pe care Adil le mână cu blândețe, îmi mut atenția de la trafic și arunc un ochi primprejur. Oricum m-aș răsuci, poveștile curg spre mine de la fiecare colț de stradă, de sub fiecare arcadă, din orice gang și de pe oricare acoperiș. Cadrul nu va fi niciodată gol sau lipsit de expresivitate pentru un fotograf care ar declanșa la întâmplare: femei înfășurate în sariuri viu colorate, cărând coșuri imense pe cap, bătrâni scheletici tolăniți pe caldarâm, copii neastâmpărați trăgând caprele de coarne, tineri cu ochelari de soare, cămăși cu sclipici și pantaloni evazați traversând strada ca niște vedete de cinema, vânzători ambulănți, cumpărători gălăgioși, codane sfioase cu sariurile stropite de noroi, câțiva căței aliniați în fața unei tarabe cu pește, alți căței ajunși cine știe cum pe acoperișul unei clădiri dărăpănate, ricșari fără clienți sorbindu-și ceaiul în fața dughenelor prăpădite. În ciuda freneziei generale, câțiva măturători adună fără grabă gunoaiile de pe stradă în mormane cu miros fetid. Resturi de fructe și zarzavat, ziare hărtănite, balegă proaspătă, măruntaie amestecate cu noroi și bâzăite de roiuri de muște pavează trotuarele din fața clădirilor năpădite de igrasie și vegetație luxuriantă. Deodată, în toată această vânzoleală fără noimă, între compunere și descompunere, văd începutul unei vieți noi. Pe străzile metropolei indiene, după atâtea ore de călătorie, nu mă simt deloc obosit. Dimpotrivă. Parcă m-aș fi trezit dintr-un somn adânc. Ochii mei, proaspăt deschiși, au început să vadă și să se bucure. Mă las moale pe bancheta din spatele lui Adil, inspir adânc

aerul ca un ceai fierbinte și răsuflu ușurat...

India, bine te-am găsit.

Grand Road, Super Cinema

Adil oprește brusc, în mijlocul drumului, blocând circulația fără să se sinchisească de claxoanele indignate care izbucnesc în spatele nostru. Cobor din mașină pregătit să încasez câteva înjurături, însă marea de claxoane amuțește ca prin minune. Probabil avantajul feței-palide, îmi trece prin cap, dar nu stau să analizez prea mult. Încerc să mă mișc cât pot de repede. Îmi iau în grabă rucsacul albastru la spinare și traversez strada, petrecut cu privirea de Adil. O privire tandră, de profet care a despărțit apele pentru poporul său. Ajung pe partea cealaltă și el e tot acolo, făcându-mi semne de rămas-bun. Răbdarea celorlalți a ajuns însă la capăt. Strada vuieste. Claxoanele s-au dezlănțuit din nou. Talazul nu mai poate fi stăvilit. Momentul de glorie al lui Adil s-a consumat. Mai apuc doar atât, să-l văd suindu-se la loc în taxiul lui, înainte să dispară cu totul în vârtoarea pietonilor, rîșelor, motocicletelor, automobilelor, autobuzelor galbene și camioanelor colorate strident, de parcă n-ar fi fost.

Super Cinema nu e super deloc. Din resturile de afișe care decorează fațada clădirii mușcate de vreme până la armătură, Aishwarya Rai, Amitabh Bachchan, Shahrukh Khan, Aamir Khan și Akshay Kumar zâmbesc seducător poporului refugiat de ploaie sub copertina care stă să cadă. Zeii Bollywoodului înfruntă musonul cu zâmbetul pe buze. *Welcome to Mumbai, Sega!* Naqiya?! Cum de m-ai recunoscut? o întreb surprins pe tânăra în veșmânt trandafiriu, purtat după moda musulmană. Sega, uită-te puțin în jurul tău, chicotește ea amuzată. Mai vezi tu vreun european înalt, cu rucsacul în spate? Mă uit în jur. Alt european înalt, cu rucsacul în spate nu mai văd. De fapt, nu văd nici un alt european. Sunt singurul. *Come with me now*, zâmbeste Naqiya ca o mamă, *you must be very tired. Your room is ready and waiting for you.*

Naqiya Yusuf s-a născut și a crescut la Londra, dar a ajuns la Mumbai acum nouă ani, după ce s-a căsătorit. Are grijă de afacerea părinților ei, care au rămas în Anglia. Afacerea este de fapt o casă transformată într-o pensiune cochetă, chiar pe alea de lângă Super Cinema, la mică distanță de Grand Road. După ce achit cele 1 600 de rupii pentru prima noapte, Naqiya îmi explică pe îndelete cum să pornesc aerul condiționat și cum să îl opresc (nu e totuna!), cum să dau drumul la boiler, cum să trag apa la WC, de unde să pornesc ventilatoarele (asta dacă mă satur de aer condiționat), cum să aprind luminile și unde să

depozitez (dacă am nevoie) hainele pentru spălat. Segă, îmi cer scuze pentru introducerea asta așa de lungă și atât de amănunțită, dar mulți turiști nu se descurcă prea bine și strică mereu câte ceva. Acestea fiind zise, *I wish you a very pleasant stay in Mumbai*, îmi urează ea, retrăgându-se discret.

Rămas singur, privesc în jur fără grabă. Parcă aș fi nimerit în căsuța piticilor. Camera e atât de mică, încât bagajele mele, trântite pe pat, par mult mai mari decât sunt în realitate. Dar nu mă deranjează. Mult mai important e faptul că locul strălucește de curățenie, în ciuda așteptărilor mele sumbre. Am și uitat de mizeria de dincolo de fereastră. N-am uitat însă de umezeală. Ca nu cumva să răcesc, mă dezbrac iute de cămașa de in și de pantalonii scurți de bumbac. Hainele sunt jilave. Le bag în sacul de plastic pentru spălat, așa cum m-a instruit Naqiya, și intru la duș. Regret amarnic că n-am fost prea atent la celelalte instrucțiuni, căci acum sunt nevoit să fac studii aprofundate despre întrerupătoare. Așaaa: de la asta se trage apa, de la asta pornesc ventilatorul mare, asta e pentru priză, de-aici ventilatorul mic, de-aici lumina, unde-o fi boilerul... După ceva chinuială, am, în fine, apă caldă. Mă spăl îndelung de cele 16 ore de drum și las primele impresii indiene să se decanteze. Apoi încerc să trag un pui de somn, dar fără să reușesc. Nu mă simt deloc obosit, așa că mă ridic din pat hotărât să ies în oraș. Aleg să îmbrac o cămașă cu mânecă lungă și o pereche de pantaloni lungi. Nu vreau să expun prea multă piele, pentru că în continuare mi-e frică de țânțari, deși n-am văzut încă nici unul. Mi-e frică de malarie, cu toate că Naqiya m-a asigurat că nu e cazul.

Verific atent să fie închise toate întrerupătoarele, apoi ies din cameră. Trag zăvorul și pun lacătul lăsat pe măsută. Lacătul e mare și greu, o garanție solidă a faptului că „la noi totul e în siguranță“. Mă îndrept spre ieșire, unde nu știu cum să procedez: să sar peste omul care doarme pe trepte, de-a curmezișul, sau să îl trezesc? *Don't worry, he is our doorkeeper and bodyguard*, mă lămurește Naqiya apărută în spatele meu. Îl cheamă Sabal. Sabal înseamnă „putere“, îmi traduce ea. Nu înțeleg de unde atâta putere. În fața mea doarme un omuleț pricăjit, cu pielea încrețită și întunecată, cu mâini și picioare subțiri ca niște vreascuri. Zgâlțâit de Naqiya, Sabal sare în picioare ca un iepure speriat, bâiguind în hindusă. Naqiya îmi traduce: Sabal va avea grijă ca nimeni să nu se apropie de camera ta. Sabal încuviințează dând din cap în stilul lui Adil, taximetristul. Îi întorc un zâmbet recunoscător. Naqiya îi spune ceva credinciosului Sabal, iar acesta îmi dă de înțeles că mă va însoți cu o umbrelă până la șosea. Mulțumesc, dar am umbrela mea... Asta însă nu îl descurajează pe vajnicul Sabal. Degeaba îi explic. El doar dă din cap, fără să se dezlipească de mine,

ținându-mi umbrela lui cea mare și neagră deasupra capului. Ajunși pe Grand Road, portarul pensiunii oprește un taxi, blocând circulația. Se pare că așa e obiceiul pe-aici. După ce se asigură că m-am instalat confortabil, puternicul Sabal închide mulțumit umbrela. Nu îl sperie pe el câțiva stropi de ploaie. Încotro? mă întreabă șoferul. Mumbai CST, îi răspund.

Poarta Indiei

CST vine de la Chhatrapati Shivaji Terminus, Chhatrapati Shivaji fiind numele unui maharajah faimos din secolul al XVII-lea, după cum scrie în ghidul *Lonely Planet*. Localnicii îi mai spun Victoria Terminus, adică Terminalul Victoria. Mumbai CST este o gară care înghite zilnic peste 1 000 de trenuri și peste 3 milioane de suflete, pe care le scuipe apoi în toate părțile Indiei. Închid ghidul *Lonely Planet* și urc unde mi se spune, adică la etajul întâi, ca să cumpăr un bilet până la Pune. Estimez că aș petrece minimum două ore, la oricare dintre cozi m-aș așeza. Nu-i nimic, vin din România și sunt înarmat cu răbdare. Un soldat cu o carabină pe umăr arată cu degetul spre mine. Simt că mi se înmoaie picioarele. *Who, me? Yes, you, sir;* mergeți vă rog la ghișeul special pentru călătorii străini. Ghișeul... special pentru călătorii străini?! Da, ghișeul special pentru călătorii străini. Nu îmi vine să cred. La teigheaua din spatele căreia o indiană durdulie îmi face semne prietenoase nu se înghesuie nimeni. Sunt singurul privilegiat. Prin urmare, un bilet pentru poimăine până la Pune mă costă doar două minute. Și vreo 400 de rupii, cam 8 dolari, pentru un loc într-un vagon de clasa a II-a, cu aer condiționat. Mulțumesc, domnule soldat. Cu multă plăcere, Sega.

Gara e foarte aproape de Colaba, centrul turistic. După nici zece minute cu motorică, am și ajuns în fața hotelului Taj. Pe la intrarea somptuoasă, ca o poartă spre grădina desfătărilor, se perindă limuzine luxoase, angajați ai hotelului în costume de servitori coloniali, trăgând cărucioare aurite pline cu genți de voiaj marca Louis Vuitton, oameni de afaceri îmbrăcați simplu, dar impecabil și femei răpitoare, în urma cărora aerul tremură. O lume atât de diferită față de cea pe care tocmai am descoperit-o, încât am impresia că mă uit la o piesă de teatru. Lumi paralele. Lumea din care privești pare întotdeauna cea reală. Lumea spre care privești pare mereu ireală. Să fie asta poarta spre paradis? Când simt că mi se apleacă de la atâta lux, îmi întorc privirea la 180 de grade, către o altă poartă, care se înalță imediat peste drum, pe malul Mării Arabiei: The Gateway of India.

„Ridicăta pentru a celebra sosirea în India a Maiestăților lor Imperiale

Regele George al V-lea și Regina Maria, la data de 2 decembrie MCMXI“, scrie în piatră, deasupra Marii Porți, cum privești dinspre Marea Arabiei. Dar asta e istorie. Prezentul e mult mai colorat și Poarta Indiei cam distrusă. Astăzi, în fața monumentului încorsetat în schelărie pentru reparații, sute de vânzători de hărți, acadele, mărunțișuri, baloane galben-portocalii cu picățele roșii și *iarbă* iau cu asalt turiștii care vin în valuri.

Mă îndepărtez de Poartă ținând în stânga o hartă cu locurile de văzut neapărat în Mumbai și în dreapta un balon galben-portocaliu cu picățele roșii. Fug de toți vânzătorii de *iarbă*, dar de el nu scap. Îl cheamă Michael și e din Kerala. Cred că s-ar îmbogăți dacă ar ține seminarii despre arta persuasiunii în afaceri. Jur că n-am vrut să cumpăr. Peste numai zece minute însă, la un delicios ceai *masala*, achiziționez de la Michael 5 grame. Mi-a cerut 1 500 de rupii. I-am dat 1 000, ferm convins că am făcut o tranzacție excelentă. *Best smoke quality*, își laudă Michael marfa despre care îmi spune că e furnizată de frate-său rămas în Kerala. Beau repejor deliciosul ceai brun amestecat cu lapte fierbinte, după care mă uit cu luare-aminte la punga plină: ce naiba să fac cu *iarba* asta? Fumez foarte rar, niciodată singur și de obicei nu cumpăr așa ceva. Și nicidecum n-am venit în India pentru asta. N-am nevoie de asta acolo unde mă duc... Ce m-o fi apucat? Și poliția? N-ai treabă cu poliția, suntem prieteni. Diavolul de Michael se maimuțărește și scoate limba. Izbucnesc în râs. Chiar e dat naibii băiatul ăsta. Oare ce mai vrea să-mi vândă? O fată, bineînțeles. Știe el un loc, la 150 de rupii distanță cu taxiul, hai să mergem, n-o să-ți pară rău. Mă opun cât pot, dar nu reușesc să fiu decât penibil și rigid ca o scândură. Sunt mai degrabă speriat decât moral. Până la urmă, cedez. Ei bine, Michael, hai să vedem, poate-o găesc pe Maitreyi într-un bordel.

„The Congress House“ e numele conspirativ al hotelului de plăceri. În aparență, o casă ca oricare alta, pe o străduță lăturalnică din Colaba. Nimic special pe dinafară. Ca în filmele de duzină, Michael bate de trei ori la poartă. Deschide un indian cu ochi bulbucăți și injectați. Injectați e puțin spus, par făcuți din același material galben-portocaliu cu picățele roșii ca balonul din mâna mea. Omul are o față complet lipsită de expresie, de parcă ar fi înghițit un sac de tranchilizante. Îl recunoaște vag pe Michael. Pe mine mă măsoară din cap până-n picioare, din picioare până-n cap, din cap până-n picioare... Michael deblochează situația, șoptind împăciuitor: *bade bhai, bade bhai* și nu mai știu ce. I-am spus că ești frate-meu mai mare, îmi strecoară el în timp ce intrăm în curte. Și adaugă, strâmbându-se ca un clown: *He crazy, smoke too much*.

În cadru intră alt personaj, un mustăcios fioros. Totuși, nu mă simt amenințat. Așa arată el, fioros, dar eu bănuiesc că e un om bun. Omul cel bun mă pofteste într-o cămăruță goală, de vreo șapte metri pătrați, în care singura piesă de mobilier e un pat dublu, cu lenjeria cândva curată. Pe pat, un prosop la fel de jegos. Mă lasă singur. Ca să nu deranjez, aștept cumițul pe marginea patului, mai spre fereastră, cu palmele puse frumos pe genunchi, numărând picăturile de apă care se cad în chiuvetă. 1, 2, 3... La 17, ușa se deschide din nou. Pentru o clipă îl întrezăresc pe Michael, făcându-mi semne de încântare. Surlele și trâmbițele nu se aud, în schimb se aud pașii ei. Și, mai ales, se simt. Mici cutremure succesive, care înspăimântă arcurile patului pe care stau. Și iată că în scenă intră grațios cea hărăzită. Un trup copleșitor, ambalat într-un sari semitransparent, sub care observ imediat niște chiloți pesemne croiți pentru un elefant. Fata lui Ganesh, probabil... Îi lipsește trompa, în schimb are de toate, din belșug. Știe și e mândră de asta. Mă evaluează printre gene, în timp ce se așază alături, făcând patul să geamă de plăceri numai de el știute. Are păr pe antebrațe și deasupra buzei superioare. Îmi ia mânuța într-a ei. Geamurile zornăie când fătăloaica vorbește: *Hello, my name is Lakshmi*. Aha, zeița prosperității, întruchiparea frumuseții... *What is your name?* tună ea. Deși aerul e fierbinte, mintea mi se decongelează enervant de lent. Sloiurile de gânduri se topesc cu greu în idei și ideile în cuvinte. Noroc că există instincte și reflexe. Sar ca un arc în picioare: sunt încântat, pe mine mă cheamă Sega și aaa trebuie să plec pentru că am întârziat aaa la întâlnirea cu grupul de turiști cu care am venit, nu credeam că o să dureze atât de mult să ajung aici, dar acum îmi pare sincer rău, aaa trebuie să o lăsăm pe altă dată, bla, bla, bla, aaa. Lakshmi se ridică și ea, cu o încetineală grea, plină de semnificații. E cât mine de înaltă. Sper să nu mă strângă de gât. Aruncându-mi o privire disprețuitoare, zeița se îndreaptă către ieșire. Răsuflu ușurat, în timp ce Lakshmi trăneste ușa cu zgomot. Capul mustăciosului cel fioros se strecoară în cameră: *No problem, sir, you don't like, we have more, no problem, come to see*.

Mă simt tratat ca un client cu pretenții, care nu se lasă înduplecat așa, cu una, cu două. E nevoie de un *casting* mai amplu. Sunt acum într-un salon, tolănit pe un divan, între Michael și mustăcios. Prin fața mea defilează vreo 25 de fete și femei, între 14 și 40 de ani, în sariuri transparente, provocatoare. Numai că singura provocare pe care o simt eu este să fug cât mai repede de aici. Michael mă îmboldește să aleg, punctând talentele ascunse ale fiecărei candidate, iar mustăciosul completează: 3 000 de rupii ora, oricare dintre ele, 5 000 dacă vrei două, 6 000 dacă vrei trei, he-he-he, nu-i așa că-s splendide? Mi-e dor de Lakshmi, oarecum. Mă obișnuisem cu frumusețea ei tumultuoasă. În cele din urmă, mustăciosul înțelege că dragoste cu sila nu se poate.

Asta e. Îi mulțumesc pentru privit și îi pun în palmă 100 de rupii. Simbolic. Atât cât mi-a cerut. Și... valea!

Nu ne-am oprit decât în fața primului restaurant ieșit în cale. Delhi Darbar. Cam scump, dar bun, îmi spune Michael. Oricum ar fi, întrăm, decid eu, căci după atâta *iarbă* și de la atâta sex mă roade aprig foamea. Michael comandă pentru mine niște specialități vegetariene cu nume și gusturi ciudate, iar pentru el, ceva simplu, orez și *daal*, un fel de linte. În total 250 de rupii. Bun, ieftin și pe săturate.

Ne despărțim ca doi buni prieteni, îmbrățișându-ne strâns, în același loc unde ne-am cunoscut acum câteva ore. Știu că aș fi putut trece pe lângă el fără să îl bag în seamă, mai preocupat să fac poze clădirilor. Aș fi putut să îl ocolesc, dar n-am făcut-o. Mă uit acum în ochii acestui băiat al străzilor din Mumbai și nu văd acolo nici bani câștigați, nici bani pierduți, nici *iarbă* și nici fete. Văd doar o oglindă în care privește sufletul meu. *Good bye, Michael*, mă bucur că te-am cunoscut, zău că da. *Follow your heart, bhai*, îmi zâmbește el cu blândețe. *India has opened the gate for you.*

E noapte de-acum. Și nu mai plouă. Orașul ațipește, răcorit, visându-și parfumul de a doua zi. Sunt în taxiul condus de Sami, în drum spre cămăruța mea de lângă Super Cinema. Sami nu poate să țină banda drept, circulă cu farurile stinse, nu depășește 30 kilometri la oră și la fiecare intersecție îi înjură pe cei care ne taie calea, *you, motherfucker*, fără patimă, cu o voce firavă, de om care n-ar putea să facă rău nimănui, niciodată. La despărțire îi las lui balonul galben-portocaliu cu picățele roșii.

Mumbai pe repede înainte

Poftă bună, Sega! Dacă mai vrei ceai, sună aici, îmi spune Naqiya lăsându-mă singur, la măsuta pregătită pentru micul dejun. Lângă ceașca de ceai, ziarele de azi în limba engleză: *Mumbai Mirror*, *The Times of India* și *Indian Express*. Cum nu sunt un cititor pasionat de presă, mă arunc flămând asupra primului fel de mâncare – o omletă din două ouă combinate cu ceva mirodenii dintre care disting șofranul și cardamonul. Zâmbesc. Parfumul care m-a întâmpinat ieri la aeroport e acum în omleta mea. O omletă *masala*, remarc amuzat, după prima înghițitură. Cu o oarecare rețineră, atac și terciul de ovăz. *Simple porridge*, cum l-a numit Naqiya. Îmi amintesc recomandarea ei: tai o banană în felii pe care le amestec cu terciul, apoi presar puțin zahăr brun și un pic de scorțișoară. Rad tot din farfurie. Cea de-a doua banană o pun la păstrare, în rucsacul cenușiu, lângă o sticlă cu apă, pentru mai târziu. Mai vreau puțin ceai, așa că sun la soneria indicată.

Peste câteva secunde, Naqiya își face apariția cu un ceainic imens. Și cam pe unde ai vrea să te plimbi astăzi, Sega? mă întreabă ea curioasă, în timp ce îmi umple ceașca. Poate îmi spui tu, zâmbesc eu. Dar te previn că nu-mi plac muzeele și nici zonele aglomerate, așa că poate îmi recomanzi pur și simplu câteva locuri pe unde să pierd vremea. Cum să-ți spun, Naqiya, n-am venit nici pentru turism, nici pentru shopping. Sunt doar în trecere, mâine trebuie să ajung la Pune. În cazul ăsta, surâde ea, du-te la plajă. Asta e cea mai bună perioadă a anului. E un pic mai răcoare, nu e foarte aglomerat și încă nu plouă cu nemiluita. Ia o motorică, ba nu, mai bine un taxi, că e mai ieftin. Zi-i șoferului să te ducă până la Juhu Beach, apoi du-te să vezi și Chowpatty Beach.

De parbrizul taxiului în care m-am urcat nu atârână nici cruciulițe și nici iconițe lipite cu ventuze, ci Sai Baba din Shirdi, Krishna și Ganesh. *Juhu Beach, please*. Omul nu știe deloc engleză, dar e bun la religie. Se închină cu evlavie în dreptul templelor pe lângă care trecem, povestindu-mi, pătruns, câte ceva despre fiecare, în hindusă. Nu înțeleg nimic, firește. În rest, același stil de condus ca al lui Adil, același trafic. Mă las în voia sortii. Știu că accidentele care par iminente sunt doar niște iluzii menite să mă înfricoșeze. Krishna, Sai Baba și Ganesh au grijă să nu ne alegem nici măcar cu o zgârietură.

Se spune că plaja Juhu e locul favorit al stelelor de la Bollywood, că aici își fac ele veacul când nu sunt pe platourile de filmare. Adevărul e altul. Singura vedetă de pe toată plaja sunt eu. Cu mic, cu mare, indienii m-au petrecut de la ieșirea din taxi până pe malul mării. Dacă ar fi fost mai puțin timizi, poate că m-ar fi purtat pe brațe, ca pe un trofeu. Aparatele foto au țâcănit fără încetare, întrebările au curs șuvoi, telefoanele mobile au filmat întruna. Ghinion. Extrasezon. Sunt singurul alb de pe toată plaja. După câteva autografe, simt nevoia să mă bucur din nou de singurătate. Îmi iau la revedere de la alaiul de fani și pornesc agale, prin nisip. La câțiva metri în spatele meu, un grup mai fidel mă urmărește cu îndrăzneală. Sunt toți băieți. Parcă ar fi frați. Poartă același model de cămașă cu mânecă lungă și guler lat și același tip de pantaloni lungi, evazați. Când le arunc priviri prietenoase pe deasupra ochelarilor de soare, leșină de bucurie. Apoi dau din cap, ca Adil și Sabal.

10 rupees, sir, 10 rupees! Privesc în jos: o fetiță cu piele cafenie și ochi negri ca tăciunele îmi zâmbesc cu mâna întinsă. *10 rupees, please, 10 rupees*, insistă ea, văzând că nu schițez nici un gest. Câți ani ai tu? o întreb, lăsându-mă pe vine în fața ei. Șapte. *10 rupees, sir*. Asta e cumva o taxă? *No, sir, a present*. Un cadou?! Cum adică un cadou? Adică îmi faci cadou 10 rupii, uite-așa. Se preface că scoate din

pantalonașii ei un portofel gros, pe care îl deschide cu gesturi exagerate, numărând apoi câteva bancnote invizibile. Vezi că ai numărat mai mult de 10 rupii, o atenționez eu în glumă. Și, ia spune-mi, de ce ți-aș face cadou banii ăștia? Fetița ridică din umeri. Pentru căăă... și eu îți fac ție un cadou. Sunt puțin derutat, dar îmi revin repede. Zău?! Ce cadou îmi faci tu mie? Îți fac cadou scoica asta. Culege din nisip o scoică mititică. Poftim, cea mai frumoasă scoică de pe toată plaja! Scoica ajunge în palma mea. E o scoică banală și un pic ciobită. Îi dau 5 rupii. Fetița se încruntă: *10 rupees, sir, 10 rupees...* OK, încă 5 rupii, dacă stai să îți fac o poză. Își dă ochii peste cap, ca un fotomodel. Bine, fie, acceptă ea târgul. Câteva secunde mai târziu, fetița zburdă fericită, fluturând victorioasă cele 10 rupii. Tocmai a vândut una dintre milioanele de scoici de pe plaja Juhu. Plaja e averea ei și s-ar putea ca ea să fie cea mai bogată fetiță din lume.

300 de rupii și 45 de minute cu motorică până la Chowpatty Beach. Mai scump, dar mai repede. Cu taxiul n-aș fi ajuns nici mâine. Am parte de aceeași primire entuziastă ca la Juhu Beach. Ghinion. Extrasezon... În fața mea, prin pâcla umedă și poluată, disting formele zvelte ale clădirilor ridicate pe dealul Malabar. Acolo sus trăiește lumea bună, ascunsă după grămezi de bani, geamuri fumurii de limuzine și ferestre mari de birouri. Aici jos trăiește o lume care vrea să se atingă pe ea însăși, care are nevoie să se pipăie, să se vadă, să se guste, să-și vorbească tare și să se cânte. Contemplu minute în șir acest circ vesel de după-amiază: vânzători de zmeie, vânzători de înghețată, vânzători de sucuri naturale și mâncăruri ciudate, ghicitori în stele și în palme, fete și băieți azvârlindu-se îmbrăcați în valuri, grupulețe cântând și bătând din palme și câte și mai câte. Stors de energie, o iau la pas de-a lungul plajei, pe Marina Drive. Mi s-a făcut foame. Scot banana păstrată în rucsacul cenușiu și o mănânc cu greutate, pentru că am gura iască. Apa s-a terminat de mult și am uitat să îmi mai cumpăr o sticlă. Cred că m-am deshidratat puțin. Am senzația că orașul trece repede pe lângă mine și că numai eu stau pe loc. Grăbesc pasul, dar e ca în vis. Merg în gol. Orașul mă strivește cu zgomotul, poluarea și umezeala lui fierbinte. Cu ultimele puteri, mă târăsc până în dreptul motoricșei oprite la marginea drumului. Șoferul doarme dus. Îl trezesc. Ce-i? tresare el speriat, zărind o arătare albă, cu ochii holbați. Vreau să mă duci înapoi în Colaba, îi spun cu limbă de moarte. Vreau să mă duci la Delhi Darbar, unde mâncarea e bună, Pepsi e rece și aerul e curat și condiționat!

După o porție de *malai kofta* – chifteluțe din legume scăldate într-un sos bine condimentat – și două sticle de Pepsi, prind din nou curaj să mă aventurez în oraș. Și nu oriunde, ci exact peste drum, în cel mai popular loc din *Lonely Planet*: Leopold's Café, locul unde turiștii străini

Își împărtășesc entuziaști experiențele de călătorie. Eu nu am ce împărtăși. Cer însă o bere Kingfisher. Și nota. S-a făcut târziu, e timpul să plec.

Maximum-maximum-maximum-maximum-maximum 50 de rupii, să nu care cumva să dai mai mult pe un taxi până la Super Cinema, repetă el pentru a nu știu câta oară. Cine îți ia mai mult e un escroc, să știi. Bătrânul care tocmai m-a agățat are un picior mai scurt și se ajută la mers cu un baston de bambus. Poartă o cămașă simplă, albastru-deschis, și o pereche de pantaloni albi, strânși pe gambe și bufanți în jurul coapselor. E încălțat cu o pereche de pantofi negri, scâlțiați, fără șosete. Aranjându-și părul alb în stil eminescian, îmi spune că a fost profesor de drept și că actualmente e pensionar. Mai multe îmi va spune la o bere, dacă îl invit. Știe el un loc cu bere ieftină, tot Kingfisher, dar unde plătești sticla cu maximum-maximum-maximum-maximum-maximum 70 de rupii, nu 170 ca la ăștia, la Leopold's, cârciuma turiștilor fraieri. Fiecare „maximum“ vine într-o altă tonalitate, de parcă bătrânul ar rosti o mantră sau o incantație. Sunt vrăjit la maximum-maximum-maximum-maximum-maximum, așa că îl urmez supus până la bodega de după colț.

După maximum-maximum-maximum-maximum-maximum două minute, chelnerul mă trage, discret, deoparte. Ai grijă că moșul e un escroc renumit, să nu rămâi fără bani. Hai, lasă-mă! Nu e fost profesor de drept, actualmente pensionar? Ei aș, râde chelnerul, în fiecare zi e altceva: ieri muzician, alaltăieri biolog, acum trei zile jurnalist, să-ți mai spun? Maximumurile se aud până la mine. Bătrânul are acum drept interlocutor un bărbat taciturn cu mustață stufoasă, păr atent pieptănat pe spate, bulină roșie în mijlocul frunții și privire fixă. E momentul potrivit să mă retrag onorabil. Pretextez ora târzie. Bătrânul îmi reamintește că pe taxi trebuie să dau maximum-maximum-maximum-maximum-maximum 50 de rupii. Poate a exagerat chelnerul sau poate că l-a confundat cu altcineva, eu, unul, nu simt nici un pericol venind de la omul acesta. Profesorul îmi cere 20 de rupii, pentru autobuz. Îi dau. Vede în portofelul meu 2 lei noi. Îi vrea, pentru colecție. I-i dau și pe ăștia și plec. Privesc în urmă: taciturnul nu pare să fie pe lumea asta. În timp ce fostul profesor îi vorbește, mustăciosul cu părul atent pieptănat pe spate și bulină roșie în frunte nu clipește și nu respiră. Pare mort de-a binelea. Mă aștept să se prăbușească dintr-o clipă într-alta de pe scaun și să descopăr că bulina roșie e de fapt o gaură de glonț. Dar nu. La un moment dat, omul începe să clatine repede din cap. Privirea în schimb îi rămâne fixată undeva, într-un punct situat la maximum-maximum-maximum...

Mai picură puțin, câțiva stropi răzleți. Am observat că mă zvânt

repede când nu mai plouă. Din această cauză nici n-am mai scos umbrela. Am atârnat-o de rucsacul cenușiu, plimbându-mă fără griji și fără țință pe bulevardul încă aglomerat. Noaptea s-a lăsat din nou peste orașul frământat. Pentru mine e ultima noapte la Mumbai. De mâine voi fi la Pune, unde... *Hello, sir!* Doriți să vă duc acasă? Smuls din gânduri, mă răsucesc pe călcâie. E Sami, taximetristul de aseară! Nici că se putea nimeri mai bine. Pe drum îi povestesc despre profesorul de drept. Îl știe, e un escroc care agață turiști dându-se când ghid, când avocat, când ziarist, când profesor, bine am făcut că am plecat, rău am făcut că i-am lăsat 20 de rupii și din nou bine am făcut că l-am ales tot pe el, pe Sami, să mă ducă acasă, motiv pentru care o să îmi facă o reducere consistentă: 65 de rupii! Dar, Sami, ieri m-ai dus cu 50! *Oh, really?* Hm, înseamnă că v-am făcut ieri reducerea, când mi-ați dat cadou balonul acela. Până să râd sau să protestez, Sami schimbă repede subiectul, trecând firesc de la afaceri la religie. Îmi vorbește despre cele 33 de milioane de zeități hinduse. 33 de milioane, Sami? Așa multe? Ești sigur? Foarte sigur. Și tu în care crezi, Sami? Ei bine, la cât sunt de multe, nu m-am hotărât întru totul. Încă mai tatonez. De ce să mă grăbesc?

Sami nu ține banda, circulă tot cu farurile stinse și nu depășește 30 la oră. Pentru că ne cunoaștem deja și pentru că, nu-i așa, suntem prieteni, îmi mărturisește că noaptea nu vede prea bine, de-aia merge așa încet. Dar să stau liniștit că știe el drumul la perfecție, o să ajungem fără probleme, nu vă faceți griji, *sir*. La cum se circulă prin Mumbai, nu văd de ce n-aș avea încredere într-un șofer aproape orb. Maximum-maximum-maximum-maximum-maximum de încredere.

Bye bye, Mumbai

Hainele spălate, uscate, călcate, împăturite și parfumate le pun cu grijă peste celelalte, în rucsacul albastru. Trag pe mine o cămașă subțire cu mânecă lungă și o pereche de pantaloni scurți cadrilați. În picioare iau crocșii roșii, ideali pentru o vreme ploioasă ca asta. Salt în spate rucsacul albastru și atârî la piept rucsacul cenușiu. Turistul perfect e gata de drum. E timpul să îmi iau la revedere de la gazdele mele. Allah să fie cu tine, îmi urează Naqiya din prag, iar Sabal cel puternic deschide umbrela cu un zâmbet servil. Mă va conduce până la taxi, fără doar și poate. Nu am cum să mă opun. Plouă cu spume, dar ploaia e caldă și fină. Musonul a început să îmi placă.

La gară ajung pe la 12. Trec de soldații care păzesc intrarea, pășesc cu grijă printre oamenii care dorm întinși direct pe pardoseala de marmură, mă strecor printre ceilalți călători cu căței, porci, capre, oi,

baloți, cufere, saci sau genți voluminoase și ajung fără probleme la linia 11, unde e tras trenul meu, Hyderabad Express, cu destinația Pune. Mă urc în vagonul de clasa a II-a cu aer condiționat. Gândaci maronii și lunguiți fug sperioși din calea mea, ascunzându-se în spațiile înguste și întunecoase dintre banchete. În afară de mine și de micii călători clandestini mai sunt câțiva indieni și doi conductori. Pornim la 12.45 și pentru vreo jumătate bună de oră ne târâm prin oraș ca un șarpe mare și leneș. În drumul nostru, ne intersectăm cu trenurile care transportă navetiștii dintr-o parte în alta a metropolei. Vagoanele sunt arhipline și oamenii stau atârnați în afara ușilor deschise, formând ciorchini compacți, de parcă ar fi lipiți unii de alții cu un adeziv misterios. Curând, peisajul urban este înlocuit de coline domoale, acoperite cu vegetație abundentă, iar expresul de Hyderabad prinde viteză, gonind spre sud. Ploaia se întetește, acoperind geamul cu o peliculă groasă de apă, dincolo de care lumea începe să își piardă contururile. Simt cum mă fură somnul. Pleoapele coboară grele peste ochii obosiți. Ațipesc, murmurând: *bye bye, Mumbai...*

Mă trezește unul dintre conductori pe la 16.30, în apropierea gării din Pune.

Întrerupătoarele

Parcul Koregaon, numărul 17, îi spun șoferului de motorică. *Acha, Osho Ashram, nah?* clatină indianul din cap, făcându-mi complice cu ochiul. Da, *ashramul* lui Osho, îi răspund. *Veeeery good place Osho Ashram*, continuă omul, conducând ricsa printr-un trafic de zece ori mai aglomerat decât cel din Mumbai, printr-un aer de zece ori mai poluat. *Osho bhagwan, Osho saint, Osho my guru*, se împărtășește el cu candoare, arătându-mi mândru colecția lui de fotografii. De-abia acum remarc pozele lipite pe parbriz, pe bord și pe ghidon. Din toate mă privește un indian frumos, cu trăsături fine și pielea aproape albă. În ciuda vârstei destul de înaintate, judecând după barba lungă și albă, chipul este perfect neted, probabil retușat în Photoshop. Sau nu, cine știe. Nici un rid pe fruntea înaltă și nici vorbă de obraji scofâlciți. Fața ovală, luminoasă, păstrează urma unui zâmbet cu tâlc. Sprâncenele ca două săgeți cu vârful spre cer se arcuiesc deasupra pleoapelor ușor alungite, de sub care privesc doi ochi negri, strălucitori. Nu sunt ochi blajini. Sunt ochi care sfredelesc și de care nu te poți ascunde. Poate că ochii aceștia privesc direct în suflet, în adâncul ființei tale, arzând toate minciunile cu care te-ai acoperit. Odată ce-ai privit acești ochi, nu îi mai poți uita niciodată... Căciulița însă e ridicolă. E o căciuliță dichisită, cu pretenții, de pe care doar mărgăritarele mai lipsesc. După mine, căciulița strică tot. Să fie o chestie indiană? Oricum ar fi, aerul

de prinț împopoțonat mă deranjează. Și totuși, omul acesta m-a adus în India. Nu prin forța magnetică a privirii, ci prin cuvinte simple. Cuvintele au pătruns adânc în mine, ca semințele într-un pământ reavăn, vorbind inimii mele într-o limbă tainică, de mult uitată. Osho mi-a vorbit dintr-o carte, dar așa cum nimeni n-o făcuse vreodată.

Am ajuns. Intrăm pe prima alee a Parcului Koregaon, îndepărtându-ne de bulevardul zgomotos, înecat în fum. Lianele care atârnă din copacii uriași răcăie acoperișul motoricșei. Plouă din toate puterile și din toate părțile, dar m-am obișnuit cu asta. De-o parte și de alta a aleii, dincolo de zidurile înalte sunt fostele reședințe ale maharajahilor, pe care vegetația luxuriantă le ascunde de ochii curioșilor. Oprim. Plătesc cele 150 de rupii, cobor și îmi iau din nou desagiile la spinare. Sunt doar la câteva zeci de metri de locul unde voi sta trei luni, începând de mâine.

Câțiva oameni în robe stacojii traversează aleea, pendulând între cele două curți străjuite de porți negre, mari și groase. Parcă m-aș apropia de un alt țărâm. Un univers paralel, din zona crepusculară. Genunchii mi se înmoaie. La naiba, mi-e greu să mă stăpânesc. Inima îmi bate cu putere. Calc pe speranță, pe frică, pe îndoială, pe disperare, pe clipe iluzorii de extaz, pe beznă și chin, pe viața asta și pe moartea aia. Ai grijă, Sega. Pe muchia cuțitului, echilibrul e fragil. Dacă rămâi pe loc, te tai. Dacă alergi, iar te tai. E atât de greu... Și totuși sunt aici. Chiar dacă nu sunt gata să accept întru totul această realitate, sunt aici. Ca să înțeleg bine unde am ajuns, privesc în trecutul meu. Nu văd nici o discontinuitate. Pașii mi se înlănțuie firesc, unul după altul, de la începutul începuturilor și până acum. Nu m-am trezit aici. Am venit aici să mă trezesc.

Ce te-a adus prin locurile astea? mă întreabă cu voce aspră, fără nici o introducere, omul de la poartă. E un bărbat trecut binișor de 60 de ani, tuns militărește, cu ochelari rotunzi, mustață groasă și bărbie proeminentă, având alura unui fost luptător în legiunea străină. Roba stacojie fără mâneci lasă să i se vadă tatuajele de pe brațele musculoase. Musonul, îi răspund. Musonul m-a adus aici. Râde oarecum surprins, dar devine un pic mai prietenos. Musonul e bun, îmi răspunde el, musonul răcorește, musonul primenește. De-asta am și venit, îi zic. În partea mea de lume nu există musoni. Ei bine, în cazul ăsta ai venit exact unde trebuie, aici avem din plin, nu ne putem plânge... Îmi spune că îl cheamă Wajid. Îi spun și eu cine sunt și că am venit aici pentru trei luni, la programul *Work As Meditation*, care începe de mâine. Ca un fel de Sfânt Petru la poarta unui alt rai, Wajid scormonește atent în dulăpiorul plin cu chei din spatele pupitrului. Wajid e păstrătorul cheilor. Hm, se pare că va trebui să te întorci

măine-dimineată, camera ta nu e încă pregătită. Nu găsesc nici o cheie pe numele tău. Și până mâine ce fac? Întreb eu cu inima strânsă. E destul de neplăcut să nu fii primit în paradis. Wajid zâmbeste. Hai, că nu te lășăm noi așa, de izbeliște. Vezi că e un hotel la doi pași de-aici, condiții bune, preț rezonabil.

Hotel Sunderban, camera 058, la parter, prima pe stânga. 3 850 de rupii. Un preț uriaș. Mi-au cerut 7 000 la început, dar am negociat fără milă, fiind singurul client din tot hotelul. Cine să se mai aventureze pe o ploaie ca asta? Primul lucru pe care îl fac când ajung în cameră este să las rucsacurile în hol. Al doilea, să mă trântesc în patul regal. Al treilea, să dau drumul la televizor. Pe jumătate dintre cele câteva zeci de canale se difuzează filme indiene. Mai vechi sau mai noi, în tot cazul, foarte bine făcute. Scenografie impecabilă, coregrafii uluitoare, prestații actoricești convingătoare. Tema e mereu aceeași: binele învinge răul și iubirea triumfă prin muzică și dans. El cântă cu o voce caldă, frumos timbrată, pusă și mai bine în valoare de un strop de reverb, iar ea cîrpește ca o ciocârlie. Ciocârlanul și ciocârlia își împletesc armonios destinele și rămân să cante o viață împreună. Sfârșit. Urmează videoclipurile muzicale: megaproducții cu decoruri și costume de vis, mișcări îndrăznețe și spectaculoase de cameră, artiști arătoși, artiste seducătoare, dansuri mai ceva ca în filmele de adineaori. Imaginația creatorilor de la Bollywood nu are limite. De unde s-or inspira? Universul de pe micul ecran nu are nici în clin, nici în mână cu universul de care am dat cu nasul la Mumbai sau aici, în Pune. Schimb canalele, unul după altul. Regăsesc actorii principali din filme în roluri de invitați la emisiuni sau moderatori de showuri, ca subiecte de știri sau personaje în reclame. Sunt peste tot. India TV a mai adăugat câteva zeci de zeități la cele 33 de milioane despre care îmi vorbea Sami.

Sting televizorul și fac un duș fierbinte, după care mă arunc din nou în pat. În pat nu mă așteaptă nimeni. Doar niște gânduri pe care le-am lăsat la plecarea din România. Ca să mă țin departe de ele, mă joc cu întrerupătoarele de lângă tăblia patului. Atmosfera se schimbă de fiecare dată când apăs. Aprins. Stins. Aprins. Stins. Aprins. Stins. Reușesc niște combinații rafinate: veioză cu lustră, lustră cu baie, veioză cu hol, aplică cu veioză, lustră cu aplică, aplică, aplică, balcon, hol, baie, birou, veioze, spoturi ascunse în scafă. Aprins. Stins. Țac, țac. Aprins. Țac. Stins. Țac. Deschide-ți inima și primește-L acum pe Isus, declamau evangheliștii într-o română cu accent american pe la începutul anilor '90. Aprins. Stins. Isus iartă și vindecă pe Stadionul Municipal între orele 18 și 21, intrarea liberă, anunțau tot ei prin afișe lipite pe stâlpi. Stins. Țac. Ai mei, care se adunau pe ascuns cu prietenii lor ca să citească din Biblie, căutându-l pe Dumnezeu în anii

cenușii ai comunismului. Oîțele-tovarăși. Stins. Sexul din mână, frica din stomac. Aprins. Osânda veșnică. Stins. Speranța. Aprins. Întunericul. Aprins. Lumina. Stins. Păcatele. Pierzania. Aprins. Patimile. Stins. Crucea. Aprins. Stins. Țac, țac. Fundăturile. Țac. Orice drum sfârșește într-o fundătură. Țac. M-am împotmolit de fiecare dată pentru că am ajuns la capăt. Stins. Am văzut prăpastia. Aprins. Am fost pe margine. Stins, țac. Sunt pe margine. Țac, aprins. Ajung acolo mereu. Țac, țac. Capăt de drum. Țac. Capete de drumuri. Țac, țac. Stins. Aprins. Orice drum apuc, același capăt. Stins, țac. Și iar prăpastia. Aprins, țac. Frica. Fuga. Stins. Mă iubești? Aprins. Nu știu, cred că da. Nu mă iubești. Ai dreptate, nu te iubesc. Stins. Țac, țac. Ce e iubirea? Aprins. Nu putem rămâne împreună, n-am ce să îți ofer, n-am nimic, sunt un nimic, un nimeni, un ratat. Țac. Ba nu, ești cineva. Țac. Sunt doar un hău și n-ai vrea acolo unde sunt eu. Stins. Pentru că nu mă iubești, de-aia. Stins. Mi-e frică de singurătatea ta. Aprins. Bani mulți. Aprins, stins. Poate că așa n-o să mai ajung pe marginea prăpastiei. Țac, țac. Aprins. Stins. Mi-am cumpărat o existență, am un job respectabil, de ce nu pot și eu să rămân pe o canapea confortabilă, ca toți ceilalți? Cu toți ceilalți? Stins, țac. Aprins. De ce alunec? De ce cad mereu? Stins. Unde mă duc? Aprins. De ce mă simt atât de rupt de lumea asta? Țac, țac. De ce mă simt atât de rupt de mine însumi? Țac. Parcă altcineva mi-ar trăi viața, în timp ce eu nu reușesc decât să mor. Țac. Unde sunt eu?? Stins. Ajută-mă, Doamne, mă prăbușesc. Aprins. Se poate cădea din minciună spre adevăr? Stins. Ajută-mă, Doamne, nu mă lăsa în iad. Țac, stins. Dacă nici aici, pe Muntele Sfânt, nu L-ai găsit pe Dumnezeu, apăi unde o să-L găsești? Țac, țac. Dacă totul nu e decât o păcăleală, părinte? Dacă totul nu e decât... Aprins. Doar micile minciuni ne ajută să nu ne sinucidem dis-de-diminețile. Stins. Sau poate că, de fapt, ele ne împing de la spate să o facem. Aprins. Fă cunoștință cu Dezamăgirea. Și cu sora ei, Deznădejdea. Țac, țac, țac. Și cu mă-sa, Lehamitea. Stins. Țac. Îi dăm înainte. Aprins, stins. Țac. Țac. Avem un scop, avem o familie, avem o firmă. Avem. Stins. Avem și o idee. Merită să luptăm pentru ceva, mai ales pentru o idee. Aprins. Țac. Merită să murim pentru cineva. Merită să ne jertfim pe crucea noastră. Țac. Aprins. Stins. Privim semet înainte, dar evităm să ne uităm în oglindă. Aprins. Dacă ne-am vedea, am încremeni de groază. Stins. Țac, țac. Sunt un nimic care a avut totul. Aprins, stins, aprins. În numele acestui tot vei da tu socoteală, nimicule. Țac, țac, țac. Avem un scop, avem un sens. Țac, țac. Eu nu am nimic, eu nu sunt nimic. Stins. Minți. Ai și ești. Țac. Avem un Dumnezeu. Dumnezeu e cu noi. Trăiască Dumnezeu. Aprins. Minciunica de a doua zi. Aprins, stins. Pastiluța de a doua zi. Să nu rămână moartea gravidă cu mine, să nu mă nasc în moarte din nou. Acolo e rău, vai, cât e de rău! Stins. Țac. Orice drum te duce spre prăpastie, nu ai scăpare. Aprins. Stins. Mai

devreme sau mai târziu vei cădea. Țac, Țac. Și nu te vei mai ridica. Țac, Țac. Aprins. Totul pare și nimic nu e. Pa... Pa... Paranoia. Țac. Plapuma călduroasă pe care ți-ai tras-o peste ochi, ca să nu vezi realitatea. Stins. Poți schimba trecutul, amintindu-ți-l așa cum vrei. Aprins. Poți schimba viitorul. Stins. Chiar poți? Aprins. Răul fără intenție, o făcătură a binelui. Țac. Răul, iluzia binelui. Țac. Minte mea e încurcată. Stins. Mă descurc eu. Aprins. Ies eu din încâlceală. Stins. Au făcut tot ce s-a putut și uite-așa am apărut eu. Țac. Țac. Produsul dorinței lor, împlinirea lor. Stins. Un măr putred. Țac. Țac. Mărul ăsta i-a salvat și le-a dat un sens. Aprins. Au mușcat din el, l-au pus în vitrină și mărul a putrezit. Aprins. Stins. Dragostea se revarsă, dragostea sufocă, dragostea posedă, dragostea pedepsește, dragostea vrea răsplată. Dragostea nu iartă totul. Dragostea nu iartă nimic. Aprins, stins, aprins, stins. Fiul nostru cel iubit. Țac. Habar n-aveți cine sunt. Țac, Țac. Habar n-am cine sunt. Țac. Cine iubește pe cine? Țac. Iubiți o coajă lucioasă, dar sub ea mărul e putred. Aprins, stins. Mort pe jumătate, sau viu pe jumătate? Aprins. Țac. Stins. Odată rupt, odată desprins, nu mai pot fi lipit la loc. Și asta e bine de știut. Cel puțin să nu existe regrete. Aprins, stins. O alchimie inversă, care transformă viața în moarte, aurul în noroi și nectarul în otravă. Stins. Știu că sunt o minciună, dar nu știu de unde începe adevărul. Țac, Țac, Țac. Evident că o minciună care caută adevărul este un paradox, o contradicție, o imposibilitate. Țac. O minciună moare atunci când trece granița, în țara adevărului. Stins. Aprins. Trebuie să mor pentru că vreau să trăiesc. Aprins, stins, aprins. Țac. Nu sunt mort, dar nici viu. Sunt doar amorțit. Nici trecutul și nici viitorul nu mă mai mișcă acum. Trecutul l-am vândut pentru speranța unui viitor. Poate că și asta e tot o fugă. Poate că fug, amăgindu-mă că voi găsi adevărul undeva, cândva și că acest adevăr mă va elibera. E un fel de a ieși din încurcătură. Sper să găsesc capătul firului, ca să mă descâlcesc. De-abia atunci, la capăt, o să știu dacă a fost căutare sau fugă. Aprins, Țac, stins.

Acum sunt aici.

Țac.

Și asta e tot ce contează.

Țac, Țac.

Acum e bine.

Țac. Stins.

Haide, liniștește-te. E doar un proces de curățare, atâta tot.

Țac, țac, țac. Stins. Stins. Stins.

În cameră e întuneric. În față e beznă. În spate mai pâlpâie luminița roșie a întrerupătorului, să văd de unde am plecat. Luminița se va stinge și ea în curând, ca să nu mă mai pot întoarce niciodată, niciunde. E mai bine așa, ca să pot merge înainte. Înainte, dar... încotro? Dacă mă învârt de fapt în cerc? Dacă o să ajung iar în același punct? Strâng în pumn cruciulița de la gât, să mă apere. E cruciulița din lemn pe care am primit-o de la Cătălin, după ce ne-am întors de la Athos. Mă agăț de ea ca de o creangă, suspendat în gol, deasupra abisului căscat în mine însumi. Dacă voi cădea, mă voi pierde în mine însumi pentru totdeauna. Sunt o gaură neagră, asta sunt eu.

Afară în noapte, ploaia prevestește potopul. Dar în hotelul ăsta nu e nimeni care să intre în panică. Nimeni în afară de mine. De mâine, călătoria continuă. Spre interior. Fie ce-o fi.

Alb și roșu și negru

La ora 9 fix sunt din nou în fața porții. Fac o poză, dar mâna îmi tremură de emoție. Poza iese mișcată. Deasupra intrării, sub un acoperiș cu streșini curbate în sus, stă scris Osho International cu majuscule aurite. La poartă nu e Wajid, ci un indian blajin, care mă trimite în dreapta, la Welcome Center. Bine ai venit, Sega, te rugăm să aștepți puțin pe banca aceea. Las rucsacurile pe pardoseala de marmură neagră și mă așez pe scândura lăcuită, perfect netedă. Sunt într-o mănăstire zen, îmi zic, admirând arhitectura aerisită, cu forme simple, reduse la esență. Sau mai degrabă într-o mănăstire zen *hi-tech*, cu atâtea calculatoare la care butonează oamenii în robe stacojii.

Centrul de bun-venit e un spațiu deschis către un mic lac artificial, acoperit cu frunze de lotus dintre care iese statuia lui Buddha adâncit în meditație. Din ghivecele mari, așezate pe marginea lăcușorului, plante exotice își revarsă parfumul, iar prin copertina susținută de coloane metalice rotunde crește nestingherit un copac. O cascadă artificială îmbracă peretele opus, răspândind în aer un susur cristalin. Un păun și o păuniță trec făloși prin fața mea. Mă ciupesc să văd dacă nu visez. Unde altundeva decât în grădina raiului se mai plimbă păunii printre oameni ca găinile prin bătătură? Nu visez. Totul în jurul meu e aievea. Paradis sau nu, mă simt cuprins de o pace adâncă, vecină cu moleșeala. O iau ca pe un semn bun. Încordarea a dispărut cu totul și teama din stomac s-a risipit precum ceața dimineții, lăsând loc unei senzații ciudate, asemănătoare unui surâs. Încerc să-mi pun acest surâs pe buze, dar nu am o oglindă la îndemână să văd dacă îmi și reușește.

Bine ai venit la Osho International Meditation Resort! Eu sunt Suzanne și o să am grijă de tine... Rămân cu gura căscată. Femeia în robă stacojie, cu ochii verzi și părul roșcat tuns scurt, e leit fosta mea educatoare de la grădinița germană. Ăăă... vorbești nemțește? articulez în sfârșit. *Natürlich*, sunt din Africa de Sud și familia mea e de origine germană. *Also... kommst du aus Deutschland?* mă descoase ea. Aș putea să jur că e Misskiess *Tante*. Neschimbată, așa cum am cunoscut-o când aveam 5 ani. Ăăă... *nein*, nu, Suzanne, vin din România. Semenii foarte bine cu cineva și de aceea... Ei bine, mă întrerupe ea nerăbdătoare, acum că ne cunoaștem, hai să începem cu testul SIDA, care e obligatoriu.

Din peretele lateral, placat cu marmură neagră lucioasă, se deschide o ușă pe care n-am remarcat-o până acum. În cadrul ei apare un indian rotofei, cu mustăcioară și ochelari cu ramă groasă, într-un halat alb. Indianul se apropie de mine. Pe ecusonul de la piept citesc „Dr. Suresh Agarwal“. Întind mâna, însă doctorul îmi cere doar un deget. O înțepătură nedureroasă și Dr. Suresh dispare cu o picătură din sângele meu după ușa care se închide fără zgomot, lăsând peretele perfect neted, de parcă... Suzanne, ce-a fost asta?! Visez?

Sega, trebuie să îți facem o poză, nu te mișca! Așa. Semnează aici. Bun. Și acum să-ți introducem datele personale în baza noastră de date, care dă eroare, *damn it*. Să mai încercăm o dată. Vai, ce calculatoare de rahat. Offf... Mi-a mâncat nervii hardughia asta. În sfârșit, hai că te-am salvat. Uite, e gata și legitimația. Suzanne îmi pune în palmă o bucată caldă de plastic, proaspăt imprimată cu chipul unui om care nu știe ce i se întâmplă. Dedesubt, numele meu și semnătura.

Iese și Dr. Suresh cu verdictul. Sunt un personaj negativ. *We all are here negative persons, he-he-he, no positive persons inside the premises*, glumește el în engleză lui peltică și caraghioasă. Cu noi ai terminat, răsuflă Suzanne ușurată. Testul ți-a ieșit bine, legitimație ai, în baza noastră de date ești. Testul și înscrierea te costă 800 de rupii. Și, dacă tot vorbirăm de bani, de-acum încolo nu o să mai ai nevoie de ei. Adică o să mai ai, dar sub formă de cartoane valorice pe care va trebui să le cumperi de la ghișeu acela. Pentru început ia-ți un carton de 1 000 de rupii, o să te prinzi tu repede cum merge treaba pe aici. Și acum te rog să mai aștepți puțin pe banca asta, imediat vine Kalakeli să te preia.

Kalakeli apare la scurt timp, aducând cu ea un zâmbet cald, de bunăgăsit. Olandeza în vârstă, stabilită aici de 11 ani, se poartă cu mine ca o bunică grijulie și mă invită la o scurtă plimbare de familiarizare cu

locul. În timpul musonului e mai puțină lume ca de obicei, îmi spune bunicuța olandeză. Ceea ce înseamnă mai puține bătaii de cap, zâmbește ea cu subînțeles. Și chiar dacă umezeala ne mai face probleme din când în când, lunile astea sunt cele mai plăcute, cu 28 de grade Celsius și ziua, și noaptea. Tot restul anului ori e prea cald, ori e prea aglomerat, eh...

Kalakeli, de ce toate sunt negre? o întreb eu cu ochii la clădirile pe lângă care trecem. Pentru că toate sunt *nothingness*, Sega. *Nothing, no thing...* Încă neînvățat cu nimicul, eu nu văd decât o prisacă întinsă pe câteva hectare, cu stupi negri în jurul cărora zumzăie harnice albine stacojii. Stupii au nume grele: Chuang Tzu, Lao Tzi, Omar Khayyam, Jesus, Kabir, Meera, Myrdad, Rinsai, Naropa, Tilopa. Ne oprim la primul etaj al blocului Rinsai 1, în dreptul primei camere de pe partea stângă. *This is your room*, mă informează Kalakeli, descuind ușa. Cămăruța e simplă și curată ca o chilie. Îmi place. O fereastră cu geamul albastrui, un pat, un fotoliu, un șifonier, o oglindă pătrată deasupra patului, o baie micuță și cam atât. Deși marmura neagră și lucioasă acoperă în întregime pereții și pardoseala, nu mă simt ca într-un cavou. Și de-ar fi un cavou, e unul zen. Să putrezească aici ce trebuie să putrezească... Ai grijă, dacă vrei să nu îți putrezească hainele din cauza umezelii, va trebui să le speli des, intervine Kalakeli. Avem o spălătorie bine pusă la punct, nu trebuie să le speli tu cu mâna ta. Să treci numaidecât pe acolo ca să primești un număr și un sac. Numărul îl vei scrie cu markerul pe bucățele de pânză, pe care le vei prinde de rufe cu ace de siguranță. Rufele le vei pune apoi în sac și sacul îl vei duce la spălătorie. O să-ți spună ei cum să procedezi mai departe... Patul trebuie făcut în fiecare zi și lenjeria trebuie dusă obligatoriu la spălat o dată pe săptămână. Să știi că verificăm asta, mă previne ea. E un regulament care trebuie respectat, dacă vrei să rămâi în programul *Work As Meditation* până la capăt. O, nu îți face probleme, Kalakeli, sunt un tip destul de ordonat. Mă bucur, zâmbește ea mulțumită, o bătaie de cap mai puțin... Ah, era să uit: după ce te instalezi, du-te la Galleria să îți cumperi robele. Două stacojii și două albe. Când unele sunt la spălat, le porți pe celelalte, îmi explică ea metodic. Ei, cam asta ar fi, Sega. *This is your key from now on*. Arunc o privire asupra brelocului de care atârână cheia: Rinsai 1 – 110. Camera 110... Kalakeli, îmi amintesc eu dintr-odată, am observat că multe evenimente legate de călătoria mea sunt marcate de numărul 11: pe 11 noiembrie anul trecut mi-am luat biletul de avion, pe 11 iunie am decolat spre India, trenul spre Pune a plecat din Mumbai de la linia 11, tu stai aici de 11 ani și, iată, numărul camerei e 110... Crezi că sunt simple coincidențe? Kalakeli face ochii mari. Știi ceva despre Kabala? Nu, recunosc eu. Deși nu prea crede în numerologie, Kalakeli îmi spune că 11 e un număr norocos. *So... good luck for the next 3*

months, îmi urează ea cu același zâmbet cald, de bun-găsit, lăsându-mă singur în noua mea cameră. Poate că o să am, într-adevăr, nevoie de mult noroc, îmi zic, trântindu-mă în patul primitiv. Învins de moleșală, corpul meu se scufundă în așternuturile jilave de parcă ar fi umplut cu nisip. Afară a început să plouă mărunț. Nu mai am putere nici cât să trag o pernă sub cap. Cad pradă unui somn adânc, liniștitor, fără vise.

Mă trezesc după vreo oră în aceeași poziție, dar plin de energie. Sar din pat și mă apuc să desfac bagajele. Pun pe umerase cămășile și pantalonii, iar tricourile împăturite cu grijă le așez pe policioară. Închid șifonierul. De acum încolo n-o să mai am nevoie de hainele astea. Golesc apoi conținutul rucsacului cenușiu într-un sertar încăpător și, înainte să ies din cameră, fac patul cât pot de bine, să nu se supere Kalakeli dacă vine în inspecție. E timpul să îmi cumpăr robe, să fiu și eu în rând cu lumea.

Ploaia a stat. O adiere face bambușii să scârțâie ca o corabie veche la încheieturi și flori necunoscute își aruncă spre mine parfumul amețitor. Ies pe Poarta Myrddad, traversez a doua alee a Parcului Koregaon și ajung la Poarta din Spate, unde trebuie să arăt legitimația ca să îmi pot continua drumul. Paznicul în robă stacojie se uită atent când la mine, când la legitimație – doar sunt o figură nouă. Apoi mă lasă să trec, cu un surâs binevoitor.

Trec de Info Plaza, Multiversitate și Cafenea și pornesc pe aleea care înconjoară platforma întinsă, pavată cu marmură albă și mărginită de bambuși înalți de peste zece metri, unde oameni în robe stacojii dansează extaziați pe o melodie indiană cu tentă disco. Buddha Grove.

Ies pe Poarta Principală, traversez prima alee a Parcului Koregaon și intru pe la Poarta Meera, după ce arăt din nou legitimația. Trec pe lângă altă statuie a lui Buddha în mijlocul unei fântâni pline cu flori și ajung în sfârșit la Galleria, de unde cumpăr patru robe cu 400 de rupii bucata. Două robe stacojii – una ca un kimono, alta ca o cămașă simplă, fără guler – și două robe albe identice, ca niște cămăși lungi de noapte.

După shopping urmează prânzul. În drum spre restaurant, trec prin dreptul mării piramide placate bineînțeles cu marmură neagră și lucioasă. Kalakeli mi-a zis că se numește Osho Auditorium, însă eu i-aș spune Templul pentru că seamănă foarte bine cu un templu păgân. Oare câte inimi au fost sacrificate în ritualuri sălbătice și câte capete s-au rostogolit pe treptele din fața intrării? N-am îndrăznit să o întreb așa ceva pe Kalakeli. Mi-a fost teamă să o întreb, iar acum mi-e teamă să mai zăbovesc. Mai bine mă grăbesc să ajung la restaurant.

În scurt timp, tava mea neagră e plină de caserole triumphiulare negre cu bunătați. Nimicuri din plastic umplute cu nu știu ce. Mă orientez strict după aspect, căci denumirile sunt imposibil de digerat. Știu doar atât, că meniul e exclusiv vegetarian. Plătesc la casă 270 de rupii cu cartonul valoric și ies pe terasă. Caut un loc liber. Îl găsesc lângă un indian bătrân, cu barba și pletele dalbe. Parcă ar fi Moș Crăciun, așa cum e îmbrăcat în roba stacojie. Scufia îi mai lipsește. Și sacul. *Where is your sack?* îl întreb. *Sorry?!...* Unde ți-e sacul? Nu ești Moș Crăciun? Moșul rămâne câteva secunde cu furculița în aer, după care izbucnește în râs. E știrb. Râd și eu de râsul lui. *You... you... you are very funny!* face el, încercându-se. Pe Moș îl cheamă Shyaamala Giri. *Swami Shyaamala Giri. Swami* înseamnă „om liber“, pe care nu îl stăpânește nimeni și nimic. Shyaamala Giri înseamnă „muntele negru“. Râsul îmi îngheață pe buze. Simt un fior urcând pe șira spinării. Cred că am înghițit prea mult negru pe ziua de azi.

Swami Shyaamala Giri a fost profesor de liceu, iar acum e pensionar. Înainte să îl cunoască pe Osho, era alcoolice, fumător și afemeiat. Le avea pe toate. Acum nu mai are nimic. A renunțat până și la el însuși, devenind un *sannyasin*. Shyaamala Giri este numele pe care i l-a dat chiar Osho. Prin Osho, îmi spune bătrânul *sannyasin*, am cunoscut *satori*, iluminarea. *And you*, împunge el aerul cu degetul în direcția mea, *you are Santa!* De data asta eu sunt cel nedumerit. Adică... *Santa Claus? No, no*, se amuză el, *you are Santa, Ananda Santa. Swami* râde acum din toată ființa. După ce se mai liniștește, îmi explică: *Santa* înseamnă sfânt. Ai față de sfânt. Iar *Ananda* înseamnă binecuvântat. Ești un sfânt binecuvântat. Îmi cere să îi arăt palma, ca să citească ce scrie acolo, printre linii. Întind mâna dreaptă, cu palma deschisă în sus. Hm, Sega, ești foarte aproape de Dumnezeu. Dar tu cauți... cauți... cauți... De abia când o să te oprești, ai să găsești. Râde iarăși, ca un copil poznaș. *Swami*, îi zic, mie mi-e cam frică să nu dau de dracu'. Râde și mai tare, bătându-se peste burta rotundă. Dacă ți-e frică, mergi înainte și vezi. S-ar putea ca dracu' să nu fie decât o nălucă. Și în locul nălucii s-ar putea să nu fie decât o cămașă pusă la uscat, pe care o flutură vântul. Și când te apropii mai mult, s-ar putea să vezi că acea cămașă e chiar a ta, ha-ha-ha. Mă îmbrățișează strâns, înainte să reacționez în vreun fel. Apoi mă privește drept în ochi, cu bucurie. Ah, Santa, Santa, Ananda Santa... În trei luni te transformi, dacă îți dorești din toată inima. Mă-nțelegi? Din *toată* inima!

Ecoul vorbelor rostite de bătrânul *sannyasin* stăruie până dincolo de Poarta Meera, până dincolo de prima alee a Parcului Koregaon, până dincolo de Poarta Principală. Mă bântuie o grămadă de întrebări. Eu, față de sfânt? De unde și până unde? Și cum adică să mă transform? Să mă dau de trei ori peste cap și să mă transform? Să mă transform...

în ce?

Nu știu când am ajuns lângă piscina în care apa limpede clipocește îmbietor. Știu doar că mi s-a făcut brusc poftă de o bălăceală. Înainte de toate însă trebuie să fac rost de pantaloni scurți și stacojii, așa cum cere regulamentul. Prin urmare mă îndrept spre chioșcul Basho, de unde cumpăr o pereche cu 200 de rupii. Vânzătoarea e Samiti, cea cu o floare roșie în păr. Ce bine că floarea nu e neagră!

Samiti înseamnă „uniune“. *I maky peopl unite, querido*, îmi spune brazilianca sexagenară, stabilită aici de prin '95. Își pronunță numele „Samici“, lungind primul „i“ și scurtându-l pe al doilea. Nu prea înțeleg cum vine treaba cu numele astea, Samiti, poate mă lămurești și pe mine. Sunt nume *sannyas*, îmi explică ea. Ți iei un nume *sannyas* când te-ai hotărât să renunți la toate, când te abandonezi cu totul maestrului tău. Mă dau un pas mental înapoi și mă gândesc la cruciulița de lemn de la gât, care mă va apăra în caz că... Nu te teme, Sega, mă dezarmează Samiti cu un zâmbet. Relaxează-te. Trăiește cât mai simplu. Și cât mai intens. *Enjoy! This is just a playground. A biigg playground...* Samiti, eu nu am venit aici să mă joc. De fapt, nici nu știu prea bine de ce am venit, oftez eu descumpănit. Sunt oare un laș care a fugit de toate? Sau un om care a sacrificat totul ca să afle adevărul? Sincer, nu prea știu nici ce sunt, nici ce caut... O să afli, *beloved*, ai răbdare. Samiti are un zâmbet molipsitor, neumbrit de nimic. O simt aproape de mine. Samiti. Cea care unește.

Plutesc cu ochii închiși, purtat de gânduri calde. Un gong tibetan răsună undeva departe, din altă dimensiune. După a doua lovitură, sunetul e ceva mai concret și un pic mai aproape. După a treia lovitură deschid ochii. Samiti îmi zâmbește de pe margine cu un ciocănel în mână, lângă gongul care încă vibrează. Mă uit în jur. Am rămas singur în toată piscina. M-am bălăcit prea mult, Samiti? *No, beloved*, dar e 5 după-amiază, îmi arată ea ceasul cu cadran mare, montat deasupra gongului. Trebuie să închid, *querido*. La 6 începe întâlnirea de seară. Dacă nu ți-au spus până acum, află că trebuie să vii la Auditorium pe la fără un sfert, nu mai târziu. Altfel nu te vor mai primi înăuntru. Să vii cu roba albă. Și grăbește-te. Ai mai puțin de o oră la dispoziție să te pregătești.

Am mai puțin de o oră la dispoziție să mă pregătesc. Mă întorc în cameră și fac un duș fierbinte, după care mai probez o dată, în fața oglinzii, robele cumpărate la prânz: roba stacojie, roba albă, cealaltă robă stacojie, cealaltă robă albă. Nu mai contează cine am fost, ce am făcut și de unde am venit. De acum nu mai contează nimic. Sunt doar o robă care se va pierde în curând printre celelalte robe. Alb, roșu,

alb, roșu.

Alb – culoarea zăpezii, a morții, a unui sfârșit. Roșu – culoarea sângelui, a vieții, a unui început.

Demonii

E șase fără un sfert și soarele se pregătește deja de culcare. Așa e prin părțile astea. Peste nici două ore va fi întuneric. Noaptea se apropie cu pași repezi, dar eu merg încet. Urc sfios treptele marii piramide, las crocșii pe una dintre etajerele de marmură de la intrare și pășesc desculț în Osho Auditorium. Sunt o robă albă printre celelalte robe albe. O fantomă printre celelalte fantome, în lumina scăzută a neoadelor ascunse în scafe. Doar muzicienii care își acordează instrumentele pe scenă strălucesc ca niște îngeri. Robele lor sunt orbitor de albe în bătaia proiectoarelor.

Mă așez timid pe unul dintre scaunele de plastic din fundul sălii. Nu știu ce să fac, așa că stau și privesc în jur. Îl recunosc pe Wajid, undeva în față. Ah, uite-o și pe Kalakeli, în dreapta. Suzanne e și ea, lângă coloană. *Swami Shyaamala Giri* nu e, în schimb o văd pe Samiti, chiar în centru. Mă simt mai liniștit, înconjurat de atâta lume cunoscută. Toboșarul lovește bețele între ele: 1... 2... 3... Și începe muzica. E o piesă instrumentală, fără vlagă și personalitate, pe acorduri clasice de rock. Chitara, basul, clapele și tobele sună dulceag, ca la adunările neoprotestante, numai că mulțimea de robe albe nu ține cont de calitate sau de originalitate. Toată lumea se zbenguie fericită. Fiecare dansează sau mai bine zis se scutură în legea lui. Rămân în continuare singurul care nu face nimic. Mi-e nu știu cum să mă ridic și să încep să mă scâlâmbăi așa, ca un apucat. Îmi simt picioarele atât de grele, încât abia ridic unul ca să îl așez peste celălalt. Rămân pe loc, nemișcat, ca un soldățel de plumb în rezervă.

După vreo zece minute de zbânțuială, muzica se oprește brusc și toată lumea răcnește cu mâinile ridicate: Oshooo! Părul se zburlește pe mine instantaneu, iar muzicienii reiau tema în forță, pe un ritm mai alert. Câteva minute mai târziu se opresc iarăși. „Oshooo!“ se aude și mai tare. Din toți plămânii. Nu și dintr-ai mei. Eu mă țin deoparte. Muzica pornește din nou, aducând lumea la incandescență. Cred că și marmura s-a încins la cât de frământată e în picioare. Precaut, îmi sprijin călcâiele de marginea scaunului, îmi înlănțui gleznele cu brațele și pun bărbia pe genunchi. E poziția ideală pentru întâmpinarea celor trei ovații finale: Oshooo, Oshoooo, Oshooooo... Nu știu ce fac oamenii ăștia, eu, unul, n-am venit aici pentru osanale. Poate că ar fi mai bine să plec. Curiozitatea mă ține însă în loc.

În sfârșit, s-a făcut liniște. Muzicienii se retrag la locurile lor răspândite prin sală. Ceilalți se mai foiesc puțin pe pernele de meditație sau pe scaunele fără spătar, rămânând apoi nemișcați ca niște stane de piatră. Doar respirația zgomotoasă a câtorva care s-au agitat mai tare la dans și zumzetul discret al aparatelor de aer condiționat mai tulbură liniștea altminteri perfectă... Și muzica începe din nou, maiestuoasă. Din difuzoare se revarsă arpeggiile cristaline ale unui sitar, pe care un fluier de bambus le împodobește cu volute catifelate. Pe ritmul unei *tabla*, inima începe să bată și ea. Închid ochii și mă las în voia armoniilor divine. Ritmul se întetește. Sunt luat pe sus de trilurile fermecate ale fluierului de bambus și înălțat spre ceva ce presimt că va fi apoteotic. Parcă aş urca la cer cu o viteză nebună. Mă aștept dintr-o clipă într-alta la o epifanie de proporții. Însă dintr-odată... tăcere. E ca și cum aş ieși brusc din câmpul de gravitație terestru. Lipsit de greutate, plutesc în derivă printre stele și mă minunez de măreția universului. Din păcate, odiseea spațială nu durează prea mult. Sunt întors brutal pe pământ de o tobă mare, izbită cu sete undeva în spatele scenei. Să-mi sară sufletul, nu alta. Deschid ochii.

Luminile se fac mici de tot, ca la cinematograf, și deasupra scenei, din tavan, coboară un ecran mare de proiecție. Ecranul prinde viață și Osho însuși apare în prim-plan. Arată exact ca în pozele ricșarului care m-a adus aici cu o zi în urmă. Cadrul se lărgeste și observ că nesuferita de căciuliță e asortată acum la un costum impunător, cu umerii lățiți prin două ștraifuri aurii, matlasate. Costumul seamănă cu un kimono de gală. Ca un mare împărat pe tronul său, Osho stă picior peste picior într-un jilț incrustat cu perle, diamante sau poate simple paiete argintii – nu-mi dau seama. Habar n-am despre ce a vorbit timp de o oră și jumătate. Căciulița, kimonoul și fotoliul m-au acaparat cu totul. Fascinație și repulsie, amestecate. Mai mult repulsie. Ce-i cu bâlciul ăsta? Pentru o seară de carnaval am bătut eu atâta drum? Pentru un împărat care îmi vorbește de pe un ecran? Și, la urma urmei, ce caut eu aici, în cămașa asta albă de noapte? Totul nu e decât o farsă ridicolă, nu-i așa? Nu-i așa?? N-are cine să-mi răspundă, pentru că întrebările sunt nerostite. Și chiar dacă ar fi rostite, puțin probabil să-mi răspundă cineva. Toți ceilalți sunt cu ochii la ecran, ca vrăjiți.

Osho spune un banc pe care numai eu nu îl înțeleg. Ceilalți râd isteric, până când toba răsună din nou, lovită crunt în pântec. Și iadul se dezlanțuie pe neașteptate, cu o furie de nedescris. Segă, tu care ai intrat aici, lasă orice speranță... Lasă totul și fugi, dacă mai poți. *Ceilalți* s-au transformat în demoni care gesticulează haotic și bolborosesc vorbe fără noimă. Fiori reci mă străbat din creștet până în tălpi. Mă fac mic cât un purice și îmi acopăr urechile cu palmele. Ce

caut aici? Ce caut aici? Ce caut aici? Îmi pun întrebarea în buclă, cu mâinile la urechi, crezând că așa o să scap de rele. Dar urletele sălbătice, țițetele sfâșietoare, văicărelile, pleoscăielile, chicotelile, mugetele, cotcodăcelile, lătrăturile, miorlăielile, horcăielile și toate celelalte schimonoseli vocale răzbat până la mine. Intru în panică. *Ceialți* fac ca toți dracii. La naiba: *ceialți* chiar *sunt* toți dracii! Împietrit de spaimă, caut chipurile familiare printre *ceialți*. Nu îmi ia mult să le găsesc: Wajid se scutură ca un epileptic, Samiti se bălăngăne înainte și înapoi, Suzanne țiță ca din gură de șarpe și Kalakeli își smulge părul din cap. Mă stăpânesc cu greu să nu o rup la fugă. Inspir adânc și, pentru a doua oară zilele astea, mă agăț de cruciulița de la gât, ca să nu mă înghită hăul. În gură simt gustul metalic al friicii. O femeie din primele rânduri se ridică în grabă și străbate sala, alergând spre ieșire. O văd mai bine când se apropie de mine. E lividă la față și are privirile rătăcite. Când ochii ni se întâlnesc, femeia are o reacție care mă înspăimântă. Parcă ar fi văzut un zombi. Să mă fi transformat și eu într-un demon?!? Tot sângele îmi fuge în picioare și groaza îmi mușcă feroce din stomac. Însă, când femeia trece zdupăind pe lângă mine, știu că nu o voi urma. Ceva din adâncul meu îmi spune că, dacă o să ies acum pe ușa aia, o să rămân cu hărmălaia diavolească în cap pentru totdeauna, oriunde m-aș duce. Așa că voi rămâne pe loc, orice ar fi. Trebuie să rămân. Trebuie să știu că treaba asta se termină la un moment dat. Că nebunia are un sfârșit. Trebuie să aibă un sfârșit. Strâng și mai tare în pumn cruciulița de lemn și aștept, terifiat.

O nouă lovitură în tobă aduce liniștea după care tânjeam. Osho vorbește din nou prin difuzoare fără ca vorbele să fie însoțite de imagini, îndemnându-ne cu blândețe să ne abandonăm acestei clipe și să mergem în adânc, către centrul nostru. Mai adânc, și mai adânc, cât mai adânc... *Ceialți* cad lați pe marmura neagră, abandonându-se clipei după sinistra ședință de exorcizare, iar eu rămân vajnic pe scaunul meu, cu ochii cât cepele, veghind cu mâna încleștată pe cruciuliță. Mâna îmi tremură. Și dinții îmi clănțane.

...And now, let's celebrate the 10 000 Buddhas... OK, Maneesha? Întreabă Osho retoric, dispărând apoi cu totul din planul sonor. În cinematograful groazei se face lumină ca ziua și o muzică neutră umple golul lăsat de împărat. Una după alta, fantomele albe, rămășițe ale celor 10 000 de Buddha, se ridică greoaie și se îndreaptă încet către ieșire, ca după un film bun. Îmi simt picioarele moi, ca de plastilină, și în stomac parcă aș avea o ghiulea de plumb. Dar astea nu mă împiedică să ies printre primii din piramidă și să mă îndepărtez cât pot de repede. Afară picură puțin și e răcoare. Da, afară e mult mai bine.

Sega, ce mă bucur să te revăd! Unde fugi așa? E indianca pe care am cunoscut-o azi-dimineață, prin Kalakeli. Încetinesc și o salut din mers. Ah, bună, Aishwarya, ce mai faci? Segă, mă gândeam să te invit la un ceai, la mine în cameră, dacă ai chef. Aishwarya nu este Aishwarya Rai, după cum nici Segă nu este genul care să refuze așa o invitație, chiar dacă îi tremură până și chiloții după balamucul din seara asta. Hei, ce rău poate să facă un ceai?

Aishwarya s-a născut într-o familie tradițională hindusă și a trăit la Mumbai până acum câțiva ani. Pe lângă cele 33 de milioane de zeități, tatăl ei a obligat-o să-l venereze și pe gurul familiei ca pe un zeu. Gurul însă era un șarlatan și un obsedat sexual, care îi făcea avansuri ori de câte ori rămâneau singuri. Când părinții au socotit că e vremea măritişului, Aishwarya a fugit de acasă și a încercat să-și croiască un drum, de una singură, ca designer vestimentar. O rebelă într-o lume dură și conservatoare. Când n-a mai știut încotro s-o apuce, a aflat de Osho. Și asta i-a schimbat viața. Privește cu dragoste fotografia de pe noptieră. Nu-i așa că-i drăguț? Osho, prietenul ei bun, care a ajutat-o să se găsească pe sine. E momentul potrivit să trântesc întrebarea care mă apasă de ceva vreme: Aishwarya, nu ți se pare că era îmbrăcat cam penibil în seara asta? Ca să îmi ascund tulburarea, sorb cu zgomot din ceaiul de mușețel și mă prefac că e delicios. Ba da, mustăcește ea, s-a îmbrăcat așa special ca să nu-ți facă ție pe plac. Trebuie să recunosc că răspunsul ei mă surprinde plăcut. De liniștit însă, nu mă liniștesc deloc. Așa că îmi iau inima în dinți și mai pun o întrebare: Dar cu momentul ăla... Cu momentul ăla de nebunie generală ce a fost? Ah, vorbești despre *Gibberish*, cred... Nu știu cum îi spui tu, eu vorbesc despre bâiguielile alea fără sens, despre urletele acelea înfiorătoare, despre țipetele de femei isterice sau în orgasm, despre blesteme și grohăieli, toate de-a valma. *It was really freaking me out*, îi mărturisesc eu rotind concentrat ceșcuța de ceai pe farfurioară. *Oh, I see*, face ea înțelegătoare, se vede că n-ai trecut pe la *Welcome Morning*... *Welcome Morning*?! Am trecut doar pe la Welcome Center, din câte mai țin minte. Cine știe, poate că am fost spălat pe creier în seara asta și nu mai țin minte... Aishwarya râde. Are o dantură frumoasă și un râs sănătos. Acum chiar seamănă un pic cu Aishwarya Rai, zeița Bollywoodului. Ei, lasă că îți vine rândul și la Dimineața de bun-venit, mă consolează ea, de parcă asta m-ar încălzi cu ceva. Inima începe să mi se zbată iar ca o pasăre în colivie. Chiar nu ți-au spus de *Welcome Morning*? Nu, ridic eu din umeri, nu mi-au spus. *Ssstraange*, susură ea fără să își dea seama ce efecte *ssstraanii* produce acest cuvânt lungit în mintea mea. Sau poate că își dă seama, cine știe. Și se joacă cu mine ca o pisică rea cu un șoricel paralizat de frică. Nu ai primit o foaie cu programul? mă întreabă ea. Am primit o foaie, îi zic, dar n-am apucat s-o citesc. O am la mine, îmi amintesc eu. Scot din gentuța

în care îmi țin cheile și telefonul foaia de hârtie primită azi-dimineață de la Suzanne. Dă-mi să văd, întinde Aishwarya mâna. Îi dau foaia despăturită. Da, face ea, uitate, scrie negru pe alb. Măine la 9.30, Dimineața de bun-venit. De ce n-ai citit programul, Sega? E *obligatoriu* să îl citești! mă dojenește ea în glumă. Și uitate ce mai scrie. Măine, după Dimineața de bun-venit, trebuie să treci pe la biroul *Work As Meditation*, adică pe la mine, să îți spun ce job ai primit. Fac ochii mari. Aha, deci tu ești... Da, chiar eu, cochetează ea. Scutur din cap, amețit. Să-mi fi pus ceva în ceai? Aishwarya, nu mi-ai răspuns și văd că nici pe foaie nu scrie: ce a ăla *Gibberish*, cum îi zici tu? Indianca zâmbește enigmatic și în lumina plăcută din camera ei, ochii îi licăresc ca două steluțe. Mai ia o înghițitură de ceai, fără să se grăbească. Mă fierbe la foc mic. Trece o veșnicie până vorbește din nou. *Gibberish* e limba minții noastre, începe ea. În acele momente care te-au înspăimântat pe tine ne lăsăm pur și simplu mintea liberă, să debiteze ce vrea ea. Ai zis tu bine „spălat pe creier“. Te-ai prins repede, ești un tip inteligent, bravo. Despre asta e și vorba. *Gibberish* ne spală creierul, ne curăță mintea ca un detergent de calitate. Mintea e plină de tâmpenii acumulate, de reziduuri, de gunoaie. Mergem la templu sau la biserică să ne purificăm. Ne spălăm pe dinți, facem baie și îmbrăcăm haine curate... dar mintea noastră rămâne îmbâcsită. Asta pentru că avem obiceiul adânc înrădăcinat să ascundem mizeria sub preș când facem curat prin casă. Ei bine, aici învățăm să scoatem gunoiul de sub preș și să îl ducem la ghenă. Asta s-a întâmplat în Auditorium. Piramida e, dacă vrei, lada de gunoi... Bine, Aishwarya, o întrerup contrariat, dar în *Gheena* aia eram și noi, nu? Ei, și tu Sega, lăsăm mizeria acolo și ieșim. Vin ei după aia să care gunoiul (Care ei!? Unde să care gunoiul?!), glumește ea. Osho zicea că dacă participi la o sesiune de *Gibberish*, dar refuzi să te manifesti, tot gunoiul celorlalți intră în capul tău. Deci secretul e să îți dai drumul, să dai tot afară, așa, la comun, fără nici o reținere. Să știi că e o terapie foarte bună, Sega, ai să vezi în timp... Îți dai seama că nu prea îmi dai motive să fiu liniștit, nu-i așa, Aishwarya? În seara asta am încercat să îmi astup urechile cu palmele, dar și așa, tot am auzit cum cântă iadul. A fost îngrozitor, mă destăinui eu, moleșit de mușetelul fierbinte. Mi-a fost foarte frică. Parcă nimerisem într-o casă de nebuni... Normal că ți s-a părut că ești într-o casă de nebuni, dacă nu te-a pregătit nimeni dinainte. Așa se întâmplă mereu cu nou-veniții, până să treacă prin *Welcome Morning*. Pe de altă parte, zâmbește ea într-un fel ciudat, nu asta suntem? Ce să fim, Aishwarya? Întreb cu vocea sugrumată de emoție. O casă de nebuni, Sega... Fata asta chiar se joacă cu mintea mea. Înainte să mă retrag, o mai întreb despre abandonul în brațele maestrului. Îmi răspunde că asta e o înțelegere greșită a relației cu Osho, provenită dintr-o condiționare hindusă

puternică. Osho nu și-a dorit niciodată așa ceva, nu a vrut să fie venerat sau adulat de nimeni. Osho este exact opusul unui guru și, crede-mă, Sega, știu ce spun. Nici vorbă de abandon, surâde ea senin. Dacă abandonăm ceva, e doar calabalâcul din mintea noastră. Aici învățăm să fim liberi.

Mă întorc în camera mea 110 din blocul Rinsai 1, aprind lumina și mă postez în fața oglinzii. Răsuflu oarecum ușurat. Din oglindă mă privește Sega pe care îl știu. Nu am devenit o fantomă și nici nu m-am transformat într-un zombi. Încă. Ies din roba albă și mă duc la baie. Fac repede un duș și mă spăl pe dinți. Sunt curat pe dinafară, dar nu prea știu cum sunt pe dinăuntru. Poate că am strâns multă mizerie sub preș.

Mă bag în pat și sting lumina. Abia a trecut o zi la Osho. Prima zi. Și atâtea contradicții. Ce loc straniu... Încerc să îmi pun gândurile în ordine, dar gândurile se împotrivesc, gândurile se învâlmășesc... Am ajuns în iad și Aishwarya mă minte frumos, ca un diavol împielit? Sau spune adevărul, caz în care chiar nu mai știu unde am ajuns... Mă țin de cruciulița de la gât cu toată nădejdea și încerc să mă așez în punctul în care nu există regrete. Punctul din care știu că nu mă mai pot întoarce nicăieri, punctul din care sunt nevoit să merg doar înainte, mai departe.

Măștile

E ora 7.30 dimineața. În Buddha Grove, ceața se ascunde printre bambuși de soarele spălăcit. Păunul și păunița trec mândri prin dreptul celor două oglinzi mari, cu rame negre, care ne cuprind pe toți cei zece-cincisprezece discipoli în robe stacojii. E ora de Chi-Kung și Tai-Chi. Instructorul cu robă neagră, încinsă cu o centură albă, este Maneesh, un indian care ne învață cum să ne păstrăm echilibrul între *yin* și *yang*, între plin și gol. Așa a început în mod oficial a doua mea zi la Osho. Neoficial, a început acum vreo trei ore, când m-am trezit cu noaptea în cap, apăsător de gânduri grele. Nu am putut nici să adorm la loc și nici să mă dau jos din pat, rămânând ținut între două lumi, până în zori. Acum e mai bine. Între plin și gol, pe marmura calduță din Buddha Grove.

E 8.30 dimineața. Micul dejun. Mănânc singur, la o masă lângă piscina din Zorba Buddha. Mănânc papaya pentru întâia oară și gustul nu se compară cu nimic. Mai beau un ceai *masala*. Și încă unul, căci am devenit dependent... Legenda spune că primele plante de ceai au răsărit din genele pe care Bodhidharma și le-a smuls într-o noapte și le-a aruncat cât colo, supărat că moțâia în timpul meditației. Ceaiul a

devenit de atunci preferatul celor care meditează, căci îi ajută să rămână treji, vigilenți, conștienți... Cel puțin așa scrie pe blocul de marmură din fața mea. Cum se face că plantele răsarite din genele acelea care îl trăgeau pe Bodhidharma la somn îi ajută pe meditatori să rămână treji nu știu. Legenda nu ne spune.

E ora 9.30 dimineața. Dimineața de bun-venit. Ne-am adunat aici, în Info Plaza, din toate colțurile lumii. Lilian e din Irlanda, Soledad e din Spania, Satto din Franța, Moritz din Elveția, Tom din State, Christian din Germania, Ajay din India. Și eu, din România. Suntem opt bun-veniți. O femeie în vârstă, cu robă neagră și centură albă, se apropie de grupul nostru cu pași elastici, de gimnastă. Ea e „facilitatoarea“. *Ich heisse* Aditi și vă urez bun-venit. Urmați-mă, vă rog. O urmărm pe Aditi în sala micuță din spatele Librăriei, care se umple de îndată de muzica pregătită din timp. Dansăm așa, de încălzire, pe două, trei hituri mai vechi. Nu prea sunt eu cu dansul, dar n-am ce să fac, nu e după mine. *Du auch musst tanzen, Sega!* Aditi îi roagă pe câțiva dintre noi să le arate celorlalți dansuri specifice din țările lor. Din fericire, nu mă număr printre aleși. Din nefericire, încă douăzeci de minute de topăieli pe muzică irlandeză, de unduiri pe ritmuri de flamenco, de răsuciri pe cântece country și de sincroane ca în filmele indiene.

Stop joc. Nici n-a fost chiar așa de rău până la urmă. Ne tragem sufletele îmbujorați, ca niște prichindei care au alergat prin curtea școlii, în recreația mare. Acuși începe lecția. Dragi copii, azi vom vorbi despre con-di-țio-na-reee. Însăși muzica pe care am dansat până acum este o formă de condiționare. *Na ja*, suntem condiționați de cultura țării noastre. Suntem condiționați de educația pe care o primim, suntem condiționați de un sistem religios sau de altul. Iar ființa suferă, îngropată sub straturi și straturi de condiționări. Asta v-a și adus aici... Puneți-vă acum câte o mască din raftul acela. Așa, foarte bine! Sunteți la o petrecere unde nu cunoașteți pe nimeni. *Bitte* intrați în vorbă unii cu alții și prezentați-vă, faceți conversație. Haideți, toată lumea la vals! *Gut*. Pofțiți acum la oglindă și priviți-vă cu atenție. Un chip alb ca varul se uită la mine, fără viață, fără expresie. Opt chipuri albe ca varul, fără viață, fără expresie. Opt chipuri identice. *Sehr schön...* Și acum, scoateți-vă măștile încet, cu multă atenție. *What do you see?*

Dragi copii, rostește doamna Aditi cu tact, aici învățați să vă dați jos măștile, strat după strat, ca pe niște foi de ceapă, ca să ajungeți la miez. Ca să aflați cine sunteți cu adevărat. Sunteți oare acest chip? Sau chipul vostru e doar o altă mască? Trasă peste altă mască, trasă peste altă mască, trasă peste altă mască... Demascarea nu e deloc o muncă ușoară pentru că presupune desprinderea de falsul pe care l-ați

luat drept adevăr. Când te obișnuiești prea mult cu masca, uiți că o porți. Atunci devii însăși masca, te identifici cu ea. *Also...* demascarea e un proces inutil, nu-i așa? Râsete. La ce bun să te mai demaști? Ești bine-mersi. Atunci ce mai cauți aici? Oftaturi. Sigur că da. Demascarea e un proces anevoios, uneori foarte dureros, însă aici sunteți înconjurați de multă dragoste, aici primiți un sprijin real. Atelierele de transformare personală din cadrul Multiversității și variatele tehnici de meditație vă vor ajuta să vă eliberați de condiționările voastre. Stâlpii de susținere sunt trei: meditația dinamică și meditația kundalini, cele două tehnici redutabile dezvoltate de Osho, și meditația de seară. *Sehr gut*, haideți să le luăm pe rând.

Meditația dinamică, dragi copii, durează o oră și are cinci stadii. În primul stadiu respirăm. Pe nas, rapid, haotic, profund, din toată ființa. De ce? Pentru că există o legătură strânsă între respirație și stările minții. Poate că ați observat că atunci când sunteți îndrăgostiți respirați într-un fel, când sunteți mânioși sau când vă e frică în alt fel. Ei bine, respirând așa cum v-am învățat, treziți toate aceste stări și le amestecați ca într-o oală. Procesul durează zece minute.

Al doilea stadiu care ține tot zece minute se numește *catharsis*. Eliberarea. De mici ni s-a spus ce să facem și ce să nu facem. De mici am învățat să ne reprimăm emoțiile. Acum e momentul să le eliberăm. Dacă vă vine să urlați, urlați, dacă vă vine să râdeți, râdeți, dacă vă vine să vă tăvăliți pe jos, tăvăliți-vă pe jos. Orice vă vine, faceți din toată inima. S-ar putea să vă surprindă propriile manifestări. Nu vă sfițiți. Nu vă țineți în frâu și nu vă speriați. *Just let go, ja?* Lăsați-vă mintea și corpul să se exprime liber, dar observați-vă cu atenție. Doar atunci când deveniți un martor, declanșați procesul de decondiționare.

Also ați dat totul afară, ați aruncat balastul și acum vă simțiți mai ușori. Ar fi bine să fie așa pentru că în acest al treilea stadiu veți sări zece minute cu mâinile în sus, aterizând pe toată talpa și strigând mantra „Hu!“. Strigătul trebuie să vină din centrul vostru sexual și nu din gâtlee. Vi se pare o ciudățenie, nu-i așa? E normal. Să vă explic: aterizând pe toată talpa și strigând în același timp mantra „Hu!“ treziți energia care doarme comprimată în centrul vostru sexual. Strigătul o stimulează de sus în jos, iar aterizarea pe toată talpa, de jos în sus. Mâinile trebuie ținute în sus pentru a permite energiei să circule prin tot corpul. *Das ist pure science*. Dacă procedați așa cum trebuie, trupul vostru va deveni un imens acumulator. *Natürlich*, la început vă va fi mai greu, corpul nu vă va asculta, mintea vă va spune să vă opriți pentru că e o nebunie, pentru că e periculos, pentru că e peste puterile voastre *und so weiter*. Să știți că nimeni nu s-a îmbolnăvit și nu a murit până acum făcând meditație dinamică. Așa că nu vă ascultați mintea,

dragi copii! Săriți până când auziți vocea lui Osho, până când auziți „Stop!“. Abia atunci vă opriți.

Rămâneți așa cum s-a nimerit, nu încercați să vă corectați postura. Nici o mișcare nu mai este permisă acum, în cel de-al patrulea stadiu, meditația propriu-zisă. Din voi nu a mai rămas decât atenția, nu a mai rămas decât martorul. Orice mișcare compromite întregul efort pe care l-ați făcut până acum. Deci nu deschideți ochii să vedeți ce mai fac vecinii, nu vă scărpingați, nu lăsați mâinile jos. S-a înțeles, da? Rămâneți așa, fără să vă mișcați, un sfert de oră.

Despre al cincilea stadiu, și ultimul, nu vă pot spune mai nimic pentru că nu e un stadiu. Este însăși ființa voastră, natura voastră. Dansați și bucurați-vă că ați reîntâlnit-o. *Celebrate. Sehr gut.*

Aditi face lumina mai mică și ne împarte legături pentru ochi. Să nu vă risipiți energia privind în jur, ne explică ea. Vă invit acum să degustați o mostră de meditație dinamică, câte două minute pentru fiecare stadiu. Dați tot ce puteți. La treabă!

Aditi dă drumul la muzică. Parcă ar fi dat drumul unei haite de câini turbați, direct din infern. Ritmuri sălbatice de tobe, urlete sinistre mixate pe fundal, instrumente stridente. Iadul pe pământ. De frică, respir pe nas așa cum mi s-a spus. Respir din toate măduarele, profund, repede și haotic. Ritmurile variază și tempoul oscilează ca să nu rămânem în același tipar mental. Am o nară înfundată, așa că trișez respirând pe gură. După două minute fondul muzical se schimbă, semn că am intrat în stadiul *catharsis*. Semn că trebuie să dăm totul afară. Zbierăm cu toții, dar nu foarte convingător. E un *catharsis* de începători. Vine acum cel de-al treilea stadiu. Sar cu mâinile în sus și aterizez pe toată talpa strigând mantra „Hu!“. După câteva salturi o las mai moale. Picioarele nu vor să mă asculte. Îmi simt gura uscată, glasul mi-e hodorogit și mâinile nu vor să se mai ridice. Și, peste toate astea, mintea îmi ordonă să mă opresc. Segă, ce ai de gând să faci? Ai înnebunit? Oprește-te odată! Oprește-te, îți spun.

Stop! se aude vocea autoritară a lui Osho și muzica se oprește brusc. Rămân așa cum s-a nimerit: cocârjat, cu genunchii îndoiți spre interior, cu coatele sprijinite în coaste și cu capul spânzurând într-o parte. Sunt lac de transpirație și roba stacojie s-a lipit de mine. Nu trece mult și picioarele încep să-mi tremure. Brațele nu mă mai ascultă. Le simt foarte grele. Număr ca să treacă timpul mai repede, dar mă blochez la 42. Pur și simplu *am uitat* ce urmează după 42.

Muzica ultimului stadiu se înalță ca un soare fără dinți deasupra unei văi întunecoase. Dansez de bucurie că am scăpat teafăr și nevătămat și

îmi zic că aici se încheie prima și ultima meditație dinamică din viața mea. Să nu mai aud de așa ceva.

Sehr gut, dragilor. Vă recomand să faceți meditație dinamică în fiecare dimineață începând cu ora 6, la Auditorium. Perseverați, nu vă descurajați, chiar dacă acum ați fost cât pe ce să leșinați. Treptat, corpul vostru se va adapta la efort și vă veți putea concentra mult mai bine. Veți respira mai ușor, vă veți simți mai curați și mai sănătoși. Ei, și-acum să facem o pauză de ceai. Ne vedem aici peste zece minute. Dimineata de bun-venit abia a început, zâmbește Aditi cu tâlc. Cu ultimele puteri, ne târâm afară din sală, unde ne așteaptă un samovar cu ceai *masala* fierbinte. zece minute trec repede, din câteva sorbituri.

Aditi ne mână înapoi în sală ca pe niște oițe rătăcite. *Guuut*, Dimineata de bun-venit continuă cuuuu... meditația Kun-da-liiini. Această meditație durează tot o oră, ca și meditația dinamică, numai că are patru stadii a câte cincisprezece minute. În primul stadiu ne scuturăm corpul din toate încheieturile, pornind cu un ușor tremur din spatele genunchilor și flexând apoi repetat, din ce în ce mai des, până când vibrația cuprinde tot corpul. Ideea e să devenim această vibrație, nu să o controlăm. În următorul stadiu, dansăm. Dacă dansăm din toată inima putem să transformăm în extaz energia pe care am eliberat-o. În cel de-al treilea stadiu stăm nemișcați, în picioare sau așezați. În tot cazul, coloana trebuie menținută dreaptă, astfel încât energia să poate circula nestingherită. În ultimul stadiu ne întindem pe spate, închidem ochii și ne relaxăm. Meditația nu trebuie forțată. Lăsați-o să se întâmple. Plutiți în ea, abandonați-vă ei. Lăsați-vă absorbiți, fără să vă impuneți asta. Nu încercați să manipulați, căci vă veți împărți în manipulant și manipulat. Și cum v-ați divizat, ați și creat raiul și iadul... *Und jetzt*, kundalini pe scurt!

Altă muzică, altă viață. Clinchete de clopoței de toate soiurile mă împresoară din toate părțile, răspândind în tot corpul o vibrație plăcută. Oasele și mușchii se topesc la căldura acestei vibrații. Urmează simțurile și mintea. Mă topesc cu totul, ca un țurture ținut în palmă și mă prefac într-un abur. Aș vrea să nu se mai termine stadiul ăsta. Dar se termină. Începe un alt pasaj muzical, pe care îmi vine să mă mișc așa cum am învățat azi-dimineață la Chi-Kung și Tai-Chi. Nu știu cum a trecut încă un sfert de oră. Acum răsună clopote și gonguri tibetane. Mă așez și închid ochii. Mă simt ca un nor alb și pufos. Ultimul stadiu: mă întind pe spate, fără să deschid ochii. Mintea mea e goală acum ca un cer senin. Norul care eram a dispărut cu totul. Cred că am ațipit, pentru că mă trezește Aditi. Sper că n-am sforăit.

Ja, gut... Să vorbim acum despre meditația de seară. Pentru cine

participă fără să i se spună la ce să se aștepte, acest eveniment poate părea înfricoșător de-a dreptul, mai ales către final, zâmbeste Aditi. Parcă mi-ar fi citit gândurile. Dansați când începe muzica, nu stați deoparte, continuați ea. Închideți ochii și mișcați-vă în voie. Îngăduiți-vă să fiți liberi, nu vă îngrădește nimeni și nimic. Dansați din toată inima. Cu cât dansați mai intens, cu atât mai profundă va fi experiența meditației. Din când în când, muzica este întreruptă de strigăte „Osho!” cu mâinile ridicate. Asta nu înseamnă că aduceți ofrande maestrului sau că vă închinați lui ori mai știu eu ce alte prostii. Nicidecum. Osho însuși a spus de nenumărate ori că acesta nu e numele lui, ci un sunet vindecător. „Osho” vine de la „ocean” și sugerează infinitul. *Guuut...* Muzica s-a încheiat, ați dansat până nu ați mai putut și acum sunteți epuizați. Vă așezați. Un pasaj de muzică indiană tradițională vă ajută să vă armonizați cu ceea ce urmează după bătaia în tobă. Este foarte important felul în care ascultați discursul lui Osho. Veți observa că, de cele mai multe ori, vă pierdeți în gândurile voastre, în propriul dialog interior, comparând ceea ce aflați cu ceea ce știți deja, judecând, aprobând, respingând o idee, îmbrățișând o alta. Momentul când realizați asta e important. Momentul când vă întoarceți la vocea lui Osho. Nu contează dacă sunteți sau nu de acord cu ce zice. Nu contează decât să fiți în prezent. Pe Osho nu l-a interesat niciodată să convingă pe cineva de ceva. Ascultați vocea lui așa cum ascultați o melodie, susurul unei ape curgătoare sau vântul printre frunzele copacilor. Ascultați și rămâneți în prezent. Și fiți atenți la pauzele pe care le face în vorbire. Urmăriți pauzele dintre cuvinte.

Gibberish este un procedeu de curățare a minții. Tot ceea ce trebuie să faceți este să spuneți ce ați vrut să spuneți dintotdeauna, dar nu ați spus încă. Spuneți ce ați ținut în voi, dar nu în limba voastră. Spuneți în chineză, dacă nu știți chineză. Spuneți în hindusă, dacă nu știți hindusă. Spuneți orice vă trece prin minte, dar într-o limbă pe care nu o cunoașteți. Spuneți în... *Gibberish*. Și fiți sinceri, nu jucați teatru. Exprimați-vă liber. Dați-vă voie s-o luați chiar un pic razna pentru două minute. Aruncați totul. Și vă veți simți mai ușori, mai vii...

And then let go. Abandonați-vă. Nu vă speriați, nu vă pune nimeni să vă închinați unui guru. Când auziți bătaia de tobă, lăsați-vă să cădeți ca un sac de orez, ca și cum ați muri subit. Rămâneți nemișcați, în timp ce vocea lui Osho vă călăuzește în continuare, în adâncul vostru.

„Ok, *Maneesha?*” e semnul că meditația de seară s-a încheiat. Maneesha nu e o mantră, ci numele unei femei care îi citea lui Osho înaintea fiecărui discurs întrebările puse de *sannyasini*.

Aditi ne invită să ne așezăm comod, pe pernele de meditație, pentru un film de prezentare cu obiceiurile și regulile casei. Deși filmul e instructiv și foarte amuzant, nu sunt atent decât pe jumătate. Minteaa îmi zboară la toate cele aflate până acum. Hai, că nu e dracul chiar atât de negru, îmi zic. Filmul s-a încheiat.

Ca în orice călătorie, primul pas este să aflăm unde suntem. Dacă visăm că suntem într-un loc, când de fapt suntem în altul, nu vom afla niciodată unde suntem cu adevărat. Așa se întâmplă și în cazul călătoriei interioare. Prin urmare bine ați venit la Osho International Meditation Resort, încheie ea privindu-ne în ochi drăgăstos, pe fiecare în parte. *Alles klar?*

Da, totul e clar. Ca lumina zilei.

Ieșim afară, unul câte unul. Aditi mai rămâne să pună CD-urile în ordine și să ștergă cu puțin alcool măștile pe care le-am purtat, pentru grupul de mâine-dimineață.

Rămășițele zilelor

E timpul să plătesc pentru păcatele mele. Aproape 800 de dolari, prețul celor trei luni de *Work As Meditation*. Cazarea, accesul la toate meditațiile din timpul zilei și participarea la câteva ateliere din cadrul Multiversității în calitate de *worker* sau *helper* sunt all inclusive. În rest, șase ore de muncă pe zi. În fiecare zi. Fără zile de odihnă și weekenduri libere. Norma e stabilită de Osho. Munca nu trebuie privită ca o corvoadă, îmi spune Adhiraj, casierul. Munca este o parte importantă a procesului de transformare. Aici, la Osho International Meditation Resort, munca înseamnă meditație, sintetizează el, închizând cu grijă sertarul în care tocmai a depus teancul de bani primit de la mine. De-abia aștept, sunt gata! îl anunț frecându-mi palmele bucuros. Adhiraj zâmbește reținut. În cazul ăsta, du-te la Work As Meditation Office. O știi pe Aishwarya? O să-ți spună ea ce ai de făcut.

Ajung la biroul ei din câțiva pași. Aishwarya! Segă! Înainte să schițez vreun gest sunt luat în brațe. Aishwarya s-a lipit de mine de parcă ne-am cunoaște de când lumea și pământul. Am observat că îmbrățișările sunt la modă pe aici. În loc de „Bună, ce mai faci?” și pupături pe obraz, iei persoana în brațe, te lipești de ea ca un timbru și rămâi așa, câteva secunde. Ca să nu fac impresie proastă, o strâng și eu la piept pe Aishwarya, cu aceeași intensitate. *Mmm, feels good*, gângurește ea. *You have such a good energy, Segă*. Ia spune-mi, cum ai dormit azi-noapte? mă întreabă după ce ne desprindem unul din brațele celuilalt.

Neîntors, ca un buștean, o mint cu nerușinare. Simt cum mi se lungește nasul. Ce mă bucur! zâmbește Aishwarya. Tare speriat mai erai aseară. Ca un șoricel, hi-hi... Deh, m-am mai liniștit la *Welcome Morning*, răspund eu afișând acum un zâmbet încrezător. Chiar spun adevărul. Ca dovadă, nasul mi se micșorează repede la loc. Uau, sunt încântată să aud asta, Sega. De fapt... sunt de două ori încântată, face ea pe misterioasă. De două ori? ridic eu din sprâncene. *Oh, you're so cute, Sega, stop looking at me like that.* Ce-o fi apucat-o? mă întreb în sinea mea. Da, de două ori, continuă Aishwarya pe același ton. Sunt încântatăăă... săăă... teee... aaam... Hopa, ia stai nițel, nu pentru așa ceva am venit aici, îmi spun bătând ușor în retragere... cu mine în biroul ăsta! Pfiuuu, răsuflu eu ușurat, adică o să fim colege? Pardon, colegi? Te-ai priiins, zâmbește Aishwarya mulțumită. Uite, aici e masa ta de lucru, ăsta e calculatorul tău și astea sunt dosarele de care vei avea tu grijă. Dar nu vreau să te stresez prea tare acum. Te mai las să te bucuri încă un pic de libertate. Începem munca de poimăine. Hai, vino să te mai îmbrățișez o dată, o să-mi fie dor de tine până ne vedem din nou... Hait! gândesc eu.

Ies din Work As Meditation Office și intru la Cyber Café, cu gândul să sun în țară. Înăuntru miroase a vopsit proaspăt. Cele șapte calculatoare aliniate la geam nici nu mă bagă în seamă, preocupate să sușotească între ele, pe frecvențe joase. Prin ușile întredeschise ale cabinelor private zăresc telefoanele pentru convorbiri naționale și internaționale. În toată încăperea nu mai e nimeni în afară de mine și de bătrânica din spatele tejghelei, cufundată în lectura unei cărți. Îi cer femeii permisiunea de a da un telefon, doar nu o să mă strecor în cabină pe furiș, ca un hoț. *Hello!* Nici o reacție. *Hello again!* Bătrânica sare în sus, de parcă aș fi împuns-o cu un ac. Cartea îi scapă cu zgomot pe jos. Vai, ce m-ai speriat, face ea ducând mâna la inima. Mă sperii și eu, să nu facă vreun infarct din pricina mea. Asta mi-ar mai lipsi. Of, se vaită ea, așa pătesc mereu când citesc ceva cu plăcere, sunt pur și simplu absorbită cu totul. Îmi cer scuze pentru deranj și mă aplec după carte. *The Remains Of The Day*, citesc pe copertă. Autorul e Kazuo Ishiguro, un scriitor japonez care trăiește la Londra, adaugă bătrânica. Ai citit-o? mă iscodește în timp ce îi restitui volumul. Nu, mărturisesc eu, dar știu de filmul cu Anthony Hopkins. Mi-am tot propus să-l văd, însă din păcate n-am făcut-o nici până în ziua de azi. Ei bine, își drege ea glasul, eu, una, tot recitesc cartea asta. Cred că e a opta oară. De fiecare dată am surpriza să descopăr lucruri noi. Teribil scriitorul ăsta japonez... Adevărul e că din trailerul filmului mi s-a părut mie că Anthony Hopkins e un majordom samurai, remarc eu. Sau un samurai majordom... Ei, să lăsăm literatura, oftează bătrânica închizând cartea și punând-o deoparte, pe tejghea. Mângâie coperta, în treacăt. Parcă nu te-am mai văzut pe aici, ești nou-venit, nu-i așa?

Mă studiază cu atenție, mijind puțin ochii. Asta ar fi a doua zi, îi răspund. Sunt Sega și am venit tocmai din România... Iar eu sunt Jivan și am venit tocmai din State. *A looong time ago*, se amuză ea. Știi ce înseamnă Jivan? Nu, recunosc eu, încă nu m-am acomodat cu numele astea ciudate. Bătrânica râde. Jivan înseamnă „dragoste de viață“, îmi traduce ea. Ia ghici, câți ani am. 70? Nț, n-ai ghicit. Tocmai am împlinit 81... Surâde, iar încăperea se umple dintr-odată de lumină, ca și cum musonul i-ar fi dat voie soarelui să vadă pentru o secundă pământul udat de ploi. Dar lumina nu vine de afară, ci din adâncul ochilor ei mari, azurii și parcă fără vârstă... Jivan, cum l-ai cunoscut pe Osho? o întreb.

Jivan surâde, mă ia de mână și mă duce cu ea înapoi în timp. Au trecut 35 de ani de atunci, Sega. 35... Îți vine să crezi? Povestea a început în '72. Crescusem patru copii, duceam în spate două decenii și ceva de căsnicie și tot ce îmi doream era o viață nouă, liberă. Nu mi-a fost ușor... Am căutat mult... Am bătut America în lung și în lat locuind într-o rulotă, de una singură... Și la un moment dat am ajuns la centrul Living Love din California. Multă lume venise acolo, ca și mine, pentru îndrumătorul spiritual, un paraplegic fermecător pe nume Ken Keyes Jr. Ken avea pe atunci 50 de ani și scrisese o carte impresionantă, intitulată *Ghid către o conștiință superioară*. Totuși, n-am avut încredere în comunitatea lor de la bun început și am stat deoparte. Mi s-au părut cam prea exuberanți, prea fără griji. Mai erau și experiențele cu drogurile psihoactive, în vogă pe vremea aceea. LSD, marijuana, mescalină și câte și mai câte, dar pe mine nu mă interesa așa ceva. Eram o femeie respectabilă, trecută de prima tinerețe. Îmi plăcea totuși că se purtau drăguț unii cu alții și cântau toată ziua... După vreo două săptămâni, a venit și seara pe care n-o să o uit niciodată. Era o seară de vineri. Întâi de toate, ne-au cerut să luăm saltelele de pe jos și să capitonăm cu ele geamurile, pereții și ușile sălii unde urma să se desfășoare meditația. După asta, ne-au pus să ne dăm jos hainele, până la piele. Apoi ne-au explicat meditația *haotică* a lui Rajneesh, în cinci stadii. Așa se numea pe atunci meditația dinamică... Au stins luminile și am început. Bum, bum, bum! M-am aruncat în nebunia aia cu totul. Am dat tot ce am putut din mine, iar la capăt nu mă mai reușeam să mă opresc din plâns. Cred că am plâns toată noaptea, se strânseseră toți în jurul meu. N-am conștientizat până atunci câtă durere strânsesem în mine... Meditația din seara aceea mi-a schimbat viața. Am simțit că o mare greutate mi s-a luat de pe suflet. Evident că prima mea întrebare a doua zi a fost: cine sau ce e acest Rajneesh? Răspunsul a venit sub forma unei fotografii înfățișând un zeu amețitor de frumos, pe care l-am cunoscut mai târziu sub numele Osho. M-am îndrăgostit la prima vedere. Au mai fost apoi câteva extrase din *Vigyan Bhairav Tantra*, comentate de

el. Aceste comentarii au fost adunate ulterior în *Cartea secretelor*. După ce i-am auzit și vocea într-un discurs înregistrat, am înțeles că destinul meu fusese pecetluit. Îmi găsisem maestrul. Din ziua aceea nu m-am abătut nici măcar cu un pas de pe calea iubirii și a recunoștinței față de acest om. L-am cunoscut în persoană abia peste câțiva ani, când am ajuns în cele din urmă la Pune. S-a întâmplat în februarie, 1976. Când m-a privit în ochi pentru prima oară am știut că am fost dintotdeauna în inima lui și el a fost într-a mea. După 30 de ani, lucrurile au rămas neschimbate: sunt a lui Osho, pentru totdeauna... Segă, de atunci trăiesc fiecare clipă a vieții mele în libertate, încheie Jivan, arzând carapacea inimii mele cu albastrul ochilor ei.

Jivan radiază. Părul ei alb strălucește ca o aură. Parcă ar fi o sfântă. Un apostol al unei noi ere, așa mi se pare mie în clipa asta. Azi, la *Welcome Morning* m-am cam speriat de meditația dinamică, îi zic. Muzica aia drăcească... Oamenii care urlau... Ca la nebuni... Jivan îmi zâmbește blajin, ca unui copil înfricoșat. Dacă faci meditație dinamică 21 de zile, în fiecare dimineață, cu condiția să dai tot ce poți, te vei transforma. Nu-ți fie teamă și sari! Doar ești băiat mare, nu? Surâde și încăperea se umple din nou de lumină. Afară, soarele a ieșit din nori. Ba nu, mi s-a părut.

Mă îndepărtez de Cyber Café, uitând să mai sun în țară. Duc în mine cuvintele lui Jivan și ceva din lumina curată de pe chipul ei... 21 de zile și voi fi transformat... De transformare vorbeau și *Swami Shyaamala Giri* și *Aditi* și *Adhiraj*, casierul... Poate că voi fi transformat, poate că nu, și cine știe în ce mă voi transforma dacă mă voi transforma. De dileme filozofice, de-astea știu sigur că sunt sătul. Trebuie să văd cum stau lucrurile cu ochii mei. Voi trece prin această experiență, oricât de înfricoșătoare mi s-ar părea. La naiba, n-am venit aici să tremur ca varga pe țărnam. Am venit să sar în apă și să o gust, nu să privesc de pe mal, *imaginându-mi* cum ar trebui să fie. Puteam să-mi imaginez și să mă îndoiesc foarte bine de oriunde altundeva, nici o problemă. Nu te duce, fiule, în India. Aia-i patria diavolului, ia-ți gândul de la meditație. Rugăciunea e sfântă. Meditația e a dracului. Săru' mâna, părinte, dar eu sunt un rătăcitor care se îndoiește de toate. Dacă nu fac călătoria asta, o să-mi găsesc justificările necesare, dar mincinoase. O să construiesc un zid gros de minciuni în jurul unei forme false și fățarnice de credință, ceea ce mi se pare foarte urât, groaznic, de nesuportat. Mă voi ascunde sub o religie ca un copil fricos sub fusta mămicii, un creștin „de mântuială“, un alt ortodox care își târguiește mântuirea, așteptând să fie despovărat ca prin minune. Poate că Dumnezeu citește în inima mea și îmi vede intenția, chiar dacă ea se confundă uneori cu frica și fuga. Nu din mândrie vorbesc, părinte, ci din disperare. Sunt sigur că nu caut mărire, slavă,

putere, glorie sau averi și nici plăceri îndestulate. Știu prea bine că acestea nu sunt decât niște măști seducătoare ale cruntei suferințe. Părinte, eu nu mă tem de Diavolul, care l-a ispitit pe Isus în deșert. Diavolul acela era un biet prostuț, e lesne de văzut din ce motive. Mă tem însă de cine ne credem. De cine ne închipuim că suntem. Acela-i Diavolul ce nu are nume și nimănui nu i se arată, stând pitit acolo, în adânc, de unde izvorăște cel ce se privește în oglindă. Nu există mai mare nebulie decât să fii convins că ești ceea ce ești. Să ascuți de șoaptele ce par atât de ale tale, aceasta-i marea înșelare... Mi-e tare frică de călătoria asta, părinte, dar nu pot da înapoi. Aici, la Athos, nu am găsit adevărul pe care îl căutam. Căci doar atât vreau eu: să ies din închipuire și să trăiesc în adevăr. Pentru tot restul zilelor. Iertați-mă, părinte. Vă rog să nu mă afurisiți sau să mă anatemizați.

În sala oglinzilor

Ca să intru în Chuang Tzu, trebuie să îmi pun șosete albe, perfect curate. Le găsesc în cutia de lângă raftul unde mi-am lăsat încălțările. Purtăm șosete, îmi spune supraveghetoria, ca să nu deteriorăm pardoseala de marmură care nu a fost tratată niciodată cu lacuri de protecție din cauza alergiilor lui la chimicale. De când *he left his body*, continuă ea, nimic nu s-a schimbat în Chuang Tzu. Totul e la fel ca acum douăzeci de ani, când el locuia aici... Dincolo de glasvanduri, ultimul său Rolls Royce perfect întreținut așteaptă din 1990 să mai iasă o dată la plimbare.

Merg fără grabă pe coridorul îngust care duce la sala de meditație. Sunt multe de văzut. Pereții sunt acoperiți cu oglinzi, picturi abstracte semnate de el, și o mică parte din cărțile pe care le-a citit de-a lungul vieții. Număr din ochi câteva mii de volume închise ermetic în spatele geamurilor groase, ca să nu le ajungă umezeala.

Mă opresc în dreptul scaunului stomatologic, pe care ajungea adesea. Pe lângă alergii, astm, diabet și dureri de spate, dinții l-au chinuit mereu. Mi-l imaginez pe scaunul acesta râzând în hohote sub efectul gazului ilariant folosit ca anestezic. Aici, între oglinzile care mă întorc la nesfârșit pe toate fețele, s-au spus lucruri, după care s-au făcut cărți. După care s-a așezat liniștea. Plec mai departe, în vârful picioarelor.

Pătrund în sala circulară. În loc de ferestre ca să vezi afară, oglinzi de jur împrejur, ca să te vezi înăuntru. În fața mea un pat masiv, din marmură. O altă oglindă acoperă patul ca un cearșaf perfect întins, reflectând chipul celui care se apleacă să citească inscripția de sub bustul de bronz:

Osho nu s-a născut și nu a murit. Doar a vizitat planeta Pământ între 11 decembrie 1931 și 19 ianuarie 1990.

Dincolo de oglinda asta e cenușa lui Osho. Dincoace sunt eu, cel care abia își stăpânește emoția.

Ascultăm instrucțiunile așezați pe pernele puse direct pe pardoseala de marmură. Un bătrân în robă neagră ne citește cu voce scăzută din *Cartea secretelor*. Dacă suntem atenți la pauza dintre inspirație și expirație, vom putea vedea cine suntem cu adevărat, dincolo de oglinzile deformate ale minții noastre.

În Chuang Tzu, deumidificatoarele și aparatele de aer condiționat continuă să toarcă molcom, în timp ce luminile se sting încetișor. Bătrânul facilitator lovește clopoțelul de argint, anunțând începerea meditației. Închid ochii. E prima oară când fac asta. Inima îmi freamătă speriată. Sunt pe puntea aceea dintre „sari” și „stai”, cu 15 litri de aer comprimat în spinare, cu centura de plumb la mijloc și cu muștiucul regulatorului strâns între dinți. Perfect echipat pentru prima mea scufundare. Dacă mă arunc, o să mă duc la fund ca bolovanul. Regulatorul o să se blocheze, n-o să mai pot umfla vesta compensatoare ca să revin la suprafață și o să mor sufocat. Da. Evident că așa o să se întâmple. Sunt prea greu cu toate astea pe mine, n-o să mă pot elibera la timp și o să mor în chinuri. N-ai să pățești nimic. Ba da, o să mor în chinuri groaznice, o să mă înghită adâncul. Nu, n-ai să mori, pentru că știi foarte bine ce ai de făcut și aparatura a fost atent verificată. Vei coborî ușor, de-a lungul frânghiei, metru cu metru, reglând presiunea din vesta compensatoare și respirând calm. Nu sar și pace. O să mă duc ca bolovanul la fund, cu plumbii ăștia pe mine. Sari! Nu sar. Hai, sari odată! Nu sar. Hai că poți! Pot sări cu spatele? E mai bine cu fața sau cu spatele? Cum e mai bine? E bine oricum, numai sari odată! Nț, nu sar, mă apasă butelia rău de tot și nu respir bine prin regulatorul ăsta. Simt că mă sufoc. Zici că trag aer printr-un pai... Regulatorul e făcut să respiri când ești în apă, nu în afara ei. Sari! Nu sar. Sari, îți spun! Nu. Sari odată! Dacă o să intru în panică și o să mă înec cu propria spaimă? Concentrează-te la ce ai de făcut, sari și nu o să pățești nimic. Dar... dacă o să înnebunesc? Sari, nu fi paranoic... Dacă zgândăr ce nu trebuie? Dacă trezesc monștrii din adâncuri? Sari, nu sunt decât monștrii din închipuirea ta. Și crezi că asta mă face să mă simt mai liniștit? Monștrii ăștia se hrănesc din frica ta și mai ales din fuga ta. Sari, întâmpină-i și dă-le binețe... Glumești, desigur... Nu glumesc. Sari odată, pământăle! Nu sar. Dacă o să apară Osho rânjind, să mă anunțe că sufletul meu îi aparține? Sari, paranoicule! Paranoic ești tu. Nu sar nici în ruptul capului. Atunci rămâi pe punte. Rămâi la suprafață. Și fugi înspăimântat de

toate lucirile și nălucirile, pentru tot restul vieții tale. Rămâi la suprafață... Rămâi la suprafață...

Salt în gol. Cu toate greutatea care mă trag la fund. Cu toate simțurile încordate. Inspir. Pauză. Expir. Pauză. Calm. Atent. Hai că merge. Mai cobor un metru. Și încă unul. Și încă unul...

Clinchetul subțire al clopoțelului de argint mă readuce în Chuang Tzu. Deschid ochii și privesc în jur. Oglinzile mă privesc înapoi. Nu e chip să trec de ele. Numai cel care știe că e prizonierul propriilor sale reflexii poate să se elibereze, mă străfulgeră un gând. Da, aici îmi pot afla începutul. Dar și sfârșitul. Pot afla ieșirea sau pot rătăci în continuare. În Sala Oglinzilor intră cine vrea, dar scapă cine poate. Leșim pe rând, în tăcere.

„Nu venerați degetul care vă arată luna. Priviți luna, nu degetul“, scrie cu litere aurii pe plăcuța de marmură albă de lângă ușa masivă de lemn. Las șosetele în cutia cu șosete purtate și îmi iau croșii în picioare. Afară bate un pui de vânt și cerul e acoperit de nori. În seara asta nu se vede nici o lună.

Candele pâlpâie printre bambuși, luminând calea înapoi spre Buddha Grove. Le urmez, fără teama că vântul le va stinge. Pășesc cu încredere pe covorul foșnitor de frunze. N-o să mă rătăcesc, chiar dacă aș merge cu ochii închiși. Primul pas a fost să aflu unde sunt. Și sunt chiar aici, cu mine.

Muncă și meditație

Ai întârziat, Sega. Parcă și-ar fi ținut vorbele la gheață până acum. Special ca să mi le toarne mie pe spinare. Ieri m-a îmbrățișat, azi mă ține la distanță. Una caldă, una rece. Ce-o fi cu fata asta? Mă uit la ceasul de pe perete. E ora 9 și nici 3 minute.

Osho spune că dacă întârzii chiar și un minut înseamnă că nu-ți pasă, continuă Aishwarya pe același ton. Brrr... Programul nostru începe la 9 fix, ai înțeles, Sega? Am înțeles, Aishwarya, răspund eu cu un zâmbet docil, ca să o îmbunez. Noua mea șefă se mai înmoaie puțin, dar numai puțin. Vom lucra zi de zi de la 9 la 4, cu o pauză de prânz între 1 și 2. Iar întâlnirea de seară să știi că de-acum e obligatorie. Cele două ore în Auditorium sunt esențiale pentru procesul de transformare. În plus vei mai avea un *floating job*, câte trei ore în fiecare săptămână. Semnează aici că ești de acord să urmezi acest program. Nu, nu trebuie să îmi dai hârtia înapoi. Nu e un contract pe care l-ai semnat cu mine. Contractul l-ai semnat cu tine însuși, Sega.

Ești propriul tău stăpân, nu angajatul meu sau al altcuiva. Așa, foarte bine, împăturește hârtia și bag-o în buzunar. Și acum hai la Cafenea, îți fac cinste cu un ceai *masala*, zâmbește Aishwarya pentru prima oară pe ziua de azi.

Suntem un fel de resurse umane, începe ea de îndată ce ne așezăm la una dintre măsuțele metalice. Am pus la mijloc tăvița cu cele două cești din care ies aburi aromați, atent să nu vărs nici o picătură din prețiosul lichid cafeniu. Pe de o parte, ținem evidența celor care muncesc deja și a celor care vor să muncească în viitorul apropiat, pe de altă parte, ținem legătură cu toate departamentele, făcându-le recomandări pentru pozițiile descoperite, îmi explică Aishwarya, desfăcând între timp două pliculețe de zahăr brun și turnându-le în ceai. Cât a vorbit, eu mi-am și băut porția. Delicios mai e ceaiul ăsta *masala*, plescăi mulțumit. Sega, mă urmărești? se încruntă șefa mea. Desigur, Aishwarya, sunt numai ochi și urechi! Nu vreau să o supăr, firește. Bine, uff, am pierdut șirul... Unde rămăsesem? La faza cuuu... recomandările... pe care le *facem* noi celor care vor să muncească... Vezi că nu ești atent, Sega? se enervează ea, lovind farfuriuța de porțelan cu lingurița metalică. Zâmbesc placid, așteptând să se calmeze. Am spus că facem recomandări departamentelor, în caz că sunt poziții descoperite, asta am spus, Sega, te rog să te concentrezi! Mă concentrez, Aishwarya... Decizia aparține însă coordonatorilor de departamente, continuă ea mai domol. Excepție, joburile flotante. Ca și tine, toți lucrătorii trebuie să muncească trei ore suplimentare în fiecare săptămână. În cazul acesta noi hotărâm unde. Îi trimitem să vegheze la porți, îi punem să servească la Cafenea, să aibă grijă de Cyber Café, să pregătească meditațiile din Chuang Tzu, să ajute la Visiting Center sau la Welcome Center, totul în funcție de găurile apărute în schemă. Și găurile astea, Sega, apar mereu, chiar acolo unde te aștepti mai puțin. Îți vorbesc din experiență. Unii abandonează programul pe nepusă masă, alții uită ce au de făcut și trebuie să le găsim înlocuitori când nu dăm de ei, câteodată mai greșim și noi alocând persoane deja alocate. Sarcina noastră e să venim rapid cu soluții în astfel de cazuri. Trebuie să fim inventivi mai ales acum, în lunile astea ploioase, când sunt foarte puțini lucrători. E o artă să rotești cadrele, ehehei! Suntem nevoiți să facem permutări ingenioase, adeseori în regim de urgență. Și unde mai pui că trebuie să te mai și rogi de ei, de parcă ție ți-ar face un serviciu. Oamenii uită că au venit aici să lucreze cu ei înșiși și nu pentru cineva, ca afară, *in the market place*. Deh, să îi scoți din tipare e cel mai greu. Pe unii trebuie să îi iei cu binișorul, pe alții trebuie să îi iei mai tare. Dar să nu îți faci griji, dragul meu Sega, presimt că tu îți vei găsi repede calea. Te vei descurca de minune, sunt sigură de asta. Ai să vezi că totul merge aici ca de la sine, într-o curgere naturală. E un flux, un

curent care mișcă lucrurile pe un anumit făgaș, în direcția potrivită. E... *Osho's drive in everything*. Nu trebuie decât să *let go* ca să simți curentul ăsta.

Aishwarya soarbe puțin din ceaiul *masala* și mușcă apoi dintr-o *khakra*, un fel de sărățea rotundă, subțire și crocantă. Pe scurt, rezumă ea după ce termină de crănțănit, noi trebuie să știm tot ce mișcă prin stațiune, să acoperim totul, să umplem totul, să anticipăm, să recomandăm, să permutăm, să... Hai, că ți-am făcut capul mare, zâmbește ea, observând că tac chitic de ceva vreme. Ai dreptate, m-a cam luat amețea, îngaim eu. Mi se pare foarte complicată treaba asta. Mă așteptam să dau și eu cu mătura, să spăl vase, să tund boscheți, să sap șanțuri sau să vopsesc garduri și, când colo, muncă de secretariat. N-am făcut așa ceva în viața mea. Nu mă pricep deloc la organizare și la chestii de-astea legate de personal. Mi-ar plăcea să fac o muncă mai fizică, dacă se poate. Nu cred că sunt pregătit pentru ce mi-ai descris tu, îmi exprim eu îngrijorarea. Sega, în primul rând nu tu alegi ce muncești aici. Punct. Asta e regula. În al doilea rând, stai liniștit, o să faci față. Tu de fapt ar trebui să te bucuri, o să faci ce nu ai mai făcut până acum, ce nici măcar nu te-ai gândit că o să faci vreodată. *So cool...* Mintea e cea care îți spune că nu te pricepi. Mintea e o mare piedică. La început m-am speriat și eu ca și tine, însă după trei săptămâni le știam deja pe toate. O să am grijă ca tu să înveți mai repede, mă asigură Aishwarya. Le luăm noi pe rând, încetul cu încetul, de mâine încolo. Azi o să fie lejer, te mai menajez un pic, hi-hi. Dar să nu uit ce mai voiam să îți zic, și anume că nu munca în sine este importantă, ci atitudinea ta față de ea. La Osho International Meditation Resort munca e o formă de meditație, programul *Work As Meditation* fiind conceput chiar de Osho. Orice ai avea de făcut să faci din toată inima, fără rezerve, implicându-te în totalitate, dar ținându-ți mereu atenția trează. Aici înveți să fii un martor, Sega. Și acum hai înapoi la birou, să nu ne dea lumea dispăruți.

Dacă nu ar fi purtat robe stacojii, aș fi zis că sunt de la garda financiară sau de la inspecția sanitară. Cei doi indieni care au intrat odată cu noi s-au așezat pe canapeaua micuță din dreptul biroului Aishwaryei, fără să scoată un cuvânt. Au intrat simultan, s-au așezat simultan și acum am impresia că și clipeșc simultan. Ba nu, nu clipeșc deloc. Ne privesc așa, fix, când pe mine, când pe Aishwarya. Amândoi poartă mustață. Și mătăanii în jurul gâtului. Poate că sunt frați. Cu ce vă putem ajuta astăzi? îi întreabă Aishwarya, cu un zâmbet ironic. Șefa mea pare să îi cunoască destul de bine. Cei doi dau din cap în același timp, de parcă ar fi frații lui Adil. Și ai lui Sabal. Unul din ei, mai curajos, prinde glas. În hindusă. Camera se umple pe dată de triluri ca în filmele produse la Bollywood. Mă aștept să urmeze viorile

și fluierile, ritmurile de *tabla* și armoniile de sitar și să îi văd pe fărtații mustăcioși aruncându-se în sincron la picioarele Aishwaryei, apucând-o fiecare de câte o mână și cântându-i drăgăstos ca unei zeițe. Dar filmul nici nu începe bine, că Aishwarya îl și întrerupe: *No Hindi here, only English. If you don't know English, you cannot work here.* Indianul insistă. Tot în hindusă. *I said no Hindi!* se rățoiește ea. *No English, no work and now please excuse us...* Ca și cum filmul s-ar derula în sens invers, cei doi se ridică de pe canapea și ies clătînând din cap, fără să ne slăbească din priviri. O să te sature și tu de ei la un moment dat, pufnește Aishwarya când mustăcioșii dispar după colț. Țștia doi, de pildă, vin în fiecare zi. Le spun mereu același lucru, dar zici că-s bătuți în cap, nu alta, se plânge ea. N-ai cu cine să te înțelegi, fir-ar să fie! Așa sunt indienii, Sega, oftează șefa mea. Sunt convinși că nu vorbesc serios, că mâine o să mă răzgândesc și că o să îi accept. Dar regulile sunt reguli și regulile trebuie respectate. Și știi ceva? Pe ei nici măcar nu îi interesează programul *Work As Meditation*, ci doar să intre pe gratis în *resort*. În fine, unde rămăseserăm?

Ăăă... Munca, o formă de meditație... Înveți să fii un martor, muncind... Nu contează munca în sine, ci felul în care o faci... Din toată inima... Mereu atent... Zic bine, Aishwarya? Bravo, Sega, se distrează ea. Vezi ce repede prinzi dacă te concentrezi? Și acum, la treabă!

Astăzi mai mult stau și casc gura. Face Aishwarya tot. Eu sunt un martor. Prin biroul nostru e ca în gara din Mumbai, numai că fără saci, lăzi și papornițe. Aici avem exclusiv robe stacojii, într-un iureș permanent. Din când în când, le mai dau și eu câte o mână de ajutor voluntarilor la completarea formularelor de înscriere. Sunt indieni și vestici, deopotrivă. Indienii vin la Osho *to serve a God*. Vesticii trec pe la Osho în drumul lor din Goa spre Varanasi, Darjeeling, Delhi sau Nepal, pentru o cură de spiritualizare. Și unii, și alții se bucură ca niște copii. *We are aaaall children here*, îmi spune unul dintre ei, un indian exuberant. *Smaaaaall children. Aaaall Osho's children.*

După pauza de prânz, răsfoiesc teancul de cereri. Am strâns ceva pe ziua de azi. Solicitanții vin de pe toate continentele, majoritatea cu vârste cuprinse între 30 și 40 de ani. Cei mai mulți au crescut în învățătura lui Osho predată de părinți și acum s-au hotărât, în sfârșit, că e timpul să vină la Pune să trăiască experiența. Îi voi îndosaria pe toți, din toată inima. După ce îi aranjez atent, în ordine alfabetică.

E ora 16.30 și suntem gata pentru ședința cu departamentele, care are loc în biroul nostru. Coordonatorii sosesc unul câte unul. Robe stacojii desprins din mulțimea robelor stacojii, fără să iasă cu nimic în

evidență. Pentru că nu există ierarhii, îmi șoptește Aishwarya, înainte să le înmâneze câte o copie din raportul zilei, proaspăt scos la imprimantă. Îi recunosc pe cei cinci din ce mi-a mai povestit ea printre picături.

Englezul înalt și uscățiv, care se apropie de 70 de ani, e Raja. Vocea sonoră, baritonă, limbajul elevat și vorba răspicată, chipul colțuros, părul și barba complet albe contrastând cu sprâncenele negre și ochii albaștri, pătrunzători, îl recomandă mai degrabă pentru rolul de pastor baptist decât pentru cel de rege. Raja nu e însă nici predicator, nici rege, ci chiar fostul medic personal al lui Osho. Actualmente coordonatorul departamentului de *web design*.

Lângă Raja stă Vedhan, un italian între două vârste, cu aspect de reptilă și zâmbet alunecos. Mă aștept să-și retragă capul între umeri, ca o broască țestoasă. Vedhan coordonează Multiversitatea și echipa de la Evenimente.

Gita e olandeză. Când începe să vorbească, ochii i se rotunjesc și parcă se pune pe cotcodăcit, ca o cloșcă. Ea se ocupă de Welcome Center, de Visiting Center și de Plaza Café.

În dreapta Gitei stă Yogendra, picior peste picior. Un indian subțire, pe la 50 de ani, cu gesturi alese, vorbă potolită și privire hipnotică, de derviş. Yogendra răspunde de departamentul Multimedia.

Ultimul venit e un indian rotofei, mic de statură și cu început de chelie. A intrat agitat și nu s-a așezat până când nu a schimbat câteva glume fără perdea cu Aishwarya, încercând de câteva ori să o strângă în brațe, fără succes. Indianul e Devagit, cel care răspunde de porți, de pază și de protecție. Nu seamănă deloc cu o gorilă.

Cererile trec rapid dintr-o mână într-alta. Se discută, se fac glume, se râde, se parcurg rubricile pe diagonală, se negociază, se împarte, se desparte, se aprobă, gata. Solicitanții au fost alocați, cu toții. *Oh, I've just remembered*, intervine Devagit plesnindu-se cu palma peste frunte, *pleasee not this guy! He's a lunatic!!* Ne-a creat probleme mari la poartă anul trecut, se ridică el de pe canapea fluturând formularul individului. Din poză îl recunosc pe indianul exuberant, cel cu „*smaaaall children, aaaall Osho's children*“. Tipul nu e zdravăn, se scutură Devagit ca străbătut de un frison. *I'm really serious about him. He's nuts! Crazy!!* adaugă el între alte două încercări de a o îmbrățișa pe Aishwarya, care îl respinge cu blândețe, dar ferm. Devagit, îl interpelează Raja cu vocea lui puternică. Se face liniște și toată lumea se întoarce spre fostul medic personal al lui Osho, curioasă să afle urmarea. Replica întârzie. *What?* sparge Devagit într-un final

incomoda bulă de tăcere. Raja se apleacă încet spre el, rostind grav: *Devagit... are you sure... he is the crazy one?*

Profit de faptul că toată lumea râde copios la gluma lui Raja și îi șoptesc șefei mele la ureche: Aishwarya, n-am înțeles absolut nimic din toată ședința asta. Nu face nimic, îmi răspunde ea galeș. Lasă-te dus de curent, Sega... *Osho's drive in everything, remember?*

Bețișoare zen

Param, australianul în vârstă de 53 de ani, seamănă cu Roger Daltrey, solistul de la The Who. *An old hippie*, după cum se autocaracterizează. Claia de bucle aurii îi ascunde vârsta, încadrându-i chipul bronzat, cu trăsături aristocrate. Cu noi la masă mai e Prana, clona bondoacă a basistului Gene Simmons de la Kiss, un american care vorbește despre sine însuși la persoana a III-a. *Prana is totally spaced out, man*, își dă el ochii peste cap din trei în trei secunde. E încă sub influența discursului lui Osho din seara asta. Într-adevăr, a fost un discurs impresionant, înregistrat în perioada americană. Doar la *Gibberish* am avut unele rețineri, ca de obicei.

I was there back then, in Oregon, surâde Param enigmatic, ca un Buddha care face surf. Am ajuns acolo în '82, își amintește el. Vândusem tot, hotărât să mă mut definitiv în Rajneeshpuram, orașul lui Rajneesh. Așa i se spunea pe atunci lui Osho. Rajneesh. Iubirea pentru omul acesta cu o viziune nouă ne adusese laolaltă și ne ținea împreună. Ne adunaserăm câteva mii, *misfits from all over the world*. Munceam în schimburi, zi și noapte, fără să simțim oboseala. Așa au trecut trei ani, cei mai frumoși din viața mea. Am pus ban peste ban și umăr lângă umăr ca să facem o oază în mijlocul deșertului. Și am făcut-o. Dar s-a ales praful.

Param ridică din umeri și pe fața lui arsă de sori și bătută de vânturi încolțește un zâmbet detașat, fără regrete. Am lăsat în urmă o infrastructură pusă la punct, capabilă să susțină o populație de 50 000 de locuitori, continuă el. Am lăsat totul baltă și ne-am risipit care încotro. Visul meu de a trăi într-o lume nouă, mai bună, se dusese de râpă. Investisem toți banii, vreo 4 milioane de dolari, și ajunsesem un sărăntoc. Rămăsesem pe drumuri, fără niciun sfanț. Ai mei nici n-au vrut să mai audă de mine. Taică-meu aflase între timp că sunt gay și m-a dezmoștenit, dându-și seama probabil că n-o să cresc vite așa ca el, o viață întreagă. Cu toate astea, m-am întors acasă, în Australia, unde am făcut o vreme pe hair-stilistul. Chiar reușisem să îmi deschid propriul salon. Nu-mi doream decât să duc o viață cât se poate de normală, departe de Osho și de *sannyasinii* lui. Am trăit așa câțiva ani.

Mort pe dinăuntru. Au fost ani lungi și tulburi. Când mi-am revenit din depresie, am știut că trebuie să merg la Pune, unde Osho se întorsese din '87. Am vândut iarăși tot ce agonisiseam și am plecat spre India, pentru o viață nouă. Sau pentru o viață veche. Am aterizat la Mumbai într-o vineri, pe 19 ianuarie 1990. Vestea am aflat-o dintr-un ziar, nici nu coborâsem bine din avion. Cele câteva rânduri scrise sub poza lui m-au lovit în piept ca o rafală de mitralieră. M-am prăbușit pe un scaun, acolo în aeroport, și am plâns cu sughituri, ca un copil abandonat. Osho murise chiar în ziua aceea.

Australianul privește înspre candela care arde mocnit pe masa noastră, de parcă n-ar mai fi văzut o flacără până acum. În ochii lui albaștri s-au aprins două luminițe. Ei bine, rostește Param după câteva clipe lungi de tăcere, *he may left his body*, dar e încă aici, cu noi. Îl simt în inima mea.

Îmi dreg glasul și întreb cu grijă să nu îl tulbur: Spune-mi, te rog, chiar avea 100 de Rollsuri așa cum se spune? Avea, nu e o legendă, răspunde australianul pe șleau, cu un zâmbet sugubăț. Toți am contribuit la asta. Din iubire pentru maestru? *No, Sega*, izbucnește el în râs. *It was a huge fucking zen stick*. Un băț zen pe care Osho l-a trântit în capul unei societăți adormite de consumerism. Foarte mulți au înțeles lecția. Iar ceilalți s-au grăbit să îl condamne și să îl alunge, fără să priceapă o iotă. Vezi tu, acolo unde e multă dragoste e și multă ură. Și trădare. Astea merg mână în mână. Osho era prea periculos pentru mintea americanului de rând, subjugată sistemului. S-au speriat poate mai rău decât în anii '70, când au tras concluzia că LSD-ul e o amenințare serioasă la adresa națiunii și l-au interzis. Așa am ajuns să înțeleg și eu până la urmă că libertatea americană, fluturată pe la nasul lumii întregi, nu înseamnă mai mult decât statuia de lângă insula Ellis și o rimă din prima strofă a *Drapelului înstelat*. Vorbe goale în rest, fără acoperire.

Betișoare zen să fi fost și... căciulițele alea? întreb eu sfios. Se poate spune așa, surâde Param. La fel se poate spune despre costumațiile lui, în ansamblu. Câte discursuri, atâtea costume. Le concepea o japoneză și le executa o armată întreagă de *sannyasini* entuziaști. Odată, dintr-o greșeală, roba a ieșit mult prea mare. Îmbrăcat în ea pentru probă, Osho arăta ridicol, ca un bufon pitic. S-au repezit să facă modificările, dar el i-a oprit. Le-a cerut să lase roba așa cum era. Vai, ce s-a mai amuzat la întâlnirea din seara aia, ha-ha-ha. Totuși, insist eu, nu înțeleg de ce nu se îmbrăca mai simplu? Se îmbrăca așa cum ți-ar fi plăcut ție prin anii '70, Sega. Dar pe vremea aceea lumea îl vedea ca pe un mântuitor. Numai că Osho nu voia să fie înconjurat de oameni care să se agațe de el. Nu își dorea să fie salvatorul nimănui. A respins

categoric rolul ăsta jucat de atâția alții, în toate timpurile. Osho a văzut cât de ușor se pot păcăli până și cei care caută sincer. Așa că a făcut totul pe dos, cum nu a mai făcut-o nimeni până la el. A creat un personaj de circ, poleit cu aur, simbol al unei spiritualități înzorzonate, de bâlci. Osho a tras un semnal de alarmă, lovind în stânga și în dreapta cu bețele lui zen. Prin tot ce făcea, spunea răspicat „*wake up*, nu te îndrăgosti de mine, *wake up*, nu te lega de mine, *wake up*, ia-ți responsabilitatea vieții tale în propriile mâini, află singur, toate resursele sunt deja acolo, în tine, trezește-te...”

Cuvintele australianului îmi merg la suflet. Totuși, un lucru nu se potrivește. O fi precum spui, Param, dar acum cinci minute spuneai că îl iubești. Cum vine asta? Sega, nu confunda iubirea cu dependența de o persoană. Începi să iubești cu adevărat abia atunci când ți-ai câștigat independența. Dependența asta e o capcană psihologică în care cădem cu toții. Nemulțumirea față de noi înșine ne face să ne agățăm mereu de altcineva, sperând că așa ne vom găsi împlinirea. Și izbăvirea. Ajuns aici, Param își lasă ușor mâna pe umărul meu, învăluindu-mă cu privirea lui albastră și liniștită ca Oceanul Pacific. Sega, îmi șoptește el, îți doresc să cunoști și tu iubirea asta. Nu există loc mai potrivit să o afli. Ai ajuns unde trebuie. Ești acasă.

Wow, *dude*, dă Prana glas propriilor mele simțăminte, rămânând apoi cu gura căscată, ca și mine. Americanul are buzele unsuroase. Tocmai a înfulecat a doua porție de *aloo gobi paratha*. Param, my man, face el, Prana e absolut sigur că tu o să te iluminezi în viața asta și-atunci să te ții: Prana o să devină discipolul tău! *Prana is now completely spaced out, dude...* Param îl privește serios câteva secunde, după care scoate limba, strâmbându-se la el ca un ștregar. *Sorry, Prana, I won't be your guru. You're already enlightened.* Și acum fii bun și șterge-te la gură, please.

În Parcul Koregaon noaptea a venit de mult. Bucuroși că nu mai plouă, tânțarii s-au întins cu vânătoarea până la ora asta târzie. Sunt creaturi nemaivăzute, cu ochi bulbucăți, stacojii și corp vârgat, ca niște zebre în miniatură. Nu mi-e teamă de ei. Nu au ce să îmi facă. M-am dat din cap până în picioare cu crema specială cumpărată ieri de la Galleria cu 15 rupii. Crema are un miros groaznic, dar eu sunt inexpugnabil ca un cuirasat. Curând, micuții vampiri renunță să-mi mai dea târcoale și își iau zborul spre becul aprins din vârful stâlpului, a cărui apărătoare metalică seamănă cu aripile desfăcute ale unui pescăruș. Pescărușul ăsta luminos să fie Buddha al tânțarilor?

Terasa de lângă piscină e pustie de-acum. Am rămas doar eu și candelile aprinse pe mesele goale. Pentru prima oară de când sunt

aici, luna a ieșit dintre nori să se legene pe luciul apei.

Bucuria, Focul și Iasomia

Am remarcat-o din prima zi, dar am trecut repede pe lângă ea după ce i-am pus eticheta: babă nebună. E o indiancă mărunțică, tunsă castron, ca Mireille Mathieu. În ciuda vârstei, se rotește cu grația unei balerine abia ieșite din adolescență. O ține așa întruna. Dintr-o piruetă într-alta. De dimineața până seara. De parcă nici n-ar atinge pământul. Dansează în Buddha Grove cu o crenguță înflorită în mână, dirijând o orchestră nevăzută, ascunsă probabil după bambuși. Dansează desculță pe marmura udă, absorbită cu totul de muzica pe care numai ea o aude. Se mai oprește din când în când, curbându-se ca într-o plecăciune, ca să depună o floare la rădăcina vreunui copac, după care se avântă din nou în dansul ei fără început și fără sfârșit. Dansează, și în zorii lăptoși ai zilei de azi din ochii ei m-a strigat bucuria... Bucuria...

Hey, this my place!

Se rățoiește la mine într-o engleză cu suișuri și coborâșuri chinezești. *You not understand? This my place*, arată ea cu bărbia spre băncuța pe care stau. Asiatica răsărită brusc în fața mea are vocea aspră ca limba de pisică, poartă ochelari, iar părul și-l ține strâns în două codițe, ca o școlăriță. Cum adică locul tău? o întreb după ce mă dezmeticesc. Dacă ai o oarecare slăbiciune pentru asiatice, reacționezi mai lent când te trezești hodoronc-tronc cu una pe cap. Da, uite-așa, se oțărăște ea cu mâinile înfipite în șolduri. La ora asta băncuța e a mea! Eu stau aici, tu dă-te mai încolo! Fără să mai aștepte, se înghesuie lângă mine. Îi fac loc. Stă așa o vreme, îmbufnată, cu brațele încrucișate, bâțâind nervoasă dintr-un picior. Se preface interesată de micuța cascadă artificială din fața noastră și de brocuțele care sar în apă, una după alta. Se ridică apoi la fel de brusc cum s-a așezat și pleacă fără să-mi mai adreseze nici o vorbă și nici o privire. Cam smucită asiatica asta. O urmăresc până când dispare din câmpul meu vizual și apoi mă întorc la ale mele. Pe marmura udă din Buddha Grove dansează desculță Bucuria.

This is for you.

Asiatica s-a întors cu o floriceică. *Fff... for me?!* Dacă ai o oarecare slăbiciune pentru asiatice, nu-ți găsești cuvintele prea ușor când te trezești hodoronc-tronc cu aceeași codană orientală pe cap, de data asta mult mai prietenoasă. Da, am cules-o special pentru tine, zâmbește ea candid. După parfumul petalelor catifelate, sigur e o

floare de iasomie. Și bea un pic din ceaiul ăsta, mă îmbie ea, desfăcând termosul pe care tocmai l-a scos din tășcuța de pe umăr. *I make*, se mândrește ea în timp ce sorb din licoarea călduță. Ochii ei oblici mă ținutivesc dindărătul ochelarilor cu o curiozitate vie, neprefăcută. *You like?* întreabă ea serioasă. Mă fâstăcesc. *I like*, răspund. Am mai băut ceaiuri de iasomie la viața mea, dar nici unul ca acesta. De bună seamă că a folosit un ingredient-minune. O sărut repezit pe obraz, fără premeditare. Ah, și pielea ei miroase tot a iasomie. Asiatica se gâdilă și își acoperă de îndată obrazul cu palma. Râde scurt, apoi se răsuțește pe călcăie și fuge ca o copilă rușinoasă. Nici măcar n-am apucat s-o întreb cum o cheamă. Probabil că Iasomia.

Încă 5 minute până la ora 9.

Repede mai trece timpul. Mă ridic iute de pe băncuță și pornesc vesel spre birou. Începe o nouă zi de muncă și nu vreau să întârzi, ca să nu mi zică iar Aishwarya că nu-mi pasă. Mai arunc o privire în trecut, peste umăr. Bucuria dansează desculță pe marmura udă din Buddha Grove, dirijând orchestra nevăzută și neauzită cu crenguța ei plină de flori. Bucuria dansează, dansează, dansează...

Dacă ai o oarecare slăbiciune pentru asiatice, începi să crezi că e vorba de predestinare când încă una îți calcă hodoronc-tronc pragul biroului cu gând să se angajeze. Adar e taiwaneză și are 42 de ani, dar ochiul europeanului, oricât de generos, nu îi poate da mai mult de 30. Are părul lung, negru și drept, trupul mlădios și pielea ireal de fină. Toarce ca o pisică atunci când vorbește și scoate limbuța printre dinți ca o șerpoaică atunci când râde. Adar înseamnă „foc“. Și focul arde. Nu știe unde e România. Nu-i nimic, îi arăt pe Google Earth. Îmi arată și ea unde stă în Taiwan. Aproape de plajă. Dar să știi că locul meu e aici, îmi sâsâie ea la ureche. Casa mea e aici, la Osho. Din când în când, mai plec în Taiwan să fac rost de bani, suficient cât să mă întorc pentru încă o vreme. Nu mi-e ușor, dar asta e viața mea, zâmbește Adar cu modestie. Conform formularului pe care ea l-a completat și eu l-am scos la imprimantă, are experiență în masaj și *aura-soma*. Bravo, Sega, mă laudă Aishwarya, îndosariind cererea taiwanezei. Raportul e făcut cum trebuie, te-ai descurcat fără greșală, zâmbește șefa mea mulțumită. Adevărul e că uneori îmi dau toată silința.

Pauză de prânz.

Pot să stau aici, lângă tine? Cum să nu, chiar mă întrebam ce mai faci, o întâmpin eu bucuros, împingând tava spre margine ca să fac loc pe masă și tăvii ei. Tarika, facilitatoarea de Vipassana se așază cu grijă, de parcă ar fi făcută din porțelan. E o nemțoaică înaltă, trecută de 40 de ani. Iar astăzi e foarte deprimată. Se simte groaznic de singură.

Aici, în paradis? Încerc eu o glumă. Tarika privește în stânga și în dreapta, de parcă ar vrea să se asigure că nu trage nimeni cu urechea. Apoi se apropie la o palmă de fața mea ca și cum s-ar pregăti să îmi împărtășească un secret îngrozitor. Segă, rostește ea pe un ton care îmi îngheață sângele în vine, *here everybody's cooked up eventually*. E într-adevăr un secret îngrozitor. Abia ce mă liniștisem puțin după discuția de ieri cu Param. Amiaza mea tihnită se topește într-o clipă, ca o bucată de celofan aruncată în foc. În urmă rămâne doar o spaimă difuză, agasantă, acaparatoare și atotcuprinzătoare. Încerc să ies din starea asta, dar cu cât mă zbat mai tare, cu atât reușesc mai puțin. Cuvintele ei mă urmăresc ca un roi de albine sălbatice, de care n-am unde să mă ascund. În cele din urmă, toți se prăjesc aici... Toți se prăjesc... Dar tu ești altfel, surâde ea trist. Îmi amintesc de tine, cum stăteai cufundat în meditație. Nu știam că ești abia la început. Stăteai acolo și parcă meditai de când lumea și pământul... Și eu îmi amintesc, Tarika. Îmi aduc aminte de bățul ăla zen cu care m-ai pocnit în moalele capului, ha-ha-ha. Râd, dar nu e râsul meu. E un râs fals, ca în spoturile publicitare cu oameni fericiți, care nu au altă grijă decât să consume produsul. Te-a durut? tresare ea îngrijorată. O, nu, Tarika. M-am speriat doar. Numai că spaima era foarte îndepărtată, de parcă nu era a mea. Am vrut să țip, dar nu mi-am găsit nici gura și nici glasul... Râd din nou, ceva mai convingător. Tarika oftează lung și îmi prinde mâna într-a ei. Te simt, Segă, șoptește ea. Ai o energie foarte bună, să știi. Îmi place de tine... și... sunt singură... înțelegi? Mi se pune un nod în gât. Îmi scobesc febril creierii după o replică mai puțin cretină decât cele care mi-au trecut instantaneu prin cap. Tarika, înțeleg... Înțeleg foarte bine... Dar tu... chiar tu ne spuneai că tot ce contează e să fim martori. Ne-ai învățat să observăm, fără să intervenim. Să luăm totul așa cum vine, fără să ne opunem, fără să ne legăm, îți aduci aminte ce ne spuneai? Tarika dă din mână a lehamite. Povești, comentează ea scârbită. Povești de adormit adulții. În cele din urmă, toți se prăjesc aici, *asta e adevărul*, Segă. Mi se face pielea găină, dar nu de frig. E chiar zăpușeală la ora asta. Carevasazicăăă... metoda prin care Buddha a atins iluminarea acum 2 500 de ani e doar o poveste ca atâtea altele? Vipassana nu e decât o păcăleală, Tarika? O minciună vândută vesticilor veniți în India să-și cumpere experiențe spirituale, asta vrei să spui?

Tarika nu aude întrebările mele. Un stol de gânduri negre o târăște spre golul pe care îl cunosc prea bine. Privirea ei se întunecă și noaptea se lasă dintr-odată în miezul zilei. Eclipsa e totală și rece ca moartea. Mă zgribulesc de frig pe scaunul meu de plastic. Sunt nicăieri, Segă, suspină ea stins. Nu sunt nici aici, nici acolo... Am plecat din Germania acum douăzeci de ani și nu m-am mai întors niciodată. N-am mai găsit drumul înapoi, dar nici înainte. Nu mai știu

încotro s-o apuc, se tânguie ea. Nu știu unde să mă duc. M-am blocat aici, la Osho. Ca să ce? Ca să predau arta iluminării, pfff... Ironia sortii, zâmbește ea amar.

Îmi simt inima grea ca o piatră. N-am puterea să o mai privesc în ochi. Tarika, două singurătăți ca ale noastre nu se vor apropia niciodată... Dar vreau să îți ofer o floare de iasomie pe care am primit-o azi-dimineață. Și acum, iartă-mă, trebuie să mă întorc la lucru, e aproape două. Dacă întârzii, mă ceartă Aishwarya... Ah, Aishwarya, face Tarika de parcă ar fi mușcat dintr-o lămâie.

A început din nou să plouă, cu stropi mărunți și deși. Lumea se refugiază sub prelate sau sub acoperișuri. Doar Bucuria nu se ascunde. Bucuria dansează desculță, fleoșc-fleoșc, prin băltoacele din Buddha Grove, cu crenguța ei plină de flori, care transformă totul într-o muzică numai de ea auzită. Bucuria dansează, dar cine are timp s-o umărească? Mă grăbesc să ajung la birou înainte ca ploaia să mă facă ciuciulete.

Scurtătura spre mine însumi

Hai, pe scurt că nu prea am timp, la ora 9 trebuie să fiu în Auditorium și până atunci am de studiat rahaturile astea; zi ce vrei să-ți spun, mă repede moșneagul, agasat de prezența mea. Păi... ceva așa, de bun-venit, ca de la învățător la învățăcel, îi sugerez eu încurcat. Mă așteptam la o primire mai acătării din partea celui care îmi va fi de acum înainte îndrumător personal. Conform regulamentului, fiecărui participant la programul *Work As Meditation* i se desemnează câte un *coach*. Și după cum reiese din hârtia pe care o tot frământ în mâini fără astâmpăr, *coach*-ul meu e Ananda, bătrânul pe care l-am cunoscut acum câteva zile în Chuang Tzu, citind din *Cartea secretelor*. Fostul șofer al lui Osho, actualmente șofer de taxi în Sidney când nu e la Pune – pe astea le știu de la Aishwarya.

Sega, nu pun preț pe vorbe, așa că nu prea am ce să-ți zic. Ce te aștepți tu să auzi de la un amărât de taximetrist? bombăne el. N-am ce să te învăț eu pe tine. Ne-am întâlnit să nu zică ăștia că nu ne-am întâlnit, bine ar fi să ne vedem acum fiecare de drumul lui, OK? Și bătrânul cel ursuz se întoarce la hârtoagele împrăștiate pe toată masa. După o vreme își ridică din nou privirea, constatând că nu m-am mișcat din fața lui. Așa trece aproximativ un minut: el mă studiază dezgustat, eu aștept povața răbdător și resemnat, cu umerii încovoiați și palmele așezate cuminiți pe genunchi. Ananda se zgâiește la mine pe deasupra ochelarilor rotunzi, de entomolog, ca la o insectă. Dar una din aia scârboasă, pe care îți vine să o zdrobești cu călcâiul, nicidecum

să o înțepi cu acul și să o pui la insectar.

OK, mormăie el plictisit, lăsându-se pe spate cu mâinile încrucișate la ceafă. Vezi tu, Sega, fiecare vine aici cu bagajul său, pe care îl deschide mai devreme sau mai târziu, scoțând la iveală te miri ce bulendre împuțite, și asta face parte din natura locului. Așa că nu aștepta să te întreb cum te-ai acomodat, nu aștepta să-ți caut în coarne ca să văd ce bube ai la cap, *come on... bullshit...* Mută-ți gândul. Ai venit și tu aici din niște motive nelămurite, cu îndoielile tale de rahat, cu problemele, nimicniciile și confuziile tale de doi bani, cu apucăturile și ticăloșiile pe care refuzi să ți le recunoști și cu niște păreri culese de ici-colo despre Osho... Ai venit ca toți ceilalți amețiți, ca să dai o justificare existenței tale mizerabile. Și așa ai să și pleci, fără să fi înțeles nimic din marele *lui* plan. Îți mai spun ceva și cu asta, basta: ți se va pune în față o oglindă în care vei vedea clar cine sau ce ești. Cam ăsta e jocul lui Osho pe-aici. Tu nu trebuie să faci nimic. Doar concentrează-te la experiența ta, rămâi destupat ca o sticlă de *old whiskey* și lasă viața să-și urmeze cursul... Bucură-te dacă poți, și atâta tot. N-am ce să-ți mai zic, Sega. Și acum hai, valea, că acuși se face 9 și n-am apucat încă să citesc afurisitele astea de instrucțiuni, mă ușuie el.

Era și timpul. De la 9 începe *Fast Track to Yourself*, primul curs obligatoriu pentru lucrători. Cei câțiva pași până la blocul Omar Khayyam îi fac repede, gândindu-mă la morocănosul de Ananda și la povețele lui nu foarte ortodoxe. Poate că ăsta e și motivul pentru care l-am îndrăgit pe loc, în ciuda comportamentului său urâcios. Într-un fel, îl așteptam. Îmi doream ca el să existe. Ananda e primul care mi-a vorbit pe șleau, fără menajamente, ca și cum m-ar fi cunoscut de o viață, de parcă mi-ar fi știut toate metehnele. M-a citit dintr-o privire, fără să se lase orbit de aparenta mea smerenie. Teribil *coach*! Și eu mă consider uneori o libarcă pe care aș strivi-o bucuros cu călcâiul. Iar nimicniciile, problemele, confuziile și părerile mele chiar atât valorează: doi bani. Cât despre apucături și ticăloșii... Moșneagul mi-a văzut conținutul de parcă aș fi fost de sticlă. Deci n-am de ce să mă supăr că m-a luat peste picior și m-a ținut la distanță; Ananda are perfectă dreptate. Mi-l și imaginez conducând Rolls-ul din Chuang Tzu, cu Osho pe bancheta din spate. Apoi mi-l închipui pe Osho ascultând supus vorbele în răspăr ale șoferului cel ursuz. Hm... dacă Ananda a fost dintotdeauna maestrul din umbră? Dacă ăsta *este jocul lui*? Amuzat de gândul năstrușnic, îmi las încălțărilor pe una dintre policioare și intru destupat ca o sticlă de *old whiskey* în sala de la etajul doi, unde s-a adunat deja toată lumea.

Bine ați venit la *Fast Track to Yourself*, ne urează facilitatoarea, altă

memtoaică, pe nume Aranya. Va fi o zi intensă, ne avertizează ea. Vă cer să participați fără rezerve la acest experiment profund transformator. Veți porni într-o călătorie spre voi înșivă, la capătul căreia veți descoperi că existați dincolo de simțurile, gândurile și emoțiile voastre. Însă pentru asta trebuie să dați tot ce puteți, trebuie să faceți tot ce vă cer.

Nici nu termină Aranya introducerea, că în mintea mea inflamată a și început să ruleze un film inspirat din confesiunile de ieri ale Tarikăi, bătătorind terenul pentru un mic atac de panică. E vorba de scurte secvențe montate alert, cu ritualuri satanice, sacrificii sângeroase și orgii sălbatice sub clar de lună, totul culminând cu noi, discipolii depersonalizați, abandonându-ne, *cooked up eventually*, în brațele Maestrului, în timp ce facilitatoarea invocă forțe diavolești din centrul unei pentaforme cu lumânări aprinse în cele cinci colțuri... Căci toți se prăjesc până la urmă, nu-i așa?

Nu-i chiar așa. În realitate, cursul e alcătuit dintr-o suită de exerciții simple, dar epuizante, menite să trezească în noi martorul. Deci iată-ne plângând cu lacrimi de crocodil pe muzică duioasă, râzând la glume naive cu gurile până la urechi, dansând în draci pe ritmuri de flamenco, încremenind ca statuile și târându-ne de-a bușilea ca bebelușii. Peste numai trei ore, gânguresc mai senin decât un sugar sătul. *Tabula rasa*. Nici un nor plumburiu pe cerul meu albastru. Mă simt la fel de proaspăt ca un ghiocel care abia a scos căpșorul din zăpadă. Să ne oprim însă aici cu metaforele, epitetele și comparațiile, căci Aranya tocmai a anunțat pauza de prânz.

După masă mă retrag în Pavilionul picăturii de apă, un chioșc circular, ascuns de ochii lumii de vegetația deasă din fața clădirii Omar Khayyam. Mă așez confortabil pe pernele moi, lângă ciubărul gol deasupra căruia a fost montat un jgheab dintr-o tulpină subțire de bambus despicată pe lungime. Sunetul apei picurând în ciubăr poate deveni o poartă deschisă spre tine însuși, îmi dezvăluie taina plăcuța explicativă. Din păcate, instalația nu funcționează astăzi și prin urmare s-a zis cu poarta deschisă spre mine însumi. Rămân totuși pentru frumusețea locului. Pun ceasul să sune la ora 2 și 10 minute și iau postura cu care m-am învățat: picioarele încrucișate sub mine, spatele drept și mâinile împreunate în poală, ca o cloșcă picotind pe ouă. Închid ochii și mă las în voia sunetelor din jur. Concentrarea e bună și de lungă durată, iar gândurile, câte or mai fi, se retrag repezitor, ca niște vălurele inofensive. Ca niciodată până acum, mintea mi-e curată și liniștită ca un ochi de apă într-o zi fără vânt, reflectând totul fără să deformeze. Treptat, ajung să mă simt ca un jgheab făcut dintr-o tulpină de bambus despicată în lungime, pe care se rostogolesc

chemările pline de dragoste ale păunilor, foșnetul mângâietor al copacilor, ciripitul vesel al păsărelelor, orăcăitul tihnit al broscuțelor și gâlgâitul molatic al vocilor din depărtare. Sunetele picură în ciubărul meu lăuntric, deschizând o poartă care nu s-a mai deschis până acum. Pătrund prin această deschizătură în străfunduri, unde nu mai găsesc nici amintiri, nici închipuiri, nici emoții, nici cuvinte și nici sunete. Doar vibrații care fabrică neîncetat urzeala fină a acestei lumi aflate într-o prefacere continuă. Corpul nu mi-l mai simt de mult, dar nici amorțit nu pot spune că sunt. Exist pur și simplu undeva, hăt adânc, înăuntru.

Deschid ochii fără grabă. Mă simt plin de energie, deși tocmai m-am întors de la celălalt capăt al universului. Culorile mi se par mai strălucitoare, formele mai consistente și viața mai vie. Parcă mi s-a luat un vâl de pe ochi și abia acum văd pentru prima oară. Totul este încununat de un nimb auriu, dar asta poate din cauza soarelui care s-a ițit pentru câteva clipe dintre nori. Îmi vine să râd și să plâng în același timp, de parcă mi s-ar fi revelat secretul existenței. Îmi vine să alerg într-un suflet până în Buddha Grove ca să dansez cu Bucuria și să îi spun cât de mult o iubesc. Îmi vine să dăruiesc flori tuturor celor care mi-ar ieși în cale, așa cum mi-a dăruit și mie Iasomia. Nu fac însă nimic din toate acestea. Rămân nemișcat, pe deplin conștient de faptul că am venit înapoi cu o cunoaștere profundă și totodată diafană, care s-ar risipi de îndată ce m-aș ridica și aș încerca să o așez în gânduri. Mă uit la ceas. Altă minune: alarma începe să sune chiar în secunda asta. E ora 2 și 10 minute. E timpul să revin cu picioarele pe pământ și să mă întorc în sala de la etajul al doilea pentru ultima parte din cursul *Fast Track to Yourself*.

Ultima parte e și cea mai dificilă. Trebuie să stau nemișcat, cu privirea înfiptă în a indianului din fața mea, ascultând fără nici o reacție tot ce debitează el fără întrerupere – acestea sunt regulile jocului. Nitash seamănă cu Krishnamurti când era tânăr. Are pielea ca smoala în care a scăpat și puțină ciocolată, iar trăsăturile îi sunt înnobilate de un foc lăuntric ce aruncă vâpăi prin ochii mari și negri ca tăciunele. După momentul de grație din Pavilionul picăturii de apă am devenit mai detașat și mai sensibil deopotrivă. Mă comport însă ca un Buddha numai până la un punct. Până când Nitash îmi spune că prietena i-a murit în brațe cu trei luni în urmă. De cancer. Mă prăbușesc în sinea mea, pradă unei dureri cumplite, ca și cum i-aș fi luat locul lui Nitash prin cine știe ce transmutație sufletească și mă țin din toate puterile să nu izbucnesc în plâns. Cu greu îmi impun să rămân ca o stană de piatră și să îl privesc în continuare fix în ochi, văzând... cum ea se degradează pe zi ce trece. Cum se năruie. Cum se duce. Moartea ei în brațele lui. Durerea crâncenă din piept, unde lumea a făcut implozie.

Furia neputincioasă. Frica fără scăpare. Singurătatea fără margini. Și resemnarea în fața marelui necunoscut... *Nowhere to go... nowhere to go... nowhere to go*, murmură Nitash cu privirea rătăcită în ochii mei care înoată în lacrimi.

Rolurile se inversează. Eu sporovăiesc acum vrute și nevrute și Nitash ascultă, fără nici o reacție. Inima îmi vine la loc, pe măsură ce cuvintele curg. Nu le urmăresc sensul și nici înțelesul. Dau din gură fără să am habar ce spun și mă oglindesc în ochii lui, unde mă văd din ce în ce mai limpede. Și dintr-odată știu că nu sunt nici vorbele și nici gândurile mele. Sunt acela care le observă. Și tot trecutul îmi apare ca un vis ce se destramă în zori. Un vis din care mă trezesc, încetul cu încetul. După o vreme îi spun lui Nitash că nici măcar un gând nu-mi mai dă târcoale și că mintea mi-e goală precum ciubărul ăla din Pavilionul picăturii de apă. Aranya sună clopoțelul, aducându-ne la cunoștință pe această cale că am ajuns în noi înșine, pe scurtătură.

Mesaje de iubire

Alarmă falsă. Iluminarea din Pavilionul picăturii de apă a fost o iluminare falsă. Cum m-am aprins așa m-am și stins. Cred că de la cursul Aranyei mi s-a tras toată povestea. Am luat-o pe scurtătură prea dintr-odată și m-am trezit *high*. Și azi-dimineață m-am trezit *low*. Strălucirea care mi s-a năzărit ieri de dincolo de fire s-a transformat peste noapte într-o mazăgă cenușie. Acum mă simt obosit și săcâit de un soi de silă. Mai am și de lucru până peste cap.

E duminică și locul s-a umplut de robe stacojii. Prin biroul meu se vântură multă lume, majoritatea doar ca să se afle în treabă. Câțiva ar vrea să se angajeze pentru o scurtă perioadă, dar nu sunt încă foarte-foarte siguri dacă... Le spun condițiile, să nu existe dubii: primele șapte zile vă plătiți intrarea, de-abia după aia aveți liber; munciiți șase ore pe zi, cu pauză de o oră la prânz; sunteți obligați să participați la întâlnirea de seară; în fiecare seară; mai aveți și un *floating job*, câte trei ore pe săptămână; masa *not included*... A, mă întrerup ei neavând răbdare să asculte placa până la capăt, păi dacă e așa, atunci o să mai trecem noi. Mai treceți, mai treceți, cum să nu, le răspund cu un zâmbet rău tăios.

Aishwarya avea perfectă dreptate. Nu vor decât intrare gratuită, asta vor. Ca să danseze toată ziua, să stea la cafele, să trăncănească despre *workshop*-uri, să se răsfețe la saună, să se bălăcească în piscină, să se fâțâie încoace și încolo, să mai răsfoiască o carte prin Librărie, bineînțeles fără să o cumpere, să mai agațe ceva și, nu în ultimul rând, să moțâie chipurile meditănd, ca să simtă că au venit totuși la un

meditation resort și nu la spa. Încep să mă simt într-o copie la scară mică a lumii de afară. Da, încep să mă sufoc.

I love you, I love you, I really do! Jivan îmi vorbește rar și apăsător, ca să bag la cap, strângându-mi mâinile într-ale ei. Dragostea izvorăște din ochii albaștri ai bătrânicii ca dintr-o fântână fără fund. Te văd cam abătut, Sega... Plec capul în pământ, căci azi nu o pot privi în ochi. Lumina care se revarsă din ei îmi arată cât sunt eu de întunecat. Lumina *asta* mă doare. Lumina *asta* mă ucide... Ce-i cu tine? mă întreabă ea blând. Încep să mă plâng, ca un nătâng. Că una, că alta, că aia, că ailaltă, că așa și pe dincolo, c-o fi, c-o păți, că e prea multă superficialitate, că locul ăsta nu e decât un ambalaj frumos, dar fără conținut, că toți își dau ifose spirituale când de fapt n-au venit decât la distracție, că totul nu e decât o gogoasă umflată, pudrată cu mult zahăr și servită lângă o ceașcă de ceai *masala* și așa mai departe... Zâmbetul ei rupe din soare alungă pentru o clipă musonul de pe fruntea mea. Sega, lasă-i pe ceilalți. Pentru tine totul e aici și acum. Ce fac ceilalți nu are nici o importanță pentru tine. Fiecare cu ritmul lui de creștere. Important este ce faci *tu*. Iar mie mi se pare că tot ce mi-ai spus până acum a fost despre tine, nu despre ceilalți. Ia aminte la asta, Sega: ceilalți nu sunt decât o oglindă în care te vezi pe tine, așa cum ești. Zi-mi dacă te-ai apucat de meditația dinamică. Nu, Jivan, mărturisesc eu posomorât. Nu sunt încă foarte-foarte sigur dacă... Ei, vezi? Ce aștepti? Ai venit aici să critici? Nu crezi că îți dai cam multă importanță? mă ceartă ea cu duioșie. Adevărul e că nu prea mă simt în apele mele, Jivan, îmi deschid eu sufletul. Bătrânica mă urmărește cu atenție. Trag aer în piept, cu nădejdea că voi putea exprima ce simt. Dar gândurile vin poticnite. Bâjbâi după cuvinte, fără să le nimeresc pe cele potrivite. Ieri s-a întâmplat ceva... ceva atât de... multă lumină... pace... nu, nimic... sau... liber, da, da... totul limpede... ceva uimitor... am fost... nu, chiar s-a întâmplat, dar nu știu ce... sunt absolut sigur că... sau poate a fost o iluzie? Oftez neputincios. Nici să vorbesc ca lumea nu mai sunt în stare. Dacă și-ar pune mintea, până și un babuin ar putea să comunice mai bine. Bătrânica mă strânge la piept și mie îmi vine să izbucnesc în plâns ca un copil, cu nasul îngropat în umărul ei. De aici de unde suntem se aud trosnind bambușii în Buddha Grove. Poate că acolo dansează Bucuria. Poate că acolo... Aici ești iubit, Sega, ajunge la urechea mea adierea șoptelor ei. Mă simt ca un fiu care pleacă la război. Sau care s-a întors de acolo. Sega, aici ești acasă, îmi șoptește mama Jivan.

„*Beloved...*“, așa încep bilețelele pe care m-a pus Aishwarya să le împart noilor lucrători după pauza de prânz. Bilețelele anunță întâlnirea de mâine cu Raja, pentru o discuție lămuritoare legată de întâlnirea de seară. Le-am dat aproape pe toate. A mai rămas unul

singur, cu care mă îndrept sprinten spre Galleria, unde lucrează Adar. Sper să găsesc deschis, e patru fără zece. Hopa, te-am prins! Ce făceai? Taiwaneza scoate un căpșor speriat de după paravan, strângând la piept o robă stacojie. Ah, *Sega, you scare me*, zâmbește ea cu limbuța printre dinți când mă vede. Tocmai probam o robă nouă... Ai tras cu ochiul? O asigur că nu, cu mâna pe inimă. Numai de *peepshow*-uri nu îmi arde mie azi. Mă pregăteam să închid, nu mai așteptam pe nimeni la ora asta, se scuza Adar. Bine că am ajuns la timp, mă felicit eu. Vin cu un mesaj de iubire. Un... mesaj de iubire, zici? se îmbujorează ea. Da, răspund sigur pe mine, uite-l chiar aici. Îi înmânez solemn bilețelul care începe cu „*Beloved Adar*” și se încheie cu „*Love, Work As Meditation Office*”, explicându-i pe scurt despre ce e vorba. Ah... deci asta e mesajul de iubire? se prefăce ea dezamăgită. Anumite întrebări trebuie să rămână așa, fără răspuns. Nu mai zic nimic și îi cuprind mijlocul subțire cu brațul drept, trăgând-o ușurel spre mine. Parcă ar fi făcută dintr-un abur fierbinte Adar. O mișcare bruscă și s-ar evapora fără urmă din prinsoare. Însă ea nu se zbate și nici nu bate în retragere. Mă aplec încet, să nu o sperii, și o sărut pe obraz, poate un pic mai lung decât s-ar cuveni. Mână mea alunecă și o atinge pe a ei în treacăt. Preț de o clipă, degetele noastre se ating a promisiune. Și căușul catifelat al palmei ei arde ca și cum ar fi ținut acolo jărat. Uite, asta e al doilea mesaj de iubire, murmur eu tulburat, dezlipindu-mi buzele de obrazul ei. Plec, fără să mai privesc în urmă. Sper să nu mă împiedic de prag. Sper să nu alunec pe marmura udă.

Nu ajung prea departe. Îmi taie calea Iasomia. Nu știu cum se nimeriște fata asta mereu acolo unde sunt și eu. Asiatica nu are azi nici ceai, nici flori să îmi ofere. Vrea doar atât: să mă îmbrățișeze. *The Osho hug*. Rămânem așa mult timp, fără să ne spunem nimic, cu brațele petrecute unul în jurul celuilalt, cu trupurile înlănțuite. Îi simt în coaste sânii mici cu vârfuri ascuțite și abdomenul tare, lipit de al meu. Și inima îmi cade dintr-odată, bum, din piept în vintre. „Bum-bum” simt că face inima mea acolo jos, unde ceva de mult adormit dă semne de trezire, ca un urs după o iarnă lungă.

De la chinezoaicele care îmi făceau cu ochiul din cărțile poștale până la Adar și Iasomia e un drum lung și întortocheat. Am admirat mereu femeia asiatică, însă de la o mare și dureroasă distanță. I-am iubit prospețimea, i-am adorat frumusețea nepământească, i-am sorbit cu nesăț parfumul pe care mi-l închipuiam nespul de dulce și mi-am lăsat ochii să alunece la nesfârșit pe formele ei fără cusur. Dar ea nu era decât un obiect rece, din oțel umplut cu piese electronice. Eu nu eram decât un puști, iar ea nu era decât femeia-robot-care-se-putea-transforma-în-navă-spațială-când-voia-sau-când-i-se-dădea-comanda. Ea evadase din desenul ei animat japonez cu misiunea să mă ducă

departe, în pântecul ei, pe planeta Păsării de foc spațiale. Și Pasărea de foc spațială a intrat în femeia-robot-care-se-putea-transforma-în-navă-spațială-când-voia-sau-când-i-se-dădea-comanda și a făcut-o să fie doar femeie, din carne și oase, nu și robot-care-se-putea-transforma-în-navă-spațială-când-voia-sau-când-i-se-dădea-comanda. Și numele meu era Godoh și numele ei era Olga. Și eu mi-am dat viața la final ca să salvez Pământul. M-am născut din nou mai apoi, din iubirea ei. Sfârșit. Cred că așa a început totul. Când s-a rupt filmul.

Iasomia cu ochi alungiți și piele ca mătasea dusă sub pază pe Drumul Mătăsii se desprinde încet din brațele mele. Îmi bate obrazul și mă biciuie cu vorbe aspre. E clar: a simțit întăritură de sub centură. Și zău dacă înțeleg ce îndrugă ea în engleza ei chinezească. Îmi iau inima în dinți și o rog să repete. O ocolesc cumva? De ce nu am ieșit până acum la prânz sau la cină împreună? Îmi reproșează Iasomia. Pfiu, deci asta era... Râd singur, ca prostul. Asiatica așteaptă răspunsul bosumflată, ca o copilă căreia i s-a confiscat o jucărie. După ce termin de râs, îi promit că o s-o facem cât de curând, să stea liniștită. Auzi, „s-o facem“; ce vorbe sunt astea? Dar Iasomia nu e preocupată de subtilitățile mele lingvistice. Se îndepărtează bucuroasă, bătând din palme și sărind când pe un picior, când pe celălalt. Ca un copil. Iar am uitat s-o întreb cum o cheamă.

A venit în Auditorium pentru întâlnirea din seara asta. O recunosc din spate, fără greș, de la mare distanță. Dansează cu foc printre ceilalți, în roba ei albă, în primele rânduri, fără să aibă habar că cineva o urmărește înflăcărat din fundul sălii. Nu-mi pot lua privirea de la trupul ei mlădios, care se mișcă exact așa cum visam eu că ar trebui să se miște, unduindu-și părul lung și drept, proaspăt spălat și ud încă. Ea e. Adar. Focul. Închid ochii, pentru că nu vreau să mă ardă. Numai că așa mă arde și mai tare. De s-ar opri odată muzica asta.

Muzica se oprește în sfârșit și noi ne așezăm cu toții direct pe marmura neagră sau pe scăunelele fără spătar, așteptând cu nerăbdare să înceapă discursul. Ca în fiecare seară, nu avem prea mult de așteptat. Marele ecran coboară din tavan și Osho începe să vorbească despre ce înseamnă să te trezești din visul vieții tale. Nu trec zece minute, și indianul din stânga mea adoarme cu capul în piept, sforăind în tihnă peste liniștea transcendentă dintre cuvintele lui Osho. Moțâi și eu, uitând până la urmă și de Adar, și de Iasomie, legănat de cuvintele lui Jivan, pe care mi le repet ca pe o mantră:

Aici ești iubit, Sega, aici ești acasă.

Școala misterelor

A medita nu înseamnă *award winning Buddha posture of the year*, ne spune Raja după ce a făcut prezența cu ajutorul listei scoase de mine puțin mai devreme la imprimantă. Din noua serie de lucrători îngrămădiți în fața lui pe scăunelele capitonate cu pluș stacojiu, doar Daya lipsește. Ieri, după ce i-am înmănat bilețelul, ea l-a rupt pe loc. S-a strâmbat, a aruncat bucățelele de hârtie pe jos și mi-a zis cu năduf că n-o interesează *this fucking shit...* Nu te agita, e o dispută mai veche, mi-a explicat Aishwarya după ce i-am dat raportul. A, da? Am crezut că are ceva cu mine, am replicat eu mai potolit. Da' de unde, Sega, a râs ea, Daya se pune de-a curmezișul cu orice ocazie, și asta cu discuțiile lămuritoare despre întâlnirea de seară e una dintre ele. Daya are impresia că Raja se crede șeful suprem, ceea ce, mi-a făcut Aishwarya cu ochiul, nu e foarte departe de adevăr.

A medita înseamnă a fi în prezent, atât și nimic mai mult, continuă Raja netulburat de gândurile mele retrospective. Practic, toate tehnicile de meditație elaborate științific de Osho nu au decât un singur scop: să vă trezească din visul continuu al minții, să vă trezească în prezent. Simplu, nu? Pare, dar nu e deloc așa. Minte e vicleană și iscusită, știe foarte bine cum să vă ducă de nas. Ați antrenat-o toată viața. Atunci când vă așezați să meditați sunteți furați de proiecțiile voastre mentale ori de câte ori atenția îndreptată asupra reperului – respirație, sunet sau *whatever* – slăbește... Inevitabil veți fi mai tentați să alunecați în lumea strălucitoare sau întunecată a fanteziilor voastre decât să fiți atenți la respirație, să zicem. Să fiți atenți la aerul care intră și apoi la aerul care iese e – de ce să n-o recunoaștem? – de-a dreptul plictisitor. Mai interesante sunt paradisul și infernul... Nitash, unde ți-au zburat gândurile? Nicăieri, *sir*. Gândurile mele nu mai zboară de mult, domnule... Ei bine, atunci fii atent: între prezent și proiecțiile mentale există o mică discontinuitate. O breșă. Dacă ajungeți să o percepeți, aveți șansa să vedeți cum se naște un gând, fără să vă mai *identificați* cu acesta. Veți trăi un moment de claritate, de pace, de libertate, de seninătate, de ușurătate, de plenitudine, de iluminare, *you name it*. Momentul acela e extraordinar: v-ați întrezărit adevărata natură. Numai că nu puteți rămâne în momentul acela o veșnicie. Pofta de a formula o părere despre starea respectivă e irezistibilă și iați-vă întorși în *la-la-land*, în propria voastră închipuire despre ceea ce este, departe de realitate... Îmi place, nu-mi place, mi-e bine, mi-e frică, asta da, asta nu, vreau, resping sunt relații pe care începeți să le creați cu gândul apărut. Energia voastră e acum absorbită de acel gând, care atrage alt gând și alt gând și alt gând, într-un flux continuu, copleșitor... Dar noi nu suntem aici să stăm pe gânduri sau să cădem pe gânduri, să gândim mai cu spor sau să gândim mai altfel. Nu suntem aici să ne jucăm cu gândurile... *We are here in the awareness game.*

Vocea gravă, baritonală, a fostului medic personal al lui Osho a devenit parcă și mai puternică. Uneori am senzația că el face geamurile albastrui ale încăperii să zornăie.

Prima parte a întâlnirii de seară este menită să vă epuizeze fizic. Dansați cât mai liber pe muzica aceea din ce în ce mai alertă. Nu țineți cont de nimic, dați-vă drumul și faceți-o din toată inima. Doar când corpul vostru e obosit, puteți sta nemișcați o oră întreagă, atenți la Osho. Discursul lui trebuie ascultat așa cum ascultați o apă curgătoare, așa cum ascultați păsărelele ciripind. Fără să analizați informația, fără să o judecați. Căci de îndată ce ați făcut-o, vă *treziți* aruncați dintr-un gând în altul. Sau... mai bine zis *adormiți* aruncați dintr-un gând în altul. Nu-i nimic, nu e totul pierdut; atunci când simțiți că ați luat-o pe arătură, că ați derapat în reverii, fantezii sau dialoguri interioare fără sfârșit, întoarceți-vă cu blândețe la vocea care vă vorbește... Nu polemizați cu ceea ce spune Osho. Discursurile lui sunt voit contradictorii. Osho va afirma astăzi ceva cu care veți fi întru totul de acord, iar mâine va susține și va demonstra altceva, taman pe dos, spre dezamăgirea sau indignarea voastră. Făcea asta intenționat. Îl amuzau astfel de giumbușlucuri. Ascultați-i vocea, nu urmăriți înțelesul cuvintelor, ci tăcerile dintre cuvinte...

Poate că unii dintre voi au venit aici cu anumite așteptări. Aceștia vor pleca dezamăgiți. E mai bine pentru ei. Și e mai bine pentru stațiune, din punct de vedere energetic. Pe cei care caută confort îi îndrumăm, cu toată dragostea, spre Goa sau Hawaii. Acest spațiu a fost creat de Osho pentru a-i ajuta pe oameni să se obișnuiască treptat cu solitudinea, având în vedere că frica de singurătate este cea mai mare după frica de moarte. Din aceste frici și nu din iubire s-au născut toate religiile lumii, care țin încă omenirea sub hipnoză. Din frică, nu din iubire s-au născut religiile. De-a lungul anilor, nouă ne-a devenit clar faptul că lumea nu vine aici să ni se alăture în cine știe ce mișcare, și asta e minunat. Oamenii vin să participe la un experiment existențial. Propriul lor experiment, întru descoperirea de sine. Totuși, nimeni și nimic nu i-a pregătit pe nou-veniți pentru un astfel de experiment și asta e iarăși minunat.

Deci vă rog să înțelegeți că nu suntem implicați într-o afacere a zâmbetelor comerciale. Ne aducem contribuția în calitate de voluntari, și nu de angajați ai vreunei corporații, acesta fiind un organism cu totul diferit de structurile ierarhice cu care sunteți obișnuiți. Ne aflăm aici în primul rând pentru că vrem să privim în interiorul nostru, acesta fiind un exercițiu continuu de conștientizare pentru fiecare dintre noi. Nu ne aflăm într-o *stațiune oarecare*, ci într-o *stațiune de meditație*, iar diferența e esențială. *This place is a mystery school...* Cine

vrea cu adevărat se transformă... Sunteți liberi.

Plouă iarăși. Ceilalți lucrători trec pe lângă mine ca niște fantome și chiar dacă ar trece prin mine tot nu mi-ar păsa. M-am așezat pe trepte, la ieșire, numărând pe degete ca să îmi treacă năuceala de după întâlnirea cu Raja. Opt zile de când sunt aici și nici măcar un început din transformarea mult promisă. Și zău dacă nu mi-o doresc din tot sufletul. Vreau să mă transform cu adevărat, nici nu mai contează în ce, numai să mă transform odată. Umblu tot timpul într-o robă stacojie și două ore pe zi în alta albă, dar în mine sunt neschimbat. Ca la început. În interiorul meu e aceeași nebuloasă care uneori, când vrea ea, mă devorează de viu, sfâșiindu-mă în bucățele, așa cum a făcut Daya cu bilețelul ăla. Și asta doare, nu glumă. Dar nu durerea, cât groaza-i mai tare... Am venit aici cu așteptări mari, dar și cu îndoieli mari. Sunt oare unul dintre cei care vor pleca dezamăgiți, spre binele meu și al întregii stațiuni?

Adar trece repede pe lângă mine, fără să mă observe. Probabil se grăbește spre Galleria. Nu îndrăznesc să fac nimic ca să îi atrag atenția. Și nici nu simt dorința. Neputincios, îmi las fruntea să cadă pe brațele încrucișate pe genunchi și privesc în pământ, ca printr-o fereastră. În pământ nu se vede nimic. De fapt nici nu e pământ, ci marmură. Marmură albă, udă și a naibii de alunecoasă din cauza ploii. Nu am nici un chef să mă întorc la treaba care mă așteaptă grămadă, iar în minte îmi vin fără să le chem ultimele cuvinte ale lui Raja:

Aceasta e o școală a misterelor: cine vrea cu adevărat se transformă... Sunteți liberi.

Nu trebuia să repete, o știu deja prea bine: nu sunt liber.

Cele trei ceasuri de veghe

Am plecat de la masă puțin mai devreme pentru primul meu *floating job*. Voi intra în tură peste numai câteva minute. La Poarta Principală mă așteaptă Atmo, coordonatorul paznicilor, cu repartiția. Te duci să o înlocuiești pe Aditi la Poarta Meera. Vei veghea trei ceasuri, până la miezul nopții. Rolul tău e să nu lași pe nimeni să treacă fără legitimație sau cu legitimația expirată. Și nu uita: paza porții e ca veghea minții. *Good luck, Segal!*

Cocoțat pe scaunul înalt, sub umbrela cea mare și neagră, gata să mă apere de eventualele averse, timpul trece repede căci vigilența e maximă. În seara asta nu plouă și multă lume a ieșit la plimbare pe alea nr. 1 din Parcul Koregaon. Tocmai acum, când sunt eu de strajă. Prin fața mea se perindă tineri indieni călare pe motociclete sau la pas, cu fete, fără fete, în gașcă sau singuri. Nu-i scap din ochi. Mă aștept la fluierături și vorbe jignitoare, dar mă aștept degeaba. Indienii amuțesc când ajung în dreptul meu. Deși nu au nici o treabă cu lumea noastră spirituală, cea a robelor stacojii, se vede de la o poștă că îi arde curiozitatea să afle ce se petrece în spatele porții masive, păzită de mine cu strășnicie. Încetinesc și își lungesc gâturile, doar-doar or întrezări ceva printre canaturile întredeschise, după care trec mai departe. Călare pe motociclete sau la pas, cu fete, fără fete, în gașcă sau singuri.

O mașină cu cinci haidamaci și geamurile coborâte, din care se revarsă muzică indiană dată tare, oprește brusc, cu scârțâit de roți la un metru de mine. Ca toți cocalarii, băieții poartă ochelari de soare deși la ora asta e beznă. Șoferul rânjește fioros, cu un braț tatuat scos ostentativ pe geam. *You ugly motherfucker*, îi zic eu în gând, așa cum i-

a zis Arnold Predatorului la sfârșitul filmului. Filmul meu însă acum începe. Respirația mea devine mai rapidă și un val de adrenalină mă inundă. Hotărârea de a apăra acest așezământ cu orice preț să fie cauza? Nici vorbă. Frica e cauza. O frică bolnavă, pe care am adus-o cu mine de departe, de acolo unde lucrurile se desfășoară după următorul scenariu în astfel de situații: la început miștourile, apoi înjurăturile, apoi amenințările, îmbrâncelile, capetele în gură, pumnii în falcă, șuturile în rinichi, călcatul pe meclă, iar la urmă de tot bătălia cu gaze lacrimogene, pistoale cu aer comprimat și săbii ninja. Tuz morții mă-tii de cocalar... Evit să privesc drept în ochii ascunși după lentilele fumurii. Mai bine îmi văd de treabă și poate scap ieftin dacă nu dau motive de gâlceavă. Capul plecat sabia nu-l taie. Mă fac că nu îl văd, dar mă uit la el cu coada ochiului și cu toate simțurile încordate. Sunt gata de ripostă în cazul unui atac, cu mâinile încleștate pe scaun. Mi-am făcut deja un plan meschin, dar simplu și eficient: cum se dă jos Predatorul din mașină, îi crăp țeasta cu scaunul și după aia fug la Poarta Principală după ajutor. Nu am răgazul să iau în considerare și alte variante pentru că acțiunea se precipită: brațul spânzurat peste portieră se ridică și degetele care până acum au bătut tabla mașinii în ritmul muzicii prind cu delicatețe rama ochelarilor, coborându-i puțin spre vârful nasului. Groaza mea se transformă brusc în uimire când indianul clatină șăgalnic din cap și îmi zâmbește gales, fără nici cea mai mică urmă de dușmănie. Zadarnic mă căiesc pentru gândurile mele pline de ură; mașina a luat-o de mult din loc, cu scârțâit de roți.

Dacă ne-am mai întâlni o dată, aș îndrăzni să te privesc în ochi și ți-aș cere iertare. Și apoi, ca să mă dezvinovățesc, ți-aș destăinui că ura mea este o consecință a fricii sau că frica mea este o consecință a urii, însă asta nu ar fi decât o justificare tâmpită. Te rog să mă ierți pentru gândurile mele fricoase. Ori pentru gândurile mele urâcioase. Dar așa e lumea aia din care vin eu, așa e din vechime. E o lume clădită pe un eșafod din cărămizi de frică sau de ură. Mortarul e trainic, făcut din sânge amestecat cu vină și pedeapsă. A, nu știai? Află că noi avem osânde grele. Avem iadul! Ne-o amintesc sfinții pictați pe pereții reci ai bisericilor noastre. Ei ne privesc încruntați din icoane până ne îmbolnăvim de tristețe. De pe alți pereți, în alte biserici, ne privesc alți sfinți: torturați, tăiați, mutilați, măcelăriți, arși și jupuiți, dar îndurând totul cu zâmbetul pe buze, căci a lor e împărăția cerurilor. Aceștia sunt mucenicii. Martirii. Cei purificați prin furia semenilor lor. Or, cum să răzbat prin atâta cruzime, cum să ajung eu la iubire? Iartă-mă pentru gândurile mele, iartă-mă.

Statuia lui Buddha surâde ca bobocul unei flori rare pe marginea fântânii din curtea pe care o păzesc în noaptea asta, în timp ce acolo

sus, pe Muntele Athos, din icoana făcătoare de minuni de la Schitul Prodromu, Sfântul Ioan Botezătorul se încruntă groaznic.

You look worry, very fun-ny... Vocea aspră are un parfum pe care îl cunosc prea bine. E un parfum de iasomie. Ridic capul din pământ și din gândurile vinovate. E chiar ea! Iasomia! Ca să-mi ascund tulburarea, mă încrunt și o rog pe un ton sever să îmi prezinte legitimația. Supusă, Iasomia îmi întinde bucatăica de plastic. Totul e în regulă. Legitimația e valabilă. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu era... Hung-Chin? Așa se pronunță? Întreb, chinuindu-mă să-i citesc numele scris sub fotografie. *Hung* înseamnă curcubeu, râde ea zglobiu. *Chin*, privește frumoasă. Priveșteea frumoasă a curcubeului – așa mă cheamă. *Fun-ny, no?*

Hung-Chin e din Taiwan, ca și Adar. Stă aici din februarie. Nu vrea să se mai întoarcă în țara ei niciodată... E OK dacă îți spun *Rainbow*? Dă din cap în semn că da. O rog să îmi vorbească pe chinezește. Ezită puțin, apoi se apleacă și îmi șoptește ceva la ureche. Nu știu ce spune, dar pielea mi se înfioară, trezită parcă de mii de clopoței de argint. Clinchetul lor continuă să mă dezmiereze mult timp după ce Curcubeul a dispărut în noapte. Până când apare Wajid.

Wajid, primul om în robă stacojie pe care l-am cunoscut. El m-a întâmpinat la Poarta Principală acum o săptămână. Îi reamintesc că l-am văzut atunci ca pe Sfântul Petru al unui alt rai. *Oh, no, no*, râde el sănătos, *I'm anything but Saint Peter*. Într-adevăr, mă uit mai bine și văd că nu seamănă deloc cu Sfântul Petru. Ras în cap, cu ochelarii lui rotunzi și mustața stufoasă, Wajid e leit misticul Gurdjieff.

Dar Wajid e un șofer de autobuz neamț, care trăiește de mulți ani în Australia și e căsătorit cu o indiană provenită dintr-o familie tradițională. Subliniază „tradițională“ pe un ton zeflemitor. Până ieri, Wajid a fost *the gate coordinator* în locul lui Atmo. Măine pleacă în Australia să mai facă niște bani ca să se întoarcă din nou aici, *acasă*.

Wajid își încrucișează brațele musculoase și tatuate, de șofer profesionist, și mijește ochii, țintind vârfurile bambușilor care zgârie luna aurie. Ca și Param, a fost acolo, în Oregon, iar întâlnirea cu Osho l-a transformat dintr-un om violent într-un mieluşel. Wajid oftează zgomotos, primenindu-și plămânii. Știu că privește în trecut. Așteaptă să îl trag de limbă, ceea ce se și întâmplă. Îi place să povestească. Îl întreb de tentativa de asasinat asupra lui Osho, despre care am auzit vorbindu-se deunăzi, iar el îmi spune povestea lui Buddha, care s-a îmbolnăvit de moarte mâncând din merindele oferite de Cunda, fierarul, știind că sunt otrăvite. Unii oameni nu se mai împotrivesc, Segă, căci au învins frica. Unii oameni s-au oprit din fugă... Dar Osho?

Întreb eu privind la lună. Osho nu trăia aici, pe pământul ăsta. Bine, zâmbește Wajid cu tâlc, poate un pic și pe pământ, pentru noiăștilalți... Odată am intrat în apartamentul lui și l-am găsit meditănd. M-am apropiat în vârful picioarelor, să nu-l deranjez. Când am ajuns lângă el, mi-am dat seama că nu era acolo. Am văzut doar un corp, Sega. Un corp fără viață. Ținea ochii întredeschiși și în ei nu era viață. Tare m-am speriat atunci, ha-ha-ha!

Un indian cu plete cărunte, despărțite de o chelie generoasă, traversează aleea și se apropie de poarta mea. Mă frec la ochi. Nu se poate: Osho?! Misteriosul personaj îmi zâmbește amabil, ca și cum m-ar cunoaște de când lumea, și îmi arată legitimația. E în regulă, îl las să treacă, dar inima continuă să îmi bată cu putere. Ai văzut ce bine seamănă? Îmi șoptește Wajid la ureche. E fratele cel mic al lui Osho.

Aproape ora 12. Wajid a plecat de vreo oră lăsându-mă singur, pradă gândurilor mele. Pe lângă mine trec acum băieții de la bucătărie, ținând respectuoși legitimațiile la vedere. Frânți după încă o zi de trudă, după încă o zi de făcut mâncare și de spălat vase. Dar zâmbetele lor sunt proaspete, neprefăcute. Și poate că dintre ei va răsări următorul Buddha. Nu dintre noi, cei în robe stacojii, absorbiți de munci spirituale, nu dintre noi, cei care le aruncăm lor vasele murdare să ni le spele, dar nu catadicsim să le aruncăm o privire, darămite un zâmbet.

E miezul nopții și cele trei ceasuri de veghe au luat sfârșit.

Promoția omului nou

Camera mea e din ce în ce mai umedă, deși am avut grijă să nu las deschisă nici măcar fereastra de la baie. Astea sunt regulile pentru anotimpul ploios... Vă rugăm să nu întrerupeți funcționarea aparatului de aer condiționat, scrie pe bilețelul găsit azi în ușă. Degeaba. Aparatul nu face față, cu toate că funcționează în regim continuu. Hainele din dulap au început să putrezească. O pată de mucegai se întinde pe una dintre perechile de pantaloni, de la un crac la altul. Cărțile sunt jilave de parcă ar fi ieșit de la saună. Și așternutul e jilav. Umezeala m-a așteptat cuibărită în pat, fără să se usuce de dor. Dar nu-mi fac griji. Până mâine-dimineață, cearșafurile se vor zvânta de la căldură corpului. Sting veioza cu abajur piramidal și rămân așa, întins pe spate, cu mâinile sub cap și cu ochii închiși. Nu meditez. Mă gândesc puțin la ale mele.

Sunt un om înfricoșat, care se teme de umbra lui. Umbra aceea de care nu scap oricât aș fugi, căci e făcută din antimaterie care deschide

găuri negre sub tălpi. Nu am crezut să existe ceva care să mă îngrozească mai tare. Dar uite că există: meditația dinamică. M-am uitat la tot felul de filmulețe pe YouTube până mi s-a făcut părul măciucă. Prin comparație, *Gibberish* e un cântecel de leagăn. Pe de altă parte, Jivan, Ananda, Wajid, Aishwarya sau Raja susțin că meditația dinamică e calea trezirii din coșmar, medicamentul împotriva identificării cu mintea și corpul, butonul pe care îl apeși ca să decuplezi pilotul automat și să afli cine ești cu adevărat. Alții susțin contrariul. Și sunt cu duiumul. Geme internetul de ei. Mai înverșunați sunt cei întorși la creștinism după lungi rătăcirii pe coclaurile celorlalte religii sau tradiții spirituale, toate „de la diavol“. Pentru aceștia, meditația dinamică e poarta spre iad. Poate că ei au dreptate. Numai că eu sunt deja acolo, în iad...

Nu a trecut bine săptămâna, și fascinația locului s-a retras din viața mea ca marea de la țărm în timpul refluxului. În urmă a rămas nisipul descoperit. Nisipul gol. De fapt, nu chiar gol. Cât vezi cu ochii, pești morți care se usucă la soare, cochilii sparte, alge și meduze în putrefacție, gunoaie... Parfumul dimineților, păunii care traversează aleile, bambușii legănați de vânt, piscina cea răcoroasă, deliciosul meniu strict vegetarian, ceaiul *masala*, noile prietenii înfiripate, munca și meditația, discursurile lui Osho de la fiecare întâlnire de seară s-au transformat într-o obișnuință ternă, vecină cu disperarea.

Nu pot să nu remarc faptul că nici celelalte robe stacojii nu sunt mai fericite. Prezentul promis nu pare să fie decât un concept frumos de marketing și cam atât... *Osho created here a wonderful Buddha-field... We all are Buddhas... We are Buddhas in meditation and Zorbas in enjoying life...* Sunt vorbe care îmi răsună doar în urechi, nu și în inimă. Sloganuri publicitare... Spre deosebire de nou-veniții printre care mă număr, exaltați sau îngroziți de propriile fantezii legate de locul acesta, mai vechii fac eforturi să se arate realizați spiritual. Înfloresc subit când sunt băgați în seamă și vorbesc cu însuflețire despre adevăr, despre cât de minunată e căutarea spirituală și despre cât de *intense* poate fi un *workshop* sau altul, presărând totul cu citate din Osho, după care se întorc apatici la ale lor... Nu are cum să fie asta calea. Asta nu e decât o alee printre raioanele unui supermarket... Mda. Cred că a sosit ceasul profețit de Ananda. Cufărul pe care l-am adus în cârcă de peste mări și zări s-a deschis și toate bulendrele s-au trezit acum că vor afară, la aer, la soare, la sortat, la spălat, la uscat, la călcat. La început destul de firav, cât să nu-l iau prea tare în serios, sentimentul de separare față de cei din jur a crescut în ultimele zile ca aluatul dospit. Sunt din ce în ce mai deprimat. Mă trezesc în fiecare dimineață cu gustul coclit al fricii că nu aparțin și că nu am cum să aparțin și cui să aparțin, că nu țin de nimeni și de nimic, că nu țin la

nimeni și la nimic. Mă încercă o frică teribilă de singurătate, pe care nu o pot împărtăși. Dacă aș putea, nu s-ar mai numi singurătate. Asta e și ideea. Singurătatea o trăiești de unul singur. Cu cât sunt mai strânse îmbrățișările, cu atât mai mari îndepărtările. *The Osho hugs... The Sega bugs...* Curcubeul m-a luat în brațe și mi-a spus pe un ton foarte serios că în mine e un război. Un război între asta și asta, mi-a atins ea cu degetul mai întâi inima apoi fruntea. *Meditation – peace*, a râs atunci Curcubeul.

În Auditorium, un moș cu barbă lungă și costumat caraghios ne vorbește nouă, fantomelor în pijamale albe din fața marelui ecran, despre „o comunitate religioasă, și nu o religie“, care va cuprinde inevitabil întreaga lume. Toate religiile sunt pe ducă. Iubirea e tot ce contează. Iubirea autentică, nefățarnică, neposesivă, neagățătoare. Iubirea care presupune un singur sacrificiu: al propriului eu...

Love și *beloved*, cuvintele cel mai des folosite aici, sună ca tulpinile de bambus. A gol. Dar mai sunt și cuvintele care au sărit la mine azi-dimineață din afișul lipit pe avizier. Aceste cuvinte mă urmăresc încă:

Un om hotărât ar trebui să simtă că s-a întâmplat ceva cu el după șapte zile de meditație dinamică. Ar trebui să fie alt om la sfârșitul celor șapte zile.

Garantat de Osho.

Pun ceasul să sune la 5.30. De mâine-dimineață, în fiecare zi de la 6, timp de 7 zile, câte o oră de meditație dinamică. Sunt sătul de mine, de cel pe care îl știu. Așa că mâine salt în necunoscut. Hu, hu, hu! De mâine, curățenie generală. Sau pierzanie totală. M-am hotărât.

Ug, fiul ploii

M-am trezit cu câteva secunde înainte să sune ceasul. E 5.30 și noaptea n-a făcut încă loc zilei. În capul meu se întâmplă același lucru, dar nu am vreme să mă gândesc la asta. Până la confruntarea cu meditația dinamică mai e o jumătate de oră, iar eu mă simt ca un condamnat în dimineața execuției. Peste nici 30 de minute voi urca treptele spre eșafod.

Mă ridic din pat cu inima strânsă, aprind lumina la baie și mă așez pe veceu. Emoțiile puternice și aparatul digestiv care nu s-a adaptat întru totul la regimul vegetarian îmi creează probleme. Mă screm să elimin aceste probleme acum, pentru că nu vreau să am surprize maronii mai încolo, când o să sar cu mâinile în sus.

Un duș fierbinte și o robă curată, mirosind a vopsea textilă mai ceva ca acum zece zile când am cumpărat-o de la Galleria, sunt ultimele mici plăceri înaintea suplicului. Evit pe cât posibil să mă gândesc la ce mă așteaptă, căci, dacă aș face-o, probabil că m-aș fereca în cameră pentru tot restul vieții, dărdâind de spaimă. Mai bine nu mă gândesc și mă concentrez la ce am de făcut.

Încui ușa în grabă și mă avânt pe trepte în jos. Străbat iute cele trei curți adormite și ajung la Auditorium. Mai sunt câteva minute până la ora 6. Îmi las papucii pe una dintre policioarele de marmură și pescuiesc în treacăt câteva șervețele din cutiile care așteaptă desfăcute la intrare. Cheia o pun pe pervazul unei ferestre ca să nu mă incomodeze când sar, iar din buzunar scot acoperitoarea pentru ochi, pe care am cumpărat-o ieri cu 30 de rupii.

Mă uit în jur, ca pentru ultima oară. Nu e prea multă lume. Câteva femei și câțiva bărbați risipiți în toată sala. Copii nu sunt. Sau poate că noi suntem copiii. Copiii lui Osho. Boddhisattva cei mici, care vor deveni Buddha după ce vor dansa frenetic ca Zorba. Micuții Zorba-Buddha. Ne suflăm nasurile cu putere în șervețele, în timp ce Osho repetă dintr-o înregistrare mai veche instrucțiunile pe care le știu deja pe de rost. Inima bate să-mi spargă pieptul – bum-bum, bum-bum, bum-bum...

...Buuum, se aude gongul și luminile se sting dintr-odată. Trag repede acoperitoarea pe ochi, măcar să nu văd unde mă aflu. Căci dacă e să mă iau după ce aud, știu prea bine unde sunt. Inspir și expir pe nas cât pot de repede, de intens și de haotic de parcă m-ar fugări o turmă de draci. Nu trece mult și pierd controlul corpului, care se comportă de parcă ar fi intrat în convulsii. E un moment de toată jena. Regret amarnic că nu port chiloți.

Tum-tum-tu-bum-bum-tum ți-ri-ți-ți ți-bum-bum-ți-ți-bum tu-du-dum ți-ri-ți-dum, răsună tobele iadului și eu răsuflu odată cu ele. Răsuflu mai mult pe gură, pentru că nasul a devenit o țâșnitoare de muci, pe care îi șterg cu mânecile. Șervețelele s-au umplut de mult și eu le-am îndesat cocoloș în buzunare. Curând, nici mânecile nu mai fac față. Sunt umede și lipicioase. Și mucii îmi curg pe piept fără nici o opreliște, amestecându-se cu sudoarea. Mă cutremur de scârbă. Roba mea cândva curată e acum năclăită toată. Îmi vine să vomit, dar nu am ce.

Deodată, muzica se oprește și începe balamucul. Parcă s-ar scufunda Atlantida sau s-ar năruî Pompeiul. La urechile mele ajung urlate inumane și vaiete înfiorătoare și trag concluzia că dacă tot sunt în iad, măcar să nu fac notă discordantă. Încerc să mă alătur sinistrului cor,

dar nu-mi iese nici măcar un scâncet. Glasul îmi scârțâie timid, ca o clanță ruginită, dar corpul meu scăpat complet de sub control se dezlanțuie, scuturându-se din toate mădularele ca o păpușă *voodoo* cu încheieturi de cauciuc.

Hu, hu, hu! Sar cu mâinile în sus și aterizez pe toată talpa. Cruciulița de la gât mă izbește în piept, zbătându-se și ea să scape, dar o prind de coadă și o ascund în sân, să stea potolită. Zdup, zdup, zdup, geme înfundat pardoseala sub tălpile noastre. Hu, hu, hu, strig eu din ce în ce mai stins. Un calvar. Nu mai rezist. Hu, hu, hu, coboară vocea mea în vintre, de unde sunetele ies ca dintr-o cavernă, mai groase și bălmăjite. Și nici nu apuc să mă dezmeticesc că – haț! – Segă cel finuț dispăre cât e el de mare în burta unei maimuțe transpirate, care țopăie de zor, aterizând pe toată talpa: hu, hu, uh, uh, ugh, ugg, ugg... Regret încă o dată că nu am chiloții pe mine.

Stop! pune Osho capăt dezmațului și în Auditorium năvălește liniștea. Rămân stană de piatră, în poziția în care m-am nimerit. Nu e o poziție prea grațioasă, dar ce să-i faci? Nu am voie să mă mișc din poziția asta, orice s-ar întâmpla. Nu se întâmplă însă nimic în afară de faptul că mă trec toate apele. Acoperitoarea de la ochi e learcă și printre găfâieli aud cum se sparg picăturile de transpirație când ajung jos, pe marmură.

Ies din piramidă pe la 7 și ceva, clătinându-mă ca după o beție întinsă până în zori. Ziua se îngână cu noaptea și asta se întâmplă și în capul meu. Sunt epuizat, dar nu sfârșit. Mai curând început. Și nici transformat nu sunt. Dar cel puțin sunt teafăr. Și... o, cât sunt de viu. Și viața îmi dă binețe.

Nu mai sta în ploaie că ai să răcești... Mă întorc. E Adar în trecere, zgribulită sub o umbrelă. Mai e un loc sub umbrelă să știi, mă invită ea. Mai stau, îi răspund. *I like the rain, Adar...* Cum vrei, ridică ea din umeri, văzându-și mai departe de drum. Închid ochii, atent la apa care se scurge printre cutele robei lipite de trup. Îmi place ploaia asta. Mă spală de temerile care m-au țintuit până acum la pământ... Ridic mâinile spre cerul mohorât și strig ca un sălbatic, fără să îmi pese dacă mă aude sau nu cineva. Ug, ug, ug, îmi strig eu izbânda, ud până la piele.

De azi sunt Ug, cel care a ieșit din grotă. De azi înainte sunt Ug, fiul ploii.

Rece, cald

Am nările cam înguste. Și o ușoară deviație de sept. Nu pot trage suficient aer în plămâni și astăzi am trișat un pic, respirând pe gură. La etapa a doua mi-a venit să vomit, dar n-am avut ce să scot dintr-o burtă golită puțin mai devreme, pe la 5.30 dimineața. Totuși, am dat curs impulsului și m-am eliberat simbolic de răul pe care mi l-am închipuit cum stă ghemuit în stomac. Ca și cum aș fi traso căldare afară din fântână, am ridicat cu mâinile voma metafizică până la băierile gurii, de unde am expulzat-o cu icnete guturale printre icnetele guturale ale celorlalți. Oribil. De sărit, am sărit un pic mai bine. Și mâinile mi s-au părut mai ușoare, iar picioarele mai zdravene. La sfârșit, când mi-am luat acoperitoarea de pe ochi, m-am regăsit la vreo 15 metri de poziția inițială, întors la 180 de grade.

Așa am rămas toată ziua. Întors la 180 de grade. Probabil că meditația dinamică provoacă mici cutremure la suprafață doar ca să rearanjeze tainic lucrurile în adâncime. Sufăr prin urmare în tăcere, ca o femeie în acea perioadă a lunii. N-am dureri ca de ovare, dar mă bucur de o dispoziție oscilantă, într-un carusel infernal al emoțiilor. Când pe căluții iuți ai euforiei, când în farfuriile rotitoare ale depresiei. Bufeuri năucitoare. Și întrebări care încolțesc. Dacă... sunt posedat? Dacă în interiorul meu s-a sălășluit vreun spirit malefic? Dacă, mai pe șleau spus, au intrat dracii în mine?

Când am dat cu cana de pământ de s-a făcut țandări, Aishwarya s-a înșeninat. A zis că *procesul meu de transformare* a început și că sunt pe calea cea bună. M-a încurajat să dau totul afară. Așa, dă afară toată agresivitatea, Sega! I-am reproșat că vorbește tâmpenii. Adică i-am urlat în față. *Bullshit*, am zberlat, nu sunt deloc agresiv! A țipat și ea la mine. Să dai totul afară la meditația dinamică, nu aici la mine în birou! Și eu sunt în *procesul* meu, ai priceput?! Ah, cât de insensibil pot să fiu... Uitasem, bineînțeles, că șefa mea facilitează „Născut din nou“, un *workshop* intens, în cadrul căruia te întorci la copilul din tine ca să te confrunți cu traumele născute atunci. Izbit de un val de remușcări, am luat-o pe Aishwarya în brațe, am pupat-o și am început să plâng cu sughițuri și cu nasul îngropat în părul ei. A plâns și ea. Vreo jumătate de oră n-a mai intrat nimeni în biroul nostru. Toți se opreau în prag câteva secunde, apoi făceau stânga-mprejur și se îndepărtau în vârful picioarelor să nu ne tulbure intimitatea.

Întâlnirea de seară. De pe marele ecran, Osho ne vorbește despre Socrate, Platon și Aristotel. Socrate – esticul, Aristotel – vesticul. Socrate – sinteza, Aristotel – analiza. Psihanaliza versus psihosinteză. Nu există cald și rece, lumină și întuneric. Rece înseamnă mai puțin cald, întuneric – mai puțină lumină. Unul și același lucru. Linia de demarcație e o iluzie. Analiza nu duce nicăieri. *I want to bring Socrates*

back to life...

Ies cu capul mare, în jurul căruia roiesc întrebările. Oare între psihanaliză și psihosinteză există linie de demarcație? Psihanaliza și psihosinteza sunt părți ale unui același? Psihanaliza să însemne mai puțină psihosinteză și psihosinteza mai puțină psihanaliză? Aristotel o fi mai puțin Socrate? Socrate mai puțin Aristotel?

Mă simt când cald, când rece. Când luminos, când întunecat. Las' că scot eu mâine toți dracii, la naiba... Adorm cu greu și, pentru prima dată, Osho mi se arată în vis. Sunt un prichindel pe care bunicul Osho a venit să îl ia de la grădiniță. Îmbrăcat în costumul lui caraghios, cu căciulița cea ridicolă pe cap, bunicul Osho mă ține de mână ca să nu fac cine știe ce boacănă pe stradă. Nu prea avem ce să ne spunem. Mergem tăcuți, unul lângă celălalt, fiecare cu gândurile în altă parte. Bunicul Osho e cam ursuz. Cred că nu prea-i convine că mă are în grijă. Cred că duce dorul unei partide de șah sau de table în parc, cu băieții. Dar ce-mi pasă mie? De-abia aștept să mă întorc acasă! Ce-o să mă mai joc eu când ajung acasă... Ceasul anunță deșteptarea. Deschid ochii. De pe ecranul luminos mă privește un 5.30 crud. Urmează o nouă meditație dinamică.

Mukta

Culmea, respir mai bine pe nas. Nările parcă mi s-au mai lărgit. Nu trebuie să mai trișez, adică să mai respir pe gură. Plămânii se oxigenează mult mai bine acum. În rest, necaz. Picioarele mă încurcă la sărituri și nu prea sunt în stare să țin mâinile sus. Iar la etapa a patra mi-e imposibil să nu mă mișc. Hai că mai sunt patru zile. Mai am patru încercări...

Ies din piramidă amețit ca un mirean scoborât de pe Muntele Athos după trei zile de Înviere compuse din 65 de ore de stat în picioare, patru ore de somn în frig, două coltuce de pâine uscată și trei pahare cu agheasmă. Mă așez pe băncuța Curcubeului, lângă cascadă, să îmi trag puțin sufletul.

Nu te supăra, cât e ceasul?

Astăzi m-a abordat pentru prima oară. Iese în fiecare dimineață să ocolească o dată Buddha Grove, după care dispare fără urmă. Pășește mărunț și nesigur, adusă de spate. Părul lung și alb e ciufulit, ca de obicei. Picioarele foarte subțiri, vârate în niște sandale jerpelite, de-abia susțin trupul chinuit de bătrânețe, acoperit cu o robă stacojie zdrențuită pe margini și decolorată de timp. Băbuța mă privește ca de

pe altă lume, cu o bucurie infinită. Engleza ei are accent, dar e impecabilă. *Excuse me, do you know what time is it? Seven o'clock*, îi răspund. Dimineața sau seara? continuă ea, zâmbind ca o pâine caldă. Dimineața, răspund din nou. *Really?! se arată ea surprinsă. Really*, confirm eu. Dar... cât e ceasul? întreabă ea. Șapte, răspund. Dimineața sau seara? Dimineața... *Really?! Really...*

She's Mukta, îmi șoptește Maneesh, instructorul de Chi-Kung și Tai-Chi, apropiindu-se de mine când bătrânica își reia plimbarea. *Look at her... She's sooo zen*, murmură el, petrecând-o cu o privire drăgăstoasă. Mukta, continuă Maneesh, e cea care a cumpărat în '74 proprietatea asta pentru Osho. *Really?! Really...* Hopa, mă luminez eu, te pomenești că ea e faimoasa grecoaică bogată. *Yup*, chiar ea. Iar tu, Sega, să știi că ai făcut mari progrese la Tai-Chi. *Really?! Really...*

Sărbătoarea Sannyas

Wajid, Kalakeli, Aishwarya, Jivan, Samiti, Karuna, Raja, Ananda, Mukta, Maneesh, Prana, Vedhan, Devendra, Devagit, Nitash, Adar, Param, Atmo, Adhiraj, Tarika, Suryo, Tanu, Shakti... *Neo-sannyasinii*. Cei care au ales să urmeze calea adevărului. Spre deosebire de *sannyasinii* tradiționali, care renunțau la tot și se retrăgeau din lume trăind în celibat, noii *sannyasini* renunță doar la trecut și la condiționările lor. Se leapădă de ce au fost, își iau un nume în sanscrită și devin oameni liberi. Observatori ai propriilor vieți. *Sannyas is the search of who we are*, îmi spunea Aishwarya convinsă. Nu am nici un motiv să nu o iau în serios. Sunt amuzat doar de felul în care se strigă *sannyasinii* occidentali unii pe alții pe numele în sanscrită, fiecare cu accentul limbii materne, o simplă condiționare din fragedă pruncie. Te poți scutura de trecut, dar asta nu înseamnă neapărat că trecutul se va desprinde de tine la fel de ușor ca praful de pe coperta unei cărți.

Sunt în Auditorium alături de Dev, un regizor neamț, fost director de creație, care s-a lăsat de publicitate după 15 ani și s-a apucat de documentare pe care le filmează deocamdată prin Asia de Sud-Est întrucât s-a însurat cu o thailandeză. Amândoi suntem curioși să vedem cum decurge o *sannyas celebration*, sărbătoare care se întâmplă în fiecare seară de vineri, după cină.

Pentru început, muzică live, interpretată de un grup de instrumentiști și doi soliști vocali, un el și o ea. Acorduri dulcege, ritmuri blege și versuri gingașe, care mă fac să cred că aș avea succes dacă aș lua pe sus formația cu cântece cu tot și aș trânti-o pe orice scenă neoprotestantă din lume. Cuvinte cheie precum *heart, wonder, miracle*,

peace, love, sky, clouds, friends, forever nu dau greș niciodată. Iar solistul vocal, un tânăr cu părul lung și cârlionțat, prins îngrijit într-o coadă, ar face cu siguranță furori printre enoriașe. Tipul are o voce spartă, dar ce contează? Blândețea lui e cuceritoare. Cântă întors cu spatele la public. Din smerenie, ar spune gurile bune. De nătâng ce e, ar zice gurile rele. La înalte, vocea îi zboară mai presus de al nouălea cer și de nota care trebuie. Noroc cu solista vocală, o asiatică durdulie, care îl mai aduce din când în când cu picioarele pe pământ. Dar lumea nu bagă de seamă. Cu toții dansează în delir. Pentru mine însă, spectacolul e un mod pur masochist de a încheia o zi și așa plină de fluctuații emoționale, dintr-o extremă în alta. Pe bune, ce-mi trebuie mie muzica asta de *neo-sannyas*-protestanți?

La un moment dat, pe o progresie de acorduri calde, Aishwarya preia microfonul și pășește în fața scenei. Adunarea se oprește din dans și face o roată în jurul ei. Cu miere în glas, Aishwarya îi cheamă alături pe cei care vor să primească botezul *sannyas* chiar în această seară, *right here and right now*. Cine se simte pregătit, să poftască aici, lansează șefa mea, transformată în maestru de ceremonii, provocarea. Mă uit la Dev și Dev se uită la mine. Amândoi facem simultan un pas înapoi și ne așezăm pe pardoseala de marmură ca să urmărim în tihnă spectacolul. După câteva secunde lungi de așteptare, suspendate într-o tăcere evlavioasă, din public se desprinde un tânăr indian, vizibil emoționat. Aishwarya îl invită să se așeze pe o pernă rotundă. Tânărul ia loc cu picioarele încrucișate sub el, compunându-și o postură cât mai impunătoare. Fulgeră un bliț. Prietenul său a immortalizat momentul. Din difuzoare se pogoară vocea lui Osho, probabil un colaj din mai multe discursuri.

Rămâi nemișcat... Închide ochii... Acum ești una cu întregul univers... Ești liber... Permite acestui sentiment să-ți pătrundă în inimă, ca o săgeată... Ești un Buddha...

Copleșit, tânărul mai are puțin și leșină de emoție, dar se luptă din răputeri să rămână sfinx. Eu și Dev râdem pe înfundate, ca niște *ne-sannyasini* ce suntem.

De ce să fim răi? Până la urmă, trăirea e tot ce contează. Dacă ritualul provoacă o trăire sinceră, profundă, nici nu mai are importanță calitatea artistică sau autenticitatea acestuia. Dintre doi care chicotesc și restul care ascultă pioși cuvintele lui Osho blagoslovindu-l pe noul *sannyasin*, probabil că restul e mai aproape de adevăr, de eliberarea promisă, de iluminare. Dacă nu în viața asta, în următoarea aproape sigur.

Recunosc că mie mi-e greu să înghit genul ăsta de manifestări. Trebuie

să fie o condiționare de pe vremea șoimilor patriei. Și totuși: dacă botezul *sannyas* nu e decât o altă invenție a lui Osho menită să submineze dictatura ritualurilor religioase? Ideea de a concepe o ceremonie caricaturală pentru inițierea propriilor discipoli mi se pare genială. O fi ideea mea, sau a lui Osho?

Înainte să ies din marea piramidă, mai arunc o privire peste umăr. Participanții dansează în extaz, cu mâinile în aer, ca la adunările neoprotestante. Ei par să creadă cu tărie în povestea asta. Iar eu am bănuiala că Osho a fost un mare neînțeles. Poate că până și discipolii săi au prins greșit ideea. Sau poate că mă înșel... Toate mi se amestecă în cap... Și, până la urmă, cine știe? Dacă mâine-poimâine mă trezesc și eu cu un nume nou, în sanscrită?

Osho SRL

Ab răcit cobză. Du e de la ploaie, ploaia e caldă. Ab dasul îdfuddat și bă doare ud pic îd gât. Du știu dacă băide o să bai pot face beditație didibică...

Azi a fost mult mai rău decât ieri. Un calvar garnisit cu o răceală. Mi-a mers prost de la bun început. Nasul mă ustura, nările parcă se strâmtaseră și, atunci când încercam să respir pe gură, tușeam căci mă gâdila în gât. La *catharsis* n-am făcut nimic, doar am stat să mă odihnesc. Degeaba. A fost și mai rău. După primul minut de hu-hu și țup-țup îmi venea să mă las moale pe marmură și să dorm acolo, încovrigat ca un câine bolnav, până la sfârșit. La „Stop!“ am lăsat mâinile în jos și am rămas așa, ca la un priveghi. Am și ațipit de câteva ori. M-am trezit când a început muzica indiană. Nu prea am putut să dansez, pentru că mă dureau toate încheieturile din cauza răcelii. Cei de pe aici zic că așa se întâmplă atunci când se schimbă vremea. Ei bine, o să beau mai multe ceaiuri *masala* și o să mă pun pe picioare.

Restul zilei s-a scurs ca de obicei: noi aplicații, noi lucrători și câteva noi greșeli făcute de mine, care au scos-o pe Aishwarya din minți. Nu înțeleg de ce se isterizează atât pentru niște *stickere* de intrare liberă pe care le-am dat fără să le mai trec în carnețel și pentru că am zbârcit-o pe alocuri la introducerea unor informații în baza de date. Suzanne avea dreptate: baza de date e un monstru feroce, care atacă atunci când ți-e lumea mai dragă. Asta și pentru că opțiunea *undo* e exact așa: opțională. Au uitat să implementeze modulele de corecție. Ce-ai introdus, introdus rămâne. Ce ai șters, e șters pe veci. Aishwarya mă bate la cap să pun naibii mâna pe manualele alea de utilizare și să învăț să operez cum trebuie baza de date. Manualele sunt niște foi

scoase la imprimantă, cu explicații întortocheate și multe însemnări făcute ulterior cu pixul. Mai bine mă prind singur cum funcționează, Aishwarya, îi propun eu inocent. Turbează. *F*ck!!!* Tu chiar vrei să distrugi toată informația? Vrei să ne sabotezi?? Vrei să îmi faci probleme, Sega???

Raja mă întreabă dacă am vorbit cu programatorii. Îi răspund, ca de obicei, că nu. E foarte nemulțumit. Lanțul decizional e un pic cam ruginit, dar socotesc că e normal cu atâta ploaie și umezeală. Aishwarya e cea care trebuie să se întâlnească cu Surya ca să analizeze împreună întreaga situație, să vadă ce merge, ce nu merge, ce ar trebui îmbunătățit, ca apoi să le comunice programatorilor niște cerințe clare. Ce treabă am eu cu toate astea? E și treaba ta, insistă Raja. A mea?! Da, a ta. Trebuie să te ții de capul lor să se întâlnească, altfel nu o să mai reparăm în veci nenorocita asta de bază de date. Când mă duc la Aishwarya să-i transmit ce mi-a zis Raja, ea îmi spune să îmi văd de treabă că așa e Raja, își bagă nasul unde nu-i fierbe oala, că discută ea mai încolo cu Surya. Născut din nou a întors-o pe dos și nu se poate concentra la prea multe. Abia ce m-am înapoiat spăsit la treaba mea și Aishwarya a plecat să se relaxeze la un ceai cu Tanu, că Raja intră din nou în birou să mă întrebe unde e Aishwarya, de ce nu e la muncă și cum mai stăm cu baza de date. Păi... tot așa stăm, îi răspund, nu s-a mișcat nimic. Cum nimic?! Așa, nimic... Raja pleacă bombănind. Circul ăsta se repetă în fiecare zi. Când i-am sugerat să vorbească el direct cu Surya și Aishwarya, mi-a răspuns că nu e treaba lui și că eu trebuie să trag de ei. Și mi-a mai spus că rolul lui e de bulldog: *I just bite, Sega...* E doar un rolișor pe lângă rolul propriu-zis. Nu e un secret pentru nimeni faptul că fostul medic personal al lui Osho face parte din Cercului Interior, cercul puterii care învâрте mașinăria Osho International...

You should find your own way, Sega, e concluzia cu care se întoarce Aishwarya de la ceai. Din nefericire, *my way* ăsta al meu e plin de hârtoape. În primul rând, uit de la mână până la gură. Uit nume, însemnări, locurile unde am făcut însemnările, sarcinile de pe ordinea de zi și așa mai departe. Nu sunt născut pentru munca de secretariat. Totuși, dacă Aishwarya mi-ar explica metodic cum stă treaba, aș învăța să mă descurc cât de cât. Însă din păcate șefa mea îmi prezintă detalii disperate, între care nu reușesc să stabilesc vreo conexiune. Ceea ce nu m-ar deranja prea tare dacă aș fi un simplu executant orb. Dar nu, pretențiile sunt mari. Trebuie să învăț să fac treaba așa cum o face ea, trebuie să ajung să lucrez independent și să iau propriile decizii. Of, Aishwarya, m-aș prinde imediat dacă mi-ai prezenta o structură clară, coerentă, m-am plâns eu. Mai scutește-mă cu structurile tale, Sega, mi-a închis ea gura, aici totul curge natural, *the*

Osho way, fără structuri... Învăță să te adaptezi din mers, ce-i atât de complicat? Totul e complicat. N-o să mă prind niciodată cum funcționează ansamblul, dar trebuie să îmi iau răspunderea că *eu sunt cel care vrea* să funcționeze în acest ansamblu... Îmi pare rău, draga mea, dar am și eu limitele mele. Nu pot funcționa așa cum vrei tu și pace. Nu-i adevărat, Sega, nu că nu poți, tu nu vrei să faci lucrurile ca lumea. Ți se rupe. Ți-e greu să faci ce nu îți place, cea mai mică neplăcere te descurajează. Câtă dreptate ai, Aishwarya. Sar prea ușor de la entuziasm la lehamite. Fug de neplăcere și alerg după plăcere. Mă învârt într-un cerc vicios. Țasta e Cercul meu Interior...

Azi am vrut să îmi dau demisia și să fug încotro văd cu ochii, dar n-am făcut-o. Am hotărât să rămân în programul *Work As Meditation* până la capăt, ca să rup cercul vicios. Asho, Chetana, Shunyo nu au rezistat. Unul a plecat ieri, ceilalți doi – azi. Cu scandal. Cred că următorul e Moritz, elvețianul mereu deprimat care lucrează la departamentul de *design* și care s-a apucat odată cu mine de meditația dinamică. Și procesul lui de decon condiționare e la fel de lent și de dureros ca al meu, de parcă ne-am jupui singuri de vii... Strâng din dinți și mă întorc la treabă.

Secretul oglinzilor

Ajung cu un sfert de oră mai devreme și intru pe ușița din spate, după ce scot din magazie câteva candelă pe care le aprind și le înșir pe marginea aleii. Bântui ca o nălucă pe coridoarele casei pustii și descui ușile cu oglinzi. Potrivesc lumina în sala circulară așa cum am fost instruit, cu ajutorul celor nouă butoane. Trei butoane pentru plafoniera de cristal, trei pentru patul de marmură și alte trei pentru coloane. Nimic mai simplu. În câteva secunde, ambianța în *Chuang Tzu* e perfectă. Totul e în ordine. Toate sunt la locul lor, *Osho nu s-a născut și nu a murit, doar a vizitat planeta Pământ...* Mă întorc în hol, umplu repede cutia de la intrare cu vreo 15 perechi de șosete albe, deschid ușa grea, de lemn masiv, dar nu aprind încă lumina. Nu vreau să îl trezesc pe domnul Rolls Royce. Îl mai las să doarmă un pic. La ora 9 fix o să le dau voie meditatorilor să intre, o să îi rog să facă liniște și să își pună șosetele albe în picioare ca să nu strice marmura netratată chimic, o să îi zoresc de la spate în caz că se opresc să caște gura la scaunul stomatologic și o să le atrag atenția asupra inscripției *Please don't sit in Osho's chair* dacă vor să se așeze. O să îi îndrum să își ia câte o pernă din grămadă și să ocupe un loc în sală și apoi o să aștept semnul coordonatorului pentru începerea meditației din *Cartea secretelor*. O să micșorez lumina de la cele nouă butoane și o să mă așez pe perna mea, unde o să rămân nemișcat până la sfârșitul orei.

Dar până atunci mai sunt câteva minute. Mai am vreme să mă învărt de unul singur printre rafturile cu cărți din spatele geamurilor închise ermetic. Vorba vine de unul singur, căci oglinzile care acoperă aproape toate suprafețele fostei case a lui Osho îmi multiplică imaginea la nesfârșit. Sunt eu cu reflexiile mele, din toate unghiurile posibile și imposibile. Altfel spus, eu suntem peste tot. Degeaba am întrebat în stânga și-n dreapta de ce atâtea oglinzi. Toți au ridicat din umeri. Cum adică de ce atâtea oglinzi? Li s-o fi părut firesc ca Osho să comande decoratorilor o casă în care să se admire cât e ziua de lungă.

Reflectez la reflexii în timpul meditației, căci nu mă pot concentra la altceva. Ora trece greu. În sfârșit, facilitatorul lovește clopoțelul de argint. Mă ridic, deschid ușa, conduc lumea spre ieșire, adun pernele, încui ușile, sting toate luminile și... unde au dispărut oglinzile?? Rămân locului, cu mâna înțepenită pe clanță, cu gura căscată și cu ochii bețiți: din întuneric văd fără nici o opreliște afară. Oglinzile au dispărut, iar pereții, ușile și reflexiile mele au dispărut odată cu ele. Am stins lumina și oglinzile au devenit ferestre...

Sega, nu o să te eliberezi dacă spargi oglinzile, îmi vorbește înțeleapta casă a lui Osho. Așa doar o să te tai, îmi șoptește Chuang Tzu. Așa ai să te risipești, ai să suferi cu mințile împrăștiate în puzderia de cioburi. Așa că stinge lumina, Sega! Știu că ți-e frică. Știu că dormi cu lumina aprinsă de spaimă să nu îți pierzi reflexiile. Stinge lumina, Sega, și vei vedea dincolo! Stinge lumina chioară din tine și vei vedea afară! Vei vedea realitatea așa cum e. Stinge lumina a ceea ce pare și lasă-te pătruns de lumina a ceea ce este...

Îmi tremură mâna când încui ușița din spate. Îmi tremură genunchii când pășesc pe aleea care duce din Chuang Tzu spre Buddha Grove. Îmi tremură sufletul când sting candelile și le duc înapoi la magazie. Vai, ce adâncă e bezna! O pipăi cu băgare de seamă și dau peste cuvintele lui Osho de la întâlnirea din seara asta:

Cu cât noaptea e mai întunecoasă, cu atât mai strălucitoare va fi ziua de mâine. Unii au văzut deja zorii. În ochii lor este lumina.

Plouă cu depresii

M-am trezit de dimineață pentru meditația dinamică, dar m-am culcat la loc imediat, sleit de puteri după efortul ridicării pleoapelor de pe ochi. Deși nepoftită, răceala s-a instalat de azi-noapte și mai confortabil în corpul meu. Sper să o izgonesc până mâine, ca să respect angajamentul pe care mi l-am luat față de mine însumi: șapte dimineți consecutive de meditație dinamică. Din păcate, nu vor mai fi

consecutive, dar măcar să fie atâtea câte mi-am propus.

Răceala mea s-a dezlănțuit odată cu musonul. În Parcul Koregaon din Pune e acum mai răcoare și plouă întruna. Plouă cu clăbuci. Plouă cu spume. Plouă cu găleata. Plouă cu cisterna. Plouă cu nemiluata. Și plouă cu depresii. Îmi trag mucii și mă așez posac la calculator, cu o ceașcă de ceai fierbinte în față. Nici nu am intrat bine în birou, că Aishwarya a și sărit cu gura pe mine. O scoate din minți faptul că nu reușesc să rețin detalii pe care ea le consideră importante. Păi nu am prevenit-o de la bun început? O rog cu calm să fie mai îngăduitoare cu unul care nu a mai făcut pe secretara în viața lui, dar ea rămâne cu colții dezveliți. Șefa nu e deloc blândă cu mine. Și nici cu Atmo, coordonatorul porților, care vine să-i ceară ajutorul: Aishwarya, te rog, nu am oameni pentru schimbul de seară, am nevoie urg... Descurcă-te singur! îl repede ea. Micuțul indian cârlionțat pleacă lăcrimând. Pleacă și Aishwarya, la un curs de creștere spirituală. Rămas singur în birou, recitesc mailul pe care mi l-a trimis alaltăieri. Învăț să te iubești pe tine însuși, așa începe mesajul. Și așa se încheie:

Beloved Segă, you are beautiful as you are!

Love,

Aishwarya

Am rămas singur în tot biroul, unde nu poate vedea nimeni cât de frumos sunt așa cum sunt. Nu mă bucur însă prea mult de singurătate, căci intră Bodhi Adhar cu o față căzută, să îmi spună că e deprimat și că își dă demisia. Încă un om în minus la porți. Iese Bodhi Adhar, intră Suzanne, radioasă. *Guess what, Segă*. Tocmai mi-am dat demisia. A fost alegerea mea, să știi, nu m-a dat nimeni afară, se mândrește ea. Suzanne iese și se întoarce în scurt timp cu un tip la vreo 60 de ani, un sud-african de-al ei, care s-a hotărât să aplice pentru *Work As Meditation Residential*, programul cu cazare inclusă. Completăm aplicația împreună. La rubrica „De ce doriți să vă înscrieți?“, omul scrie apăsând „Pentru că aici e inima mea, pentru că aici vreau să trăiesc, pentru că aici vreau să muncesc“. Ajungem la rubrica „Taxa de înscriere“. Îl întreb: 13 000 de rupii, 30 000 de rupii sau 41 000 de rupii? Cum adică, trebuie să plătesc?! se minunează el. Da, îi răspund senin, iar prețul variază în funcție de durata solicitată – o lună, două sau trei... Aaa, păi nu știam. Ceva mai gratis nu se poate? Ba se poate. *Work As Meditation* simplu, fără cazare inclusă, fără durată fixă. Se plătește doar intrarea în *resort*, timp de șapte zile. Atât? Atât. Atunci așa rămâne... Anulăm tot și ne apucăm să completăm o nouă aplicație, pentru programul *Work As Meditation* simplu, fără cazare inclusă, pentru o durată stabilită la două săptămâni. La rubrica „De ce

doriți să vă înscrieți?“, omul nu dorește să ne mai destăinuie unde e inima sa. Iese triumfător, ca un student care a trecut examenul cu brio. Intră David, unul dintre lucrătorii departamentului de *web design*. David e un puști olandez crescut în Belgia, care la 21 de ani, cu un an în urmă mai exact, și-a luat lumea-n cap. Prin vine îi curge sânge de explorator, însă acum e varză. Îmi mărturisește că e suuuuper-deprimat. Din cauza vremii? îl întreb. Aș, răspunde el, îmi place vremea, dar locul ăsta *sucks*. Știi, când sunt deprimat, încep să văd lumea din jur în culori sumbre. Stai liniștit, îl consolez eu, nu ești singurul. Și mie mi se întâmplă la fel. Da' cam ce vezi? îl trag eu de limbă. Toți vorbesc de transformare, creștere spirituală, dezvoltare personală și alte de-astea, oftează David. Dar sunt numai vorbe și în rest *bullshit*. Pun câteva paie pe foc. Deh, și eu am remarcat faptul că „*Love*“ și „*Beloved*“ sunt doar niște vorbe goale, care dau bine în emailuri, pe hârtii și în conversații din vârful buzelor. Îi povestesc cât de mult mă *Osho-hug*-uia Aishwarya până să mă cunoască mai bine. Și cât de mult mă iubea ea, ca pe orice ființă vie, pentru că aici e numai iubire, aici e the *Osho's vibe*, nu-i așa? Râdem ca doi măgari triști. *Just tell her she's a fucking bitch*, mă sfătuiește olandezul după ce își aprinde o țigară. Nu, fac eu, nici vorbă. Îi voi mulțumi pentru că mi-a dat ocazia să mă enervez, dar n-am făcut-o. O să te plesnească, conchide el.

David a zăcut cinci luni în șir, înainte să își ia rucsacul în spinare și să pornească spre India. Despărțirea de prietena lui l-a devastat. Îi mărturisesc că am trecut prin același lucru, în aceeași perioadă. Stranie coincidență... David e curios să afle detalii. I le împărtășesc, căci nu am nimic de ascuns.

O întâlnisem după o lungă perioadă în care crezusem că n-o să mai pot simți nimic pentru nimeni, niciodată. Povestea clasică. Ea era studentă în primul an și locuia în blocul de alături. Ne-am cunoscut în parc, în timp ce ne plimbam câțelușele. Diferența enormă de vârstă mă ținea la distanță, însă ea a știut cum să transforme distanța în apropiere până când între noi n-a mai încăput nici măcar o foiță de țigară. Ne-am trezit făcând dragoste în patul meu. Ne-am iubit o vreme adânc și pătimaș, dar, la un moment dat, ea a dispărut din viața mea la fel de brusc precum a apărut. Fără explicații. S-a smuls complet din mine și de lângă mine, lăsând în urma ei doar o farfurie albastră de porțelan, pe care o adusese într-o seară plină cu prăjituri făcute de maică-sa. Pe urmă am aflat că s-a întors la fostul ei prieten, un tip mai apropiat de vârsta ei. M-am simțit multă vreme bătrân, ratat, disperat și foarte, foarte singur. Încă mă mai simt așa. Poate că prin ea s-au răzbunat toate femeile pe care le-am părăsit. Dar cred că adevărul e altul. A plecat pentru că mi-a simțit frica. Acea frică tulbure, din

străfunduri, pe care n-o poți citi decât într-un sărut, dacă te pricepi. Și ea se pricepea de minune. Ne sărutam ore întregi și, în timp ce eu nu mă mai săturam să o sorb, ea îmi citea spaima. Spaima aceea că nu pot să îi ofer altceva decât un salt în gol fără parașută. De curiozitate, a dat pagina și a citit mai departe. Și a descoperit că sunt o minciună. Un hău. O fântână seacă, fără fund. Când a plecat, am căzut în fântâna asta fără fund și am impresia că încă nu m-am oprit din cădere, dar asta nu mai are legătură cu ea... Ne îmbrățișăm strâns, după care râdem ca doi cretini. *The Osho hug*, frateee! În semn de prețuire, îi fac cadou marfa cumpărată cu 1 000 de rupii, după negocieri, de la Michael din Mumbai. Ia-o pe toată, îl îndemn eu, scoțând punguța din geantă. Oricum eu nu prea fumez, nu știu ce m-a apucat. Mi-am făcut de lucru... David cântărește pachetul din ochi și apoi în palmă, după care îmi spune cu un aer de expert că nu face mai mult de 300 de rupii. Îl cred, doar e din Amsterdam. Unde a fost și student la filozofie, chiar dacă s-a lăsat după primul semestru. La marijuana însă, mă asigură că e profesor. De asta nu mă las, îmi promite el cu o lucire stranie în ochi.

Iese David, intră Curcubeul plângând cu sughițuri. În general nu prea înțeleg ce spune ea în chinezo-engleza ei, iar acum, cu atât mai puțin. Mi-e clar însă că e distrusă. Mă strânge în brațe și lacrimile îi curg șiroaie pe roba mea. Scormonesc prin creier după ceva drăguț de spus, dar nu găsesc nimic. Tot ce pot să fac este să tac și să îi mângâi părul creț, prins în două codițe. Curcubeul e ca o fetiță trezită din somn, speriată de coșmaruri. *Do you feel alone?* o întreb într-un târziu, destrămand liniștea străpunsă din când în când de scâncetele ei. Încuviințează de câteva ori din cap, fără să mai scoată o vorbă.

Curcubeul, David și Goliat

Să îi spunem Goliat. Ieri i l-am făcut cadou pe Goliat lui David. Și David a învins, după lupte vitejești care au durat o noapte întreagă. Astăzi s-a înfățișat înaintea mea cu un raport bine întocmit. Pe o scară de la 1 la 5, Goliat e cam de nota 1 la aspect, strâmbă David ușor din nas. De tot rahatul, pe bune. Frunze puține, muguri mărunței, semințe multe, impresie de proastă calitate... Gustul, nota 3. Nu e rău. Dar nici grozav... În schimb efectul, se luminează brusc olandezul, să te ții, frățioare, ce efect! I-am dat nota 4 spre 5. Dinamită, nu alta, se ambalează el. După trei-patru fumuri te ia pe sus. Dacă fumezi prea mult, poți să dai și în catatonie. E marfă de marfă marfa ta, frate Sega. Sfatul meu e să nu conduci când fumezi, bine? Davide, ți-am zis că nu prea fumez și de condus ce să conduc în India? Nici măcar pe un scuter să nu te sui fumat, mă previne el, apropiindu-se la două palme

de fața mea, cu ochii măriți. Pe chipul lui de vajnic luptător încă se mai văd semnele confruntării cu Goliat. În jurul irișilor cu pupile dilatate e mai mult roșu decât alb. Ce-a mai rămas de-aseară am rulat special pentru tine, face David scoțând din buzunar două țigări răsucite sub forma unor tulpici miniaturale. Maaare atenție, mă avertizează el de parcă mi-ar fi pasat niște substanțe explozive, vezi că pe una am scris *knock-out*...

David s-a hotărât să plece mâine mai departe, de nebun, prin India. Cică i-a ajuns cât a stat pe aici. Și susține că aseară s-a iluminat pentru vreo două ore și că asta s-a întâmplat în timpul discursului lui Osho. A fost ca și cum mintea i-ar fi trecut din viteza a patra într-a cincea. Se vedea pe el însuși din exterior, ca un martor echidistant și totodată plin de iubire etc... Înainte să ne despărțim, îl sfătuiesc prietenește să o lase mai moale cu fumatul.

E timpul să mă ocup puțin și de răceală. Nici azi nu m-am putut ridica din pat pentru meditația dinamică, deși Aishwarya susține că în cazul meu ar face minuni. Totul e să vrei, Sega, mi-a spus ea. Eu aș vrea, dar prefer totuși un alt fel de tratament. Am ajuns la concluzia că mi-ar prinde mai bine un leac blând, și anume să îmi înmoi oasele în sauna din spatele piscinei, înainte de prânz. Curcubeul mă așteaptă deja acolo, la intrare, așa cum ne-am înțeles de dimineață. Nu m-a dezamăgit. Arată bine și în costum de baie, cu un prosop nu foarte mare înfășurat în jurul taliei. Reușesc să îmi dezlipesc privirea de pe fundulețul ei taiwanez abia când intrăm în saună, căci acolo dau peste... Adar. Și ce să facă acum un amator de asiatice, care se trezește cu două taiwaneze deodată, de-o parte și de alta, în aceeași saună? Să asude. Să asude și să nu facă nimic, nici o mișcare, ca să n-o piardă pe vreuna. Sega adoră Curcubeul în aceeași măsură în care adoră și Focul. Nu trec cinci minute și taiwanezele ies afară să se răcorească. Amatorul rămâne să asude în continuare, sub pretextul că trebuie să-și scoată răceala din oase. Dar nu mai rezistă nici el prea mult și, după două minute la 80 de grade, iese înfierbântat după asiatice. Adar a dispărut, iar Curcubeul a ațipit, lungită pe prosopul întins pe băncuța de piatră din fața saunei.

Fără să sar vreun detaliu, mângâi cu o privire atentă și obiectivă pielea netedă, bronzată și perfect întinsă pe trupul bine proporționat. Constat că sunt cu totul absorbit de Curcubeu și mă gândesc că, în fond, poate și asta e tot o formă de meditație. Curcubeul poartă un slip minuscul, stacojiu, de toată frumusețea, decupat cu o nerușinată îndrăzneală. Sutienu, tot stacojiu, pune în valoare o pereche de sâni nu chiar atât de mici pe cât i-am estimat eu în timpul îmbrățișărilor noastre de până acum. Sfârcurile, ca două mure coapte, sunt cam

neastâmpărate. Nu vor deloc să stea cuminți, la adăpost. Vor afară, la zbenguială. Ca să mă opresc din bălit și mestecat zăbale, iau în căușul palmelor apă rece de la duș și stropesc Curcubeul din cap până în picioare. Luată prin surprindere, taiwaneza țipă ca din gură de șarpe, dar izbucnește în râs văzând că sunt eu, nimeni altul decât glumețul de Segă. Îmi iau inima în dinți și îi mărturisesc cu toată sinceritatea de care sunt în stare că vreau să îi fac un masaj, doar ca s-o pipăi. Curcubeul râde iar și se strânge toată când o ating. Mă gâdili, gângurește ea, lăsându-se docilă pe mâna mea. Îi masez pe îndelete pielea suplă și alunecoasă ca mătasea, temându-mă să nu o înăspresc, într-atât e de fină. Curcubeul e făcută parcă din aer. Cu parfum de iasomie.

Hotărâm să mai intrăm o dată la saună. Aștept strategic să se ridice în picioare, ca să-i admir încă o dată fundulețul înainte să îl ascundă după prosop. Dar Curcubeul nu se sinchisește de prosop. Îl lasă acolo, pe băncuța de piatră. Iar când trece pe lângă mine mă privește nu știu cum, cu coada ochilor ei alungiți, pe sub gene. Sau poate mi s-a părut? Realitate sau fantasmă e mai puțin important. Pentru o anumită parte ascunsă în pantalonii mei scurți și stacojii e ca și cum cineva ar fi declanșat o alarmă. Partea respectivă s-a ridicat subit, animată de un curaj nebun, ca un soldat sculat din tranșee pentru asalt. Din spate, Curcubeul arată amețitor de bine. Nu are picioare scurte, așa cum se spune că au asiaticele. Și nici crăcănată nu e. Are gleznele subțiri, continuate cu gambe frumos conturate, iar coapsele lungi și arcuite, se desăvârșesc cu fundulețul fără cusur. Independent de voința mea, mâinile pleacă singure să atingă minunea. Un pic prea repede însă. Graba strică treaba și pipăitul devine plici!, cu ambele palme aplicate simultan pe fesele taiwanezei. Curcubeul sare cât colo și țipă ascuțit, de parcă ar fi călcat pe o cobră. Apoi tace mîlc. În saună, nici nu se mai uită la mine. Privește bosumflată spre fereștrua aburită. Și iese după nici un minut, trântind ușa după ea. Rămân să transpir de unul singur.

Pe la ora 4, chiar înainte să închid biroul, vine să îmi spună că a fost extrem de șocată de gestul meu. Îmi cer scuze, Curcubeule, mă fâstăcesc eu, surprins de prezența ei. Luând în considerare reacția de adineauri, mă așteptam să fiu ocolit măcar o vreme. Dar Curcubeul e acum aici, în biroul meu, mărturisindu-mi că în general nu lasă pe nimeni să se apropie de ea și mai ales să o atingă. Pe mine m-a lăsat să mă apropiu cât de cât deoarece a simțit că am energie bună. Însă palmele pe care i le-am aplicat la saună pe funduleț au șocat-o pur și simplu. *Shocked, shocked, shocked*, repetă ea în neștire, încercând să alunge emoțiile negative cu mâinile, ca pe niște muște. O prind delicat de umeri, o privesc în ochi și îi promit că nu se va mai repeta. Ea se

mai înmoaie puțin și îmi spune că așa e ea, foarte sensibilă, dar că încearcă să își găsească echilibrul prin meditație. O să mai mediteze azi câteva ore și o să îi treacă. Oștează și mă ia de mână. Chiar îmi pare rău că am tulburat-o. Sunt un nenorocit. Dau să o mângâi pe...

Sună telefonul. E Tarika, facilitatoarea de Vipassana. Scuză-mă puțin, îi șoptesc Curcubeului. De la celălalt capăt al firului, Tarika mă întreabă ce mai fac și îmi zice că e în nu știu ce sală de lângă Auditorium, undeva pe la etajul 1, camera 14, și că ce bine e acolo, că e singură și că se plictisește de moarte și că m-a sunat pentru că avea chef să mă mai audă și să mă întrebe dacă nu aș vrea să îi fac o vizită scurtă. Îi răspund că din păcate acum sunt ocupat. OK, *bye bye*, Sega.

...O mângâi pe obraz. Ea mă îmbrățișează strâns și își lasă capul pe pieptul meu, oftând în continuare.

Spațiul dintre cuvinte

Cine a răcit nu merge la Auditorium pentru întâlnirea de seară, să nu îi deranjeze pe ceilalți cu strănuturi, nas suflat și accese de tuse. Dar pentru că întâlnirea e obligatorie, bolnăviorii se adună la Welcome Center, afară, pe băncuțe. Se aduce un televizor mare și se pune același program ca în piramidă. Se dansează, se ascultă broscuțele orăcâind, se ascultă ploaia răpăind pe copertină, se ascultă cum ceilalți își trag nasul, strănută sau tușesc, se ascultă Osho. Lângă mine stă Jivan. Și ea e un pic răcită. Dar ăsta nu e un motiv de tristețe. Bătrânica de 81 de ani râde de se prăpădește la fiecare glumă făcută de Osho... *Bhagwan*, de ce purtați un ceas la mână? Ceasul îl port pentru voi, eu trăiesc în afara timpului...

În afară timpului am trăit și eu în seara asta. M-am luptat cu somnul cât a durat întâlnirea, căci sauna de azi m-a moleșit rău de tot. Mi-am simțit în permanență capul greu, de parcă cineva mi-ar fi înlocuit creierul cu pilitură de fier, într-un moment de neatenție. Filmul s-a rupt des, n-am putut urmări deloc discursul. Și tot moțâind așa, am alunecat până la urmă în spațiul dintre cuvinte. *Watch the gap between my words*, ne povățuia Osho adesea. Scopul meu nu este să vă umplu mintea cu informații, ci să creez o stare meditativă. Atenție la spațiul dintre cuvinte...

S-a întâmplat exact înainte să ațipesc, pe când toate sunetele din jur își pierdeau înțelesul, estompându-se dincolo de un cocon de vată, care creștea din ce în ce mai gros în jurul meu. Atunci am căzut în spațiul dintre cuvinte. Așa, dintr-odată, ca un alpinist neatent într-o crevasă. Uimite, broscuțele au tăcut, ploaia a încetat să mai răpăie pe

copertină și Osho a amuțit. Nimerisem, nu știu cum, între două lumi, așteptând să se întâmple ceva ce știam că trebuie neapărat să se întâmple, fără să știu însă ce anume. Unde eram? De ce nu mai râdea Jivan? De ce tăcuseră broscuțele? De ce stătuse ploaia? De ce nu mai vorbea Osho? Era ca și cum universului i s-ar fi tăiat respirația, surprins că cineva poate să existe în afara sa. Nu mai puțin surprins eram eu. Am intrat în panică, zbatându-mă să nu mă înec în spațiul dintre cuvinte și în acel moment universul și-a venit în fire. Broscuțele au început să orăcăie, ploaia să răpăie pe copertină și Osho să cuvânteze monoton, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Mă ridic amețit de lângă Jivan, care încă mai râde amintindu-și glumele lui Osho. Părăsesc Centrul de bun-venit pășind atent, să nu cad în cine știe ce prăpastie dintre cuvinte. Nici n-am băgat de seamă când Curcubeu s-a apropiat de mine. Cu o floare.

Nowhere to go

Ești un căutător ca și mine, îmi spune *Swami Nitash*, așezându-se alături. Nu l-am mai văzut de la *Fast Track to Yourself*, dar el se pare că m-a mai văzut pe mine. Acum însă îmi vorbește privind spre bambușii care se leagănă în bătaia vântului. Te-am văzut cum meditezi, Sega, nu ești turist. Ești călător, dar nu turist. Și poate că India ți se va dezvălui într-o zi, India nu e doar ceea ce vezi, să știi. Mulți s-au iluminat prin părțile astea. India e o țară misterioasă, da, da...

Swami Nitash își întoarce privirea spre mine. Ochii lui mari și negri pătrund în sufletul meu ca două burghie în brânză. Dar te simt că șovăi, Sega. Văd că ai îndoieli. Ți-e frică să îți scoți inima la iveală. Însă pe lângă teamă îți simt și curiozitatea. Asta te împinge înainte. Vrei să afli. Ți-e sete. Ești un căutător ca și mine, repetă el. Da, da, a *seeker of truth*... Să nu-ți fie frică, Sega. Osho poate fi orice. Nu te crampona de o părere sau alta. Osho e prea vast ca să fie priceput. El doar te provoacă să-ți privești mintea care judecă. Osho e o oglindă. Contează cine ești tu. Te privești în el și vezi cine ești... Zâmbește misterios și își aprinde o țigărușă ciudată, răsucită dintr-o frunză de tutun, care lasă în aer o aromă pătrunzătoare. Ce e asta? îl întreb. *Bidi*, țigara noastră. Țigara indiană. Vrei și tu? OK, așa, aprinde-o și trage cu sete ca să nu se stingă. Cât fumăm, o să-ți spun o poveste.

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi nu s-ar povesti, un tânăr care locuia într-un sat, undeva în inima Indiei. Dorința lui arzătoare era să plece în căutarea unui maestru, despre care auzise că s-ar afla undeva prin nord, aproape de izvoarele mamei Gange, în munții Himalaya.

Așa că, într-o bună zi, își umplu traista cu merinde, își înfășură o pânză în jurul capului să îl apere de soare și porni la drum. Nici nu ieși el bine din sat, că dădu peste un bătrân care se odihnea la umbra unui copac. Îl caut pe maestru, grăi tânărul nerăbdător, uitând să dea binețe. Știi unde îl pot găsi? Da, îi răspunse omul, maestrul e mai bătrân decât mine cu vreo 20 de ani și ai să-l găsești sub un copac ca ăsta. Tânărul mulțumi străinului, îi umplu blidul cu orez în semn de recunoștință și își văzu de drum mai departe. Străbătu jungla plină de șerpi și tigri, umblă prin văi adânci și neguroase, trecu înot lacurile în care sălășluiau crocodilii, fu cât pe ce să piară înghițit de nisipuri mișcătoare, urcă poteci înguste pe povârnișurile primejdioase ale munților Himalaya, ajunse la izvoarele mamei Gange, dar nu găsi ceea ce căuta. Totuși, nu se dădu bătut. Se hotărî să scotocească toată India, până îl va găsi pe maestru... Anii trecură și tânărul continua să rătăcească, singur și din ce în ce mai trist, pe drumurile fără capăt, umblate și neumblate, ale Indiei. În cele din urmă își pierdu puterile și nădejdea și porni înapoi spre casă. Calea îl aduse din nou în dreptul copacului, unde cândva, demult, întâlnise un bătrân odihnindu-se la umbră. Bătrânul era tot acolo. Mai bătrân, cu o barbă mai lungă și mai albă. Obosit, omul nostru se așeză alături. Parcă te știu de undeva, *Baba*, rosti el, trăgând cu coada ochiului la chipul familiar. Ai mai trecut pe aici acum 20 de ani, surâse bătrânul imperceptibil. Omul făcu ochii mari, căci înțelese. Căzu pe dată în genunchi și sărută picioarele maestrului, spălându-i-le cu lacrimi de bucurie și durere. De ce nu m-ai oprit atunci? De ce nu mi-ai spus că ești tu? De ce m-ai lăsat să rătăcesc 20 de ani? se tângui el. Pentru că tot ceea ce îți doreai pe vremea aceea era să cauți, nu să te oprești lângă mine, veni blând răspunsul.

...*Nowhere to go*, murmură Nitash ca pentru sine, trăgând cu sete din chiștocul de *bidi*. Țigara mea indiană s-a stins de mult. Îmi întorc privirea către bambușii care se leagănă în bătaia vântului. Ochii mei plâng.

Îndrumări

Îl găsesc în Plaza singur la o măsuță, lângă un indicator pe care scrie „*Fast Track to Yourself, one day workshop*” și prețul exprimat în rupii. E îmbrăcat cu o robă neagră și încins cu o centură albă. *You're the new facilitator?! mă arăt eu surprins. Bătrânul abia dacă îmi aruncă o privire, și aia în silă. Yeah, I'm the silly-tator*, zi odată ce vrei că nu am timp, mormăie el.

Prima oară ne-am întâlnit într-o împrejurare asemănătoare și tare mi-e

teamă că istoria o să se repete. Se vede de la o poștă că n-are chef de mine. Fix ca atunci. Numai că acum nici eu nu prea am chef de el. Am febră, sunt mucii, m-am trezit în toiul nopții frământat de gânduri negre, dar așa scrie pe hârtia asta, că e musai să ne întâlnim azi din nou. Îndrumatul și îndrumătorul. Eu și *my coach*, Ananda.

Ia zi, Segă, ce mai ai tu pe suflet, mă îmbie fostul șofer al lui Osho cu un zâmbet din oficiu, după ce termină de citit hârtia pe care i-am înmănat-o. Știu că nu-l interesează peripețiile mele nici cât negrul sub unghie, dar asta e: îmi dai un deget, îți iau toată mâna. Turui pe nerăsuflăte, ca o mitralieră, tot ce am adunat în răstimpul de când nu ne-am mai văzut. Și s-a strâns ceva până acum. Păi, zic eu, uite așa și pe dincolo, uite nemulțumirile mele, frustrările mele, temerile mele, îndoielile mele, dezamăgirile mele, reținerile mele, obsesiile mele.

Segă, tu chiar ești culmea, ce vrei de la mine? Să-ți scot rahatul din cap sau sau să ți-l îndes? Ți-am mai zis-o când ne-am întâlnit prima dată, ți-o repet ca să-ți intre bine în tărtăcuță: nu sunt decât un biet taximetrist, ce dracu' vrei să-ți lămuresc eu? Zău dacă pricep ce cauți. Dilemele tale sunt intelectuale. De tot rahatul. Nu înțeleg unde bați.

Dacă Osho e un profet mincinos? Îndrăznesc. Dacă Osho e chiar Diavolul în persoană? dau eu glas celei mai adânci spaime. Nici nu termin bine de pus întrebarea, că bietul taximetrist se ridică de pe scaun cu o iuțeală nebanuită și se năpustește asupra mea cu indicatorul care anunță cursul *Fast Track to Yourself*, prefăcându-se că mă lovește în mod repetat cu el în cap. Te-ai prins, strigă el ca un apucat. Așa e, Osho e Diavolul în persoană! I-auziți la asta, oameni buni!! Idiotu' s-a priiins!!! Osho e Diavolul!!!! Diaa-vooo-luuuul!!!! Îmi vine să intru în pământ, cu toate privirile ațintite asupra noastră. Circul se încheie și Ananda se așază încetinel la locul lui, râzând cu lacrimi. *Oh, Segă, you know what?* Iadul ăla de acolo, în care ai intrat la meditația dinamică, nu e opera lui Osho. E iadul din tine, îmi ciocăne el fruntea cu vârful degetului arătător. Tu singur ți l-ai creat. Ai curajul și privește-l în față. Nu-l mai căuta pe Diavol în afara ta, că n-ai să-l găsești acolo. Doar ai stins lumina în Chuang Tzu și ai văzut cum stau lucrurile, nu-i așa? Diavolul e în reflexii. Dacă nu stingi lumina aia ipocrită din capul tău, ai să înnebunești vânând Diavolul și ai să ajungi să-l vezi peste tot și în toate. Hai, șterge-ți mucii ăia odată și nu mai face pe cruciatul. Nu te mai prefăce *nicey-nicey*, că la mine nu țin mizeriile astea.

Îmi vine să plâng de ciudă, de furie, de disperare, de rușine, de neputință și de frică.

Sunt în iad, Ananda, și nu pot ieși de acolo. Chiar nu înțelegi? Nu știu

ce să fac, îmi smulg eu părul din cap, nu știu ce să fac, nu știu cum să ies, nu știu, nu știu... Nici eu nu știu, mi-o retează brutal îndrumătorul meu personal. Și, sincer, nici nu-mi pasă. E treaba ta ce faci de acum încolo. Poți să iei pastile toată viața sau să devii din ce în ce mai conștient. E numai și numai alegerea ta. Ananda se uită la mine pe deasupra ochelarilor și pentru prima oară simt în privirea lui un firicel de compasiune. Se apleacă ușurel și îmi pune o mână pe umăr. E ultimul gest la care mă așteptam din partea lui. Hai, Sega, nu-ți mai face atâtea griji, ce naiba? Ai ajuns unde trebuie. *You're doing just fine.* Dacă vrei să te îndoiești, continuă să te îndoiești, că nu te oprește nimeni. Dar nu te mai ascunde față de tine însuși. Fă-ți curaj și ieși la lumină! Fă meditație dinamică o perioadă mai lungă și ai să vezi! Vei ști atunci, nu ți se va mai părea... Sunt răcit și nu sunt în stare să fac meditație dinamică, mă vait eu. Ești un tâmpit, Sega. De pomană mi-am bătut gura cu tine. Marș de aici că-mi sperii clienții.

Culorile Curcubeului

A intrat la mine în birou pe nepusă masă, așa cum face ea de obicei când e tulburată, și s-a așezat pe scaunul de alături, încercând să-mi zică ceva fără să reușească. Acum își frământă mâinile în poală, ținând peretele cu niște ochi în care citesc groază. Parcă ar privi spre o lume a tenebrelor, printr-o ferestruică numai de ea văzută. Cunosc prea bine ferestrele astea. Doar le am și eu pe ale mele.

Astăzi, engleza ei e mai încâlcită ca un ghem smotocit de pisoai. Cred că se chinuie să-mi spună că ar vrea să o îmbrățișez, ca să se mai liniștească. O îmbrățișez de îndată. Biata de ea, cine a adus-o în halul ăsta? Cu siguranță vreunul dintre dubioșii ăia cu care se tot afișează. Niște popândăi vestici cu tenul alb ca brânza și privirile golite de sentimente. Sărăcuța, ce-o fi acum în căpșorul ei frumos? O sărut apăsător, pe frunte. Tresare de parcă aș fi trezit-o dintr-un somn adânc și se smulge violent din brațele mele. *I go kundalini*, izbutește ea în sfârșit să articuleze, repezindu-se spre ieșire...

Nu vreau să fiu crucificat pentru că, dacă aș fi, lumea m-ar simpatiza, m-ar venera, și-ar pune nădejdea în mine. Așa s-ar naște o nouă religie. Dar eu nu vreau asta. Mie îmi place viața luxoasă. Am 96 de automobile Rolls-Royce, același model, o colecție de ceasuri de aur bătute cu diamante... Cine m-ar putea simpatiza în aceste condiții?

Osho zâmbește cu tâlc. Face o pauză retorică și încheie, înainte să se ridice din fotoliu:

Do you get my point?

...În seara asta, Curcubeul pur și simplu radiază. Se pare că meditația kundalini i-a priit. Să n-o recunosc, nu alta. Poartă o cămășuță albă și o pereche de șalvari în toate culorile, fără mărgelile, brățări, cercei, pantofi cu toc sau fard. Fără să-și strige feminitatea, Curcubeul taiwanez atrage toate privirile. La masa noastră mai sunt Adhiraj, casierul, și amicul David care și-a amânat plecarea în ultima clipă. A ieșit din depresie și s-a gândit să mai *hang around* o vreme. Măine însă pleacă Adhiraj. La Amsterdam, la Humaniversity. Danezul consideră că două luni de *Work As Meditation* sunt arhisuficiente. S-a săturat de locul ăsta, i s-a făcut greață. E nerăbdător să înceapă noul curs de dezvoltare personală de la Humaniversity, un curs revoluționar intitulat *Wow*. Uau, repetăm noi, eu și cu David, pe un ton care nu permite înfiriparea unei discuții serioase. Văzând că n-are cu cine, Adhiraj se întoarce spre Curcubeu. Pe tine cum te cheamă, *beloved*? o întreabă el, cu un zâmbet curtenitor. Taiwaneza îl măsoară din cap până-n picioare, apoi se întoarce la farfuria ei, fără să-i răspundă. Nu știe engleză? ne întreabă danezul în șoaptă, atent să nu facă vreo gafă. Știe, știe, numa' vorbește-i mai rar, îl încurajează David. Adhiraj își drege glasul, apoi atacă din nou reduta, pe silabe. Pe mi-ne mă cheamă A-dhi-raj, pe ti-ne cum te cheamă? *Rainbow*, răspunde sec taiwaneza, fără să-și ridice ochii din farfurie. Lui Adhiraj nu îi vine să creadă. Ai zis cumva... Rambo?!

Danezul e super-wow. În zori va pleca spre Olanda și probabil că nu ne vom mai vedea niciodată. E un motiv bun să ne îmbrățișăm strâns, așa, ca de adio. Mă îmbrățișez strâns și cu David. Pleacă și el, dar pe aici pe-aproape, la un chef cu niște prieteni.

Rămân să îi țin de urât Curcubeului cât termină de mâncat. Mai am un sfert de oră până intru în tură, de strajă la poartă... Curcubeul îmi ia mână într-a ei. Ca să îți dau energie, zâmbește ea luminos. Are o mână delicată, cu degete lungi și piele mai catifelată decât cuvântul „catifelată“. Cealaltă mână e absolut la fel. Curcubeule, vreau să îți spun ceva... Ce? mă întreabă ea emoționată, de parcă ar urma să primească un cadou. Șovăi. Hai, spune-mi, se roagă de mine Curcubeul. Fie, mă las eu înduplecat. Azi-dimineață te-am văzut la masă cu Moritz. Îl țineai de mână așa cum mă ții acum pe mine, îl priveai așa cum mă privești pe mine. La prânz am văzut cum îl îmbrățișai pe David, așa cum mă îmbrățișezi pe mine. Ieri te bălăceai în piscină cu Abheeru și alaltăieri aruncaai cu petale de iasomie spre Gaurav... Las o pauză de câteva secunde pentru ca vorbele să își atingă ținta, apoi îi pun întrebarea care mă roade: Ție chiar îți place de noi toți? Îhî, răspunde ea senin, cu gura plină.

Zorba

David se lasă pe vine lângă mine, pe marginea piscinei. Marfă scena aia de pe YouTube, pe care mi-ai trimis-o pe email, apreciază olandezul. Zău dacă nu s-a născut să fie Zorba mexicanul ăla... În scena cu pricina, Anthony Quinn îi spune niște lucruri lui Alan Bates, după cum urmează:

Alexis Zorba: La naiba, șefu', țin prea mult la dumneata ca să nu ți-o zic. Ai totul, în afară de un singur lucru: nebunia! Omului îi trebuie puțină nebunie, altfel...

Basil: Altfel?

Alexis Zorba: Altfel n-o să îndrăznească niciodată să taie funia și să fie liber.

Fostul student la filozofie își contemplă chipul în oglinda apei, scărpînându-și barba nerasă de câteva zile. Tu ai tăia funia, Sega? Până nu vezi funia limpede, nu ai ce tăia, îi răspund după o clipă de chibzuială. Să zicem că ai vedea-o, ai putea să o tai? Dacă aș găsi cuțitul potrivit... Bine, bine, mă întrerupe el nerăbdător, și dacă ai găsi cuțitul potrivit, ai îndrăzni să o tai? Chipul meu se leagănă în tăcere pe luciul apei. Davide, răspund eu după o vreme, n-am nebunia lui Zorba. Eu sunt mai repede Basil... Sega, dacă tu crezi că ești Basil, asta devii până la urmă. Devii ceea ce gândești, nu-i așa? Dacă îți dorești îndeajuns de tare să fii Zorba, atunci devii Zorba. Pe de altă parte, sunt conștient de faptul că devenirea e o iluzie. Mai ții minte ce zicea Osho? Suntem deja Buddha, numai că nu ne dăm seama. Nu avem cum să devenim Buddha, putem însă descoperi că suntem Buddha. Ei, dar până atunci trebuie să acceptăm faptul că suntem și Buddha și Zorba și Basil, toți la un loc și amestecați de nu mai știm care-i unul și care-i celălalt. În ceea ce mă privește, mi-aș permite luxul să fiu un Zorba atât timp cât totul e *good & happy & fine*. Tot ce ar trebui să fac ar fi să trăiesc după pofta inimii și să mă țin de propria filozofie pe care să mi-o aplic mie însumi când vin vremuri nașpa. Lucrurile fiind când așa, când altfel, aș savura din plin ce e bun, de vreme ce știu că se termină la un moment dat. Cunoscând toate astea, nu voi suferi când se va întâmpla ceva rău. Pentru că... *this too shall pass*. Toate trec... Fiecare celulă din corpul meu o știe. Experiențele sunt când bune, când rele. Ele se împletesc în viața noastră. Cred că adevărata fericire constă în realizarea acestei oscilații... Osho îi spune *a fi prezent*, Eckhart Tolle *a trăi în Acum*. Iar de trăit în *Acum* trăiești doar dacă ești pe deplin conștient de experiența pe care tocmai o traversezi, bună sau rea. Și, la un moment dat, când încetezi să mai

împărți lucrurile în pozitive și negative, începi să vezi altfel. După mintea mea, asta înseamnă să te iluminezi. Dar luând în considerare faptul că nu suntem iluminați, că încă nu l-am descoperit pe Buddha din adâncul nostru, nu putem decât să conștientizăm că ne aflăm foarte departe de a trăi în *Acum*. În concluzie, singurul lucru care contează pentru mine până când o să mă iluminez – dacă o să ajung vreodată în punctul ăla, deși mă îndoiesc – este să îmi trăiesc viața încercând să mă țin de principiile mele. Astfel, binele ar trebui să devină mai bun și răul mai puțin rău... Mă rog, asta e calea mea. Poate că nu e și a ta... În fine, hai s-o lăsăm baltă. Ce voiam să-ți zic de fapt este că mi s-a luat definitiv de locul ăsta și că m-am hotărât să mă duc după Adhiraj, la Amsterdam, să pun și eu un *wow* în mizerabila mea existență.

Râdem ca doi cârlani.

Acum pe bune, reia olandezul când ne oprim din nechezat, mai stau două-trei zile și-o întind. India e mare și cred că mai am multe de aflat. Pe aici, m-am cam lămurit cum stau lucrurile: escapism, prefăcătorie, dulcegării ieftine și atoateștiutori plini de sine în egotripul lor cripto-fascist. Știu că a fost chiar mai rău cu ani în urmă. Sectă în toată regula, frate. Purtau la gât medalioane cu chipul lui Osho și se comportau de parcă erau îndopați cu ecstasy. Nu râde, că nu fabulez, mi-au povestit ai mei, care au ars-o și ei prin India când erau de vârsta mea. Și uită-te la ce s-a ajuns în ziua de azi. Secta s-a dat de trei ori peste cap și s-a transformat – ce le mai place lor cuvântul ăsta – într-o ditamai corporația. In-dus-tri-e. Mar-ke-ting. Sectă, sau corporație? Totuna... Dar să nu crezi că neg experiențele deosebite pe care le-am trăit și încă le trăiesc aici, ca toată lumea. Nu, în nici un caz. Însă trebuie să privim lucrurile din perspectiva corectă și să nu ne îmbătăm cu apă rece. Și acum te-am pupat, frățioare, mă duc că mă așteaptă Curcubeul peste drum, la German Bakery. Are nevoie de mine să o ajut să rezolve ceva în oraș, știi că nu prea se descurcă cu engleza.

David se ridică în grabă. Îl apuc de braț, împiedicându-l să plece.

Și totuși...

Și totuși? se oprește el, nedumerit.

Teach me to dance, îi spun privind-l drept în ochi.

Ce-ți veni? râde el surprins.

Învață-mă să dansez... Asta e tot ce i-a cerut Basil lui Zorba. Așa se termină filmul, Davide.

Samara

Sunt singurul în robă albă din tot Parcul Koregaon. M-am zorit să nu întârzii la întâlnirea de seară și îmi dau seama abia acum că am dat din greșală ceasul cu o oră înainte, modificând la repezeală niște setări prin iPhone. Nu-i nimic, o să mă mai relaxez un pic după atâta muncă și meditație, muncă și meditație și iar muncă și meditație. Câteva ture de Buddha Grove? O idee bună.

Nici nu fac bine câțiva pași, că aleea mea se intersectează cu a unei fete pe care n-o cunosc și pe care n-am mai văzut-o până acum. Cred că ne-am zâmbit în același timp. Știu, e cam devreme pentru *pijama party*, mă scuz eu. Așa-i, mai e vreo oră până atunci, îmi răspunde ea amuzată. Tocmai voiam să plec acasă, dar, dacă vrei să-ți țin de urât, nici o problemă, pot să mă plimb puțin cu tine...

Așa se leagă prietenii pe aici. Repede și ușor.

E din Tanzania, dar locuiește la Pune. Cu toate că străbunicul e indian, ea nu prea arată a indiancă. Nici a africană. Și, din cauza asta, are un ceva exotic greu de definit, însă extrem de interesant. O cheamă Samara. Uau, remarc eu, ce nume frumos, l-am auzit prima oară într-un film de groază, *The Ring* îi zicea; era numele unei fete moarte... Samara are un simț al umorului bine dezvoltat, izbucnește în râs și îmi mulțumește pentru compliment. Serios acum, devin eu serios, ai un nume foarte frumos. Înseamnă „cea apărută de Dumnezeu“, îmi răspunde ea cu modestie. Povestim multe, poate chiar prea multe pentru o jumătate de oră. La un moment dat, îmi spune că o doare limbuța. Ai pățit ceva? tresar eu. Ei, o nimica toată, tocmai mi-am făcut un nou *piercing*. Mai are unul în năsuc și altul în buricuț. Îmi arată. Cât despre limbuța, o să mai stea vreo două zile umflată și gata. O să-i treacă. Îi povestesc că și mie, când eram mic, o albină mi-a făcut *piercing* în limbă. Ca să se dezumfle, m-au pus să sug bomboane cu gust de portocale și lămâie până când m-am scârbit de ele. De atunci n-am vrut să mai aud de bomboane cu gust de portocale și lămâie. Când am mai crescut, mi-am făcut singur găuri în urechi pentru cercei, cu un ac de seringă mai vechi. Vreo două săptămâni am umblat cu urechile umflate, pulsând dureros, din cauza unei mici infecții. Și, în suferința mea, mă bucuram că nu trebuie să mai sug bomboane cu gust de portocale și lămâie...

Cucerită de poveștile mele stupide, Samara îmi cere la despărțire numărul de telefon. I-l dau. Cum aş putea să o refuz? Ne îmbrățișăm. *Osho hug*. Îmi spune că se va întoarce în *ashram* după întâlnirea de seară. Mă va suna atunci. Zăbovesc la Poarta Meera privind lung în

urma ei, în timp ce David se apropie de mine în robă albă, șosete negre și teniși roșii. Dar nu felul cum e îmbrăcat David mă face să zâmbesc tâmp și să oftez adânc. Of, Davide, tare îmi place de fata asta... Cui nu i-ar plăcea, Sega? mă bate el pe umăr, admirând din spate silueta de vis a Samarei.

Adar și culoarea violet

Ne-am reîntâlnit la antrenamentul obligatoriu pentru Dimineața de bun-venit. La *Welcome Morning Training*, cum se mai spune pe aici. Noi, lucrătorii, trebuie să trecem de trei ori ca asistenți prin această dimineață specială pentru a deveni facilitatori într-o bună zi.

Ei, cum am fost aseară? o întreb nerăbdător. Ți-a plăcut de mine? Adar surâde drăgălaș. Știu totul despre tine, Sega. Pe bune, Adar? Da, Sega, îți spun în pauză...

Repede înainte... Pauză, stop.

Să știi că nu întâmplător ai ales violetul. Culoarea m-a dus exact acolo unde sufletul tău strigă după ajutor, îmi explică taiwaneza, sorbind cu delicatețe din ceaiul ei *masala*.

Repede înapoi... Aseară, stop.

Mă înscrisesem la momentul ei de *Aura-Soma* din cadrul Târgului de minisesiuni. Târgul are loc o dată pe lună, într-o sâmbătă seara, de la 10 la 11.30. Terapeuții își întind saltele și acareturile prin Plaza, așteptând mușterii pentru scurte sesiuni de 30 de minute de masaj facial, masaj ayurvedic, masaj al picioarelor, hipnoză, masaj cranio-sacral, *Aura-Soma*, tarot, cristale și câte și mai câte. Atras de prețurile mici, m-aș fi înscris la toate minisesiunile dacă ar fi fost să mă iau după mintea mea. Noroc cu Satto, franțuzoaica devenită casieră în locul lui Adhiraj, care mi-a demonstrat matematic faptul că într-o oră și jumătate cât ține târgul nu am cum să particip la mai mult de trei minisesiuni, în condițiile în care o minisesiune durează jumătate de oră. Am fost nevoit să îi dau, până la urmă, dreptate. Astfel, am ales *Mintea care stă de vorbă cu trupul* cu Sadhana, de la ora 10, *Hipnoză pentru relaxare* cu Yogendra, de la 10.30, și *Aura-Soma Light Pen* cu Adar, de la 11. Iarăși 11...

„Mintea mea stând de vorbă cu trupul meu“ nu mi-a plăcut deloc, pentru că Sadhana mă tot pune să rostesc „Osho, Osho, Osho“ cu evlavie, în timp ce îmi șoptea la ureche să fiu prietenul corpului meu, să îl ascult, să îi mulțumesc, ceea ce, într-un fel, fac oricum, chiar dacă

nu cu cuvintele ei. Deci bani aruncați. 600 de rupii.

Hipnoza a fost însă un real succes. Sunt mai ușor de hipnotizat decât un hamster. Nu opun nici cea mai mică rezistență. Iar Yogendra, dervișul, e foarte iscusit. După o discuție preliminară, mi-a cerut cu vocea lui blajină să privesc undeva în zare, fără să focalizez. Apoi să-mi relaxez ochii și mușchii din jurul lor. Apoi să închid ochii, fără să strâng pleoapele. Și să-i ascult vocea, care mă va ghida mai departe. Așa a început călătoria. Din scăunelul de meditație, cu picioarele încrucișate sub mine, ținând mâinile în poală, cu degetele împletite. La un moment, dat am ajuns într-un spațiu imens, unde nu mai era nimeni și nimic în afară de mine, ascultătorul cât un punct, și vocea lui Yogendra, care umplea spațiul. Nu mai știam unde mi-e capul, unde îmi sunt mâinile, unde îmi sunt picioarele. Mă simțeam când uriaș, când pitic, când gros, când subțire. Ba cât Statuia Libertății și la fel de gol pe dinăuntru, ba cât un vârf de ac, un vizitator minuscul într-un templu vast și părăsit. Sistemul meu de referință se dăduse cu totul peste cap, ca busola unei nave rătăcind prin Triunghiul Bermudelor. Am hotărât să nu intru în panică și să mă abandonez procesului. Și deodată am început să cresc. Și am tot crescut, ca aluatul dospit cu cine știe ce drojdie-minune. Capul îmi ajunsese cât o stea, corpul cât o galaxie. Și continuam să cresc, amețitor de repede. Mai aveam puțin și dădeam pe-afară din univers, când vocea lui Yogendra m-a chemat înapoi în India, în Parcul Koregaon, în Plaza, pe scăunelul de meditație, unde m-am trezit cu picioarele încrucișate sub mine, ținând mâinile în poală, cu degetele împletite. A fost o bucurie să mă regăsesc așa cum mă știam, în roba mea stacojie. Înainte să mă ridic și să plec mai departe, dervișul mi-a zâmbit enigmatic, de parcă ar fi atins și el, odată cu mine, marginile universului.

Cum am ajuns la ea, Adar m-a pus să aleg culoarea care îmi place, din cele expuse. Să fi fost din cauza luminii slabe sau poate vreun efect secundar al hipnozei, nu știu, cert e că lichidul din sticlute își schimba în permanență culoarea. Am ales în cele din urmă o culoare cât de cât stabilă, o nuanță irezistibilă de violet. Adar mi-a cerut atunci să mă întind pe saltea, cu fața în sus și cu ochii închiși. Din păcate, nu m-a încălecat ca în fanteziile mele, ci s-a tot învârtit în jurul meu o jumătate de oră. Din când în când mă mai atingeaa așa, parcă într-o doară, cu creionul ei luminos, iar eu tresăream gâdilă. Trebuie să fie ceva gen Reiki, gândeam cu creierul vătuit. Apoi am ațipit și Adar m-a trezit când sesiunea a luat sfârșit. N-a avut timp să îmi spună prea multe, dar a promis că o va face a doua zi.

După ce Târgul de minisesiuni s-a încheiat, i-am povestit Samarei la un ceai bizarele experiențe prin care trecusem. Purtând o cămășuță

indiană subțire, cu motive florale, blugi strâmți și sandale cu toc, nici-indianca-nici-africanca arăta deosebit în lumina scăzută. Pur și simplu nu-mi puteam desprinde ochii și gândurile de la ea. Când i-a venit rândul, Samara mi-a povestit despre experiența ei, cu masajul facial japonez. Adorabilă. Dintr-o experiență împărtășită în alta, ne-am trezit stabilind că vom merge împreună în Goa, în septembrie, când se încheie musonul și programul meu de muncă și meditație. Are ea acolo o firmă de consultanță, o afacere de familie. Și mai are un frate care tocmai o așteaptă la ieșirea din *ashram*, cu motoreta pornită. Am condus-o până la poartă, unde ne-am despărțit cu o îmbrățișare. S-a lipit de mine strâns, mai strâns decât s-ar cuveni unui *Osho hug* obișnuit. Și în îmbrățișarea ei am simțit *promisiunea*. Sega, așa mai sta cu tine, mi-a șoptit Samara la ureche, dar așa sunt frații indieni, își păzesc surorile ca pe ochii din cap. Trebuie să plec acum, a oftat ea lung, ținându-mă încă un pic de mână, înainte să se facă nevăzută în noapte.

Repede înainte... Astăzi, în pauza Dimineții de bun-venit, stop.

Să știi că ai energie foarte bună pentru meditație, continuă Adar. Hi, hi, și mai ai în tine un băiețel care chicotea când îi atingeam picioarele. Devine serioasă. Problema e... inima ta, Sega. O să fac infarct? mă sperii eu. Nu, nu despre asta e vorba, zâmbește ea. Inima ta... e încătușată. De ce, Adar? o întreb, simțind cum mi se pune un nod în gât. Asta nu știu să-ți spun, Sega, vei afla tu singur, mă învăluie taiwaneza cu o privire mai fierbinte decât ceaiul din ceașca pe care o strâng, înfrigorat, în căușul palmelor.

Olandezul zburătăcitor

Mă spăl bine pe mâini la intrare, așa cum cere regulamentul, iau din rassel o tavă și câteva caserole negre, triumphiulare, după care mă îndrept spre galantarele încărcate. Uneori, ca să mă pun la încercare, îmi închipui înaintea ochilor purcei de lapte rumeniți, copane de pui aburinde, *beef steak*-uri *medium rare* în sos de vin și mititei la grătar stropiți cu bere. N-am nevoie să-mi imaginez mai mult, că deja mi se apleacă... Nu am mai pus gura pe carne de aproape o lună de zile. Și nici nu i-am dus dorul, căci am dat de gustul preparatelor vegetariene, care m-au copleșit cu abundența și diversitatea lor. Salivând de poftă, mă așez la coadă și împing tava pe șinele de aluminiu. Supă de lămâie și coriandru, *daal* din Punjab, *shashi pulao*, *sevia kheer*, *makhanwala*, *gobi masala* și toate celelalte minunății îmi fac, rând pe rând, cu ochiul. Ca de obicei, mi-e greu să mă hotărâsc. Dar, dacă mai stau mult și mă codesc, o să rămân nemâncat, așa că aleg în sfârșit o porție

de *kofka* persană, un fel de chifteluțe din linte prăjită cu *pita*, o porție dublă de *palak paneer*, spanac cu bucăți de brânză vegetală, o supă de coriandru și *chapatti*, un soi de lipie rotundă și subțire. De când mi-a trecut răceala, mi-e din ce în ce mai foame. Meditația dinamică e în schimb tot mai departe; am lăsat-o pe mai încolo, când o să mai prind ceva puteri.

În drum spre casa de marcat trec pe lângă bucătarul-șef, un indian care se hrănește cu satisfacția de pe chipurile noastre, ale vesticilor în robe stacojii. *The beloved chef* seamănă la perfecție cu Eddie Murphy. E la fel de negricios și se hlizește în continuu, arătând o dantură perfectă sub o mustață tunsă impecabil. *You have a beautiful smile, sir*, îmi spune *el* mie. Adevărul e că râd de fiecare dată când ne întâlnim. Prea seamănă cu Eddie Murphy. L-am întrebat acum câteva zile dacă îl știe pe actorul american. Nici măcar nu auzise de el. Astăzi îl întreb altceva, și anume cum de reușește să mă surprindă mereu cu câte ceva nou și delicios? De unde îi vine inspirația? Ridică din umeri hăhăind sacadat, exact ca Eddie Murphy, apoi își înalță ochii spre cer, cu modestie prefăcută, într-un gest de pioșenie comică: *I don't know, sir, inspiration just comes... From above...* De sus, de la Osho, vrei să spui? Întreb. Râde iarăși, zgomotos, mai să-mi spargă timpanele. Eddie Murphy, leit.

Realitatea e că omul nu minte. Specialitățile vin într-adevăr de sus. De sus, de la compania care se ocupă de toată gospodăria. Pe vremea când *sannyasinii* făceau de mâncare, spălau, dereticau, administrau, reparau și construiau, locul se numea Osho Commune. Astăzi se numește Osho Resort... Astăzi, casierul indian taie cu markerul două sute și câteva zeci de unități de pe cartonul meu valoric. N-a greșit niciodată. Nu cred că își permite. Cel puțin un milion de casieri indieni pricepuți și meticuloși abia așteaptă să îi ia locul. *Thank you, sir*, îmi zâmbește el placid când îmi returnează cartonul valoric.

Mă așez la masă, rulez rapid un *chapatti*, îl înmoi de câteva ori în prima caserolă cu *palak paneer* și dau să înfulec, când îl văd pe David că se apropie de mine în ralanti, cu mâinile la spate, rânjind cu gura până la urechi. Altul cu dantură perfectă. David se lasă cu încetinitorul pe scaunul din fața mea și, cu aceeași viteză de melc, își sprijină coatele pe masă și bărbia pe împletitura degetelor. Am impresia că mă uit la un scurt-metraj filmat în *slow motion*, cu titlul *David vrea să impresioneze*. David tace cu subînțeles dându-mi răgazul să ticluiesc o întrebare:

You, son of a bitch, you fucked the Rainbow, didn't you?

Olandezul dă din cap enervant de lent, cu același rânjet extatic

întipărit pe figură. Apoi deschide gura. Aseară a dormit pe canapeaua din livingul ei, după ce a condus-o acasă de la cheful de adio al unui *sannyasin*. Nu s-a întâmplat nimic toată noaptea, dar spre dimineață s-a trezit cu Curcubeul gol-goluț peste el. Care mai apoi i-a gătit ceva chinezesc și i-a dat să bea ceai de iasomie. O să se mute la ea până marți, după care o să se care definitiv că gata, i-a ajuns cât a stat la Pune, pe bune.

David e fericit. Binele lui David e mai bun, răul meu e mai rău, dar nu din cale-afară. Mă bucur pentru el, căci totuși țin la ticălos ca la un frate. Adevărul e că n-am fost prea interesat să i-o pun Curcubeului, deși aș fi putut, dacă m-aș fi străduit un pic, îi mărturisesc eu olandezului. Cunosc bine genul. Deși sunt înnebunit după asiatice, după cum știi, *I just guessed her fucking style so I wasn't that curious... Come on, Sega*, mă ia David peste picior, să nu-mi spui că poți ghici așa ceva. Ba uite că pot, frățioare, îi răspund. Am o intuiție în domeniu ceva de speriat. Nu știu cum fac, dar pot să ghicesc instantaneu felul în care și-o trag cele mai multe dintre femei. Pac, m-am uitat o dată la ele, uite-așa, de sus până jos, și gata, am aflat! Mă prind dintr-o singură privire. Davide, crede-mă că nu am nevoie de mai mult. Nu te cred, face olandezul scuturând frenetic din cap. Nu te cred și pace. Faci mișto de mine, este?... Io?!... Da' cine?... Bine, Davide, hai să luăm de pildă Curcubeul. Curcubeul e o femeie sălbatică, dar într-o oarecare măsură stângace, doar atât cât să te încingă mai tare. E genul care se aruncă pe tine fără inhibiții, dar nu știe prea bine ce să facă atunci când ajunge acolo. Se poartă ca o fetișcană dornică, însă fără experiență, și asta te stârnește și mai și. Îi place să te călărească și o face inocent și năvalnic, de parcă s-ar urca în șa prima oară. Ca bărbat, n-ai cum să rezisti, practic, prea mult, atât de tare te zăpăcește cu mișcărilor ei necontrolate. Am dreptate, frate?... De la atâta *slow motion*, David a rămas încremenit, cu gura căscată și ochii beliți. Fir-ar să fie, Sega, de unde naiba știi tu toate astea? se minunează el când își mai vine în fire. Păi nu-ți zisei că nu știu de unde știu? Tot ce mai pot să-ți spun, dragă prietene, e că *pe mine mă interesează femeile despre care nu pot ghici cum și-o trag*, fac eu ridicându-mă suveran de la masă și miluindu-l cu un zâmbet omniscient.

În drum spre spălător, trec din nou prin dreptul lui Eddie Murphy, care se hrănește cu satisfacția de pe chipurile noastre, ale vesticilor în robe stacojii. *Smile, sir, be happy! Why aren't you happy, sir? You didn't like the food, sir?* îmi poartă el de grijă. Mai tacă-ți fleanca, Eddie! Taci odată că-ți crăp capul cu tava asta.

Resurse lăuntrice pentru muncă și viață

Before the meditation we are wise, after the meditation we are wise, but during the meditation we are... otherwise, se încheie înregistrarea cu Osho, pe care Yogendra ne-a pus să o ascultăm în deschiderea noului curs pentru lucrători.

La *Inner Skills for Work and Life* vom învăța cum să transformăm munca în meditație, începe dervişul facilitator. Munca de jos... Sau munca de sus... În „înțelepciunea“ ei, mintea noastră e prea ocupată cu împărțelile, așa că vom încerca să nu mai fim chiar atât de *wise*. Vom încerca să fim... *otherwise*, zâmbește el fin. Ne vom strădui să mutăm accentul de la *ce* facem la *cum* facem. Ne vom angaja în munca noastră, oricare ar fi, cu întreaga ființă. Ca și cum soarta universului ar depinde de ceea ce facem...

Yogendra ne lasă puțin să rumegăm cele spuse, apoi continuă:

Fiecare rană în ființa noastră poartă o semnătură. Scopul este să vedem această iscălitură. Să vedem că rana este semnată de noi înșine și de nimeni altcineva. Să vedem că ne-am semnat singuri condamnarea. Să vedem că închisoarea în care zacem e propria noastră operă. Când ne vom da seama că suntem arhitectul, constructorul și paznicul închisorii noastre?

De obicei, oamenii cred că alții îi bagă la închisoare și că nu e nimic de făcut. Răspunderea e întotdeauna pasată, niciodată asumată. Putem da vina pe lumea asta rea în care ne-am născut și care nu ne oferă nimic. Suntem liberi să o facem. Nu ne oprește nimeni, nu ne oprește nimic. Ne oprim doar noi din evoluție. Abia atunci când ne asumăm fiecare acțiune, fiecare sentiment, începem să ne maturizăm, începem să creștem. Stă în puterea noastră. Noi alegem cum ne trăim viața.

Sunt unele lucruri care ne plac, altele care nu ne plac. Alergăm mereu după ce ne place și fugim de ceea ce nu ne place, respingând sau ascunzându-ne... Fiți cu totul în ceea ce nu vă place, ne provoacă Yogendra.

Yogendra, cum să fim cu totul în ceea ce nu ne place? În durere? întreb contrariat. Nu-ți pot răspunde, Sega. Sunt un călător, ca și tine. Străbatem același drum, nu te pot învăța eu. Dar pot să-ți spun ce observ. Iar la tine am observat că treci cu ușurință dintr-o extremă în alta și asta e destul de greu de gestionat. Ia-o mai ușor. Concentrează-te la început la ceea ce *you can manage*. Începe să-ți confrunți micile neplăceri. Dacă te gândești că trebuie să străbați pe jos 1 000 de mile dintr-odată îți vine să rămâi pe loc, nu-i așa? Fă pași mici și fii foarte

atent la situațiile mărunte din viața ta. Bucură-te de călătorie, Sega, oricum ar fi ea! Bucură-te observând. Observă cum acționezi și, mai ales, cum reacționezi. Nu te grăbi. Graba vine din lăcomie. Lăcomia înseamnă pofta de a acumula, care ascunde frica de a pierde. Te asigur că nu pierzi nimic, Sega. Așadar ia totul pe rând, pas cu pas, încetul cu încetul... Și acum, să trecem la exerciții!

Am nevoie de doi lucrători chiar acum, altfel nu terminăm treaba!

Trebuie să comunicăm asta partenerului în trei feluri: mânioși, apoi lingușitori și, la urmă, simplu și direct, fără sentimente aruncate în joc. Dar jocul nu e chiar un joc. Când partenerul e mânios, îți vine să-i răspunzi cu aceeași monedă. Când e mieros, îți vine să te scuturi de el scârbit, ca de o lipitoare. Când e direct, i-ai sări imediat în ajutor, fără să mai stai pe gânduri... Ați înțeles acum? ne întreabă Yogendra la sfârșitul exercițiului. Când emoțiile sunt puternice, doar ele sunt comunicate, nu și mesajul pe care vreți să îl transmiteți. Faceți așadar liniște în interiorul vostru. Meditația creează în voi acel spațiu al liniștii. Transmiteți mesajul din miezul acestei liniști. Acționați fără să reacționați. În liniștea aceea, când trupul, mintea și inima sunt aici și acum, munca devine meditație.

Bucurați-vă când apar conflicte în munca voastră. Nu fugiți de ele, căci sunt conflicte născute în interiorul vostru și de aceea sunteți aici, să vă confrunțați cu ele. Dacă n-o faceți, veți pleca exact așa cum ați venit. Locul acesta e un laborator unde puteți experimenta. Amintiți-vă mereu că nu sunteți aici pentru muncă, ci pentru voi înșivă. Amintiți-vă metodele predate și încercați, încetul cu încetul, să le aplicați. Treptat, veți ajunge să fiți atenți la felul în care respirați, veți deveni conștienți de fiecare clipă, veți ajunge să vă implicați total în ceea ce faceți, orice ați face. Știi că nu e ușor. Însă cu timpul veți conștientiza că în voi ceva rămâne neschimbat, indiferent ce s-ar întâmpla. Acela e martorul. Cel care observă. Ființa voastră. Zicând acestea, Yogendra ne înmânează coli de hârtie și cutii de creioane colorate. Desenați ce vă trece prin cap, ne spune el... Stop! Închideți ochii, observați-vă gândurile fără să le analizați, senzațiile fizice, emoțiile, sentimentele. Și acum gândiți-vă cum ați continua desenul. Așa, foarte bine. Deschideți ochii. Lăsați desenul pe loc și treceți la desenul din dreapta. Ce simțiți când altcineva mângălește peste munca voastră? Cum vă simțiți în fața desenului altuia?... Stop! Închideți iarăși ochii...

Yogendra culege jumătate dintre desene. Ne împarte în echipe și ne cere să lucrăm simultan pe câte unul dintre desenele rămase. Cum vă simțiți când altul desenează lângă voi? Relaxați? Sau încordați? Aveți

tendința să vă retrageți într-un colțișor pe care să îl apărați cu orice preț? Vă bucură colaborarea? Sau vă deranjează?... Stop! Ridicați-vă în picioare și plimbați-vă de la un desen la altul, ca într-o expoziție. Observați schimbările. Observați cum s-a transformat ceea ce ați început. Și mai observați faptul că în voi ceva a rămas la fel, chiar dacă totul s-a schimbat în jur. Nici corpul vostru nu mai e cum era acum cinci minute. În șapte ani, nici măcar o celulă din corpul vostru de acum nu va mai exista. Totul se schimbă în permanență și nu puteți controla această schimbare. Dar puteți privi în interiorul vostru și observa *cine percepe* schimbarea...

...Îmi amintesc încercările mele de a fugi mereu, revenind însă mai devreme sau mai târziu în același punct. Mereu în același punct. Un fugar care se trezește în aceeași închisoare după fiecare evadare. De parcă ar fi visat că evadează. Fără „de parcă“. Prizonierul nu a evadat niciodată. El doar a visat că evadează. Și martorul vede limpede că nici prizonierul nu e altceva decât un vis. Fuga... e un vis într-un alt vis.

Cu ochii minții revăd pe repede înainte schimbările din viața mea, oamenii pe care i-am cunoscut și care au dispărut, iubirile pe care le-am pierdut sau de care m-am lepădat, pasiunile pe care le-am abandonat, lucrurile sau ființele de care m-am agățat și pe care mai apoi le-am lăsat ca să mă agăț de altele, văd fire de iarbă ivite printre ruine și fire argintii apărute la tâmpile. O văd și pe Suzy, un ghemotoc de blană abandonat în zăpadă, dârdâind aproape de moarte, în fața unei porți nepăsătoare și reci. Și văd ghemotocul cum se transformă deodată într-un purceluș care latră subțire prin casă, uneori vesel, alteori trist. Purcelușul devine apoi o lupoaică frumoasă și mândră, cu urechile ațintite în sus, cu ochii căprui de prințesă și pas de patrupele manechin. Departe, dintr-o curte de țară, o cățea urlă la lună așteptând să mă-ntorc...

Desenul meu e de nerecunoscut. Norișorii cei albi și pufoși pe care i-am desenat pe un cer albastru sunt acum galbeni, iar cerul e negru ca smoala și împânzit de stelute ca niște floricele de câmp, cu petale în toate culorile curcubeului. Ah, Curcubeul...

...Mulțumesc pentru jobul meu, care îmi displace profund, îi spun lui Yogendra când îmi vine rândul să răspund la întrebarea „Ce merge și ce nu merge în munca noastră?”. Îmi vine să-mi iau picioarele la spinare, dar nu, de data asta n-o voi face. Recunosc că nu reușesc să mă implic cu totul în munca mea, recunosc faptul că cea mai mică neplăcere mă pune pe fugă, numai că acum înțeleg că fuga e o amăgire. Fuga reală e fuga de mine însumi. Așa că nu o să mai fug.

Nowhere to go. O să rămân pe loc și o să văd ce se întâmplă...

Pauză de ceai. La Cafenea cu Jivan și Param.

Ai o freză tare urâtică, mă compătimește fostul stilist. M-am tuns zero înainte să plec în India și de atunci mi-am lăsat părul să crească în voie, fără să mă îngrijesc să-i dau o formă mai acătării. *I don't wanna be pretty*, răspund repezit. Australianul râde molcom și își trece mâna prin părul meu, ciufulindu-l mai tare. Dacă aș fi gay ca el, poate că nu m-ar fi deranjat gestul, poate că aș fi reacționat chiar invers, dar așa mi-am retras capul între umeri, ca o broască țestoasă. Iar îmi vine să fug?

Jivan, cu ale ei. Nu mai poate de încântare că analizele i-au ieșit bine. Se speriasse degeaba. Nu are cancer, așa cum crezuse... *Well, I have cancer*, ne spune Param cu aerul cel mai firesc din lume. Parcă ne-ar fi vorbit despre bigudiuri. La masa noastră se lasă o tăcere grea, stânjenitoare. Ca să îmi fac de lucru, mai pun un pliculeț de zahăr în ceai, pe care îl beau apoi dintr-o sorbitură. Jivan își amintește brusc că mai are nu știu ce treburi de rezolvat, se ridică în grabă și pleacă. Am rămas noi doi. Eu și Param. N-o să fug. Doar n-o să se dea la mine așa, ziua în amiaza mare.

Param... pe bune? rup eu tăcerea, neîndrăznind să mă uit în ochii lui. Îmi răspunde liniștit și detașat, de parcă mi-ar vorbi despre fixative. Când am împlinit 50 de ani m-am hotărât să las totul și să mă dedic în întregime lui Dumnezeu, adevărului, Osho, *whatever*... La nici două săptămâni după ce am luat decizia asta radicală, am aflat că am cancer. Îl duc în mine de trei ani.

Pe cât pare el de împăcat, pe atât sunt eu de înspăimântat. Unul dintre noi doi *trebuie să sufere* și se pare că nu Param e acela. Param, aș fi jurat că tu o să ne îngropi pe toți, la cât de plin de viață ești, îngaim eu. Aparențe, surâde el. Sunt plin de moarte, Sega... Iar eu sunt sclavul aparențelor, mărturisesc plecând privirea. *You're OK*, zâmbește australianul cu bucle înșorite, să știi că boala nu e rea. Mă ajută să mă transform. Sunt recunoscător că o am. Mă folosesc de dureri ca să merg mai adânc în mine însumi...

...Cum e să fii cu totul în durere? Dintr-odată îmi aduc aminte de călugării care îi mulțumesc fierbinte lui Dumnezeu pentru suferințele primite și îi spun și lui toate astea. Același surâs abia schițat, atât de liniștit. Param nu e prizonierul bolii lui. Param e un om liber. Îl îmbrățișez strâns. Nu îl îmbrățișez atât pe el, cât mă îmbrățișez pe mine, tremurând în fața bolii, a morții și a homosexualității. Param simte asta, dar nu mă respinge. Dimpotrivă. Mă strânge în brațe cu

aceeași intensitate. Îmi pare rău, murmur eu la urechea lui. Nu ai de ce, îmi șoptește el blând. Totul e OK, Sega. Totul e absolut OK...

Bhagwan, nu ați spus niciodată „îmi pare rău“, chiar nu aveți nici un regret?

Îmi pare rău... Îmi pare rău că nu regret nimic. Tot ce am făcut în viața mea, am făcut din toată inima. Dar voi sunteți plini de regrete pentru că mintea voastră e împărțită. O parte vrea ceva, cealaltă altceva. Și orice ați alege, una dintre părți vă va face mereu să regretați. În ceea ce mă privește, îmi pare bine... că îmi pare rău.

Gibberish

Deși se menționează clar, de nenumărate ori și în toate regulamentele de ordine interioară, că trebuie să păstrezi liniștea în Auditorium și să ieși înainte să strănuți, să tușești, să sughiți sau să scoți alte sunete dubioase, indienii nu se sinchisesc să respecte conduita. Ori nu înțeleg, ori o fac înadins. Sforăie, își trag nasul, râgăie, tușesc, sughiță, oftează, zăngănesc din clopoței atârnați în jurul gleznelor și trag părțuri zgomotoase, de cele mai multe ori mirositoare. După care se fac că plouă.

La polul opus suntem noi, vesticii. Monumente de bun-simț și bunăcreștere, de liniște meditativă exemplară. *Award winning Buddha posture of the year*. Când ne încearcă strănutul, sughițul, tusea sau părțul, ne ținem răsuflarea sau vintrele cât lipăim până la una dintre ușile masive de lemn, de fundul sălii. De acolo o zbughim pe trepte în jos și abia când ajungem la o distanță sigură de piramidă declanșăm explozia.

Noi, vesticii, suntem necruțători cu cei care încalcă regulile. Când dibuim indianul care a strănutat, a tușit, a sughițat, a zăngănit din clopoței, a tras un părț sau a sforăit, ne punem frumușel în patru labe să nu-i deranjăm pe ceilalți colegi meditari, ne târâm cu băgare de seamă până la infam, îl apucăm de mânecă și îi arătăm, fără o vorbă, ieșirea. În acele clipe încordate, privirea indianului exprimă „da' ce-am făcut, frate, mânca-ți-aș, să moară copilașii mei?“, iar privirea vesticului exprimă neîndurare, în numele tuturor celor maltratați auditiv sau olfactiv. Un deget acuzator îndreptat spre indianul nesăbuit, apoi același deget sfichiind către ieșire. Indianul se face că nu înțelege. Vesticul își pierde cumpătul. Spiritul dreptății se transformă iute în furie mocnită. Vesticul i-ar trage indianului o scatoalcă. Indianul mai degrabă ar încasa-o decât să părăsească adunarea. Când tensiunea atinge apogeul, intervine Devagit. Șeful

suprem al porților se ridică de la locul său și se avântă spre scena conflictului în salturi mari, ca un maimuțoi fioros, cu o falcă în vârful piramidei și cu alta în pardoseala de marmură neagră, care se zguduie sub călcătura lui viguroasă. În penumbra din Auditorium, indianul are teribila impresie că însuși Hanuman se năpustește asupra lui să îl nimicească. Înfricoșat de apariție, bietul Ravana își adună rapid catrafusele și zdupăie către ieșire înainte ca mâna lungă a lui Devagit să îl ajungă. Pacea în Auditorium fiind restabilită, șeful porților se întoarce mulțumit la locul său, așezându-se pe perna de meditație ca un samurai bătrân și înțelept, care știe că arta războiului înseamnă să păstrezi liniștea fără vărsare de sânge.

Gibberish. Două minute în care dai drumul la tot ce îți trece prin cap. Două minute în care bolborosești într-o limbă pe care nu o cunoști sau una inventată. Două minute în care poți să și urli, dacă nu îți vine altceva mai bun la gură. Buuum, o lovitură strașnică slobozită în darabană și iadul își deschide larg porțile. Vesticii fac ca toți dracii. Mai au puțin și se dau cu capul de pereți. Schiaună, mârâie, latră, behăie, guiță ca niște porci hăituiți la Ignat, pleoscăie, boncăluiesc, rag, orăcăie, plesnesc marmura cu palmele și vorbesc în limbi ca penticostalii. Stingheri, indienii se străduiesc să țină pasul, dar se pierd în vacarmul vesticilor. Oricât s-ar opinti și oricât de mulți ar fi, indienii nu se pot integra în corul atonal occidental. Le surprind privirile derutate. Unii, mai curajoși, încearcă marea cu sarea, se screm cât îi țin puterile, dar nu sunt în stare să scoată decât niște gângureli timide.

La sfârșit, când luminile se reaprind în Auditorium, indienii rămân să se închine la ecranul stins de pe care a vorbit Osho, în timp ce vesticii trec printre ei nepăsători, strănutând și tușind, trăgându-și nasul sau dregându-și glasurile distruse la *Gibberish*.

Frumusețea întunericului

Timp de 7 zile, de la 9 seara, o oră în camera întunecoasă. *The Beauty of Darkness* – un alt curs oferit lucrătorilor cu generozitate de către Multiversitate, la prețul special de 800 de rupii, jumătate din cel oficial.

Întunericul este mai vechi decât lumina. Lumina apare și dispare. Întunericul dăinuie. Priviți întunericul cu ochii larg deschiși. Lăsați întunericul din exterior să vă pătrundă, să se contopească cu cel din interiorul vostru. Nu vă fie teamă. Întunericul înseamnă liniște...

După ce auzi astfel de vorbe, extrase dintr-o înregistrare mai veche cu

Osho, nu prea îți vine să mai zici „Da, cumpăr!“ . Numai că eu m-am repezit să cumpăr încă de acum câteva zile, bucuros de chilipir. Totuși, temerile mele s-au dovedit nefondate și s-au risipit numaidecât, odată cu ultimele firicele de lumină. Camera e atât de bine izolată, încât mi-e imposibil să-mi văd lungul nasului, darămite colegii de curs. Din când în când, îmi pipăi pleoapele să văd dacă sunt treaz și dacă mai țin ochii deschiși, așa de groasă e bezna. Simt o atingere pe mână. Tresar. *Stop snoring, Seg!* o aud pe Satto șoptind din dreapta mea. Sforăiam? Înseamnă că am ațipit, visând că mă pipăi să văd dacă sunt treaz.

Clinchetul clopoțelului de argint ne anunță să luăm poziția fetusului, așa cum am fost instruiți la început: ghemuiți, pe o parte, cu o pernă între genunchi. Ațipesc din nou, însă din cauza poziției nu sforăi, așa că nu mă mai trezește nimeni până când nu sună iar clopoțelul.

Ekta, facilitatoarea, aprinde luminile treptat, cu grijă să nu ne ardă retina obișnuită cu întunericul adânc. Ieșim cu toții de la subsol, muți ca niște pești congelați. Ceasul arată ora 10. Mi-e foame, dar nu mai găsesc nimic de mâncare. Restaurantul s-a închis. Dau să plec, însă Eddie Murphy, *the beloved chef*, îmi iese în cale cu zâmbetul lui de reclamă la pastă de dinți. În mână ține o farfurie plină cu bunătăți. *That's for you, sir...*

Cocorul din Buddha Grove

Din '87, când Osho s-a întors la Pune, și până în '90, când *he left his body*, aici, în Buddha Grove, se adunau seară de seară peste 3 000 de suflete. Pe vremea aceea îi spunea Buddha Hall. Locul era împrejmuit cu plase împotriva țăntarilor și arăta ca un cort imens. Elegantul Rolls Royce condus de Ananda pornea din Chuang Tzu, făcea un mic ocol prin spatele complexului, intra pe Poarta Principală, rula încetișor pe alee și oprea în spatele scenei. Osho cobora din mașină, ne saluta cu *Namaste*, iar noi îl întâmpinam cu urale, flori, muzică și dans. Apoi lua loc în fotoliul așezat chiar pe podiumul din fața ta și răspundea la întrebări timp de trei ore, îmi povestește *Swami* Gopi Krishna, un *sannyasin* bătrân și cumsecade, un indian despre care ai zice că e fratele geamăn al unui călugăr grec pe care l-am întâlnit pe potecile Muntelui Athos. Prima oară, *Swami* Gopi Krishna a venit la Pune în '87. După moartea lui Osho, a luat o pauză mai lungă, dar s-a întors în 2005. De atunci revine regulat.

Chiar dacă *he left his body*, energia lui e încă aici, cu noi, continuă *Swami* Gopi Krishna, emoționat. Energia lui e peste tot, în parfumul aerului pe care îl respirăm, în foșnetul copacilor, în marmura pe care

călcăm...

Bătrânului *sannyasin* i se umezesc ochii. Când Osho era aici, intram cu toții în transă cum îl vedeam, atât de puternică era energia lui... Ei, acum se pare că nu mai e chiar așa, comentez eu. S-au schimbat multe... Așa e, s-au schimbat multe, oftează el. Dar să știi că asta a fost viziunea lui, Sega. Osho a vrut ca *ashramul* să fie transformat în stațiune. A fost planul lui. A vrut să fie sigur că în jurul lui nu se va forma o mișcare religioasă. A vrut ca oamenii să învețe să fie liberi, să-l descopere pe Buddha din interiorul lor...

E 7.20 și în Buddha Grove sosește Maneesh. Pentru o jumătate de oră de Chi-Kung și altă jumătate de Tai-Chi. Cu mine, *Swami* Gopi Krishna și alți câțiva pasionați de filme cu călugări shaolin. Începem cu o încălzire ușoară, o adaptare a meditației kundalini. Trebuie să ne scanăm corpul cu mintea, din tălpi până în creștet, scuturându-ne ca electrocuțați. Urmează un set de exerciții de Chi-Kung, străvechea artă chinezească de canalizare a energiei. Prin mișcări ample, rotunde, fluide și executate lent, ne umplem de prospețimea dimineții. După o jumătate de oră avem rezervorul plin. Putem începe Tai-Chi, meditația în mișcare. Astăzi studiem postura cocorului care își desface aripile. Coccisul rotit spre înainte, ca și cum am avea coada între picioare. Coloana dreaptă, de parcă cineva ne-ar trage în sus de un fir invizibil, agățat în vârful capului. Brațul drept ridicat, cu cotul îndoit și palma în prelungirea antebrațului, ușor răsucită spre interior. Brațul stâng arcuit, cu palma privind în jos. Picioarul stâng sprijinit pe vârful degetelor, la un pas înaintea piciorului drept, care suportă toată greutatea. Gol și plin. *Yin* și *Yang*. Conștientizăm dualitatea în propriul corp, în timp ce Maneesh trece pe la fiecare în parte să ne corecteze poziția ca să ne găsim echilibrul.

Trebuie să fiți relaxați în orice poziție, oricât ați sta în acea poziție, ne spune el. Noi, învățăceii transpirați, suntem gata să ne prăbușim sub propria greutate... *Wei Wu Wei*, spuneau chinezii. Acțiune fără acțiune. Efort fără efort. Învățați să vă sprijiniți pe structura osoasă, să nu vă mai încordați. Fără relaxare, energia numită *chi* de chinezi nu poate circula și astfel rămâne blocată.

Stăm așa, ca niște balerine, preț de două minute. Ca să simțim bine postura. Eu simt un pic și impostura: o mână de vestici și indieni învățând arte marțiale tradiționale chinezești de la alt indian, care la rândul lui a învățat tot ce știe de la un canadian. *Karate kids forever...* Mă închipui pe vârful unui munte, exersând postura cocorului în deschizătura unei porți chinezești cu acoperișul curbat în sus. Nu știu că sunt urmărit de privirea îndrăgostită a unei asiatice. De jur

împrejur piscuri semețe, populate cu temple străvechi și pini singuratici, scăldate în lumina sângerie a asfințitului. La sfârșitul exercițiului, mă înclin respectuos în fața naturii. Foșnetul neobișnuit al ierbii și simțurile mele ascuțite de la Tai-Chi îmi dau de știre că sunt în primejdie. Ceva sau cineva se apropie pâș-pâș, din spate. Mă întorc fulgerător, pregătit să aplic o lovitură mortală, însă îmi dau seama într-o fracțiune de secundă că... e ea! Plăcut surprins, las garda jos și râd din toată inima, ha-ha-ha, cuprinzând-o iute în brațele vâjnoase. Ne rostogolim pe pajiștea înflorită, sărutându-ne cu foc. Deasupra noastră, în înaltul cerului, un stol de cocori albi zboară spre miazănoapte...

Sega, îmi întrerupe Maneesh reveria, mă uimește viteza cu care progresezi. Ți-ai îmbunătățit considerabil postura, nu mai ești așa de tensionat cum erai la început, văd că umerii ți s-au relaxat, bravo, mă bucur, te-am văzut exersând mereu diminețile când nu lucrăm împreună. Ține-o tot așa...

La sfârșitul orei descopăr Bucuria și Curcubeul dansând împreună în Buddha Grove. Nu știu unde s-au ascuns de nu le-am observat până acum. M-am uitat la voi, începe Curcubeul abrupt, când ajung în apropierea ei. Parcă nu ne-am fi văzut de cinci minute, nu de cinci zile. Făceți Tai-Chi? mă întreabă ea, oprindu-se din zbânțuială. Îhîm, îi răspund. Bucuria continuă să danseze, netulburată. Indianul nu știe nimic, se strâmbă taiwaneza. Cine, Maneesh?! întreb ca prostul. Aia care se îndepărtează, îmi arată ea cu bărbia. Nu e ăla instructorul? Ba da... Se vede din vârful piramidei că nu are bază de susținere, că nu are stabilitate în poziții. Uite-așa arată postura pe care ați învățat-o azi, înțelegeți? Rămân cu gura căscată... În jurul Curcubeului aerul dimineții și-a ținut răsuflarea, marmura din Buddha Grove s-a înmuiat sub pașii ei, iar soarele a strălucit cu un lux mai tare, semn că pe suprafața lui a avut loc o explozie de fericire. Curcubeul s-a preschimbat pe dată într-un cocor de toată frumusețea, plin de forță și grație, în jurul căruia lumea întreagă a prins să zboare. Dintr-o singură bătaie de aripi, Curcubeul ar putea transforma pământul într-un pumn de praf, dacă ar vrea.

Voi, vesticii și indienii nu prea aveți treabă cu artele marțiale chinezești pentru că, în primul rând, corpul vostru e diferit de al nostru, îmi spune ea după ce se schimbă din cocor la loc în Curcubeu. Aveți mâinile și picioarele prea lungi... Auzi, Curcubeule, da' tu de unde știi Tai-Chi așa de bine? Păi la noi, în Taiwan, oamenii ies în parc în fiecare dimineață și practică împreună. Ies cu sutele. Copii, tineri, bătrâni. Așa e pe la noi, toată lumea face Tai-Chi. Și eu fac, de mică. Da' acum nu prea mă mai interesează...

În Buddha Grove, soarele se hârjonește cu norii, Curcubeul îmi mai arată niște mișcări de Tai-Chi, iar Bucuria își vede în continuare de priuetele ei.

Bucățica mea de întuneric

Cadrul se lărgeste, dezvăluind o masă compactă de oameni. În primele rânduri Raja, Mukta și alți câțiva cărora nu le știu numele. Sunt ei, numai că mai tineri cu douăzeci de ani. Raja are părul și barba negre, iar Mukta e o doamnă distinsă, cu foc în priviri. Aparatul de filmat panoramează. Lumea nu e strânsă într-o sală, ci într-un cort imens, format din plase împotriva țăntarilor. Recunosc podiumul de marmură. Pe podium e un fotoliu, iar în fotoliu, Osho. Acțiunea se petrece în acel Buddha Grove de la sfârșitul anilor '80, despre care mi-a povestit Swami Gopi Krishna.

Împuținat la trup, purtând un kimono futurist închis la culoare și o căciuliță asortată pe cap, cu barba rărită, dar mai lungă ca niciodată, cu fața suptă, acoperită de o pereche de ochelari cu lentile fumurii imense, violet, Osho degajă un aer nepământeian. Parcă ar fi aterizat de pe altă planetă... *Osho nu s-a născut și nu a murit. Doar a vizitat planeta Pământ...* Frazele curg limpede, dintr-un izvor nesecat de înțelepciune. Osho vorbește în cuvinte simple despre traseul pe care îl parcurge conștiința până la iluminare. Ascultându-l, îmi vine să spun da, chiar așa e, nu are cum să fie altfel, aha, aha, exaaact, uau, am simțit eu că așa-i, n-are cum să fie altfel, pfuai de mine, ce bine le zice, incredibil, și altele asemenea. Însă dacă m-ar pune cineva să reproduc măcar o idee, aș scoate cu siguranță un „ăăă“, fiindcă n-aș fi în stare de altceva mai coerent.

Și acum, înainte să deveniți cu toții Buddha...

Osho este întrerupt de câteva râsete răzlețe. Tace preț de secunde bune și tăcerea se răsfrânge asupra întregii audiențe. Osho se uită fix la cei 3 000 de *Bodhisattva* adunați în fața lui claie peste grămadă și le zâmbește sugubăț pe sub mustață. Râdeți voi, râdeți... Unii dintre voi se vor întoarce și vor sărbători, iar alții... poate că au râs pentru ultima oară... Râsul ne cuprinde pe toți, cei 3 000 de atunci, din Buddha Groove, și cei 300 de acum, din Auditorium.

Buuum, *Gibberish...*

Buuum, ne întoarcem cu bine din Iad.

Ok, *Maneesha.*

După aceste cuvinte, filmul ar trebui să se încheie, luminile să se aprindă, iar noi să revenim liniștiți la realitățile noastre. Dar astăzi e altfel. Spectacolul continuă. La sfârșitul întâlnirii din seara asta, începe muzica:

Your looove, Bhagwan, takes us where the eagles fly...

Toată lumea cântă, dansează și bate din palme. Atât dincolo, cât și dincoace de ecran. Dragostea ta, Bhagwan, ne înalță acolo unde se avântă vulturii... Osho dirijează. La semnul lui, muzica se oprește și toți ridicăm mâinile în aer, strigând cu bucurie, cât ne țin bojocii: Oshooo!

Your looove, Bhagwan, takes us where the eagles fly, fredonează Ekta euforică, descuind ușa beciului. O urmărm supuși pe nemțoaica masivă, cu chip fioros și zâmbet blajin, pentru încă o porție de întuneric. Rolul de gardiană într-un lagăr i s-ar potrivi mănușă. Filmul, care s-ar putea intitula *Noaptea Ektei*, e pe cale să înceapă.

Ekta pune CD-ul cu *Osho Quotes*, cum îi place ei să spună, apoi închide ochii și ascultă pioasă, cu palmele așezate una peste alta pe abdomenul măricel, ca să își simtă respirația. Ascultăm cu toții:

Întunericul nu e ceva rău, negativ sau înspăimântător. Întunericul e începutul. Întunericul e nesfârșitul. Întunericul are profunzime. Lumina e superficială. Lumina e mărginită. Poți vedea asta când aprinzi o lumânare. Poți vedea limitele luminii...

M-am obișnuit cu textele astea, așa că nu mă mai sperii. Ekta deschide ochii încetinel, oprește înregistrarea cu gesturi lente și ne zâmbește la fel de liniștitor ca un măcelar care se apropie de godaci cu satărul în mână. Ne spune că azi trebuie să căscăm nu doar ochii, ci și gura, ca să ne umplem mai mult de întuneric, după care apucă potențimetrul cu degetele ei grăsuțe și îl răsuțește ușurel. Lumina se face din ce în ce mai mică. Și mai mică, și mai mică...

Întunericul ne acoperă ca niște piei de bivol puse una peste alta. Bezna e din ce în ce mai grea și mai groasă. Ce să mai, e groasă de tot. După un timp despre care nu îmi amintesc mare lucru, sună clopoțelul și lumina începe timid să își facă simțită prezența. Când ochii ni se obișnuiesc din nou cu văzul, Ekta ne înmânează câte un petic rotund de pânză vopsită în negru, un crâmpei de întuneric pe care să îl purtăm cu noi de acum înainte.

Ieșim, fiecare cu bucățica sa de negură în buzunar, muți ca niște pești decongețați și recongețați. Doar Ekta mai rămâne puțin să deretice, fredonând pentru sine:

Your looove, Bhagwan, takes us where the eagles fly...

Enlightenment

Am numit-o Ghiocel din cauza tunsorii. E o chinezoaică frumoasă, la vreo 50 de ani, care nu intră în vorbă cu nimeni. Și nici nu am văzut pe nimeni să intre în vorbă cu ea. În fiecare dimineață, Ghiocel vine să mediteze în fața micii cascade artificiale din dreptul biroului meu. Nu întârzie niciodată. La ora 9 fix, când eu descui ușa, ea e acolo. Dacă în difuzoarele din Buddha Grove s-ar auzi *Primăvara* lui Vivaldi, Ghiocel ar putea fi luată drept prim-solista baletului cu același nume. Mișcările ei grațioase înainte să se așeze în poziția de meditație par să exprime aventura unei flori care străpunge stratul de zăpadă ca să vadă soarele pentru întâia oară. După ce își flexează bine toate articulațiile, chinezoaica cea frumoasă intră în meditație cu picioarele încrucișate sub ea și cu spatele perfect drept, ținând mâinile pe genunchi, una cu palma în sus, cealaltă cu palma în jos. Dintr-odată, Ghiocel se prefacă în statuie și așa rămâne până la prânz. M-aș uita la ea ore în șir, dar astăzi trebuie să dau din nou o mână de ajutor la Dimineața de bun-venit. În timp ce fug spre Plaza, îmi amintesc fără nici o bucurie faptul că mâine-poimâine va trebui să fac eu însumi pe facilitatorul. I-am mărturisit deunăzi Aishwaryei că n-aș prea avea chef să... Exclus, mi-a tăiat ea elanul. *It's part of the program, Sega*, să n-aud nici un „dar“, bine? Aishwarya, dar...

Astăzi grupul nou-veniților e condus de Zuri, proprietara unei case de producție din Africa de Sud, care a aterizat la Mumbai acum patru luni ca să filmeze o reclamă de câteva sute de mii de dolari. Acolo a aflat de Osho și de stabilimentul din Pune. A lăsat totul baltă într-o clipă și a venit aici pentru o vizită scurtă, de câteva zile. Și zilele s-au făcut luni. *Breakdown*, mi-a spus în timp ce pe ecranul MacBook-ului ei se perindau luptători de sumo efectuând mișcări de balet în fustițe roz. Asta e ultima reclamă pe care am produs-o, mi-a explicat ea fără entuziasm. A plecat pe la jumătatea filmării. Și-a băgat picioarele și a venit aici. A simțit că nu mai rezistă. După zece ani în foc continuu, asta ar fi prima vacanță adevărată. Are noroc de angajați destoinici, care pot duce lucrurile la bun sfârșit și fără ea. Mai sunt câteva proiecte mari în derulare, dintre care unul în valoare de o jumătate de milion de dolari, ce urmează să se filmeze la Los Angeles. Când compania nu va mai avea nimic pe rol, se va întoarce în arenă să lupte pentru noi contracte. Dar până atunci va rămâne la Osho...

Dacă nu veneam aici, ajungeam la balamuc, îmi mărturisește Zuri înainte să intrăm în sală. Păi să știi că până și din numele tău lipsește o doagă, risc eu o glumă, dar râd singur. Degeaba mă chinui să îi

traduc în engleză ce înseamnă „Zurli“, că nu pricepe. În schimb, mă pedepsește:

Sega, te rog să demonstrezi meditația dinamică...

Nu am încotro. N-am mai practicat de mult, de când cu răceala aia zdravănă, și mi-am cam ieșit din formă, dar, ca orice regizor de reclame ratat, nu vreau să o dezamăgesc pe doamna producătoare. Prin urmare, mă hotărâsc să dau din mine tot ce e mai bun în fața novicilor sperioși, parcă aduși la *Welcome Morning* cu arcanul și sâneța.

Respirație pe nas, intensă, rapidă și haotică, din tot corpul. O scurtă criză de nervi, *cathartică*. Salturi aterizând pe tălpi, cu mâinile perfect întinse în sus, mantra guturală „hu“ și... minune! Cu cât sar mai mult, cu atât mă încarc mai tare, exact așa cum spunea Osho. În loc să obolesc, mă simt din ce în ce mai plin de forță. Sunt inundat de un flux de energie, care urcă prin picioare și ajunge până în vârful degetelor de la mâini. Parcă aș fi o baterie ținută în priză. Pielea mi se face ca de găină și îmi simt brațele de parcă ar fi doi electrozi. Am devenit o mașină de sărit și nu vreau să mă mai opresc. Odată cu energia, crește și încrederea în mine: vreau să mă reapuc de treabă, acum simt că pot, da. Auditoriumule, păzea! Mă întorc curând să te văd în zori de zi! Nu glumesc, țin-te bine!

Ascultați Osho ca și cum ați asculta o apă curgătoare, ca și cum ați asculta vântul, continuă Zuri pornind CD-ul, mulțumită de prestația mea. Ascult cu ochii închiși cum Osho povestește ceva despre samovare, ceaiuri și zen, însă de la un moment dat încolo cuvintele își pierd conturul, apoi sensul, dizolvându-se în ceva ca un freamăt îndepărtat de cascadă. Atenția mea rămâne însă perfect trează, fără să alunece în gânduri sau în vise, iar spațiile dintre cuvintele lui Osho devin tot atâtea porți prin care pătrund în mine însumi.

Endarkenment

Îi comunic Ektei părerea mea cum că meditația noastră în întuneric simbolizează moartea și renașterea. Murim când lumina se stinge, ne dizolvăm în negrul infinit, trecem apoi în poziția fătusului ca și cum am intra în pântecul mamei, după care sună clopoțelul, se aprinde lumina și iată-ne născuți din nou. Ekta e foarte surprinsă de interpretarea mea. *Hmm... Ja? Ja, ja, hmm... Ja?! Mai mult feedback* n-am putut scoate de la ea. Își pierduse celelalte cuvinte prin întuneric. Adevărul e că îți vine destul de greu să vorbești după atâtea căscat ochii și gura în beznă.

Things may pop up, ja, ja, ne-a spus Ekta înainte să ne scufundăm pentru încă o oră în *the beauty of darkness*. O oră din care nu am mai dormit nici o secundă. O oră în care nu știu cum s-a făcut, dar am perceput clar contrastul dintre întuneric și ființa mea. Am înțeles că noi suntem lumina. Și că suntem aici ca să creștem această lumină, să o ducem mai departe, să desțelenim, cum ar veni, întunericul, fie prin multiplicare, fie prin iluminare. Sau am visat despre toate astea?

Puțin iluminat și deloc multiplicat, ies din beci pus pe fapte mari. În loc să mă retrag în cameră precum restul colegilor, mă îndrept spre Plaza, atras de muzica fermecată, interpretată la sitar, fluier și *tabla*. Ajuns acolo, descopăr lumea prinsă în două cercuri largi, care se rotesc în jurul aceluiași centru, dar în sensuri opuse. Cercul exterior e al bărbaților, iar cel interior, al femeilor. Și unii, și alții au câte o pereche de bețe în mâini. Bețele se încrucișează o dată la câteva secunde, când femeile și bărbații ajung unul în dreptul celuilalt. Cu toții fac apoi o piruetă, cum șade bine unui dans de societate. Nu e greu deloc. Intru și eu în horă. Încrucișez bețele și în special privirile cu trei grații cu piele de ciocolată și ochi de tăciune, dinți de sifon și buze numai bune de sărutat. Aș jura că sunt surori. Chiar suntem, îmi spun ele la un ceai, după dans. Suntem cele trei grații din Gujarat: Prem Bhakti, Prem Anurada și Prem Saraswati... Prem e numele vostru de familie? Întreb eu naiv. O, nuuu, pușor, Prem înseamnă „iubire“. Toate trei suntem iubire, râd ele drăgălaș. Îmi povestesc apoi despre dansul pe care tocmai l-am dansat împreună. E un dans tradițional indian, care evocă întâlnirea lui Krishna cu cele 10 000 de iubite ale sale, chicotesc ele.

Nu mai rezist. Toropit de iubire și îngreunat de întuneric, mă retrag la somn, în cămăruța mea, cu *Hare Krishna, Hare Krishna, Krishna, Krishna, Hare, Hare* în gând.

Inima din gheață și gheața din inimi

Colega mea Tina de la Centrul de bun-venit e o finlandeză care s-a rebotezat. De-acum e *sannyasin* și o cheamă Priya, „cea iubită“. Mi-a vorbit alaltăieri despre lumea ei. Lumea ei rece, căci așa sunt nordicii, mai reci. În Tina cea de odinioară zăcea o tristețe cât 1 000 de lacuri și o singurătate cât calota glaciară. Osho a pătruns destul de greu în Țara lui Moș Crăciun. Dar când a ajuns acolo, i-a făcut un cadou frumos, topind nămeții și făcând o cărare spre inima ei. Osho i-a adus în dar o speranță. De asta e aici. Altfel poate că n-ar mai fi fost. Și nici nu s-ar mai fi povestit.

Astăzi, în Plaza, atelier de pictură cu public. Participanții se exprimă

pe coli mari de desen, în timp ce noi, ceilalți, ne zgâim la ei ca la Rafaeli sau Rembranzi. Priya e și ea acolo. Mă duc să o salut. Se întrerupe din desenat și mă îmbrățișează cu căldură. Segă, îți mulțumesc pentru discuția de alaltăieri, a contat mult faptul că am stat de vorbă... Sincer, nu i-am spus nimic interesant. Mai mult am ascultat-o. Dar am fost ca două vase comunicante. Se mai înălța ea, mă umpleam eu. Mă mai înălțam eu, se umplea ea.

Dintre toți artiștii de ocazie, Priya a desenat inimi. O inimă mare și roșie, înconjurată de o sumedenie de inimioare-sateliti. Poate că desenul ei nu o să fie expus niciodată la Guggenheim, însă aici, în această seară iese în evidență. Nu zic asta pentru că o cunosc pentru că mi-e dragă și nici pentru că ne-am deschis un pic unul spre celălalt, împărțându-ne una-alta, ci pentru că restul desenelor sunt groaznic de sumbre și apăsătoare: ochi hipnotici, bulbucăți, siluete amenințătoare, nori de furtună, sori albaștri cu raze de plumb, șerpi încolăciți în jurul unor vrăbiuțe moarte, oceane de sânge, lavă în care înoată oameni despuiați cu fețe schimonosite, case-închisori cu ferestre zăbrele, copaci carbonizați, iepuri albi în bătaia unei carabine uriașe, bombe căzând din cerul cenușiu, trupuri sfârtecate, rotoace obsesiv-compulsive, zigzaguri însângărând foaia de hârtie, vălătuci vineții de furie, disperare și neputință.

Inimi încătușate, inimi rănite, inimi frânte, inimi rătăcite. Le-a strâns Priya pe toate, să le vindece, pe coala ei de desen.

Ultima porție de întuneric

Așezați în cerc, pe saltelele negre acoperite cu cearșafuri negre, rezemați de pernele cu fețe negre, cei șase scafandri în bezna lăuntrică îi dau raportul final căpitanului Ekta.

Daniel, columbianul, spune că ieri după ce a ieșit din beci s-a dus în cameră, s-a uitat în oglindă și s-a speriat. I s-a părut că vede un zombi. Prietena lui, o indiană, s-a speriat și ea. N-a mai vrut să doarmă cu el și a plecat la ea acasă.

Barbara, canadianca, se plânge de traumele majore care au ieșit la suprafață și cu care a început să se confrunte.

Asmita, rusoaica, semnalează importante schimbări fiziologice. Îmi simt altfel corpul, zice ea.

Satto, franțuzoaica, mărturisește că e mult mai sensibilă și că lumea pare mai colorată și mai vie.

Tanu, cehoaică, rămâne mută ca un pește pe jumătate congelat. Atunci când nu râde din senin.

Și acum, toate privirile se îndreaptă spre mine. Ridic din sprâncene. Nu știu ce să zic, căci n-am simțit nici o schimbare. Nici în bine, nici în rău. Să zic că întunericul a fost pentru mine odihnitor și că îmi trăiesc coșmarurile la lumina zilei? Zic asta, ce altceva să zic?

Cu ocazia încheierii săptămânii întunecate, Ekta ne premiază cu câte un exemplar din cartea *The Art of Dying*, colecția discursurilor lui Osho despre hasidism. Împins de curiozitate, mă apuc să citesc cum ajung în cameră...

Dacă ești conștient atunci când mori, dacă observi fenomenul cu detașare, ai să constăți că moartea e doar o păcăleală. Nimeni nu știe ce e moartea, din moment ce nu a experimentat-o. Noi vedem doar un zid, iar cine îl trece nu se întoarce să ne spună ce se întâmplă dincolo. Dacă înveți să îți trăiești viața în prezent, nu are cum să-ți mai fie frică de moarte. Cine se teme de moarte, de fapt se teme de viață. Minții îi e frică de moarte. Celor care nu au ajuns în inimă și răătăcesc încă prin minte, lor le e frică de moarte. Viața și moartea nu sunt lucruri diferite, separate, ele reprezintă același fenomen. *Mori în fiecare clipă, ca să renaști în următoarea...*

Amețesc. Sunt aceleași cuvinte pe care mi le-a spus și părintele Arsenie în primăvară, la Techirghiol, când i-am cerut un cuvânt de folos. Patul se învârtă cu mine, camera se învârtă cu mine, întreaga lume se învârtă cu mine... Mă țin bine de carte ca să pot citi mai departe.

Poate cineva să tragă o linie și să spună până aici ești tânăr și de aici încolo ești bătrân? Nici între viață și moarte nu există demarcație. Demarcația e o iluzie cultivată de societate. Despre un om care a murit nu putem spune decât atât: iată, nu mai e așa cum a fost până ieri. Cine e atent în clipa morții sale, cine a învățat să observe va constata că moartea e o minciună...

Îmi vin în minte pozele pe care le-am văzut pe internet acum ceva vreme, poze cu Osho mort, nedespărțit de căciulița lui și acoperit cu flori. Un chip destins, luminos, în apropierea unui surâs. Osho parcă dormea. Jivan mi-a dezvăluit că Raja și alți câțiva din Cercul Interior i-au fost alături în ultima clipă și că el le-a transmis un mesaj. Ce mesaj? am întrebat-o eu pe bătrânică, nerăbdător să aflu marele secret. *I leave you my dream*, a râs Jivan, probabil amuzată de expresia chipului meu. Asta a fost mesajul lui, Sega. Astea au fost ultimele lui cuvinte... La ce te așteptai tu?

Fereastra

Nu-ți poți controla gândurile și nu le poți opri. Controlul presupune un conflict, o luptă aprigă. Tu vrei să-ți controlezi gândurile, iar ele se opun, devenind și mai puternice, alimentate fiind cu energia ta. Și lupta asta nu te lasă să îți iei vacanță. Abia atunci când renunți să te mai opui, când renunți la luptă, când îți dai seama că tot ce ai de făcut e să observi, și nu să îți aprobi sau să îți contrazici gândurile și nici să încerci să le oprești, ele încetează să te mai tulbure. Când devii o oglindă care reflectă totul, fără să adaugi și fără să scoti, fără să înfrumusețezi și fără să urâtești, vei vedea lucrurile așa cum sunt. Vei vedea că întreaga existență e cuprinsă în tine. Răsăritul de soare e în tine, stelele sunt în tine, cerul e în tine...

...Voi confundați *non-mintea* cu negarea minții și de aceea puteți înnebuni, pentru că ajungeți *split-mind*, foarte departe de *no-mind*. O parte a minții voastre vrea să anihileze cealaltă parte care i se opune. Iar voi sunteți la mijloc în acest război absurd, creat chiar de voi înșivă. S-ar putea ca mintea să vă zică faptul că „scânteia iluminării e doar o impresie, nu o băga în seamă!”. Și voi o veți asculta supuși. Atât de puternică e mintea. Milioane de ani a învățat toate vicleșugurile, a învățat cum să vă înșele, a ajuns să vă stăpânească, iar acum se teme că urzeala ei va fi descoperită... Gândiți, deci existați – asta v-a învățat mintea să spuneți. Nu Descartes. El a fost un biet sclav, ca și voi. Mintea e un Everest pe lângă floarea gingașă a unei conștiințe iluminate... Totuși, lumea e alta de la Gautama Buddha încoace. Acest om a demonstrat că se poate, că libertatea, eternitatea sunt în interiorul vostru...

După întâlnirea de seară mă intersectez cu Ananda la ieșirea din Auditorium. Străbatem împreună drumul până la camere, sporovăind ca doi buni vecini. Trebuie să fi fost extraordinar când el era aici, suspin melancolic la despărțire, încă sub impresia discursului. O, Sega, face taximetristul dându-și ochii peste cap, el *este* aici, da' nu vezi *tu*, că ești prea capsoman.

După cină, meditație în Chuang Tzu. O oră. Am ochii închiși, dar sunt perfect treaz și liniștit pe dinăuntru. Stau nemișcat și astfel ajung să exist și să nu exist. Corpul nu mai există. Doar *Atenția*. Lasă gândurile să treacă, observă-le doar, îmi amintesc. Le las să treacă, și gândurile își pierd puterea. Gândurile și fumul au o natură asemănătoare. Focul le face să apară. Dincolo de perdeaua de fum, prezentul. Sunt la gura peșterii în care am orbecăit toată viața. După atâta timp petrecut în întuneric, lumina zilei mă orbește până mă obișnuiesc cu ea...

Sunt un șuvoi de energie descătușată, fără început și fără sfârșit. Sunt doar *Atenție*. Percep totul direct, cu claritate, fără distorsiuni. *Aici și acum* nu există nici un gând. Nici trecut și nici viitor. Pentru o clipă nu am mai fost *eu*, Sega...

Există două căi. Prima e întortocheată și duce spre o lume înșelătoare, închipuită. E o cale pe care o cunosc prea bine, e calea bătută de o viață. Pe calea asta se umblă în lanțuri. Lanțurile nu se văd când te înfrunți din ceea ce îți place, însă tocmai atunci ele formează verigi noi, mai groase, mai grele, mai rezistente. Lanțurile devin vizibile când obiectul plăcerii ți se scurge printre degete ca nisipul, datorită naturii schimbătoare a lucrurilor. Și cu cât te zbați mai tare, cu atât lanțurile mușcă mai adânc din carne. Atunci îți amintești din nou, înfrânt, ce înseamnă durerea. Și îți dai seama – pentru a câta oară? – că nu ești decât un prizonier aruncat într-o groapă fără fund, ce îți pareă, până adineauri, o grădină a desfătărilor.

Cealaltă cale e spre libertate. Când stingi felinarul care luminează târâmul amăgirilor, zărești drumul.

În seara asta am văzut pentru o clipă lucrurile așa cum sunt. Pentru o clipă, în Chuang Tzu, oglinda a devenit fereastră. Și prin această fereastră am zărit o floare, dincolo de Everest.

Sau poate că iar mi s-a părut.

Guru Purnima

Purnima, luna plină. Guru Purnima, sărbătoarea îndrumătorilor spirituali în prima zi de iulie cu lună plină. În cazul nostru, azi. Înghesuială mare la întâlnirea de seară. Majoritatea indieni, veniți special să-și arate devotamentul față de Osho. Unii se prosternează fără încetare, iar ceilalți țopăie ca niște găini fără cap, degajând un damf persistent, acrișor, înțepător. Debandadă totală. Trebuie să te porți cu mare băgare de seamă dacă nu vrei să fii călcat pe bătăături sau să te trezești cu ochii scoși de niște degete pline de inele. O batoză în extaz face piruete necontrolate apropiindu-se periculos de Ghiocelul care meditează netulburat, în mijlocul dansatorilor dezlănțuiți. Intervin în ultimul moment și salvez fragila statueta de porțelan din calea titirezului supraponderal, căruia îi deturnez traiectoria cu prețul unui umăr aproape dislocat. Parcă m-ar fi lovit trenul.

După atâta agitație, indienii pică lați de oboseală. La discursul lui Osho ațipesc aproape toți, cu bărbia în piept. Unii dintre ei se mai trezesc din când în când doar ca să tușească, să râgâie, să își curețe

gâtlejurile de răgălii, să caște zgomotos sau să tragă pârțuri. Și nu știu cum se face, dar micile și nevinovatele intervenții sonore se întâmplă taman în pauzele de grație dintre cuvintele rostite de Osho de pe marele ecran.

Mesajul unui Buddha nu stă în cuvinte... *Pârț...* ci în pauzele dintre ele... *Sforrr...* Cuvântul e doar un vehicul, mesajul gravitează în jurul cuvântului... *Huaaah...* Mesajul e în tăcerea dintre două cuvinte... *Hâc...* Un Buddha... *Hapciu...* nu poate fi găsit în cuvinte... *Pârț...* întrucât cuvintele vin din minte... *Grrrr...* Un Buddha se află... *Sniff...* în spațiul dintre cuvinte... *ahem-ahem...*

Comentariile strălucite ale lui Osho pe marginea cărții cu pagini goale, ne-scrise de Rinzai, se împletesc armonios cu reacțiile din public. La întâlnirea din această seară, Devagit a asudat muncind. Am asudat și eu de-atâta râs pe înfundate.

În noaptea asta, luna zărită printre nori, în ochiul deschis spre cer de bambușii din Buddha Grove, e admirată, fotografiată, cântată, adorată și, în mod special, respirată. *Breathe In The Full Moon* se numește cursul la care m-am înscris. Cursul începe acum, la 10, ține până la miezul nopții și e facilitat de Yogendra. Din Buddha Grove, unde ne-am strâns, dervișul ne ia și ne duce în mansarda clădirii Myrdad, unde ne pune să dansăm, să facem ca locomotivele, să mieunăm și să ne întindem ca pisicile, apoi să lătrăm și să ne adulmecăm precum câinii, să ne batem cu pernele ca niște copii, să chiuim, să râdem 5 minute, să plângem 5 minute și să rămânem tăcuți alte 5 minute. Apoi, după o scurtă pauză, Yogendra ne cere să formăm perechi. Eu nimeresc cu Adar. Față în față, respirăm intens și rapid, fără să ne slăbim din priviri... Câtă energie în trupșorul ei delicat, îmi tot spun în gând până ce gândul devine obsesie... Adar respiră iute și se arcuiește ca o pisică sălbatică. Mă străduiesc să țin pasul. Repede! Mai repede!! Și mai repede!!! Sunt learcă, pământul îmi fuge de sub picioare, dar ochii nu îmi fug dintr-ai ei. Eu o inspir pe ea și ea mă expiră pe mine. Ea mă inspiră pe mine și eu o expir pe ea. Pătrund în ea prin ochii ei și ea mă lasă să intru acolo. La sfârșit, ne lipim uzi unul de celălalt, într-o îmbrățișare fierbinte. Simt că mă aprind de la focul ei. Îi bolborosesc la ureche, amețit:

Adar, îmi place cum respiri...

Yogendra ne pune să alergăm pe loc, cu genunchii la gură, până ajungem în pragul leșinului, după care ne spune să ne lungim pe saltele. Trebuie să închidem ochii și să respirăm fără pauze între inspirații și expirații, în timp ce el trece pe la fiecare, atingând puncte ușor diferite ale corpului. Urlu a pustiu când dervișul mă împunge cu

degetul undeva sub claviculă. Hiperventilat bine, am intrat într-un fel de transă, de nu mai știu nici cum mă cheamă. Sunt mai mult corp decât minte. De fapt, nici nu mai știu ce sunt. De la urlete inumane trec subit la râs isteric, de la țipete de groază la plâns cu sughițuri, totul în funcție de butoanele pe care apasă Yogendra. Orice emoție apare lăsați-o să se manifeste, observați-o, ne sfătuiește dervişul. Punctele sensibile de pe corpul vostru reflectă reprimările voastre. Observ cu detașare și oarecum surprins reacțiile acestea ciudate care se nasc din mine. Nu sunt decât un sac doldora de stări reprimare, care așteptau doar un moment prielnic și un factor declanșator ca să iasă la suprafață.

Scânteia iluminării e doar o impresie, nu o băga în seamă, îmi spune mintea și eu o ascult supus. Dorința e reală, îmi mai spune ea, bulversându-mă de tot.

Adar... îmi place cum respiri.

Urlu la luna plină ca un lup singuratic, cu părul zburlit pe grumaz.

Despărțire cu gust de mango

Tarika țipă isteric ori de câte ori cocotierul din Zorba Buddha slobozește o ghiulea. Zbuum! tună acoperișul de tablă al terasei, izbit în plin de nuca de cocos. Iiii! țipă Tarika. Între două sperieturi, facilitatoarea de Vipassana soarbe apatică dintr-un cappuccino la o masă retrasă lângă piscină, singură ca de obicei. Tarika se face că nu mă observă, dar o mai săgetează din când în când cu privirea pe Samara, care e lângă mine.

Pe nici-indiancă-nici-africană nu am mai văzut-o de două săptămâni, mai exact din seara Târgului de minisesiuni. Lipsa întâlnirilor am compensat-o însă cu schimburi lungi de mesaje scurte, care au făcut telefoanele să roșească. Samara a avut ceva treabă prin Goa, la firma de consultanță a familiei. S-a întors la Osho cu un mango tăiat bucățele și depozitat cu grijă într-o cutie metalică, special pentru mine. M-am îndrăgostit pe loc de fructul dulce și parfumat. Și tot pe loc m-am dezdrăgostit de Samara. Imaginea ei, la care am meșteșugit de-a lungul celor două săptămâni de SMS-uri înflăcărare, nu seamănă câtuși de puțin cu realitatea cruntă: Samara e însăși Samara din filmul *The Ring*. Slușenia ei nu se poate ascunde de lumina zilei. Samara e în așa hal de hâdă, încât îmi vine să o rup la fugă. Totuși, rămân pe loc... Cât sunt de josnic... Rămân pe loc pentru că *poftesc* la mango, nu la Samara. Pe Samara nici măcar nu pot să o mai privesc în ochii bulbucăți, scoși în evidență de o pereche de cearcăne adânci. Nici în

gura ei nu mă pot uita, pentru că înăuntru dinții sunt rari și de toate culorile. Iar la mâini și de-aș vrea să mă uit, n-aș putea, căci mă împiedică părul. În celelalte privințe, Samara e o fată pipernicită, filiformă, cam gheboasă și cu ten nesănătos. Vorbele fierbinți pe care i le-am turnat în mesajele acelea mă frig acum pe gâtlee, blocând ieșirea celorlalte cuvinte. Doar fructul de mango mai scoate din mine câte un mormăit firav, de plăcere vinovată.

Fără să vadă cum mă zvârcolesc în sufletul meu, Samara își aprinde o țigară și începe să trăncănească despre cât de nefericită a fost ea în dragoste *până acum*. Acest *până acum* îmi dă fiori reci, pentru că în loc de *până acum* eu înțeleg *până la mine*. Stop, până aici, Samara, creatură de coșmar ce ești! Dacă mai faci un singur pas, eu fug, să știi! Disperat, mă uit peste umărul ei căutând o breșă pe unde să evaderez. Dau cu ochii de Raja și iubita lui, o coreeancă încântătoare, cu vreo 30 de ani mai tânără decât el. Ce cuplu frumos, predicatorul și turturica asiatică. El îi vorbește pe un ton serios, de parcă ar ține o conferință, iar ea, docilă ca o școlăriță, notează de zor într-un carnețel, sorbindu-i cu nesaț fiecare cuvânt. Când nu înțelege, îl oprește: *Lajaaa*, n-am înțeles, îmi mai spui o dată, *Laja*?... Mă visez în locul lui Raja recitându-i coreencei o odă închinată femeii asiatice, care confundă atât de grațios litera „r” cu litera „l”. Chiar dacă e prostesc, visul mă ia și mă duce departe de Samara. O, cât de bine mă pricep să speculez micile fisuri în realitate. Țuști pe acolo și gata, am scăpat! Numai că fisura se poate căsca iute într-o crăpătură cât o crevasă și crevasa într-un hău, dacă nu o cos repede la loc... Sunt dus, Samara, sunt pa. Pa, pa...

În timp ce mă ridic de la masă, Osho răsare înaintea mea precum răsărea maestrul Hiamuri înaintea doctorului Justice. Ține minte, Sega, mă povățuiește holograma translucidă pe care o văd numai eu, o fărâamă de adevăr e mai rea decât o minciună. O minciună e descoperită până la urmă, dar o fărâamă de adevăr te poate păcăli definitiv. Ești convins că trăiești în adevăr, când, de fapt, trăiești în minciună. Sega, ține bine minte: nu există fărâme de adevăr.

Mă îndepărtez de Zorba Buddha și de Samara pe șapte cărări, de parcă aș fi băut o galeată de vin prost. În inimă simt gust de mango coclit. În spate aud „*Laja, Laja!*”, apoi o bubuitură colosală urmată imediat de un „*Iiii!*”, tipătul isteric al Tarikăi. Mă răsucesc pe călcâie să văd ce s-a întâmplat. Nu îmi ia mult să înțeleg. Nuca de cocos a ricoșat de pe acoperișul de tablă drept pe scaunul ocupat de mine până adineauri, rupându-l în două. Pe jumătate ușurat, pe cealaltă jumătate vinovat, ridic din umeri aruncându-i Samarei o privire spășită și un zâmbet chinuit. Samara a împietrit cu mâinile la gură și cu ochii în lacrimi. Și

mai și a împietrit inima mea.

Pe lângă mine trece Ghiocelul. Văleu, zici că-i extraterestră chinezoaica! Se mișcă precum o extraterestră și privește fix, ca o extraterestră. Nimic uman pe chipul ei. Doar o strălucire rece, de păpușă de porțelan posedată de cine știe ce făptură malefică din cine știe ce univers paralel.

Nu e nevoie să îmi spună nimeni. Vin zile grele. Zile cu gust de mango putred.

Douăzeci și una

Dragă Cătăline,

Nu mai am unde să fug, pentru că tot acolo ajung. Acolo unde totul se închide și de unde nimic nu mai poate continua. Acolo unde mă întorc mereu, de parcă m-aș trezi în anticamera morții, din visul meu despre viață. Asta e realitatea.

Iartă-mă. Am ajuns la concluzia că am purtat destul cruciulița de lemn primită în dar de la tine să mă apere de rele. M-am săturat să mă ascund după ea ca un copil înfricoșat. Relele sunt în mine și de mine nu mă pot ascunde, orice aș face. Astăzi în zori mi-am desfăcut de la gât cruciulița primită de la tine să mă apere de relele din mine și am pus-o într-un buzunar, pe fundul rucsacului. E mai bine așa, Cătăline. Pavăza era iluzorie, căci credința mea era prefăcută. Credința mea era o mască a fricii, nu un zălog al iubirii. Cât să mă mai mint că iubirea aia o să se nască într-o bună zi din frica asta? Iubirea nu se poate naște din frică. Iubirea nu se naște și nu moare. Doar frica se naște. Și tot frica moare. Fuga e cea care o ține în viață. Nădejdea mântuirii nu e pentru mine decât o altă fugă. Iar eu nu mai am unde să fug, Cătăline...

După ce am coborât de pe Athos, tu ai început să urci la cer pe o scară, ca Iacov, iar eu am continuat să cobor, căci nu am văzut scara din visul tău. Înainte să pornim fiecare pe calea lui, am desfăcut bocceaua și am împărțit merindele între noi, frățește, să avem pentru drum. La tine a rămas credința, la mine îndoiala. E mai bine așa, Cătăline. Dacă le-am fi tăiat pe din două, așa cum am făcut cu piatra aia rotundă găsită lângă Prodromu, nu ne-am fi ales cu nici unele.

Astăzi am plâns pentru nebunia mea și pentru nebunia acestei lumi. Zece minute în continuu. Catharsis... De azi, meditație dinamică 21 de zile la rând. E doar un proces de curățare, atâta tot. Iartă-mă, Cătăline.

Păunul Narcis

Când nu muncesc, când nu mănânc, când nu meditez, când nu merg la întâlnirea de seară sau când nu dorm, vin să mă uit la cascada artificială din apropierea Porții Principale. „Mă uit“ are două sensuri. Amândouă valabile.

Pe lângă mine trece țăntoș un păun, fără să mă bage în seamă. Ce ar fi interesant de văzut la o făptură stacojie, încovoiată de gânduri? Păunul sare sprinten pe unul dintre bolovanii care stăvillesc lăcușorul de acumulare. Se apleacă apoi ușurel, zgâindu-se în bulboana de la poalele micului munte din care răbufnește apa. Dezamăgit că oglinda în care obișnuia să își admire chipul a dispărut sub spume, păunul miorlăie trist. Așa fac păunii când sunt dezamăgiți. Miorlăie lung, ca pisicile.

Mă aplec și eu cu băgare de seamă, curios să văd ce mi se arată în vârtoare. Și inima mi se face mică. Din oglinda strâmbă mă privește un chip hidos, dintr-o lume diformă, pe cale să se fărâmițeze. Am impresia că o să mă fărâmițez și eu odată cu lumea asta...

Dragul meu călător,

Îți scriu scrisori de-astea „înțelepte“ de fiecare dată când îmi vine să fac ceva ce știu că e rău sau inutil, dar e corect în termeni umani, adică atunci când vreau să demasc mârlnăia, lașitatea, când vreau să îmi fac dreptate sau să mă răzbun, când urăsc ceva sau pe cineva atât de tare, încât îmi vine să distrug totul în jurul meu. Ei bine, când toți demonii ăștia îmi dau târcoale, mă pun să îți scriu. O să ți se pară o aroganță din partea mea, însă doar faptul că îți adresez câteva cuvinte mă absolvă de orice vină... Nu știi de ce am senzația asta. Poate pentru că te disprețuiesc?

De ce crezi tu că meriți iluminarea sau chiar liniștea în viața asta? Crezi că o să scoți maimuța din tine dacă faci „hu, hu“ 21 de zile la rând? Crezi că dai 800 de dolari și gata, în trei luni te liniștești și devii supraom? Tu încă nu ai aflat ce înseamnă să fii om. Tu nu empatizezi cu oamenii... Or, înainte de orice transcendere, ăsta e rostul experienței tale umane. De ce crezi că ești aici? Ca să ai de unde pleca?

Ce faci tu îmi pare un nonsens. Am impresia că îți bați joc de creierul tău. Cu îndoielile tale, în laboratorul din Pune nu vei învăța să fii nici om, nici supra-om. Însă pe lumea asta, în viața reală, ai șanse cu duiumul să îți exprimi umanitatea. Față de mine nu ai fost niciodată om. Nu te-am surprins în nici o ipostază umană, în afara câtorva momente cu Suzy, cățelușa ta. Sunt oameni care așteaptă să genereze lucruri împreună cu tine, lucruri care rămân în lume și schimbă lumea, dar în timpul ăsta Segă

al meu visează...

Problema cu tine este că îți irosești ani prețioși din viață încercând să înțelegi fără să te consulți cu mine. Soluția: scoate-ți ciorapul ăla de damă de pe cap, aruncă-ți masca aia de hoț la drumul mare și... trăiește, nu mai jefui. Viața asta e o experiență irepetabilă. Înțelegerea o să vină de la sine, din ce trăiești, nu din ce îți imaginezi. Or, tu nu vrei să trăiești pentru că, deși pretinzi contrariul, fugi de suferință în loc să stai și să înțelegi natura ei. Tu nu accepți suferința. Tu cauți mereu să te scoți. Ești fricos, suspicios și meschin. Părerea mea, dragul meu, este că... o să te întorci la un moment dat din tabăra de vară la fel de îngâmfat, la fel de zgârcit. Și la fel de precoce o să ejaculezi în fața unui chip perfect de puștoaică, la fel de repede o să te descotorosești de întâlnirile cu oamenii de la care nu ai nimic de câștigat, cu aceeași lehamite cumsecade o să zâmbești când o să oferi o floare unei fete îndrăgostite pe care știi că n-o s-o fuți niciodată... Iar eu, văzând toate astea, o să îmi îndrept spatele, o să îmi umflu pieptul și n-o să îmi vină să cred că EU sunt atât de deștept și atât de lucid. Și o să mă duc la oglindă să mă uit dacă e adevărat și o să văd că, da, e a-de-vărat.

Al tău prieten fidel,

Eu

Împăturesc cu grijă scrisorica și o pun la loc în inexistentul buzunar de la piept. Deși am citit fără să sar vreun rând, nu am priceput o iotă. Așa mi se întâmplă când citesc cu voce tare: îngrămădeala de cuvinte refuză să se facă înțeleasă. Dacă aș fi citit în gând, probabil că aș mai fi înțeles câte ceva. Însă cum la mine gândul e la fel de zbuciumat ca o cascadă, cred că am făcut mai bine citind cu voce tare. N-am înțeles nimic, dar măcar am prins puțin curaj. Faptul că mi-am auzit glasul înseamnă că încă nu m-am rătăcit cu totul. Nu știu unde mă aflu, dar știu măcar atât, că sunt cu mine însumi.

E ora 1 și cascada se oprește brusc. Va porni din nou peste un ceas, dar până atunci apa rămâne liniștită între pietre. Zăbindu-se în oglindă, păunul cocoțat pe bolovan își răsfiră dintr-odată, mândru, coada. Și dintr-un singur salt se-avântă acolo sus, drept în vârful muntelui în miniatură, din care țășnea cascada până adineauri. Ajuns pe culme, păunul privește în juru-i trufaș. Își bate aripile apoi și glăsuiește a izbândă, ca astfel să se știe că există.

Inimi de pluș

Tantra, love energy. Eu, helper. Responsabilitățile mele: să ajung

înaintea grupului, să îmi aduc aminte cifrul lacătului ca să pot descuia încăperea unde va avea loc cursul, să reglez din mixer nivelurile pentru un sunet curat și să împrăstii într-un cerc, pe mocheta de pluș roșu, atâtea inimioare moi și pufoase câți participanți sunt. Douăsprezece pernuțe de pluș roșu cu totul. Gata. Pregătirile mi-au luat doar câteva minute. De pe soclul metalic, din împreunarea lor transcendentală, Shiva și Shakti își dau acordul: cursul de tantra poate să înceapă.

Nici un indian printre noi. Indienii nu au voie să participe la astfel de *workshop*-uri pentru că sexualitatea lor e un arc comprimat în cutia educației tradiționale, închisă cu capacul religiei, am aflat eu de la Sushi, un indian vorbăreț, îndrăgostit de cafele lungi și dulci. *You don't want to see a horny Indian, Sega*, mi-a spus el serios. *You don't want to open that box...* Așa e, nu vreau să deschid cutia aia. Vreau să deschid cutia mea, care are un alt fel de capac trântit peste un alt fel de arc comprimat.

Tantra e o artă și o știință a transformării, a înnobilării materialului uman, începe Shanti, facilitatoarea. Tantra e un cuvânt care dă fiori oricărui adolescent din partea noastră de lume, îmi trece mie prin minte. *Tantra is not about sex*, continuă Shanti de parcă mi-ar fi citit gândurile. *Tantra is about transforming your sexual energy into consciousness. Into love...*

Da, da, iubireeee. Asta vrem! Să-nceapă mai repede orgia!

Șase bărbați și șase femei care nu s-au mai văzut până acum ard de nerăbdare să zboare de la prima până la ultima *chakră*, să-și transforme energiile joase în energii înalte, să-și exploreze împreună conținuturile. Șase bărbați și șase femei își dau mâinile, timizi, prinzându-se într-un cerc așa cum le-a cerut facilitatoarea. Nelinștiți, dar afișând zâmbete încrezătoare, cei doisprezece aruncă priviri piezișe unii spre ceilalți. La îndemnul lui Shanti, cercul se învâрте din ce în ce mai iute pe o melodie ritmată, *Alegria*. Și, în cercul încins, măștile de gheață cad topite una după alta, udând mocheta de pluș roșu.

Gâfăim și râdem, privindu-ne în ochi fără fereală. Douăsprezece inimi bat la fel de-acum. Mulțumită, Shanti mă sărută apăsător, lăsând în gura mea un gust acru, de țigară. În rest, a fost un sărut foarte priceput, de profesoară. Dar să trecem peste asta și să mergem mai departe, căci de la *muladhara* până la *sahasrara* e o cale lungă.

Sega, pune te rog CD-ul numărul 2, selectează piesa numărul 5 *and press „Play“*, se pisicește Shanti. Și acum șase dintre voi se ghemuiesc

până ating mocheta cu fruntea, uite așa. Acestea sunt ouăle, continuă ea ridicându-se în picioare. Voi ceilalți ajutați ouăle să se transforme în copaci, dar intervenția voastră trebuie să fie blândă și discretă. Nu forțați și nu trageți, arătați doar că sunteți alături, transmiteți încredere, ne sfătuiește Shanti exemplificând cu ajutorul meu. Iar voi, ouă ce veți deveni copaci, creșteți exprimându-vă trecutul, prezentul și viitorul, mai explică ea.

Ca niște pisoii somnoroși, acordurile de pian se rostogolesc din difuzoare pe covorul scămoșat al dorurilor noastre. Pe mocheta de pluș roșu, în șase ouă stacojii se clocesc șase existențe, cu trecut, prezent și viitor. Nu-mi pot lua ochii de la Juan, un spaniol aproape de 50 de ani, cu părul scurt încărunțit și fața înăsprită de vânturile vieții. Oul Juan e nemișcat. Maria, partenera lui, îl încurajează delicat, dar oul Juan nu poate sau nu vrea să crească. Maria îi mângâie coaja, stăruind răbdătoare. *Fly me to the Moon*, ridică vocea lui Tony Bennett fiori din tălpi până în creștet, și mâinile spaniolului șovăie, îndepărtându-se anevoie de trup, cu degetele rășchirate ca niște gheare, băjbăind după ceva să apuce. Ungھیile se înfig în mocheta de pluș roșu. *And let me play among the stars...* Cu un efort ce mi se pare supraomenesc, brațele împing corpul în sus. Dar capul atârână greu ca pământul. Și Juan se năruie pe o parte, chircindu-se cu fălcile încheștate și ochii strâns închiși. Maria îi mângâie cu afecțiune maternă părul cărunț și izbucnește în plâns, căci inima ei simte durerea lui. Shanti îmi face semn să mă alătur Mariei, să dau o mână de ajutor. Nu degeaba sunt *helper*. Mă așez pe vine lângă Juan și îl apuc de umeri strângând ușor, doar atât cât să știe că îi sunt și eu alături, că se poate bizui și pe mine. Juan tresare ca trezit dintr-un vis urât și se împinge din nou, cu hotărâre, în mâinile care îi tremură. *Let me see what spring is like...* Poți, Juan, mai ai un pic, haide... Maria îi ține capul în palme, iar Juan își adună puterile și se opintește iar. Acum e în genunchi, ca într-o rugăciune, bălângănindu-se dintr-o parte în alta, bătut de furtunile trecutului său. Maria îl cuprinde grijulie de mijloc, iar eu îl apuc de subsuori. *On Jupiter and Mars...* Juan, ai încredere, nu te lăsăm să cazi. Și Juan se ajută cu noi. Iată-l, a început să crească! Ca după o boală lungă și grea, Juan își îndreaptă oasele sleite. Apoi ridică mâinile spre tavan, cu încetinitorul. Pumnii i se descleștează, iar degetele culeg aerul ca și cum ar culege mere coapte. Capul lui Juan cade pe spate, cu ochii închiși. De sub pleoapele strânse izvorăsc lacrimi. Epuizat, spaniolul se lasă moale în brațele mele, ca o bucată de plastilină. Maria îi ține mâinile într-ale ei. *In other words, hold my hand...* Juan o ia acum de la capăt, ceva mai sigur pe el. Vrea să crească. Îi e sete să crească. Vrea să fie copac. *Fill my heart with a song*, ne umple Tony Bennett inimile. Juan e acum pe picioarele lui, dar nu vrea să se desprindă de noi. Nici noi de el.

Nimeni nu părăsește pe nimeni aici. *And let me sing forevermore...* Ochii Mariei înoată în lacrimi. Cu o mână o cuprind pe ea, cu cealaltă pe Juan. Rămânem așa, îmbrățișați, la umbra copacului Juan până la sfârșitul melodiei și lacrimile ni se amestecă. Juan plânge înfundat, cu bărbia în piept. Oul Juan, copacul Juan, omul Juan. Trecutul Juan. Prezentul Juan. Viitorul Juan. Din împreunarea lor cosmică, Shiva și Shakti ne privesc cu duioșie.

În pauză, la o ceașcă de ceai, Param ne descrie tantra anilor '70, care era puțin diferită de cea din zilele noastre. Pe atunci, cine avea chef să și-o tragă se retrăgea într-un colț mai întunecos și... The Commune s-a transformat rapid într-un bordel spiritual. Dar a venit Osho într-o zi și le-a spus că n-au înțeles nimic. Că au confundat tantra cu pornografia. Și că de mâine punct. Și s-a pus punct. *At least we fucked a lot back then, everyone with everybody, yeah, great time*, oftează Param nostalgic. Dar acum n-aș mai putea face așa ceva, își scutură australianul buclele aurii. Ce vreau acum e să iubesc cu adevărat, asta vreau, oftează el din nou, din adâncul inimii. *Fly me to the Moon*, ne cântă Prem Dargó varianta lui la microfon. Pentru un profesor de sport, nu sună rău deloc. Numai că acum nu prea mai are nimeni chef să zboare până la lună. Și nu prea mai avem nici ce să ne spunem. După ce ne-am văzut plângându-ne setea de iubire și frica de iubire, neputințele și speranțele, ce-ar mai fi de spus? Așteptăm cuminți, călare pe inimile noastre de pluș, să vină Shanti ca să ne deschidă următoarea *chakră*. *Chakra* inimii.

Voi șase puneți-vă palmele pe inimă, gata să o dăruiți, și ațintiți-vă privirea în ochii partenerului, ne instruiește facilitatoarea după ce ne mai învărtim de câteva ori în cerc, de încălzire. Iar voi, ceilalți șase, rămâneți la zece pași distanță cu palmele în sus, gata să primiți, încheie ea instructajul.

Maria face primul pas către mine... Aș vrea să îi zâmbesc, dar nu pot pentru că ochii mi se umplu din nou de lacrimi și colțurile buzelor încep să îmi tremure văzând-o cum se apropie... Au mai rămas nouă pași... Opt... Șapte... Maria ține acum palmele căuș, ca și cum inima ei s-ar zbate să sară de acolo. Ochii ei înoată într-ai mei... Șase... Cinci... Patru... Privirile noastre se împletesc într-o frânghie udă. La capătul ăsta te salvez eu, Maria. La celălalt mă salvezi tu, bine?... Trei... Doi... Unu... Maria se oprește la câțiva centimetri în fața mea. Îi simt răsuflarea. Fără să se grăbească, își apropie palmele de ale mele care așteaptă deschise. Atingerea lor e ca o adiere într-o zi toridă. Răcoroasă, catifelată. Toată inima ei e în atingerea asta. M-am dăruit ție, ce-o să faci acum cu mine? Îi adăpostesc degetele reci în podul palmelor mele fierbinți și las răspunsul pentru mai târziu.

Ne rotim în cerc ultima oară. În cercul ăsta am întors pentru o vreme spatele iadurilor noastre și ne-am împărtășit paradisurile. Shanti ne îndeamnă acum să ne uităm în ochii celorlalți, fără ocolișuri, și să ne luăm rămas-bun, fără cuvinte. Douăsprezece inimi moi, din pluș, s-au dăruit, s-au împărțit, s-au deschis, s-au amestecat unele cu altele și acum se întorc la ale lor, poate un pic mai vii decât înainte. Două femei mă ațin cu săruturile lor tantrice: una e Shanti, cealaltă e Simone. Nu le pot răspunde, căci răspunsul meu e la Maria.

Gata cu orgia.

Am mai rămas doar noi în încăperea goală. Eu și Maria pe mocheta de pluș roșu, Shiva și Shakti pe soclul lor metalic. Ne întoarcem în timp, până când ne ținem iar de mâini și ne privim adânc în ochi. Dar timpul în care ne-am întors nu mai e același și nici Shanti nu mai e aici să ne spună ce să facem în continuare. Suntem doar noi doi, într-un timp al nimănui, orbecăind unul după celălalt. Iar eu mă văd în ochii Mariei îndepărtându-mă. Și Maria se vede în ochii mei îndepărtându-se. Ne separă un zid al îndoielilor peste care, deocamdată, nu îndrăznim să trecem împreună.

Mă întorc istovit în cămăruța mea unde adorm repede, cu capul pe inimioara de pluș făcută cadou de Maria. Dis-de-diminează va trebui să o duc însă la loc pentru un nou curs de tantra. Măine va fi iar nevoie de inimi. Să nu rămână cineva fără.

Moarte fără de viață și viață fără de moarte

L-au adus în Auditorium pe o targă de bambus, înfășurat într-o pânză albă, stropită cu uleiuri parfumate, și acoperit cu flori. I-au lăsat vederii doar chipul pământiu, încremenit în suferință. Murti a murit azi-noapte, răpus de cancer. Azi la ora 14 începe sărbătoarea. *Death Celebration*.

Vocea lui Osho se ridică peste audiența tăcută, în aerul îmbalsămat cu miresme dulcele:

Moartea este una dintre marile minciuni ale lumii. Cu toții am văzut moartea sau cel puțin așa credem. Însă ceea ce am văzut de fapt este o persoană care nu mai respiră. Doar cei care au trăit experiența meditației, cei care au înțeles într-un fel sau altul distanța dintre ei înșiși, corp și minte, rămân conștienți când vine moartea. Aceștia râd în interiorul lor, dar nu îi putem auzi, căci trupul lor nu mai funcționează. Ei nu ne pot spune „e doar o glumă, nu există moarte“...

Ca la un semn, tobele prind viață și lumea se pune pe dansat, cântat și bătut din palme. E veselie mare în Auditorium, de parcă s-ar fi născut un copil. Încerc să mă bucur și eu, dar imaginea lui Murti zăcând inert nu mă lasă. Pentru mine, moartea nu e un prilej de bucurie ca pentru ceilalți... Cineva mă apucă de braț și mă trage cu putere deoparte. Curcubeule, tu erai? De când nu te-am mai văzut... Taiwaneza e agitată. Scoate din buzunar o sticlă pe care se grăbește să o deschidă, privind cu teamă peste umăr, de parcă ar fi urmărită. Mă apucă apoi de mâini și îmi toarnă din sticlă câteva picături la încheieturi. *Aura-Soma*, îmi explică ea înainte să o întreb, înșurubând capacul și punând cu grijă sticlă la loc în buzunar. *Protection*. Să nu îți fure energia prin *chakre*... Înainte să pricep ce a vrut să spună, Curcubeul dispare și mă lasă cu ochii în soare.

Până mă dezmeticesc, alaiul a pornit deja spre ieșire, pe ritmuri de tobe. Doi tineri țin să immortalizeze momentul. Își fac poze îmbrățișați, zâmbind fericiți lângă patul acoperit cu flori, ca doi turiști lângă o atracție exotică. Într-adevăr, ce poate fi mai atractiv și mai exotic decât un mort la Osho International Meditation Resort?

Patul de flori plutește spre *burning ghats* pe valuri stacojii, urmărit de privirile curioase ale localnicilor. Procesiunea străbate aleea principală a Parcului Koregaon, traversează Main Road și ajunge în cele din urmă pe malul râului, unde vatra de veci e deja pregătită. Pe marginea ei, câțiva metri cubi de rotonde de lemn din care Devagit și Maneesh iau atât cât să acopere trupul neînsuflețit până nu se mai vede nimic, nici măcar o floare. Devagit stropește apoi grămada de lemne cu ulei parfumat și cineva aprinde o torță.

Tobele răpăie, lumea chiuie, cântă și bate din palme. Petrecerea se întetește ca focul din vatră. Samaroha nu se mai poate stăpâni. Își eliberează părul lung din coadă și începe să danseze ca un nebun, frământând pământul cu picioarele goale, răsucindu-se în fel și chip. Dacă Maneesh nu ar fi fost prin preajmă, pletele indianului n-ar fi scăpat de flăcări. Dar ce-i pasă lui Samaroha? Continuă să danseze cu moartea, aproape de vâlvătaie, ca un Zorba. Sega, tu ce crezi că-i moartea? mă întreabă Satto din senin. Nu cred nimic, îi răspund. Oi muri și oi vedea ce e moartea. Sau poate nici atunci, mai știi? zâmbesc eu căznit. Ai uitat ce zice Osho, mă tachinează franțuzoaica. Moartea e o glumă, Sega. Dar... Osho e mort, Satto. Noi l-am văzut glumind cât era în viață. Când a venit moartea, a amuțit și el la fel ca Murti. Nu putem fi siguri că e o glumă. După unele credințe religioase, dincolo ne așteaptă raiul sau iadul și... *Mais non*, mă întrerupe Satto, credințele sunt depășite, ce naiba. Suntem în secolul XXI, dragul meu Sega. Raiul l-au inventat ca să ne punem nădejdea într-o fericire

eternă după o viață scurtă și chinuită, iar iadul ca să nu ne răzvrătim. Au avut grijă să ne facă să ne simțim vinovați încă din naștere, ca să ajungem să ne temem de moarte. Ne-au spus că suntem păcătoși de mici și că trebuie să ne rugăm cu râvnă dacă vrem să ajungem în rai. Mai târziu, ca să uităm de moarte, am început să ne înconjurăm cu lucruri din ce în ce mai frumoase și mai confortabile, dar nu am făcut decât să obținem efectul contrar. Am devenit și mai fragili, în coconul nostru efemer de bunăstare materială. La frica de moarte se adăugase teama de a nu ne pierde bunurile, ha-ha-ha. Ne agățam de ceea ce e trecător fără speranța unui paradis post-mortem, care hrănise generațiile anterioare. Osho a venit să alunge fricile noastre bolnave, să ne arate că lucrurile sunt de fapt mult mai simple, că totul e firesc, că nu avem nevoie de nici un sprijin din afară, că trebuie doar să ne oprim din fugă și să privim în interiorul nostru. Când l-au adus în Buddha Hall, am crezut cu toții că doarme. Era atât de frumos... Și atât de liniștit... Înainte să moară, le-a spus celor din jur că prezența lui va fi mai puternică după ce va ieși din trup. S-a ținut de cuvânt. E încă aici. Eu îl simt...

Un fuior gros de fum alb ca laptele se ridică în văzduh. Nu simt miros de carne prăjită așa cum mă așteptam, ci de santal. Trupul lui Murti arde mocnit, ca un bețișor parfumat. Îl întreb pe Maneesh ce vor face cu cenușa. Măine, când se va răci, o vor strânge din vatră și o vor pune într-o urnă metalică. O vor transporta la douăzeci și ceva de kilometri în afara orașului. Acolo se vor sui într-o barcă și vor vâsli spre mijlocul râului, unde o vor împrăștia. Așa se va încheia călătoria lui Murti pe acest pământ... *Murti is happy now*, se bucură instructorul de Tai-Chi privind în sus, spre vălătucii de fum. Murti e liber, Sega. În sfârșit, liber!

Focul continuă să ardă, până la ultima rondea. Fumul cu miros persistent de santal îmi intră în nări, în păr, în pori și în roba stacojie pe care o simt din ce în ce mai grea și mai lipicioasă. Năclăit din cap până în picioare, mă întorc în cameră să fac un duș și să mă curăț de moarte.

Osholand

După ce ieși la pensie, îți vinzi frumos casa, mașina și bibelourile cu Buddha de pe televizor, vinzi și televizorul, după care emigrezi în Osholand, ca simplu *contributing guest*; CG, pe scurt. Din pensie și din micile economii petreci muuult și bine până în ziua când te petrec ceilalți, cu cântece și ropote de tobe, până la *ghats* ca să te ardă. Până atunci însă te bucuri de tineret spiritual, poate și de câteva tinere

atrase de vigoarea ta longevivă, primenită de aerul parfumat din Buddha Grove și alimentată cu terapii de grup, meditații, piscină, saună, *zennis*, ping-pong și dietă vegetariană delicioasă, atent pregătită... Te mai arăți pe la adunările de seară, mai vorbești cu păunii, te mai joci cu pisicile, mai participi la vreun program artistic unde te și poți produce dacă vrei, mai tragi de un ceai sau de un cappuccino seara pe terasă, la răcoare, mai vezi câte un film sensibil, mai cânti la karaoke, mai dansezi la discotecă, mai citești din Osho ca să te îmbărbătezi și, uite-așa, departe de lumea dezlănțuită, alternând robele stacojii cu cele albe, câteodată și cu cele negre în cazul în care intenționezi să te joci și „de-a facilitatorul“, trece viața la sanatoriul spiritual... Sau la azil... Chiar așa, îmi vărs eu năduful după ce sorb cu zgomot din ceaiul meu *masala*, cel mai frumos azil din lume e chiar aici, la Pune!

De sub umbrela care ne ferește pe amândoi de ploaia neîndurătoare, Dhyan Basera râde cu poftă ascultându-mă. E un om vesel, deși un pic crispat. Poate pentru că și el e tot român, singurul care mai bănuiește pe aici, în afară de mine. Dhyan Basera a ajuns aici acum câteva zile și asta e prima noastră conversație. După atâta engleză, limba noastră maternă sună cum nu se poate mai caraghios. Parcă am juca într-o piesă de teatru absurd, vorbită în păsărească, să nu priceapă nimeni.

Dhyan Basera transpiră abundant din cele 200 de kile pe care le cântărește, la cei 60 de ani împliniți și un metru optzeci și cinci înălțime. E ortoped, specialist în operații pe coloană, rămas de la începutul anilor '80 în State, unde s-a dus cu o bursă. Acolo l-a cunoscut pe Mircea Eliade. Mai exact: a fost invitat la cină de Mircea Eliade. Profesorului îi făcea mare plăcere să invite puținii români universitari la masă. Slăbuțul pe atunci Basera era înnebunit să plece în India, să cunoască și să înțeleagă. În consecință, Eliade l-a trimis ceva mai aproape, undeva prin California, cu îndemnul:

Băi, du-te să-l vezi pe Krishnamurti!

L-a găsit pe Krishnamurti la adresa indicată, în fundul unei grădini, înconjurat de câțiva învățăcei. Un bărbat mărunț, așezat pe un scăunel și îmbrăcat modest, într-o *kurta* simplă, albă. Nu ca Osho, a ținut să precizeze Basera. Românul nostru nu a înțeles mare lucru din ce spunea Krishnamurti. Și nici nu simțea nevoia; în preajma acelui om a cunoscut pacea pe care o căutase dintotdeauna... Acea pace adâncă, acea liniște extatică din preajma unei ființe iluminate.

Pe Osho nu l-a cunoscut. A ajuns la Pune abia în 1992, la doi ani după ce *he left his body*. A stat câteva luni atunci. A fost o nebunie, phaiii... Alte vremuri... Ai dreptate, Sega, asta a ajuns o stațiune pentru

babalâci. Deh, e „viziunea“ lui Raja, oftează greu doctorul Basera, proprietarul uneia dintre camerele din corpul Sinai. A dat pe ea 100 000 de euro și acum e a lui pe viață. Aha, deci ești un CG, îl provoc eu. Da, sunt un CG, dacă nu ai nimic împotrivă, râde el senin, ștergându-se de nădușeală cu un șervețel împrumutat de la mine. Sunt un CG și o să petrec aici muuult și bine... La azil, îl înțep cu un zâmbet răutăcios. Te înșeli, mă contrazice doctorul fără nici o umbră de supărare, lăsându-se cu toată greutatea celor 200 de kile pe fiecare cuvânt. Te înșeli, Sega... Țsta nu-i azil, ci grădiniță. O grădiniță pentru adulți. Aici învățăm să fim. Aici facem primii pași după ce ne-am târât o viață întreagă de-a bușilea.

Hu-hu-hu, Ha-ha-ha

Deși am intrat în a doua săptămână de meditație dinamică, ies din Auditorium la fel de leșinat ca în prima zi. Și, colac peste pupază, astăzi m-am trezit cu Ananda în spinare. Dacă nu mă țineam bine de balustradă, praf și pulbere ne făceam amândoi pe treptele de piatră până jos, la poalele piramidei. Te gândești de două ori înainte să-i sari în cârcă unuia cu genunchii înmuiați după o oră de meditație dinamică. *My coach* se ține de năzbâtii, sau își pune învățăcelul la încercare?

Ascultă, Ananda, hârâi cu vocea distrusă după atâta zbierat, cred că Osho a făcut mișto de noi cu meditația asta dinamică. Vreți să fiți Buddha? Luați de-aici: respirați pe nas până vă apucă amețea, faceți ca toți dracii, săriți cu mâinile-n sus, strigați „hu“ din fundul gâtului când aterizați pe toată talpa, stați zece minute nemișcați până vă ia cu leșin și la urmă dansați de bucurie că n-ați dat colțul. Mda, e ceva absolut științific, meditați dinamic 21 de zile și veți fi complet transformați, *trussssst me...*

Fostul șofer al lui Osho râde ca după un banc bun. Numai de glume nu-mi arde mie. Mare tâmpit mai ești, Sega, zău așa, da' dacă stau să mă gândesc, hm, s-ar putea să ai dreptate. În taberele de meditație, își amintește bătrânul taximetrist, Osho ne tot îndemna să fim jucăuși, copilăroși, să nu luăm meditația dinamică în serios... Osho se ținea de șotii, așa că nu e exclus, ha-ha-ha. Da' nu-i așa că-i un exercițiu fantastic? Sănătate curată! Ananda trage adânc în piept aerul proaspăt și parfumat al dimineții, lăsându-l să iasă cu un suspin lung de satisfacție. Ah, ce bine mă simt acum, continuă el. Am strâns atâta furie în mine zilele astea, trebuia să o dau cumva afară. De ce n-ai folosit un sac de box? îl zgândăr eu. De unde știi? se miră Ananda de capacitatea mea intuitivă. Acu' mulți ani mi-am cumpărat un sac de

box, dar, la naiba, mi-am rupt încheietura în el... Segă, le-am încercat pe toate, crede-mă. Ajunsesem la vârsta ta ca un vulcan gata să erupă. Da' tu ești moale ca o *fucking* cârpă, n-ai de unde să știi cum e să clocotești de furie în continuu... Toată viața mea am fost dat la o parte, înțelegi? Treaba asta au început-o ai mei. Nu ești bun de nimic, nu ești în stare de nimic, îmi repetau cât era ziulica de lungă. Mantra copilăriei și a adolescenței mele a fost „*good for nothing*“. Alții mai fătălăi, așa ca tine, probabil ar fi clacat. Eu n-am făcut-o. Am strâns din dinți și am adunat ură în suflet, ani de-a rândul. Cu ura asta, gata să explodez, am ajuns la Osho. Mi-a prescris o meditație specială, numai pentru mine. Am procedat întocmai. Am pus o poză cu mami și tati pe o pernă și am lovit-o cu bâta de *baseball* până când am căzut eu lat. După zece zile de ciomăgit perne, am constatat că nu s-a schimbat nimic. Ura era tot acolo. I-am zis toate astea lui Osho. El a zâmbit cum îți zâmbesc eu ție, s-a aplecat spre mine cum mă aplec eu spre tine și mi-a șoptit la ureche, așa cum îți șoptesc eu ție. Folosește un cuțit, mi-a spus el, așa cum îți spun eu ție... Pe spinarea mea de fătălău se ridică părul. Și, întreb gătit de emoție, a funcționat? Te-ai eliberat de ură? Vezi să nu-hu-hu, huhuie Ananda, țopăind înaintea mea vioi ca un cimpanzeu. Hu-hu-hu, *isn't it funny?* Am scos fulgii din câteva sute de perne și tot degeaba, huhuie el, îndepărtându-se în pasul strengarului. Hu-hu-hu, ha-ha-ha, de-gea-ba...

Gorila

Aroma pătrunzătoare a ceaiului din fața mea se amestecă cu parfumul tufei de iasomie în apropierea căreia m-am așezat. Gândurile din capul meu se amestecă și ele, unele cu altele, libere. Puțină lume pe terasă la ora asta. Poate de aceea s-a încumetat creatura să traverseze tocmai acum teritoriul oamenilor. De bună seamă că i s-a părut momentul cel mai prielnic.

În centrul câmpului meu vizual, frunzele au tremurat brusc. Gândurile au zburat într-o clipă, ca niște păsărele speriate. N-a mai rămas decât atenția încordată. Fără voia mea, ochii au focalizat rapid și precis, căutând în frunziș sursa mișcării, care nu s-a lăsat mult așteptată. O mogâldeată argintie a țâșnit spre mine cu o viteză atât de mare, încât pe retină a rămas o dără ca o coadă de cometă. În următoarea fracțiune de secundă, arătarea a ajuns la doi pași de mine. Când ochii ni s-au întâlnit pentru prima oară, timpul a înghețat.

O blană sură și deasă îmbracă maimuțoiul, lăsând descoperite doar fața și labele negre. Sub blană ghicesc o musculatură suplă și densă, de sălbăticiune. Îi simt forța brută, comprimată în numai jumătate de

metru cub de vietate. Dacă s-ar ridica pe etichetele de pe animalul ar măsura cam cât un sfert de om. Dihania nu scoate nici un sunet. Doar palmele celor patru mâini lipăie înfundat pe pardoseala de marmură. Fiara mă privește degajat cu ochi aproape omenești, nici temătoare, nici agresivă, de la vreun metru distanță. Mi-e greu să-i ghicesc intenția. Oare ce are de gând? Vrea să sară pe mine? Vrea să bea din ceaiul meu? Vrea să se așeze pe scaunul din fața mea și să îmi explice cu glas de om cum stă treaba în *resort*? Nimic din toate astea. Fără să mă piardă din ochi, maimuțoiul mă ocolește prin dreapta, mișcând aerul. Dintr-un salt fulgerător, pe care îl văd descompus într-o mie de fotograme, animalul trece de masa mea și, după încă un salt care sfidează gravitația, ajunge drept pe acoperișul de tablă al terasei. Timpul își reia de îndată curgerea firească. După numai câteva secunde însă, tabla de deasupra se ondulează din nou. Mai întâi ies la iveală mâinile negre care apucă stâlpul de susținere, apoi capul. Maimuțoiul s-a întors special pentru mine și acum mă țintuiește cu o privire rea. Bă, sunt cu ochii pe tine, mă avertizează el. Ca să-mi arate că nu glumește, își dezvăluie caninii lungi și ascuțiți. Cuțu, cuțu, ia de-aici, mă hotărâsc eu pe loc să îi întind o banană. Fiara e bulversată. Am zăpăcit-o cu tehnica mea de luptă. Probabil se aștepta să îmi arăt și eu colții, ca apoi să ne încingem într-un duel psihologic, ca un mascul alfa și un mascul omega ce suntem. În cele din urmă, maimuțoiul se dă bătut. Refuză banana cu un gest disprețuitor și se face nevăzut.

Răsuflu ușurat. Dacă jivina a scăpat de la grădina zoologică? Prostovan mai ești, Sega. Ești în India, e normal să vezi maimuțe în libertate. Iar dacă vrei să știi, *tu* ești într-o grădină zoologică. Cine, eu? Da, tu. La un loc cu toți ceilalți care poartă robe stacojii, așa ca tine. V-am văzut azi-dimineață, la meditația dinamică: hu-hu-hu... Jalnic. Niște leșinături, ptiu. Poți să-mi spui de ce vă maimuțăriți voi acolo? Poftim? Taci mălc, ai?

Dintr-o sută, câți estimez că am fost azi-dimineață în Auditorium, doar șapte sau opt – am tras cu ochiul – țineau mâinile sus. Un singur bărbat, restul femei. Bărbatul acela nu eram eu... Dați afară animalul din voi, ne mobiliza Osho prin difuzoare, dați afară gorila și ea se va risipi ca ceața dimineții. Am sărit ca apucații să scoatem gorila din noi și s-o risipim în ceața dimineții, dar am rămas tot niște primare deprimate că nu pot fi cimpanzei dumnezei.

Oh, oobee doo, I wanna be like you-hoo-hoo, I wanna walk like you, talk like you, too-hoo-hoo, hu-hu-hu, huu, huuu...

Diavolul din detalii

Mi-a fost interzisă intrarea în douăzeci de țări. Guvernele acelor state s-au temut de mine ca de un criminal, deși nu am făcut nici un rău nimănui în toată viața mea. Nu am omorât nici măcar o furnică, declara Osho din fotoliul său, de pe ecranul cel mare, la doar câteva seri după altă înregistrare în care, preț de câteva secunde bune, și-a scuturat arătătorul de la mâna stângă de resturile țânțarului strivit pe dosul palmei drepte. Pasămite, nefericitul trecuse printr-un ochi al plasei ce înconjură la vremea respectivă Buddha Hall. Mi-a venit să plâng pentru biata insectă, dar m-am abținut. M-am gândit că, dacă mă vede Ananda, iar mă face de ocară. Mai nou, plâng din orice. Meditația dinamică mă stoarce zi de zi ca pe un burete.

Spre regretul meu, astăzi mi-a venit și mie rândul să îmi pătez mâinile cu sânge. S-a întâmplat cu puțin timp înainte de întâlnirea de seară. Eram la intrarea în piramidă, cu o foaie și un pix ca să pontez lucrătorii pe *Dotting List*: o bulină albă pentru cine vine, o bulină neagră pentru cine lipsește. La Osho negrul triumfă întotdeauna. Harap-Alb nu are nici o șansă. Cine acumulează trei buline negre, reprezentând trei absențe nemotivate, zboară din programul *Work As Meditation* fără drept de apel.

A fost un accident, jur. S-a întâmplat fără să îmi dau seama. Am acționat fără să judec, dintr-un instinct orb. Adâncit într-o conversație pe teme spirituale cu Priya, finlandeza, am pocnit între palme un țânțar grăsun, care îi dădea târcoale. Priya s-a arătat încântată de gestul meu salvator, însă eu m-am întristat adânc. Tocmai am ucis un țânțar, i-am spus fetei mâhnit. Da, mulțumesc frumos, mi-a zâmbit finlandeza angelic. Priya, tu nu crezi că țânțarii au și ei un suflet? am întrebat-o cu ochii în lacrimi, cuprins de remușcări. Blonda m-a privit compătimitor, apoi mi-a întors spatele fără să-mi răspundă și a intrat în Auditorium pentru o nouă întâlnire cu Osho, lăsându-mă singur cu dilemele mele. Oricât m-am străduit, n-am mai putut face țânțarul la loc. Mi-am dat toată silința să îl repar, dar n-am obținut decât un ultim zvâcnet al unuia dintre piciorușele zdrobite. Îl nimicisem. Din țânțar l-am transformat în nimic. Cu o singură bătaie din palme am creat multă moarte dintr-un strop infim de viață. Țânțarul căzut pe *Dotting List* nu se va mai ridica niciodată. Nu va mai zumzăi de-acum încolo pe la urechile oamenilor, nu va mai deranja pe nimeni, nu va mai suge sângele nimănui, nu va mai zbura alături de ciracii săi, nu va mai ajunge niciodată acasă să spună „Săru’ mâna, mamă“...

Țânțarul e mort. Dintr-o bătaie din palme... La revedere, dragă lume, atât a mai putut să exprime, zvâcnind din piciorușul frânt, pentru

ultima oară. Dacă m-aș fi aplecat, poate că l-aș fi auzit șoptindu-mi la ureche „Îți las visul meu“. Dar nu m-am aplecat și am rămas în holul marii piramide să îl jelesc după ce s-au închis porțile, ca să nu vadă nimeni cum vărs lacrimi amare.

Ziua Prieteniei

Happy Friendship Day, sir, îmi urează frumusețea cafenie. What? o întreb eu zăpăcit. *Yes, Happy Friendship Day,* repetă ea cu ceva mai multă îndrăzneală, dăruindu-mi un surâs drăgălaș, pe care l-am și pus la păstrare în colecția mea de surâsuri etern feminine. Frumusețea indiană nu are mai mult de 20 de ani. Pielea catifelată, de culoarea cafelei, contrastând cu albul năucitor al dinților și ochii negri, ca o noapte fierbinte, mă aruncă în plin delir erotic. Asta îmi lipsea pe lângă delirul mistic. La noi, în India, prima duminică din august e Ziua Prieteniei, susură ea dulce, plecând sfioasă privirea. Atunci... *Happy Friendship Day to you too,* mă bâlbâi eu, întinzându-i cartonul valoric. Aș vrea ca markerul ei să lase un număr de telefon, o adresă de email sau măcar să deseneze o inimioară, însă frumoasa îmi înapoiază cartonașul cu 200 de rupii tăiate de o linie albastră. Doar atât?! întreb eu dezamăgit. *Yes, sir, for your soup, paratha and papaya. 200 rupees.*

După prânz o ajut pe *Ma Darshan* să își completeze cererea de muncă, la mine în birou. *Ma Darshan* e o portugheză pensionară, fostă profesoară de engleză. De înțeles însă, ne înțelegem mai mult prin semne și printr-o seamă de cuvinte comune româno-portugheze. *Ma Darshan* știe tot atâta engleză câtă chineză cunosc eu. Și mai știe o grămadă de lume. Îmbrățișările lungi, cu vechile și nenumăratele ei cunoștințe care se întâmplă să treacă pragul biroului, fac anevoioasă completarea aplicației. Peste toate astea, *Ma Darshan* e și foarte pretențioasă. La fiecare rubrică se gândește intens ce să scrie, apoi șterge, rescrie, mă întreabă, ezită, eu vin cu sugestii, ea acceptă, iarăși șterge și iarăși rescrie. *Ma Darshan* vrea ca formularul ei să fie perfect. Își pune toată nădejdea în obținerea unui job pentru că a ajuns la fundul sacului. Dacă va fi acceptată nu va mai plăti cele 400 de rupii la intrare în fiecare zi, timp de o săptămână, cât prevede regulamentul în cazul unei persoane care nu a mai lucrat niciodată. Sigur va fi acceptată, susține *Ma Darshan* încrezătoare, întrucât a muncit aici din greu până acum câțiva ani, când a luat o pauză din motive de sănătate. Baza mea de date susține însă altceva. Și anume că *Ma Darshan* nu a muncit în *resort* nici măcar o zi. Nu se poate, sare ea ca arșă, pipăindu-și piatra protectoare care îi atârnă la gât de un lăntșor de aur. E imposibil, întreabă pe toată lumea, toți știu că am lucrat aici

ani buni. De ce nu sunt în baza de date? Adopt atitudinea echidistantă a funcționarului public: ridic din umeri și zâmbesc inocent. Îi spun că nu am idee de ce nu figurează în baza *noastră* de date, dar că o să informez coordonatorii de departamente și o să-i susțin cauza cu tărie. Deși e împotriva regulilor, îi mai promit femeii că o voi suna imediat cum aflu un răspuns. Vorbele mele nu reușesc să o liniștească. Vai de mine, ce mă fac? oftează Darshan la intervale regulate, parcă presimțind furtuna.

Plouă cu spume. În spatele ușilor închise, coordonatorii departamentelor dezbat situația lui Darshan. Nimeni nu pare să își amintească cu adevărat de ea. Toți se bazează pe baza de date cea perfidă, care din când în când mai înfulecă pe furiș câte o fișă. Acum se linge pe bot și dă din coadă, făcând pe nevinovata. Ia-o pe *Ma* Darshan de unde nu-i... Totuși, e posibil ca ea să fi lucrat până să apară baza asta nenorocită de date, presupune Vedhan. Așa o fi, vine replica Gitei, dar, după câte știu eu, cei vechi au fost introduși cu maximă atenție. Poate ea o fi scăpat, cine știe? Intervine Yogendra. Orice ar fi, conchide Raja, nu putem încălca regulamentul.

Peste jumătate de oră, hotărârea e luată în unanimitate: Darshan e binevenită să lucreze cât poștește, cu condiția să plătească intrarea pentru primele șapte zile, așa cum procedează orice nou-venit.

Sun și îi comunic verdictul. O aud plângând distrusă la celălalt capăt al firului. Nu am de unde să scot banii ăștia, Sega. Le-ai spus că am lucrat o viață pentru *ashram*? O viață pentru Osho? Le-ai spus, Sega? În glasul ei se amestecă disperarea cu un strop de speranță. Le-am spus, *Ma*, dar nu își amintesc. Dacă vrei să lucrezi, va trebui să plătești $400 \times 7 = 2\,800$ de rupii... Nu am de unde, Sega, se văicărește ea, sunt ter-mi-na-tă. *Faz favor*, vorbește cu Devagit, te implor, el mă știe bine...

Tare rău e să fii la mijloc.

În biroul său imens, decorat cu tablouri pictate de Osho, șeful porților îmi ascultă povestea. Chiar dacă nu apare în baza de date, femeia asta a lucrat mulți ani aici, Devagit, și tu știi asta. Nu se poate face o excepție în cazul ei? Poate a greșit cel care a actualizat baza de date, poate a uitat să o introducă pe Darshan, pur și simplu, închei eu în forță pledoaria. Omul care se ocupă cu securitatea locului de peste 30 de ani îmi zâmbeste galeș, clătinând din cap în stil indian. *Oh, Sega, Sega, I know her well... But we are not here for nursing people... If she really wants to work, she is most welcome. But the fact is she proved I was right. She wanted in just for the free entrance*, conchide el, bătând darabana pe marginea mesei, cu buricele degetelor lui scurte și

grăsuțe.

Devagit nu vrea să se complice. Multe dintre situațiile cărora trebuie să le facă față zilnic sunt și așa destul de complicate. Prin urmare, pentru el lucrurile sunt fără nuanțe. Ori albe, ori stacojii. Da sau ba. Are el o condică secretă, unde își notează lucruri despre oameni. Condica o păstrează în memorie, nu are nevoie de computer sau carnețel. Îi dai un nume și Devagit îți spune ce, cum, unde, când și de ce da sau de ce nu. Din gura lui nu a ieșit niciodată vreun „maybe“. După el, toți acești *Swami* și *Ma* care se perindă prin biroul meu după joburi și despre care eu aș jura că au coborât din cărțile cu sfinți, nu sunt altceva decât niște scrântiți. *Sega, I don't want cuckoos sitting in yoga postures at my gates*, obișnuiește el să îmi spună când mai respinge câte o aplicație.

Plouă fără milă. Mă întorc la birou să închei socotelile pe ziua de azi. Aishwarya nu e aici, așa că pot să îmi văd liniștit de treabă. Mai am de întocmit un raport pentru mâine la prima oră și de numărat niște cartoane valorice, pe care trebuie să le distribui rezidenților pe termen lung. Nici n-am băgat de seamă când a intrat Curcubeul. S-a strecurat tiptil, până în spatele meu, luminând încăperea cu o mireasmă nemaîntâlnită. *You my friend*, îmi șoptește ea întinzându-mi o guava parguită, după care fuge înapoi afară, în ploaie.

De pe masa mea de lucru, fructul prieteniei noastre continuă să își răspândească parfumul amețitor. Guava purifică aerul îmbâcsit și mirosul de transpirație lăsat de toți cei care se vântură prin biroul Work As Meditation se retrage scheunând sub canapea, ca un cățel fricos. Binecuvântarea nu ține însă mult, pentru că apare Aishwarya. Ce-i cu parfumul ăsta? Că ea nu suportă guavele, că i se face rău, că... Bag fructul în geantă, să n-o mai aud, și mirosul ei acru de transpirație umple pe dată încăperea. Cățelul pestilențial mârâie de sub canapea. Cum să îi spui unei femei că pute? Aishwarya, nu ar fi mai bine cu parfum de guava decât cu miros de transpirație? o întreb eu mios. Ce miros? face ea țâfnoasă. Nu simt nici un miros, e bine așa! Apoi își ia câteva lucruri și pleacă. Nici nu s-a închis bine ușa în urma ei că am și scos din geantă fructul magic, ca pe un talisman neprețuit. Schelălăind, putoarea de cățel iese de sub canapea și o zbughește după Aishwarya.

My preciousss... Trag în piept aerul parfumat, pun mâna pe telefon și sun. *Ma*, am vorbit cu Devagit și... din păcate nu s-a schimbat absolut nimic... Bănuiam, aud glasul stins al portughezei. Îmi pare rău că nu am putut să fac mai mult pentru tine, caut eu să umplu golul pe care îl simt că se lărgește între noi. Ba nu, *Sega*, ai făcut destule, *obrigado*, se

smiorcăie ea. Rămâi cu bine, *Ma Darshan*, mă pregătesc eu să închei conversația. Alo, *Sega*? Te ascult, *Ma...* O aud cum își înghite lacrimile. *Happy Friendship Day*, *Sega*, îmi urează ea într-un târziu, forțându-se să zâmbească. *Happy Friendship Day to you too*, mă bâlbâi eu, punând apoi ușurel receptorul în furcă.

Pacientul

Un șarpe mic, cât o coadă de ibric, s-a ivit nepoftit la Poarta din Spate, speriind-o pe Achambo de moarte. Din scaunul ei de gardian, ea mi-l arată cu frică și țipă, ferindu-se-n van. Eu îl ridic binișor, cu un bețișor, și îl las ceva mai încolo un pic. E un șarpe tare mic, cât o coadă de ibric, ce iute se-ascunde în iarbă, urma să-și piardă.

Celălalt șarpe, cel cuibărit la baza coloanei vertebrale, în *muladhara chakra*, hibernează. Îl aud uneori cum sforăie. Deși am ajuns la a cincisprezecea meditație dinamică, Kundalini nu vrea nici în ruptul capului să se trezească. Înseamnă că nu dai tot ce poți, trage Raja concluzia după ce îi explic, la un ceai, că pentru mine meditația dinamică e un fel de masaj ayurvedic la picior de lemn. De respirat, respir bine acum, însă la *catharsis* nu pot stoarce altceva decât lacrimi. Și de sărit, sar cum trebuie, fără să mai las mâinile în jos și fără să obosec. Iar la sfârșit simt doar o oboseală plăcută, ca după orice efort fizic intens. Și cam atât... Intră în meditație ca și cum viața ta ar depinde cu totul de ceea ce faci în ora respectivă, mă sfătuiește el. În zadar, îi zic. Gândește-te că nu te vei mai întâlni niciodată cu situația asta. Nici așa nu merge, ce să fac? Nu e nimic de făcut, ridică el din umeri. Amintește-ți ce zice Osho: *let go...* Abandonează-te procesului, *Sega*. Renunță la așteptări. Ai așteptări mari și te chinui singur, imaginându-ți cum ar trebui să fie. Te forțezi să obții un rezultat anume, dar nu îl vei obține fiindcă rezultatul acela există doar în închipuirea ta. Din cauză că ai așteptări, nu lași lucrurile să se întâmple. Chiar, de ce nu iei lucrurile așa cum sunt? De ce nu le lași să se desfășoare de la sine, hm? Fără să mai aștepte răspunsul, Raja îmi zâmbește plin de compasiune și se întoarce la frumoasa lui coreeancă. Ea e mult mai receptivă decât mine. Și, evident, mult mai interesantă.

Mă duc să mă plâng lui Ananda. Da' ce-i cu tine, *Sega*, te masturbezi cumva și te simți vinovat pentru asta? mă întreabă el înainte să-mi spun păsul, cu o îngrijorare înadins prost jucată. Nu, îi răspund mofluz. Am hotărât să nu mai fac meditație dinamică. O fac de pomană. Nu merge. E o prostie. Renunț. Și cred că a sosit timpul să plec, Ananda. Nu mă regăsesc deloc în povestea asta, cum de altfel nu mă regăsesc în nimic, nicăieri. Nu merge, nu mă regăsesc, nu aia, nu

ailaltă, mă îngână bătrânul taximetrist. Segă, ești jalnic... Nu, Ananda, sunt deprimat.

My coach mă studiază din creștet până în tălpi cu un aer profesional, scărpinându-se în barbă. E clar, suferi de boala numită *seriozitate*, îmi pune el diagnosticul. Nu-i de joacă. E o boală *serioasă* asta, ha-ha-ha... Auzi, Segă? Ce-ar fi să râzi și tu un pic de tine însuși? Ce-ar fi să te uiți în jur și să vezi odată absurdul? Ia uite-l pe ăsta, face el în gura mare. Un bărbos tuciuriu cu plete lungi, mers umilincios și privire blajină se oprește în loc și se întoarce spre noi nedumerit. Uită-te bine la el, Segă, uite-l cât e de absurd, vezi? hohotește fostul șofer al lui Osho. Cât e de penibil, cât e de ridicol! Hei, pletosule, mimează Ananda panica, omul ăsta suferă de o boală cumplită, numită *seriozitate*! Cum, n-ai auzit de ea? E mortală, fugi de-aici să n-o iei și tu! Așa, așa, bine faci, ia-o la sănătoasa! Speriat, pletosul iuțește pasul, holbându-se la noi peste umăr, ca la doi nebuni. *Don't look back*, îl povățuiește Ananda, că se ia și așa, ha-ha-ha!

My coach se întoarce apoi spre mine, zâmbind. Segă, rostește el pe un ton surprinzător de cald, mă văd în locul tău, cu mulți ani în urmă... Înmuat de spusele lui, mă reped să-l îmbrățișez, un *Osho hug* nevinovat, dar Ananda face un salt înapoi, răcnind. Nu, să nu te apropii, fir-ar să fie! Ptui, ce boală gravă ai, ce boală nesuferită, brrr... Gata, fug până nu mă molipsesc și eu de *seriozitate*.

Rătăcesc abătut pe aleile stațiunii, ca un pacient în curtea unui spital, înainte de operație. Nimeni nu se apropie de mine. Parcă aș fi ciumat, nu doar trist. E drept că nici eu nu mă pot apropia de nimeni. Orice aș face, oricât aș vrea, oricât m-aș strădui să înțeleg, am senzația că îmi scapă ceva fundamental. Viața? Am impresia teribilă că nu trăiesc. Parcă aș visa o viață de pe un pat de moarte.

Căutarea asta la capătul lumii mi se pare acum o nebunie. Nici nu mai știu dacă urmăresc să aflu adevărul. Oare nu cumva caut doar să mă justific? Să mă confirm ca minciună cu pretenții de adevăr? O minciună ca o tichie de mărgăritar, care să mă ascundă mai bine... Uf, am ajuns în același punct. Mă învârt în cerc. Pe urmele cuiva care îmi șoptește adevărul, fără ca eu să îl pot desluși. Degeaba mă răsucesc pe toate părțile, degeaba sar și strig „hu“, degeaba, degeaba, degeaba. Acel cineva se ascunde bine în unghiul mort, acolo unde nu poate fi dibuit...

Mă trezesc din gânduri în fața fostei locuințe a lui Osho. Pașii m-au adus aici de capul lor. Prin preajmă, nici țipenie. Chuang Tzu se deschide abia diseară, pentru noi meditații din *Cartea secretelor*. Până atunci, poarta rămâne închisă. Mă apropii de glasvandul de la intrare

și pun mâinile streășină la ochi ca să văd înăuntru. Acolo, în întuneric, ultimul Rolls Royce așteaptă un șofer și un pasager, care nu îl vor mai ocupa niciodată.

Curcubeul unei nopți

Mi-e frică să dorm singură. Vreau să dorm la tine noaptea asta. Mă primești? Te primesc... *But no making love*, caută ea să se asigure pentru a nu știu câta oară, când ne așezăm față în față, pe pat. Eu, în roba mea stacojie, ea într-un tricou rozaliu de bumbac, care îi vine până la genunchi, ca o cămașă de noapte. *No making love*, o asigur, cu același zâmbet sincer și trist.

Curcubeul aprinde unul dintre bețișoarele parfumate pe care tot ea mi le-a făcut cadou. Le-am găsit deunăzi pe birou. O cutie frumos ambalată în hârtie roșie legată cu o fundă albă și câteva flori de iasomie alături. Sunt de la chinezoaica aia, mi-a pasat Aishwarya informația ca pe o grenadă, din spatele monitorului ei. Dacă n-aș fi fost așa deprimat, probabil că aș fi sărit în aer de bucurie.

Bețișorul arde mocnit, răspândind parfum de patchouli. Curcubeul își scoate ochelarii și îi pune cu grijă pe noptieră, lângă veioză, apoi îmi ia mâinile într-ale ei. *Look into my eyes*, îmi cere ea. Îi îndeplinesc doința și mă las răsfoit pe îndelete, din scoarță în scoarță. Nu am nici ce să ascund, nici cu ce să o impresionez. Nu sunt o carte, știu asta bine. Sunt poate cel mult o broșură. Sau mai degrabă un pliant anost, care anunță cu litere șterse o ofertă de mult expirată. Nu îmi pasă ce sunt. Iar Curcubeul nu caută povești care să o dea pe spate. Pe ea nu o interesează, practic, ce scrie acolo, la mine în suflet. Ea vrea doar atât, să dezlipească paginile lipite între ele de necitite ce sunt. Curcubeul nu vrea decât să răsfoiască. Atât.

Curcubeul apare doar acolo unde nu există dorință, doar atunci când nu mai plouă cu așteptări. Curcubeul fuge de cei care vor să o aibă. Rar își arată culorile, iar când se simte dorită, dispare cât ai clipi. Nu te teme, Curcubeule, *no making love*. Îmi plac culorile tale. Atât.

O asiatică și un european într-un pat indian. El și-a dorit asta o viață, dar nu prea mai știe ce-și dorește acum. Noapte bună, Curcubeule. Întoarsă cu spatele, ea nu îmi răspunde, dar se lipește de mine, de parcă tocmai m-ar fi găsit la capătul unei căutări lungi și istovitoare. Curcubeule, îi șoptesc la ureche, în noaptea asta tu ești meditația mea. Se cuibărește la pieptul meu, mă strânge de mână ușor și adoarme zâmbind. O sărut delicat pe obraz, aproape de lobul fin al urechii. Mmm, geme prin somn. Mmm, cum îi miroase pielea a iasomie. Sau a

patchouli, m-am zăpăcit. Degetele mele caută întrerupătorul veiozei – clic – și pornesc să exploreze Drumul Mătăsii prin întuneric, coborând de la umăr până spre cot și alunecând apoi mai departe, agale, până se încurcă cu degetele ei.

ZZZ...

1.10 mi-a amorțit mâna dreaptă și mă întorc pe partea cealaltă Curcubeul se întoarce și mă caută în somn să se lipească de mine acum ea mă strânge în brațe îi simt răsuflarea în ceafă uimitor cum se lipește de mine oricum m-aș răsuci de parcă în fiecare gol de-al meu s-ar vărsa un plin de-al ei și fiecare plin de-al meu ar umple un gol de-al ei de parcă nimic nu e în plus sau în minus și eu îi sunt de ajuns și ea mi-e de ajuns și e tare bine mai mult chiar nu contează adorm

ZZZ...

2.25 mă întorc pe spate cu fața în sus ea mă încalecă pe jumătate în sânul ei bate inima mea abdomenul ei lipit de al meu se ridică și coboară liniștit ea doarme cu un picior îndoit peste coapsele mele ca o gazelă cambrată în zbor peste dorința mea amorțită îi cuprind glezna subțire cu o mână și cu cealaltă crupa frumos arcuită și adorm

ZZZ...

3.45 îmi bate inima tare Curcubeul țipă în somn o mângâi a visat urât sărăcuța ce tare s-a speriat nu-ți fie frică ești cu mine Curcubeule drag te apăr eu îi sărut lung și apăsas buzzele moi și fierbinți care nu îmi răspund căci ea doarme simțindu-se ocrotită adorm și eu

ZZZ...

4.57 inima îmi bate ca un clopot mare de biserică dong-dong m-am trezit când degetele ei mi-au cuprins din reflex bărbăția trezită prea matinal probabil ea visează că se ține de o bară de oțel să nu cadă în gol poate de-aia scâncește așa mă întorc să o prind și ea se întoarce inocent cu fundulețul spre mine fără să bănuiască faptul că în vintrele mele a început să zvâcnească aprig dorința de parcă s-ar fi născut cu o inimă a ei zvâc-zvâc doar un singur lucru mă mai frământă cum să fac să intru în Curcubeu cât mai adânc îmi pierd cumpătul când ating marginea dantelată a chiloțelilor ei de poftă mi s-a închegat și saliva în gură înghit în sec și dau la o parte cortina fără să mă grăbesc un deget curios scapă înăuntru se furișează prin poarta întredeschisă ca un sol sau ca un spion înăuntru s-a dezlănțuit musonul în Curcubeu e fierbinte și ud ea geme în somn și parcă mă cheamă pe nume Seeee... ggaaahh... ah cum mă vrea e gata de mult de când mă așteaptă netotul de mine îmi scot berbecele dintr-o mișcare și mă avânt să-l

împlânt în Poarta Fericirii, Curcubeule, viiin... Curcubeul aprinde veioza, buimacă: Segă?! Ce?!... Ce... ce vrei să faci? Ești nebun?!? Ăăă, eu, Curcubeule, să vezi... Ăăăă... Sânge! Îmi privesc cu groază mâna înroșită. Aoleu, Curcubeule, sânge! Ea sare speriată din pat. O pată mare și stacojie se întinde pe tricoul ei roz, chiar în dreptul Țării de Foc. Mă trezesc de-a binelea, în timp ce ștromeleagul mi se culcă la loc, resemnat.

Râd ca dementul din baie în timp ce îmi spăl mâinile mânjite cu sângele ei menstrual. Ia din dulap o cămașă de-a mea, dacă vrei, îi propun. Nu iau nimic, nu vreau nimic de la tine, mă repede ea cu tunete în glas și fulgere în ochi. *No making love*, nu asta ți-am spus de-atâtea ori?? *You evil man...* Râd ca dementul în continuare, de *evil* ce sunt. Ea se zbârlește. *No fun-ny at all*. Râd de unul singur și camera mea răsună a gol.

Traversăm împreună curtea principală și primele minute ale dimineții. Eu în roba mea stacojie, ea în tricoul ei rozaliu, cu un prosop înfășurat în jurul taliei, ca să nu se vadă pata. Mă dor testiculele de mor. Și mă doare că nu mai avem ce să ne spunem. Mă doare că ne despărțim așa, în fața Porții Meera, fără cuvinte și fără îmbrățișări. Caut măcar să îi surprind privirea, dar nu reușesc. Curcubeul mă evită. Nu vrea să se mai uite în ochii mei. Privesc lung după ea și abia când dispare după colț o iau și eu în partea opusă, spre Auditorium.

Sunt aproape sigur că va dispărea cu totul din viața mea și într-un fel mă bucur că lucrurile s-au încheiat așa, cu *no making love*. Ar fi fost complicat altfel. Doar mă cunosc prea bine... Și oricum ea e cam sălbatică, genul care se aruncă pe om din senin, fără să știe prea bine ce să facă atunci când ajunge călare. Genul ăla năvalnic, dar și stângaci totodată, doar cât să întărate mai tare, am citit-o eu din prima. Pe mine însă mă interesează alt gen de femei, despre care nu pot ghici prea multe, și oricum am venit aici cu altă treabă. Nu să mă las orbit de culorile unui Curcubeu, oricât de asiatic.

La intrarea în Auditorium, mă întâmpină cutia cu șervețele. O să te smiorcăi ca un prost acum, nu-i așa? mă provoacă șervețelele, răutăcioase. Ba bine că nu, dragele mele, le răspund cu un zâmbet superior. O, ba bine că da, asta ai să faci acum, te știm noi bine, strigă la mine un șervețel mai îndrăzneț. I-auzi, afurisitul... De unde mă știe el așa de bine? Îl smulg din cutie și îl despățuresc dintr-o mișcare, descoperind cu surprindere câteva rânduri scrise cu ruj:

Osho spunea că femeile au ochii mai frumoși pentru că plâng mai mult. Că femeile sunt ființe superioare, pentru că sunt dotate pentru empatie, compasiune. Că energia lor e mai ridicată de la pământ pentru că prima

lor chakră e mai sus decât a bărbaților... În experiența mea feminină, nu pot să nu țin cont de aceste evidențe.

M-am întrebat de multe ori dacă nu cumva suntem noi defecte... Anticoncepționalele ne bulversează tot sistemul... De la o simplă spălare putem face răni... La fiecare două minute, una dintre noi moare de cancer uterin... Totul pleacă de la construcția sexului nostru. Suntem noi făcute greșit? Nu. Suntem intenționat făcute să fim fragile. Cum ai putea simți compasiune dacă nu știi cum e să te simți fără control, fără nici un scut în fața emoțiilor și a durerii? Cum să alini suferința, cum să vindeci dacă n-ai fost niciodată sfâșiat de durere? Lumea asta are nevoie și de blândețe, nu doar de inteligență. E nevoie și de vindecători, nu numai de constructori. De-asta suntem așa cum suntem. Făcute să alinăm, să îmbrățișăm, să ocrotim ce e fragil. Chiar și pe tine.

Curcubeu are culorile bulversate și plânge pentru durerile tale. Când o să întâlnească un bărbat, o să își amintească să vindece rănila și să șteargă lacrimile. Atunci o să strălucească în toate culorile ei minunate, pe care tu nu i le poți vedea.

A ta eternă,

Parte Feminină

Îmi suflu nasul cu putere ca să respir nestingherit și arunc șervețelul mototolit la coș. Mai sunt câteva minute până la ora 6, când începe a șaptesprezecea mea meditație dinamică. Sunt mai pregătit ca niciodată să îmi dau drumul, să urlu, să sar și să pun dracii ăia din mine odată pe jar.

Guava în descompunere

Sega, mă simt foarte rău, îmi spune cu o voce obosită, punând cu grijă păhărelul de plastic pe marginea biroului meu. Deși nu se desparte niciodată de cafeluța lui tare și foarte dulce, Sushi arată astăzi de parcă ar fi complet stors de energie.

Sega, vezi că Sushi *is a little liar*, m-a pus Gita în gardă acum câteva zile. Șefa lui l-a luat de mult la ochi. Segă, vezi că Sushi cam trage chiulul. Când vine, când nu vine. După cum are el chef. Nu prea ne putem bizui pe el. Nu zic, de descurcat se descurcă de minune la Cafenea. Cappuccino îi iese delicios, servește repede, nu greșește la calcule, nu iese cu minusuri în gestiune, însă cel mai bine se pricepe să toarne minciuni. Când ți-ai pierdut speranța și îl dai dispărut, se întoarce la tine spăsit, cu niște scuze absolut incredibile. Te asigur, e

foarte inventiv la capitolul ăsta, nimeni nu-l întrece. Nu mai știu ce să mă fac cu el, Segă, cred că o să-l dăm afară...

Segă, mă simt tare rău, jur, nu te mint, continuă Sushi cu o față căzută. Nu zic nimic, doar aștept să văd unde vrea să ajungă. Sushi mă privește cu ochi stinși. Excelent actor.

Segă... Da, Sushi, te ascult... Segă, nu pot veni astăzi la întâlnirea de seară, mă duc să îmi fac niște analize... Aha, deci asta era. Păi ce să zic, Sushi? Ai vorbit cu șefa ta, cu Gita? E de acord? Nu, n-am vorbit cu ea, că nu mă crede orice i-aș spune. M-a prins cu o minciună și de atunci nu prea mă mai are la inimă. Crede-mă, Segă, am fost nevoit să o mint, n-am avut încotro. Aveam de rezolvat niște lucruri în oraș și n-am putut să-mi justific prea bine absența de la Cafenea, mărturisește el. Sushi, din partea mea poți să nu vii diseară. Dar, atenție, văd că săptămâna asta ai două absențe. Ți reamintesc că la a treia... Sushi, drept să-ți spun, au cam pus cătarea pe tine, ce să mai încoace și încolo. Știu, murmură Sushi fără vlagă, știu și mi-e frică să nu mă zboare.

Soarbe din cafeluța lui cea dulce, privind în gol. Tăcem amândoi preț de câteva înghițituri. O să vin atunci, oftează el. Chiar dacă mă simt nașpa, o să vin, promit. Bine faci, mă arăt eu încântat, sper să te și ții de cuvânt. Îl conduc apoi până la ușă de unde îl petrec puțin cu privirea. Pășește greu, adus de spate, de parcă ar căra un sac de nisip. Sunt convins că o să se îndrepte imediat ce o să iasă din câmpul meu vizual. Ei, Sushi, Sushi...

E timpul să mă întorc la fructul unei prietenii pierdute, ferecat din cauza Aishwaryei în sertar. Dar cum Aishwarya nu se află în birou, trag binișor sertarul și scot guava la lumină. Șoc. *My preciouss* a început să putrezească. Sunt oripilat. Parfumul divin se luptă pe viață și pe moarte cu miasmele descompunerii, fără sorti de izbândă. Coaja fructului, până ieri perfectă, netedă și lucioasă, a început să se scofâlcească și să se umple de pete zemoase, maronii, acoperite cu puf albăstrui de mucegai. Putrefacția. De boala asta nu scapă nimeni. Moartea mușcă cu gura ei hâdă din fructul prieteniei mele pierdute, lăsând în urmă o duhoare insuportabilă. Și cum obișnuia guava mea să mă întâmpine radioasă, în fiecare dimineață, dăruindu-mi mireasma ei neasemuită. Iar acum...

Nu am tăria să-i urmăresc agonia până la capăt. Nu suport să văd cum sfârșește așa de urât. Prefer să fug, ca un laș. Am făcut-o de atâtea ori, sunt antrenat. *My preciouss*, îi spun, e timpul să ne despărțim. Te rog să mă înțelegi și să mă ierți. Vreau să îmi amintesc de tine așa cum erai cândva. Guava mea tace umilită și își adună ultimele puteri ca să

înmiresmeze aerul din jur, așa cum făcea odinioară, dar nu reușește decât să răspândească o putoare oțetită. Nu o să te uit niciodată, draga mea guavă... Adio, îi șoptesc îndurerat, lăsând-o să cadă ușurel în coș, la gunoi.

Dulcegării

S-a prăbușit azi-noapte în fața Porții Principale. Manoj, un indian vânjos care făcea de gardă, l-a luat în brațe și a fugit cu el cei o sută și ceva de metri până la spital. L-au băgat direct la terapie intensivă. Sushi intrase în comă diabetică.

Doi brancardieri coboară din ambulanța parcată în curtea spitalului Inlaks & Budhrani o targă pe care zace un bărbat între două vârste. O femeie și trei copilași care plâng îl însoțesc pe omul de pe targă. Ne luăm după ei și nimerim în holul cel mare de la parter. În robele noastre stacojii, părem căzuți din cer pe o planetă ostilă, colcăind de boli. O planetă a suferinței, unde aerul înăbușitor, cu iz dulceag, e contraindicat respirației. Ne facem loc printre creaturile necăjite care așteaptă resemnate la cozi lungi pentru medicamente sau pentru consult și urcăm repede scara până la etajul întâi, având grijă să nu ne contaminăm prin atingere de balustrada năclăită.

Tammy, americanca, e foarte îngrijorată. Azi-dimineață nu era bine deloc, suspină ea. Tot inconștient l-am găsit. Dar am vorbit pe la prânz cu Manoj și el mi-a spus că Sushi tocmai ieșise din comă. Uf, sper ca totul să fie în regulă... Acum câteva zile, Tammy mă sfătua să nu-l bag pe Sushi în seamă pentru că e un mitoman ordinar și un obsedat sexual. Cred că Tammy, de fapt, îl iubește.

De la cafea i se trage, de câte ori i-am zis să nu mai bea poșirca aia, preia Ashish discuția împingându-și ochelarii pe nas cu arătătorul de la mâna dreaptă. Nu, că așa îi place lui, că nu o poate bea dacă nu e tare și amestecată cu un kil de zahăr, asta îmi spunea mereu. Da' las' că îl fac ei bine, doar ăsta e cel mai bun spital din Pune și, dacă stau să mă gândesc puțin, chiar cel mai bun din lume, se înflăcărează el. Îl privesc cu duioșie. Ashish chiar e convins de ce spune. Ca mai toți indienii pe care i-am întâlnit, nici el nu își dă seama când exagerează. Ashish e jumătatea rotofeie, bonomă și cu ochelari, a lui Sushi. Nu în sensul gay. E drept că i-am surprins de câteva ori ținându-se de mână, dar asta nu înseamnă absolut nimic. Așa obișnuiesc bărbații indieni să își arate afecțiunea unul pentru celălalt. Ashish nu lucrează cu noi în *resort*, ci în oraș, la una dintre miile de firme IT. La micul dejun și la prânz servește calculatoare, dar seara preferă un alt meniu. Dacă Sushi e dependent de cafea tare și dulce, Ashish e dependent de întâlnirea

de seară. Vine în fiecare zi începând cu ora 17.00 și stă până aproape de miezul nopții, când se dă stingerea. Stă tot timpul lângă Sushi, evident.

Secția de terapie intensivă e păzită de doi agenți cu chipiu, pistol și tonfă la cingătoare, care stau de-o parte și de alta a ușilor batante. Mă întreb ce păzesc dumnealor. Să nu evadeze cumva bolnavii? Să nu intre careva să șterpelească niște boli rare? Agenții ne indică locul unde trebuie să ne lăsăm papucii. Nu avem voie să intrăm încălțați. Și nici tustrei deodată. O să vă rog să binevoiți a intra pe rând, ne abordează politicos unul dintre ei, într-o engleză pedantă. Nu dorim să tulburăm liniștea pacienților din salon, nu-i așa? surâde el candid, clătinând din cap la finalul întrebării.

Prima intră Tammy. Eu și Ashish o așteptăm într-o tăcere încordată, sprijiniți de balustrada murdară și respirând greoi aerul leșios. Americanca iese după numai câteva minute, plângând. Mi se taie picioarele, dar găsesc puterea să o strâng în brațe. E grav? o întreb tulburat. E mai bine, mult mai bine acum, ne dă ea vestea cea bună, ștergându-și lacrimile cu dosul palmei. O, săracu' Sushi, a plâns și el... E foarte răvășit. Mi s-a făcut așa o milă când l-am văzut în patul ăla, of, of, of, suspină ea.

Ashish iese vesel. Hai că își revine, ne spune el încrezător, *Sushi is strong*. Îl las cu Tammy și mă îndrept spre ușile batante pe care cei doi agenți le deschid simultan. Salonul e răcoros și mult mai curat decât mă așteptam, ceea ce îmi dă o oarecare încredere în sistemul sanitar indian. Poate că Ashish nu a exagerat prea tare, poate că Sushi chiar e pe mâini bune. Lipăi cu tălpile goale pe linoleumul turcoaz mirosind a șampon și străbat un coridor burdușit cu paturi suprapuse. Câteva asistente medicale îmbrăcate în sutane albe ca niște măicuțe trec în vârful picioarelor de la un pacient la altul. În secția de terapie intensivă e o liniște mormântală. Singurul zgomot care se aude e zumzăitul monoton al aparatelor de aer condiționat.

Sushi zace într-un pat la capătul coridorului, pe stânga. În ambele brațe are înfipite branule, perfuzii și transfuzii, iar din nări îi ies două tuburi transparente, probabil pentru oxigen. E mai pământiu la față de cum l-am văzut ieri, la mine în birou, dar asta poate și din cauza luminii de neon. Cel mai important însă e faptul că trăiește. Sushi e viu. Și conștient pe deasupra. *Wow, Sega, I'm so happy you came to visit me*, mă întâmpină el cu un zâmbet cât îl țin puterile de larg. Dă să se ridice în capul oaselor ca să mă îmbrățișeze, dar branulele îl împiedică. De teamă să nu îl văd deconectat accidental de la aparate, mă aplec imediat și îl cuprind în brațe. Mă strânge la piept cu multă

căldură. Cu greu îmi ascund emoția. *Hey, Sushi brother*, cum o duci? Au păsărelele astea grijă de tine? Sau să trimitem noi ceva întărit? Nu mă plâng, Sega, roiesc în jurul meu ca niște albinuțe, râde el stins. Îmi crește inima de bucurie văzându-l că poate să râdă. În definitiv, despre umor se spune că e un leac bun. Mă hotărâsc să îi mai administrez o doză. Păi, normal, dragă Sushi, nu au cum să-i reziste unui băiat așa *sweet*. Cu toate că gluma nu a fost prea reușită, Sushi apreciază faptul că îmi dau silința să îl binedispun. Sega, mă bucur tare mult că ai venit să mă vezi, să știi. Nu sunt în cea mai bună formă, dar sper să mă fac bine repede. Chiar nu m-am așteptat să vii, ce chestie. Îți sunt tare recunoscător, îmi dă multă putere prezența ta. Ei, și tu acum, fac eu pe modestul, hai, lasă *dulcegăriile...* Râde iar. Ia uite-aici, ți-am adus ceva ca să-ți mai omori timpul, îi zic scoțând din tolbă cartea *And Now And Here*, o colecție de discursuri ale lui Osho pe marginea meditației și a morții. Nu-i vine să creadă. Uaaau, Sega, *Și Acum, și Aici!* Vai, se bucură el, e cartea după care tânjeam! Voiam să o cumpăr de la Librărie, dar nu prea aveam bănuți pentru ea. Ce cadou frumos, Sega, *thank you, thank you, thank you!* exclamă el cu tot entuziasmul de care e în stare. Deși branulele nu îi dau voie să se miște, Sushi face un efort și îmi prinde mâna, mângâind-o cu recunoștință. Gestul mă surprinde. Sunt ușor stânjenit, dar nu îndrăznesc să îmi retrag mâna dintr-a lui. O, Sega, te-am încurcat cu tura mea la poartă, așa-i? Ai găsit pe cineva să mă înlocuiască la noapte? Las' că în trei-patru zile ies din spital, mă întorc și fac două schimburi ca să recuperez, e în regulă, Sega? Sushi, nu te agita, ce naiba, găsesc eu înlocuitor până te înzdrăvești, numai că ne e tare dor de tine... O, Sega, îți mulțumesc din suflet, da, o să vin cât pot de repede, ești cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată! Sushi nu își dă seama când exagerează. La fel ca Ashish.

Ce frumos, ce frumos, repetă el cu lacrimi în ochi, răsfoind ca pe o Biblie cartea pe care i-am adus-o. Vai, cum le zice Osho, de parcă ar ști ce e în inima mea. Îl văd întunecându-se dintr-odată, ca și cum și-ar fi amintit ceva sumbru. Sushi închide cartea și o pune ușurel deoparte. Am fost la un pas, murmură el. Am fost la un pas de moarte, Sega. Căzusem în abis și începusem să mă destram, bucățică cu bucățică. Niște chinuri groaznice. Mă scufundam în întuneric ca într-un cazan cu smoală fierbinte. Urlam, dar nu mă auzea nimeni. Eram singur-singurel, cu toate spaimile mele, mi-e greu să-ți explic, și asta mă înspăimântă și mai tare, că nu pot să mă exprim, nu pot să descriu, înțelege? Nu știu, zău, ce m-a adus înapoi. M-am trezit aici, cu porcăriile astea înfipite în mine... Nu m-am întors cu mâna goală. Am adus ceva de *dincolo*, Sega. Am adus multă frică... Maică-mea a murit acum patru luni, tot aici în spitalul ăsta, nu ți-am spus... A intrat în comă diabetică, la fel ca mine, dar, din nefericire, biata de ea nu s-a

mai întors.

Îl mângâi pe cap, emoționat și speriat totodată. Ce să-i zic ca să îl încurajez? Să îl iau pe genunchi și să-i spun că nu există Moș Crăciun? Că pe lume nu l-a adus barza? Că astea nu sunt decât povești de adormit copiii? Că mai sunt și alte minciuni despre care nici măcar nu știm că sunt minciuni, astea fiind poveștile de adormit adulții? Să-i spun că s-ar putea ca totul să nu fie decât un vis? Că nu se dezintegrează decât acumulările reziduale, că suntem cernuți prin sita inconștientului colectiv? Că durerea vine din faptul că ne agățăm, că ne e cumplit de frică să ne dăm pur și simplu drumul în necunoscut? Că moartea e o naștere din nou? Nu aș face altceva decât să îi vorbesc din cărți. Și una dintre aceste cărți e acum la căpătâiul lui. Nu am ce să adaug eu la cele spuse de Osho despre moarte. Ce ne facem însă de la un punct încolo când nu mai putem conta pe spusele nimănui și pe nimic? Când rămânem doar cu noi înșine, singuri-singurei? Cum vom străbate pustiul singurătății noastre? Dacă singurătatea e doar o născocire a minții, va fi și ea la rândul ei demolată, ca orice altă născocire. Taifunul morții spulberă totul în cale. Și atunci, ce mai rămâne? Și ce trece *dincolo*? Se spune că o întrebare bine formulată conține și răspunsul. Dacă am cuteza să punem întrebarea, poate că i-am afla răspunsul. Numai că ne e frică. Și de frică, inventăm tot felul de povești pe care să ni le spunem noaptea lângă foc. Poveștile sunt cele care ne ajută să înaintăm prin nopți, bâjbâind, chiar dacă ne tremură picioarele. Se spune că unii au văzut deja zorii. În ochii lor este lumina... I-aș spune lui Sushi toate astea, dar tare mi-e teamă că i-aș spune tot o poveste.

Fiecare în felul lui, Sega și Sushi au aflat că se moare și că asta e o realitate imposibil de ocolit. Moartea e obligatorie, intimă și strict personală. Când te privește în față, nici un fard nu-ți mai e de ajutor. Nu o să îi câștigi morții bunăvoința sulemenindu-te. Așa că *let go*. Renunță. Să nu rămâi cu nimic. Să nu fie nimic al tău. Vei vedea că moartea e chiar o prietenă bună, care te ajută să scapi de ce nu ai fost tu în stare să scapi cât ai trăit. Moartea nu face concesii și nu pierde vremea cu finețuri sau politețuri. Vine fără să întrebe, ia ce e de luat și te lasă în curul gol. Ia de la putredul de bogat până când nu mai e nimic de luat. Moartea vine să îți arate că bogăția era doar o piedică. Așa că dă-i morții totul, fără să te lupți cu ea. Dă-i din toată inima. Și mulțumește-i. Moartea ți-e prietenă. Te scapă de sacii de mărunțiș pe care i-ai agonisit într-o viață și care acum îți rup șalele. Bucură-te, ești liber. În sfârșit, liber...

Îmi cer scuze că sunt în halul ăsta, Sega. Nu, Sushi, eu îmi cer scuze, pentru că în inima mea am crezut că minți atunci când ai venit să te

învoiești de la întâlnirea de seară. Mă montase Gita, dar asta nu e o scuză. Deh, Sega, am mințit de prea multe ori ca să mă mai ia cineva în serios. Mint din instinct, ca să mă apar. Dar uite că nu ai cum să te aperi de moarte. Sau tu crezi că am păcălit moartea de data asta, Sega? mă întreabă el cu o sclipire în ochi. Evit răspunsul direct, pentru că nu îl știu. Sushi, o să-ți spun totuși o poveste. Cu un lup și un cioban pe nume Petrică. O știi? Nu, face el, chiar m-ai făcut curios. Auzi, ce nume ciudat, Petrică, se amuză el ca un copil, nerăbdător să afle povestea.

La despărțire, înainte ca eu să mă pot opune, Sushi îmi sărută mâna pe care a ținut-o tot timpul într-a lui. Un băiat de zahăr, nu alta.

Ultimul joc

Cred că ar trebui să îmi fac un blazon din numărul 11 și să mi-l brodez pe robă, căci nu mai am nici un dubiu: 11 mă urmărește. Nu știu cât e numărul ăsta de norocos, așa cum spunea Kalakeli, dar știu sigur că se ține scai de mine. Să recapitulăm. 11 noiembrie anul trecut – mi-am rezervat biletul de avion, 11 iunie – mi-am luat zborul spre India, 11 – linia de la care trenul a pornit din Mumbai spre Pune, 110 – camera mea din blocul Rinsai 1, 11 decembrie – s-a născut Osho... 11 și iarăși 11, oricum m-aș suci și m-aș învârti, 11.

Astăzi e 11 august. O zi măreață. Ziua în care închei seria celor 21 de meditații dinamice în șir, cu o singură întrerupere involuntară, când nu m-am trezit la timp din cauză că am uitat să pun ceasul să sune... Așadar apasă *Play*, băiete, și aruncă-te cu totul în joc. Ca pentru ultima oară.

Nivelul 1. Inspiră și expiră zdravăn, neîntrerupt și din tot corpul, pe nas și haotic, până când uiți de tine și devii însăși respirația. Status: monștri uciși 0%, sănătate 100%, energie 75%, misiune îndeplinită 87%, transformare nereușită. Bonus? Nu te obrăznic. O să primești bonusul când o să împuști și tu ceva monștri... Accesul permis la următorul nivel.

Nivelul 2. *Patience, Sega, everything will come up*, mi-a spus Adar la un moment dat, când am făcut pe nemulțumitul că nu simt nici o transformare de la meditația dinamică. Îi zisesem așa, ca să o impresionez, desigur, dar în sinea mea știam prea bine că mult mai important decât orice transformare e faptul că n-am luat-o razna așa cum mă temeam și că nu am văzut alți diavoli în afara diavolilor mei personali.

Răbdare, Sega, până la urmă totul iese la suprafață... *Catharsis*... Plângi ca un disperat, ca de obicei, dar fă-o până uiți de tine, până când te scurgi, odată cu lacrimile, pe jos. Și nu mai trage cu ochiul la ceilalți. Ce e așa de interesant de văzut la Moritz care se dă cu capul de pereți, la Aishwarya care țipă ca o isterică tăvălindu-se pe jos sau la Daya care stă pe vine cu roba suflecată până la brâu ca să își admire fofoloanca în marmura lucioasă ca o oglindă? Nu trișa. Trage acoperitoarea aia pe ochi și vezi-ți de treabă. Fă ce știi tu mai bine. Plângi. Status: monștri uciși 0%, sănătate 100%, energie 90%, misiune îndeplinită 85%, transformare nereușită. Bonus? Ciuciu. Ai dat de mâncare la monștri. Nu le mai da. Data viitoare, ucide-i cu sânge rece pe toți... Accesul permis la următorul nivel.

Nivelul 3. Sari cu mâinile ridicate și aterizează pe toată talpa. Hop-hop, hu-hu. Bravo. Ai devenit ușor ca un fulg. Îți simți corpul de parcă ar fi umplut cu heliu. Ieși acum prin vârful piramidei și zboară către Nirvana. Nirvana nu e o țară, în zadar o cauți pe hartă. Nirvana e o stare dincolo de toate stările pe care le cunoști. Nu există hartă, dar există jaloane, capcane și obstacole. Sari peste toate. Hop-hop, hu-hu. Status: obstacole depășite 100%, capcane dezactivate 37%, jaloane detectate 12%, mâinile ridicate 100%, sănătate 100%, energie 100%, misiune îndeplinită 93%. Bonus? Nu se acordă, știi tu de ce... Accesul permis la următorul nivel.

Nivelul 4. Stop! Îngheață pe loc. Te ard umerii și vrei să lași mâinile în jos pentru că le simți ca pe niște crengi încărcate cu fructe de plumb. Întotdeauna cedezi la primul semn de greu. Fie, semnale de greu, făcuse voia ta. Făcuse voia mlaștinilor înșelătoare și flămânde ale înfrângerii. Mai ești de la glezne în sus, de la genunchi în sus, de la brâu în sus, de la gât în sus, mai ești doar un cap fără gură, doi ochi bulbucăți, o frunte, un ciuf. Mai ești niște bulbuci în noroi, atâta mai ești... Alertă! Moarte iminentă! Energie 2%. Atenție! Nu ai decât o singură viață! Ultimul joc nu e o joacă. E însăși viața ta. Activează-ți conștiința disperării. Dacă o vei transforma în putere, ai să te scoți din mîl, ai să te ridici. Luptă. Atenție, pericol, energie aproape 0. Oricând jocul se poate sfârși. Și, odată cu el, viața ta așa cum n-o vei ști. Vei rămâne tot cu viața pe care o știi... Ridică deci mâinile. Așa. Către cer. Apucă cerul și cațără-te pe el. Ieși din noroi până la gât, până la brâu, până la genunchi, până la glezne, până când... Transformare nereușită. Stop joc. Reluați? Da/Nu.

Nu. Soluția nu e lupta. Lupta e în van. Monștrii nu trebuie uciși. Mor ei singuri dacă nu-i mai hrănești. Monștrii doar trebuie zăriți cu coada ochiului. Monștrilor nu le place să fie văzuți. Când îi vezi, monștrii fug. Până atunci însă, fugi tu.

Sfârșitul jocului. Confirmați? Da/Nu.

Visul pe care nu știm că îl visăm

În podul mansardat al blocului Naropa se ajunge urcând spirala abruptă a unei scări metalice cu trepte înguste. Intrarea se face printr-un chepeng de fier, ca în pântecul unui submarin. E ora 7 dimineața și cei zece membri ai echipajului așteaptă instrucțiunile de navigare. Căpitanul nostru e Isha, columbianca cea înnebunită după cristale. În calitate mea de *helper* a trebuit să-i car cristalele dintr-o săliță de la parter până sus aici, ca „lumea să fie pătrunsă de vibrații benefice“. Montate pe soclurile lor de lemn, deasupra becurilor încastate, cristalele pâlpaie ca niște făclii în peștera lui Platon în timp ce engleza cu tresăltări spaniole a Ishei își face drum spre urechile noastre, șoptită prin stația de amplificare.

Hola and welcome to de Self-hypnosis Por Meditation workshop. Întindeți-vă pe saltele *por favor*, cu fața în sus, cu o pernă sub cap și alta sub genunchi, ca să stați cât mai comod. Și acum *relaaaax*, vocea mea vă va călăuziii...

...În adânc, mai adânc și mai adânc. Mă scufund, ținându-mă de vocea Ishei ca de o parăamă...

...În adânc, mai adânc și mai adânc. Corpul meu a rămas departe, deasupra, ca o corabie abandonată...

...În adânc, mai adânc și mai adânc. Dincolo de zbuciumul neîncetat al minții, dincolo de forme, dincolo de concepte, dincolo de vorbele Ishei care și-au pierdut de mult înțelesul, dincolo, dincolo...

Din adâncul nelămurit, o umbră țâșnește drept în sus ca o săgeată. Nu îmi ia mult să îmi dau seama. E un delfin. Un delfin violet, cu reflexe albastrui. Delfinul străpunge cu un chiot suprafața și se ridică în văzduh, ca să se scalde în lumina dimineții... E suficient să vă aduceți aminte această imagine-cheie și veți ajunge oricând doriți, fără ajutor, în spațiul unde tocmai ați fost. Încercați să pătrundeți de fiecare dată și mai în adâncul vostru. Nu vă temeți. E ca și cum ați dormi profund, fiind însă pe deplin conștienți. Pătrundeți în spațiul acesta plin de curiozitate, ca niște exploratori. Acolo vă veți cunoaște așa cum sunteți. Fiți jucăuși. Nu căutați ceva în mod special, întrucât ceea ce vă propuneți să găsiți e doar o plăsmuire a minții voastre și asta vă va împiedica să intrați mai adânc, asta vă va ține la suprafață, în lumea viselor sau a coșmarurilor. Explorați doar. Și bucurați-vă. Cu fiecare pas, veți ieși din visul pe care nu știți că îl visați și veți fi mai aproape

de sursă, de izvoare, încheie Isha ora de autohipnoză pentru meditație.

Cobor năuc spirala abruptă a scării metalice cu trepte înguste. Țin cristalele Ishei la piept ca pe niște sfinte moaște, căci mi-e să nu cad cu ele și să le prăpădesc. Mă clatin de parcă mi-aș fi petrecut toată viața plutind într-o barcă pe ape. *Wow, esto es muy bueno*, se entuziasmează Isha, înseamnă că în tine au loc reparații majore, un fel de de-programare. Nu te îngrijora, nu te împotrivi și nu forța nimic. Bucură-te, Sega, în adâncul tău se desfac legături, se face curățenie. C... Cu... Cum... adică...?! mă bâlbâi eu, înotând după cuvinte fără să le prind. Adică nu-ți mai pune atâtea întrebări pentru că vei rămâne la suprafață. Chiar dacă ți se pare absurd, să știi că răspunsurile vor veni când vei înceta să-ți mai pui întrebări. Când vei ajunge să fii un simplu martor. Dar ca să ajungi un simplu martor, un observator, *you need more de-programming*. Așa că... *just relaaaax*, îmi zâmbește ea încurajator.

Ies afară, în ploaie. Las aerul proaspăt spălat și parfumat să îmi inunde plămânii. Poate părea ciudat, însă de-abia acum conștientizez că senzația de umezeală pe care o simt de obicei, nu că m-ar deranja, dispare cu totul atunci când plouă. Straniu fenomen musonul ăsta. Mă las pe vine și privesc hipnotizat la cerculețele pe care stropii de ploaie le fac în băltoace. Mi-a trecut năuceala, însă îmi simt palmele și tălpile fierbinți, de parcă aș purta mănuși și ciorapi croșetați din fire invizibile de energie pură, virgină. Pic, pic, pic, poc, poc, poc, fac stropii de ploaie și, hop, iată-mă din nou în spațiul din care tocmai ieșisem...

Vocea vine cu efect Doppler din depărtări îndepărtate, smulgându-mă din transă cu forța unui tren accelerat. *Sega, look there! Wow, this is amazing!* Am nevoie de câteva secunde bune să mă dezmeticesc. Din tot grupul ieșit de la cursul de autohipnoză, sunt singurul întors cu spatele la ceea ce a atras toate privirile. Satto e cea care mă trage de mânecă. Sega, hai să-l trezim, îmi șoptește ea.

În grădina din spatele clădirii Naropa și din fața ochilor noștri, unul din cei doi Buddha a ațipit. Ploaia a înmuiat spuma poliuretanică din care e confecționată statuia, iar aceasta s-a frânt la mijloc, trunchiul prăvălindu-se peste picioarele încrucișate. Buddha a adormit în timpul meditației și nimeni nu îndrăznește să-l trezească pe Cel Care S-a Trezit deja. Fără să mișcăm un deget, ne uităm cu toții hipnotizați, cu gurile căscate, cum Buddha poliuretanice doarme dus, cu capul în iarbă.

La Pune, plouă și ploaia provoacă uneori somnolență. Dormim, visând

că ne-am trezit.

Poona One

Raja dă buzna în birou, schimonosit de furie. Mă fac mic, văzând că vine drept spre mine. *Show me the form of this... this girl, this... Deha Prem*, se apropie el urlând. Deschid iute biblioraftul cu participanții și încep să răsfoiesc febril. Sunt deja expert la treaba asta cu răsfoitul. *Who is she? Who??* rage Raja mânios în timp ce eu deblochez șina și las fișele să culiseze rapid pe spirele de aluminiu până la litera „D”. Desfac apoi spirele cu o mișcare rapidă și precisă, exersată în două luni de *Work As Meditation* sub îndrumarea Aishwaryei, și extrag documentul cerut. Iată-l! *Well, humm, yes... strange, very straaange*, se mai domolește fostul medic personal al lui Osho, scoțând hârtiile cu băgare de seamă din chilotul de plastic. Da’ ce s-a întâmplat? îl întreb. Hmm, atâta agresivitate în fata asta ce nu s-a văzut, îmi răspunde el cu nasul îngropat în formularul Dehăi Prem. Nu a vrut să coopereze deloc la ședința de grup cu lucrătorii, s-a pus de-a curmezișul și s-a întors împotriva mea, mocnește Raja precum fitilul unui butoi cu pulbere. *What is this, Poona One?!* explodează el iar.

Pe Deha Prem o știu de ceva vreme. E o australiancă în vârstă de 20 de ani, isteată și sensibilă. Lucrează la Multiversitate ca planificator de cursuri. În seara asta cinăm împreună. Ia zi, Deha, cum a fost azi la *Evening Meeting Talk* cu Raja? o provoc. Aoleu, sare ea, să nu mai aud de Raja ăsta. Ce individ arogant! Nici nu s-a sinchisit să ne cunoască, să vadă cu cine stă de vorbă. A pus placa și cu asta, basta. Am înghițit ce am înghițit, da’ când ne-a spus că miliarde de oameni trăiesc sub hipnoză, *completely black-out*, am vărsat tot. Cât tupeu trebuie să ai ca să generalizezi în halul ăsta? Cine se crede să vorbească despre întreaga omenire? Să nu mai aud de el... Hm, Deha, ce să zic, are și Raja dreptate în felul lui, îmi dau eu cu părerea. Ce vrei să spui, Sega? se încruntă Deha. Vreau să spun că... puțini sunt cei care s-au trezit cu adevărat și nu cred că noi ne numărăm printre ei. Hai, Sega, și tu începi? Nu îi mai răspund la întrebare, pentru că sunt preocupat de alta.

Ce e asta, Poona Unu?! îmi răsună mie în cap întrebarea lui Raja. Poona One... a fost odată ca niciodată, oftează *sannyasinii* care bat spre vârsta a treia, privind nostalgici în gol, spre locul din Buddha Grove de unde Osho obișnuia să cuvânteze. *They just don't understand what this place is all about*, asta zic *sannyasinii* din vechea gardă despre cei din Cercul Interior. Același lucru îl zic și cei din Cercul Interior despre *sannyasinii* din vechea gardă. Eu mă întreb cine înțelege cu

adevărat care e treaba cu locul ăsta. Iată misterul de neelucidat al „Școlii misterelor“...

Derulez înapoi banda VHS, până în anul 1970 și ceva. Suntem în Poona One. Vedem un indian cu barbă lungă și chelie, între două vârste. E îmbrăcat simplu, într-o *kurta* albă și o pereche de pantaloni de aceeași culoare. Bărbatul se înclină tăcut în fața audienței, cu palmele împreunate în dreptul feței, apoi se așază în fotoliul modest, petrecându-și piciorul stâng peste piciorul drept cu un gest aristocratic. Privirea lui e incandescentă. Cineva îi înmânează o întrebare scrisă pe o foaie de hârtie, pe care el o contemplă preț de câteva secunde. Apoi își ridică ochii și începe să vorbească. Cuvintele se înșiră frumos unul după altul, strălucind ca diamantele. În fața lui, o mulțime de vestici cu plete și bărbii stufoase. Majoritatea poartă *mala* în jurul gâturilor, coliere cu medalion peste veșmintele oranj. Unii dintre ei, și mai ales unele, plutesc în extaz, ascultându-l pe vorbitor cu ochii închiși, în timp ce alții îl privesc încordați, gata să sară în sus la primul viciu de logică din expunerea fără cusur. Să ne uităm cu atenție, poate recunoaștem pe cineva. Pe Ananda sigur nu. Mi-a și mărturisit că era ciufut mai tot timpul *pe vremea aceea*, că nu îl interesau discursurile și că trăgea la aghioase undeva prin spate, în semn de protest.

Pe vremea aceea, când mica adunare de la Poona sorbea însetată cuvintele lui Osho, în alt colț de lume un alt iluminat vorbea unei mari adunări, naționale, despre zorii Epocii de Aur. Între timp, epoca s-a năruit peste oameni și peste speranțele lor, de aurul promis s-a ales praful, iar iluminatul a fost sacrificat de Crăciun, ca un porc.

Osho e de neoprit. Străbate epocile fără să se împiedice de ele. Omul modern, remarcă el fără să dea semne că s-ar apropia câtuși de puțin de încheiere, trăiește mecanic, aidoma unui automat. Și probabil că într-un viitor nu foarte îndepărtat se vor fabrica parteneri-roboti, care vor învăța să spună „te iubesc“...

În timp ce eu visez la o asiatică-robot-de-iubit, înzestrată cu frumusețe naturală și inteligență artificială, Osho-robotul-de-vorbit nu mai contenește. Odată băgat în priză, funcționează neîntrerupt, fără rateuri, fără defecțiuni, fără reparații. Se spune că într-o seară a vorbit atât de mult, încât au fost nevoiți să îl oprească cu tranchilizante. Glumesc. Nu aveau cum, căci adormiseră cu toții.

Probabil că toți iluminații din toate colțurile lumii vorbesc mult când sunt uitați în priză. Ceea ce nu e rău neapărat. Cu cât vorbesc ei mai mult, cu atât poți dormi tu mai bine.

Grigore Ureche Muzicală

Fruntea îngustă cu arcade ca două streșini deasupra ochilor mici, cenușii și înfundați în orbite, bărbia ascuțită și proeminentă, despărțită de năsoiul coroiat prin buze subțiri care lasă impresia unei tăieturi grăbite de cuțit când sunt strânse, părul lung până la umeri, purtat după urechi și pieptănat cu cărare pe mijloc, trupul ciolănos, fără talie, cu pieptul scofălcit și spatele cocârjat, deplasându-se în *allegretto* cu ajutorul picioarelor lungi ca niște catalige prevăzute cu tălpi mari, fără boltă, spaima încălțărilor, sunt doar câteva dintre trăsăturile care o scot pe Bansuri din mulțime. Peste toate astea, coordonatoarea departamentului muzical dă și câteva semne clare de nevroză, precum vorba repezită combinată cu incapacitatea de a-și asculta interlocutorul, trecerile bruște de la exuberanță la crize de isterie, privirea permanent neliniștită și concepțiile rigide, apărute vehement cu citate din Osho. Mereu în priză, mereu mâncând pe fugă, mereu grăbită să ajungă undeva, cu treburi urgente de rezolvat, e genul despre care lumea ar spune că pune mult suflet în ceea ce face. Bansuri are însă nervii întinși precum corzile unei chitare acordate prea sus, gata să se rupă. Nu știi niciodată dacă urmează să te strângă la piept explodând de fericire sau să te fulgere cu privirea, mânioasă.

În ciuda acestor particularități, sau poate tocmai de aceea, am îndrăgit-o. M-a cucerit la un *Welcome Morning*, unde ea a fost facilitatoare și eu învățăcel. M-a cucerit cu entuziasmul ei molipsitor și cu puterea ei uriașă de convingere, Bansuri fiind capabilă să convertească un nehotărât cu aceeași viteză și ușurință cu care un transformator convertește curentul alternativ în curent continuu. Când mi-a destăinuit că ea a compus *Welcome To The Osho International Meditation Resort*, faimosul cântecel pe care îl cântă cu trupa ei în filmulețul de prezentare a stațiunii, n-am mai rezistat și am îmbrățișat-o, plin de recunoștință pentru șansa extraordinară de a o cunoaște. Nu a trecut mult de atunci. Astăzi m-am trezit cu Bansuri în birou, val-vârtej pe capul meu.

Deci am vorbit cu Aishwarya și e de acord, intră ea direct în subiect. De acord... cu ce? ridic eu din sprâncene. Cum cu ce? Cu cântatul, îmi răspunde ofuscată coordonatoarea departamentului muzical, de parcă normal ar fi să îi citesc gândurile. Deci vii să cânti cu noi după prânz, da? Simt cum îmi crește pulsul. Segă, nu îți face griji, adaugă Bansuri observând că șovăi, cele două ore de muncă la birou se convertesc în două ore de muzică la studio. Ne pregătim pentru *Sannyas Celebration* din seara asta și am câteva cântecele care ți s-ar potrivi mănușă. De ce te miri? Te-am auzit la *Welcome Morning* cum fredonai melodia din filmulețul de prezentare și te-am ținut minte. Ce vrei să-ți zic? Că mi-a

plăcut? Ei bine, da! Mi-a plăcut enorm. Ai și ureche muzicală, și voce bună. Te rog să nu mă contrazici, că știu eu ce spun, doar am mâncat muzică pe pâine la viața mea. Deci ia zi, vii să facem o probă cu trupa după pauza de prânz?

Înghit în sec, incapabil să articulez vreun sunet. Așa e Bansuri. Departe de a fi întruchiparea frumuseții și a feminității, are un talent uriaș la recrutat oameni. De unde să știe ea de Grigore Ureche Muzicală, celebra mea formație de muzică anacronică? Două-trei evoluții la baluri de boboci și una la radio, o casetă vândută în câteva exemplare și un concert de adio în căminele studențești din Grozăvești sunt singurele momente mai răsărite ale scurtei mele cariere muzicale, peste care s-a așternut de mult tăcerea.

Ce să zic, Bansuri, mănânci, calule ovăz? Îngaim, mai-mai să leșin de bucurie. Adică ce vrei să spui? se întunecă ea, coborând vocea cu o cvartă. Ăăă, stai ușor, Bansuri, vreau să spun că da, cum să nu, vin cu bucurie să facem o probă după prânz. *Attaboy*, mă bate pe umăr coordonatoarea departamentului muzical, arcuindu-și buzele subțiri într-un zâmbet de satisfacție. Deci ne vedem la ora două! îmi sparge ea timpanele, năpustindu-se spre ușă ca o simfonie beethoveniană. Se oprește însă brusc în prag, de parcă ar fi uitat ceva. Să nu care cumva să întârzii, șuiere răsucindu-se pe călcâie și sfichiindu-mă cu privirea de sub sprâncenele adunate într-o încruntătură fioroasă. O, nu, îți promit că n-o să întârzii, mă grăbesc eu să o asigur. De-abia aștept să schimb partiturile din Excel cu unele muzicale... Ai promis, mai grăiește ea, făcându-se apoi nevăzută.

N-am întârziat decât patru amărâte de minute. Oamenii încă își acordează instrumentele, așa că nu văd care e problema, Bansuri. Fără să zică nimic, șefa trupei se ridică de la pianul electric scăpărând fulgere din priviri, iar în micul studio din clădirea Meera se lasă o liniște care nu prevestește nimic bun. Se pare că muzicanții știu ce urmează. S-au oprit cu toții și sunt acum atenți la șefa lor, care se apropie la o palmă de fața mea. Încă un centimetru și o să mă înțepe cu bărbia. Nările îi freamătă, iar pupilele parcă i s-au înroșit, ca în pozele făcute pe întuneric cu blițul. Îi simt răsuflarea fierbinte și sacadată, de locomotivă cu aburi, dar încerc să îmi păstrez calmul și să nu o iau la goană. Segă, rostește ea *sotto voce*, într-o tonalitate gravă, să-ți intre bine în cap. O singură secundă dacă întârzii înseamnă că nu ne respecti pe noi, nu respecti munca noastră, nu respecti muzica! Noi cântăm pentru că iubim muzica și nu permitem nimănui să își bată joc de asta, s-a-nțelees??? răcnește ea spre sfârșitul monologului. Furiile Aishwaryei sunt copilării prin comparație. N-am crezut că sângele poate să-ți înghețe în vine când afară sunt peste 30 de grade Celsius.

Timid, instrumentele prind din nou să glăsuiască. Basistul îmi face amical cu ochiul, chitaristul japonez mă ignoră complet, absorbit de

gamele lui, toboșarul indian îmi zâmbește cuviincios, iar solista, o asiatică durdulie, își continuă vocalizele de unde le-a întrerupt, fardându-se într-o oglinjoară. Poftim, astea sunt cântecele, îmi întinde Bansuri, încă iritată, un vraf de foi scrise cu markerul. Sunt zece la număr, precizează ea. Copiază-le cât poți de repede, diseară la concert o să ai nevoie de ele. Păi... cum... o să cânt așa, din prima? bat eu în retragere. Îmi trebuie și mie un pic de timp să mă acomodez, să mă... Sega, noi ne apucăm acum de cântat. Tu ascuți și bagi la cap. Nu avem vreme de discuții și paradiscuții, s-a-nțeles? S-a-nțeles, doamnă!

Din fericire, piesele sunt mai mult decât ușurele. „Melc-melc codobele“ și „Podul de piatră“ ar putea trece drept probe dificile. Prin urmare, prind din zbor cele zece cântece și drept răsplată primesc la a doua rundă de repetiții un microfon ca să mă pot desfășura mai amplu. Și dintr-odată devin cel care am fost. Îmi umflu pieptul ca o mârtoagă răpciugoasă care tocmai a înfulecat o tavă cu jărat, deschid gura și, fără nici un efort, vocea pe care n-am mai cântat-o de amar de vreme țâșnește din gâtlee, acoperind instrumentele și dând peste cap stația de amplificare. Wow, Sega, da' tu chiar ai voce, se minunează Bansuri de propria descoperire. Ce timbru și ce ambitus are tipul, nu-i așa, *guys*? Și acum dă stația aia mai încet, te rog, ca să ne auzim și noi, s-a-nțeles, Sega? S-a-nțeles, doamnă!

Cum se mai întoarce roata vieții... Acum două luni detestam muzica *neo-sannyas*-protestantă, iar astăzi am ajuns să o cânt cu poftă și poftă tot crește cântând. Cât de mult mi-a lipsit un spațiu mic și strâmt, unde chitara electrică să zbârnâie răgușit, basul să bubuie în piept, tobele să rupă timpanele și cântecele să coasă inimile unele de altele. Ochii mici și cenușii ai lui Bansuri strălucesc de încântare, basistul cântă alături de mine, japonezul îmi zâmbește pentru prima oară de când l-am cunoscut, indianul lovește tobele ca un apucat, iar vocea de privighetoare a asiaticii durdulii se lipește de a mea ca o aripa lângă altă aripă, urcându-ne pe toți la cer, prin tavan. La sfârșitul celor două ore de repetiții, mulțimea adunată sub fereastra studioului aplaudă frenetic, iar Bansuri mă îmbrățișează cu căldură. Știi, Sega? De mult nu s-a mai adunat lume sub fereastră, îmi spune în culmea fericirii. Tu chiar ai voce, ascultă-mă că știu ce zic. Să nu mă dezamăgești diseară în Auditorium, încheie ea amenințător.

Diseară în Auditorium, probă de sunet înainte de toate. Deschid gura și rămân cu ea căscată, căci arsenalul pe care l-am văzut până acum doar de la mare distanță depășește cu mult fanteziile mele cele mai deșucheate: microfon care prinde până și balonașele de salivă care pocnesc în gură, monitoare de control din care vocea se aude limpede, ca în studio, difuzoare de înaltă fidelitate pentru concert și un mixer

cât o orgă de biserică, cu peste douăzeci de piste și sute de butoane colorate la care doar Surya știe să umble. De la instalațiile improvizate, la care ne chinuiam noi să cântăm cu ani în urmă și despre care cred și acum că urau muzica din măruntaiele lor electronice, la echipamentele astea moderne e un salt amețitor. Mă țin bine de stativul microfonului să nu cad de bucurie. Îmi revin încet-încet, pe măsură ce Auditoriumul se umple de lume.

2...3... și! dicteaza Bansuri ritmul și timp de două ore nu m-am oprit din cântat decât arareori, când Aishwarya mai poftea câte un nou *sannyasin* să ia loc pe pernuța de botez. I-ai dat gata, îmi șoptește Bansuri după concert, îmbrățișându-mă strâns. Aș vrea să te consideri de-acum un membru permanent în trupa noastră, continuă ea. Ai văzut și tu, lumea te vrea. *Wow*, cum dansau, ce nebunie... *Awesome dude, really awesome*, repetă basistul, ca un refren... Bănuiam eu, face Aishwarya după ce mă sărută entuziasmantă pe amândoi obraji, bănuiam eu că îți șade mai bine pe scenă decât în birou... Prem Mangla și bătrânul Sam se apropie lăcrimând. Segă, în primul rând nu ne-am așteptat ca tu să cânți, în al doilea rând nu am crezut că ne poți răscoli în halul ăsta. Cântecel pe care le știm atât de bine au sunat cu totul altfel, *you rocked our hearts tonight...*

Tonight am fost un zeu, într-adevăr. Dar să lăsăm ușurel cortina să coboare peste aceste scene siropoase, pe care cronicarul jură că nu le-a povestit după ureche, deoarece s-au petrecut întocmai.

Yoko

Namaste, surâde ea inefabil, punând accentul așa cum trebuie, pe litera „e“, și înclinându-se ușor în pragul biroului meu, cu palmele împreunate în dreptul inimii. O cheamă Yoko și vine din Nepal, după zece zile de Vipassana într-un centru situat la câțiva kilometri de Kathmandu. Se scuză pentru că e puțin cam zăpăcită, dar după cele zece zile petrecute în izolare absolută are nevoie de ceva timp să se reacomodeze cu lumea. N-a mai fost aici până acum, dar a stat trei luni la Osho Tapoban, un alt centru Osho, aproape de Kathmandu, unde a devenit *sannyasin*. La Pune e de câteva zile și nu o să rămână prea mult, pentru că pe 5 septembrie se întoarce în Japonia. Până atunci ar vrea să lucreze, de-aia a și intrat în biroul meu, însă nu e foarte sigură. Îi prezint variantele. Nu prea e hotărâtă. Poate că ar fi mai bine să se relaxeze un pic, și așa mai e puțin până pleacă acasă. Îi sugerez terapiile, meditațiile, sauna, piscina... Le știu, zâmbește ea politicoasă, mi le-au prezentat la *Welcome Morning*... Ei bine, sunt nevoit să-ți spun și eu toate astea pentru că, vezi tu, asta e *Welcome To The*

Work As Meditation Office Afternoon, îi răspund făcând-o să radă.

Yoko are un metru șaptezeci și cincizeci de kilograme de frumusețe bine proporționată și uniform distribuită, strălucind enigmatic printr-un fel reținut de a fi și printr-o simplitate sofisticată, deloc ostentativă. Părul lung, drept și negru, îi cade bogat până la brâu, peste umerii impecabil conturați, iar câteva coșite rebele se răsfață pe sâni nu neapărat mari, dar evident plini. E încălțată cu o pereche de sandale fără toc, cu barete subțiri, care lasă la vedere zece degete frumos aliniat. Pe cap poartă o bonețică stacojie, brodată cu fir roșu, un accesoriu care îi pune în evidență noblețea trăsăturilor.

O mai privesc o dată cu coada ochiului, din cap până în picioare... Ceva îmi scapă... Ceva bine ascuns în adâncul ei care răzbate prin liniile neasemuit de fine ale chipului, prin melodia tulburătoare a vocii, prin eleganța discretă a gesturilor și a expresiilor... Fără doar și poate, Yoko seamănă cu o *katana*. Dacă ar fi să mor tăiat de frumusețea ei, aș face-o cu zâmbetul pe buze.

...Și totuși nu arăți ca o japoneză tipică, o provoc. Japonezele pe care le-am văzut până acum au pleoapele oarecum pleoștite, sunt mai mici de statură, au picioare scurte și sunt relativ crăcănate. Tu nu ai și nu ești nimic din toate astea și nu îmi explic de ce, remarc eu atent să nu mă tai. Din nou zâmbetul acela învăluit în mister, urmat de mâna dusă cu un gest delicat la gură, ca să îl ascundă. În Nepal credeau că sunt nepaleză, răspunde Yoko alegându-și cuvintele cu grijă. Dar să știi că așa sunt femeile din prefectura Niigata, unde m-am născut eu. Nu sunt atipică, Sega, redevine ea serioasă.

Gata cu pălăvrăjeala, îmi zic. Na, că ai speriat-o. Ufff... Uite că acum vrea să plece. Sega, ești un tâmpit cât tine de mare. Un metru nouăzeci și trei și șaptezeci și opt de kilograme de tâmpenie crasă.

Yoko, te mai aștept pe aici, îi spun din prag, petrecând-o cu privirea. Îmi aruncă un zâmbet indiferent peste umăr, fără să răspundă. Yoko, ridic eu un pic vocea astfel încât întrebarea mea să o poată ajunge, care e numele tău de *sannyasin*? Se oprește. Sujata, îmi răspunde cu voce egală. Și pleacă mai departe.

Mr. Tambourine Man

Azi mi-au dat din nou să cânt. Mi-au dat o tamburină. Zornăie, Sega, mi-a poruncit Bansuri, tu ai ritmul în sânge. Așa a început întâlnirea de seară. În forță, alternând pătrimile cu optimile, șaisprezecimile cu doimile, până i-am înnebunit pe toți. Să vină după aceea colegii de

trupă la tine și să îți spună „vai, ce bine ai zornăit din tamburină“ e un pic exagerat, dar nu e o minciună. Chiar așa a fost.

Mă întorc la locul meu și mă așez cu picioarele încrucișate pe scăunelul de meditație, rămânând nemișcat, cu mâinile împreunate în poală. Aștept liniștit, cu ochii închiși și toate simțurile treze, momentul în care corpul meu se va transforma într-un bulgăre de energie. Timpul nu mai are nici o însemnătate, iar pe Osho îl aud susurând ca un izvor limpede, dincolo de perdeaua de fum a gândurilor. Sunt doar atenție...

Eu nu sunt împotriva confortului. Dar cu siguranță sunt împotriva dependenței de confort. Trebuie să fiți stăpâni aici dacă nu vreți să fiți sclavi pe lumea cealaltă. Iubiți din toată inima, dar nu vă lăsați stăpâniți. Bucurați-vă de tot ce vă oferă viața, însă faceți-o ca împărații, nu niște cerșetori.

Eu am dus o viață luxoasă... Am locuit în cele mai somptuoase palate... Dar nimeni și nimic nu m-a stăpânit niciodată. În comunitatea noastră din America aveam la dispoziție 84 000 de acri de pământ, cam cât o țărișoară, iar sannyasinii mei din toate colțurile lumii m-au acoperit cu daruri, din dragoste. Ce să fac cu atâtea automobile? Îi întrebam eu. Recordul în materie îl deținea un șeic miliardar din Arabia Saudită. Omul avea 33 de automobile Rolls Royce îmbătrânite, ruginite, doar pentru spectacol. Eu ajunsesem la 95 și încă 5 erau deja comandate, astfel încât numărul total să fie 100... Nu m-am dus nici măcar o singură dată să le văd cum stau în garaj. Nu le-am văzut niciodată pe toate aliniate. Și toate erau perfect identice, pentru că mie îmi plăcea doar un model anume. Prin urmare, nu puteam ști dacă veneau să mă ia în fiecare zi cu aceeași mașină sau cu alta... Ananda, unul dintre șoferii mei, este aici, cu noi. El vă poate spune cu câtă trudă se întrețineau acele mașini. La vremea respectivă aveam modelul cel mai nou și depășisem toate recordurile. Nu cred că cineva pe lumea asta va mai avea vreodată atâtea automobile Rolls Royce laolaltă... Dar eu nu am fost proprietarul lor. Eu nu am privit niciodată în urmă... Ce s-a întâmplat cu cei 84 000 de acri de pământ în care s-au turnat peste 300 de milioane de dolari? Nu am investigat niciodată. Nu stă în firea mea să privesc înapoi.

Sannyasinii mei mi-au adus mii de ceasuri unicat. Dar cât de mult contau toate astea pentru mine? Poate că în timpul discursurilor mai aruncam un ochi, o dată sau de două ori, să văd cât mai am de vorbit, însă de cele mai multe ori uitam cu desăvârșire de ceasul pe care se întâmpla să îl port la mână. Toate aceste ceasuri sunt ale comunității nu mi-au aparținut niciodată. Le folosesc pentru că mi le-ați dăruit din dragoste, dar nu le posed pentru că nu posed dorința de a poseda nimic. Astfel, viața rămâne

ușoară, neîmpovărată, viața rămâne un dans. Astfel puteți atinge culmi din ce în ce mai înalte. Împovărându-vă, posedând orice ați considera voi de valoare, nu puteți urca prea sus. Pe măsură ce aerul se rarefiază, povara devine tot mai grea. Până și corpul vostru devine o povară.

Now, Nivedano, beat that drum and everybody goes crazy...

Dacă eram acolo, pe vremea aia, poate că Osho ar fi zis:

Și acum, Sega, zornăie tamburina și toată lumea s-o ia razna...

Păunița și zeița

S-a oprit pentru foarte scurtă vreme în fața ușii inimii mele, cu puțin timp înainte să își ia zborul spre orizonturi noi sau vechi. Am băut două ceaiuri *masala* la Cafenea, a fost cu mine în minte la o petrecere de bun-rămas, am condus-o de două ori până la camera ei din Casa de oaspeți, ne-am îmbrățișat strâns de trei sau patru ori – dar cine numără așa ceva? –, simțindu-i corpul ca pe jumătatea lipsă după care tânjeam, am ținut-o câteva secunde cât o veșnicie de mâna cu degete lungi și subțiri și ne-am privit în ochi până când am uitat pe de-a-ntregul cine sunt sau cine am fost. În ochii ei ca antracitul arde focul alchimic care poate schimba inimi de piatră în inimi de aur topit. Sufletul mi l-am împletit în părul ei negru și lung și am vorbit despre dragoste în loc să o facem, căci ne-am temut să pierdem ceea ce oricum nu aveam.

Păunița e din Costa Rica, însă de zece ani trăiește în Germania, la Heidelberg, unde predă yoga. O cheamă Surava. În drumurile ei prin India a ajuns în Tamil Nadu, la Vaitheeswarankoil, unde i-au citit viața de pe o frunză de palmier, așa cum a fost scrisă de *Rishi* Agasthiyar, cu vreo patru mii de ani în urmă... Nu-mi vine să cred nici acum, mi-a șoptit ea atingându-mi urechea cu buzele ei frumos conturate pe când ne îmbrățișam pentru ultima oară, viața mea era acolo de la un capăt la altul, cu trecutul meu, exact așa cum a fost, și cu viitorul meu... Sunt scrisă acolo, pe frunza aceea de palmier, Sega... Și tu ești acolo... Aici, în viața mea... Numai că nu a fost vremea noastră acum... *But we'll meet again*, mi-a făgăduit ea în șoptă, în loc de „rămas-bun“.

După ce ne-am desprins din îmbrățișare, păunița și-a desfăcut aripile scaldate în toate culorile pământului, s-a ridicat în văzduh și s-a făcut nevăzută. A lăsat în urmă o carte de vizită a unui salon de masaj ayurvedic și un carton valoric neconsumat, care lăncezesc și acum în portofelul meu, ca doi îndrăgostiți în patul târziu al dimineții unei

după-amiezi.

Deranjez cumva? Vocea catifelată cu inflexiuni asiatice mă aduce brusc cu picioarele pe pământ. Închid portofelul cu zgomot sec și mă răsucesc spre intrare, afișând din reflex un zâmbet primitiv. N... nu d... deranjezi deloc, mă bâlbâi încercând să îmi stăpânesc bătăile repezite ale inimii. Numai la micuța coreeancă în pragul biroului nu mă așteptam.

M-a trimis *Laja* pentru *Work As Meditation*, cîrpește ea. Sigur că da, cum să nu, ia loc te rog, mă precipit eu, ridicându-mă de pe scaun ca să i-l pun la dispoziție. Mulțumesc, zâmbește ea drăgălaș, așezându-se cu grație. Aceeși grație care m-a fermecat duminica trecută. Cine e? am întrebat-o pe Isha, fascinat de silueta care evolua pe scena cufundată în întuneric, îmbrăcată din cap până în picioare într-un costum negru, mulat. Ishei nu i-a venit să creadă. Cum, nu știi? Nu, am îngăimat, captivat de mișcările ireale ale făpturii venite parcă de pe altă planetă. E Sung-hi, a risipit Isha taina. Prietena lui Raja, coreeanka, a mai adăugat ea văzând că nu reacționez în nici un fel. Apariția aceea mă subjugase cu totul. Am impresia că nu ai mai văzut-o dansând până acum, nu-i așa, Sega? a surâs Isha. Niciodată, am îngăimat înghițind în sec. Un *hang* și un sitar țeseau atmosfera halucinantă în care minunea dansa așa cum nu am bănuir că poate să danseze cineva vreodată. Mișcări imposibile, când frânte, când arcuite, când fluide când întrerupte, când domoale, când bruște, sfidând limitele corpului uman și legile naturii, executate într-un echilibru perfect, cu o grație desăvârșită. O combinație nemaivăzută de dans contemporan cu balet clasic și arte marțiale. Nu mă pot hotărî, i-am mărturisit Ishei tulburat. Nu știu dacă îl admir pe Raja, îl compătimeșc sau îl pizmuiesc...

Laja mi-a spus să aplic pentru traduceri în coreeană și să ascult cu luare-aminte ce îmi zici tu, gângurește ea. Desigur, Sung-hi, hai să-ți explic cum stă treaba. Mă concentrez și îi povestesc tot ce știu despre programul *Work As Meditation*, intrigat de faptul că zeița dezlănțuită pe scena varietelui de duminica trecută, stăpâna minților și a inimilor tuturor, se poartă acum ca o fetiță naivă, timidă și neajutorată. Ca atunci, la terasă, când eu nu știam cum să scap mai repede de Samara, în timp ce ea nu știa cum să soarbă mai bine vorbele lui Raja. Și iat-o acum la mine în birou, la fel de ingenuă ca atunci. Cred că Sung-hi e o Supergirl care se ascunde într-o școlăriță ascultătoare, după cum Superman se ascunde în Clark Kent... Ce trebuie să scriu aici, Sega, îmi spui te rog frumos? mă imploră ea. Îi spun. E bine așa? întreabă Sung-hi, nesigură. E foarte bine, o încurajez. Vaaai, aici am greșit, ce mă fac? intră ea în panică. Ștergi și

scrii din nou, o îndrum eu calm. O, Sega, ce simplu era, se bucură micuța coreeancă, îți mulțumesc mult, nu știu ce m-aș face fără tine.

După cum reiese din aplicația ei, Sung-hi urmează să își dea doctoratul în dans la Universitatea din Pune și să devină *dance therapist*. Carevasăzică vrei să-i înveți pe oameni să facă ce făcea Zorba când îl apucau pandaliile, o tachinez. *Zorba Buddha you mean?* întreabă ea inocent. Nu, Sung-hi, râd eu de încurcătură, vorbeam de Zorba, personajul lui Kazantzakis... Kazantzakis? Nu știu cine e. Vreun *sannyasin* cumva?... Zâmbesc. Naivitatea ei e cuceritoare. N-aș ierta-o dacă nu ar fi asiatică. Într-un fel da, Sung-hi, îi răspund, însă hai acum să-l lăsăm baltă pe Zorba și să ne întoarcem la aplicația ta, nu înainte de a-ți mărturisi că... duminică m-ai îmbolnăvit cu dansul tău. Nici până azi nu mi-am revenit pe deplin... Degetele ei se opresc din mângâiat tastatura pe care am devenit un pic gelos și ochii alungiți cu sprâncene frumos desenate întorc spre mine o privire vinovată. Îmi pare rău dacă te-am îmbolnăvit, mă compătimește ea. Dansul pentru mine e o formă de meditație și tot ce îmi doresc e să transfer asupra celor care mă privesc starea de nemișcare a minții în mișcarea corpului. Pe *Laja* dansul meu îl hipnotizează, îmi destăinuie ea roșind. Și cred că nu-i singurul, presupun eu. Să știi că așa e, se luminează Sung-hi. Mi-au zis-o mulți...

Kagemusha

Două săptămâni începând de azi îi țin locul lui Maneesh, care s-a dus să faciliteze o serie de *workshop*-uri în Kerala. Până mă întorc, tu vei ține orele de Chi-Kung în Buddha Grove, mi-a spus el cu limbă de plecare. De ce tocmai eu? l-am întrebat emoționat, simțind apăsarea unei răspunderi prea mari. Pentru că, dintre toți, doar tu poți face asta, mi-a răspuns el ridicând din umeri. Ești cel mai bun elev al meu, Sega. Bine, dar... nu-mi amintesc exercițiile, nu știu să le fac corect, nu mă simt deloc pregătit, nu... Sega, *relax*, lasă-l un pic pe „nu” din brațe. *You'll be just fine, don't worry*. Ia te rog o foaie de hârtie și ceva de scris, o să îți spun ce exerciții urmează să prezinți...

E 7.30 dimineața și în fața celor două oglinzi mari pe care le-am târât până în Buddha Grove s-au strâns deja câțiva discipoli. Mai precis, patru. Ei, în robe stacojii, eu, în noua mea robă neagră cu cordon alb, costumația de facilitator care m-a costat 700 de rupii. Pun foaia cu exercițiile alături să o am la îndemână dacă mă împotmolesc și încep ora de Chi-Kung.

Picioarele depărtate la o lățime de umeri, genunchii ușor flexați și orientați spre exterior, privirea drept înainte, nefocalizată, le spun

celor patru din fața mea, încercând să maschez tremurul din voce. Lăsați brațele să atârne de-o parte și de alta a corpului, coccisul rotiți-l ca și cum ați ține coada între picioare, îndreptați coloana de parcă cineva v-ar trage în sus de o sfoară agățată în creștet, punct pe care chinezii îl numesc *bai-hui*. Îmbrățișați trunchiul unui arbore imaginar și, pe măsură ce trunchiul își mărește volumul, depărtați lent brațele. Încheieturile trebuie să rămână relaxate. Sprijiniți-vă pe osatură și nu încordați mușchii. Coborâți încet brațele, ca și cum ați vrea să atingeți cu palmele apa unui râu în care v-ați cufundat până la șold.

Continuăm cu salutul sau deschiderea corpului cu ajutorul respirației. Inspirați amplu când întindeți brațele și expirați când le coborați. Mișcați brațele ca și cum ați scutura un cearșaf, în *slow motion*. Imaginați-vă că trageți aerul direct din pământ, aducând în inimă o răcoare plăcută. Expirați din abdomen și concentrați-vă asupra punctului situat la trei degete sub buric, punct căruia chinezii i-au spus *dan-tien* sau marea de energie.

Acum închideți ochii și lăsați-vă corpul să vibreze ca la meditația Kundalini, scanând cu mintea gleznela, genunchii, șoldurile, apoi organele din abdomen, inima, plămânii, gâtul, capul, umerii, coatele... Scuturați mâinile cât mai energic, așa, foarte bine. Distribuți atenția din cap până în picioare și simțiți-vă corpul în întregime, ca pe o unitate. Relaxați-vă în mișcare. *Wei Wu Wei*, cum ne spunea maestrul Maneesh că ziceau chinezii. Stop! Rămâneți nemișcați, cu ochii închiși. Simțiți cele două forțe care trag de corpul vostru, una în sus și alta în jos. Fiți atenți la foșnetul tufelor de bambus, la ciripitul păsărelelor, la mașinile care se aud în depărtare... *There's nothing to do, just noticing...* Simțiți spațiul creat în voi înșivă... Înăuntru e liniște... Deschideți ochii...

Haideți să deschidem acum și porțile energetice, articulațiile. Rotiți gleznela, genunchii, șoldurile. Rotiți bazinul, umerii, coatele și încheieturile. Depărtați mai mult picioarele, flexați genunchii și rămâneți în poziția arcașului. Inspirați adânc, ridicând brațele în lateral și expirați coborându-le. Mișcările să fie lente, fluide. Apropiati picioarele la o lățime de umeri și răsuciți-vă în jurul propriei axe, fără să dezlipiți tălpile de pe sol. Lăsați mâinile să urmeze liber mișcarea de rotație. Rotiți apoi capul cu grijă, dintr-o parte în alta.

Săriți cu mâinile în sus, ca la meditația dinamică, aterizând pe toată talpa. Cu cât vă concentrați mai mult asupra săriturii, cu atât veți avea mai multă energie. Nu vă lăsați mintea să zboare. Nici la Curcubeu, nici la Adar, nici la Surava, nici la Sung-hi și nici la Yoko. Îndreptați-vă atenția asupra organelor interne, apoi asupra coloanei. Stop... *And*

watch all the small movements, feel the micro movements happening inside, redau conștiințios vorbele înțeleptului Maneesh. Frecați bine palmele una de alta până se încălzesc și puneți-le acolo unde simțiți nevoia. Masați ceafa, bărbia, fața, pieptul, abdomenul, rinichii, umerii, brațele și picioarele. Simțiți efectul vindecător al propriilor palme... Ridicați brațele în lateral, flexați-le deasupra capului și inspirați adânc. Coborați-le încet, cu palmele orientate în jos, și expirați pronunțând sunetul vindecător „hi“. Vibrațiile acestuia sunt benefice pentru întregul organism.

Vă mulțumesc, ora de Chi-Kung s-a încheiat. Ne revedem mâine.

N-a fost rău. Hai că m-am descurcat.

Măicuța Tan Maya

Scrisoarea zace de câteva zile despăturită pe biroul meu, lângă calculator. În afară de mine, n-a mai citit-o nimeni:

Beloved membri ai Cercului Interior,

Iată cererea mea: doresc să rămân până la 31 august. Promit să nu mai lipsesc de la întâlnirile de seară și să nu mai aduc mâncare de afară. Voi lua masa la restaurant în fiecare zi. M-am întors în comunitate după un an, fără să cunosc noul regulament. Sunt o femeie simplă și inimoasă. Vă rog să îmi dați voie să mai lucrez, doar până la 31 august. Accept condițiile impuse și vă asigur de toată dragostea mea.

Vă mulțumesc tuturor,

a voastră Tan Maya

Tan Maya e o indiană în vârstă, fostă învățătoare, care trăiește dintr-o pensie mititică undeva prin Rishikesh, în nordul Indiei. La Pune vine o dată pe an, special pentru Osho. Ca să nu cheltuiască prea mult, locuiește la niște rude, departe de Parcul Koregaon, tocmai în celălalt capăt al orașului. Tan Maya face naveta în fiecare zi. Două ore dus, două ore întors.

Baba nu mai e bună de nimic, mi-au zis ei. La Multimedia nu se descurcă cu calculatorul, la poartă nu vede prea bine cine intră, cine iese, la întâlnirea de seară nu vine, așa că... Așa că?... Așa că hai să îi suspendăm permisul de liberă trecere, ce zici? Eu zic să citiți mai întâi scrisoarea femeii. Tan Maya vrea să mai lucreze doar câteva zile, timp în care se obligă să respecte regulamentul cu sfințenie. Și putem să îi dăm alt job, ceva mai ușor, dacă... Segă, ridică-i permisul. Nu i-l ridic

până nu citești scrisoarea. Segă, nu avem timp de asta. Ridică-i permisul și gata. Nu ridic nimic până nu citești scrisoarea. Bine, o citim, dar nu acum. Tu ridică-i permisul...

Au citit scrisoarea, Saga? mă întreabă Tan Maya cu teamă și speranță. Am obosit să o corectez. Mereu îmi zice Saga. Eu îi zic *Mataji*, apelativul indian pentru „măicuță“. Nu, *Mataji*, îi răspund. Încă n-au citit-o. Prin urmare, situația e cam neclară. Și câtă vreme e neclară, nu se schimbă nimic: permisul de liberă trecere rămâne la tine până la sfârșitul lunii. Tan Maya mă strânge în brațe, mai-mai să îmi frângă oasele. O, Saga, îți mulțumesc din suflet pentru tot ce ai făcut pentru mine. *Mataji*, chiar n-am făcut nimic, asta e problema. Saga, nu am cuvinte să îți mulțumesc. Când treci prin Rishikesh, neapărat să îmi faci o vizită, am o căsuță într-o vale frumoasă, aproape de *Mother Ganga*, stai la mine, îți fac de mâncare... Nu știu dacă o să ajung vreodată acolo, *Mataji*. Când se încheie programul meu aici, mă întorc acasă. N-am de gând să călătoresc prin India. Saga, ar fi tare păcat să te întorci așa. N-ai văzut nimic, nu ai văzut *the real India*. Trebuie neapărat să vii la Rishikesh, Saga. Știu deja că ai să vii, îmi zâmbește ea mămos. Nu prea cred, *Mataji*, îi zâmbesc la rândul meu, fără tragere de inimă. Se face că nu mă aude și mă privește drept în ochi, cercetându-mă cu toată atenția. *She has a good heart too, Saga. Same as you, good heart...* Cine, *Mataji*? Sujata, îmi răspunde bătrâna indiană. Am văzut că îți place de ea... Mi se aprind felinarele. Yoko?! O cunoști, *Mataji*? Suntem prietene bune, Saga, surâde ea poznaș. Dar ei, *Mataji*, crezi că ei îi place de mine? o întreb în joacă. Nu știu, Segă, râde Tan Maya strângându-mă și mai tare în brațe, află tu singur.

Dimineața de bun-venit în viața mea

Hai s-o facem și pe-asta, mi-am zis, deși la început m-am opus cât am putut. Ca participant la programul *Work As Meditation*, nu prea am avut încotro. Am tot dat din colț în colț, dar până la urmă a trebuit să mă resemnez și să facilitez Dimineața mea de bun-venit, după cele trei antrenamente obligatorii în compania facilitatorilor experimentați. Iată-mă așadar cu microfonul în mână, de unul singur în fața unui grup pestriț de neofiți indieni și vestici... Dans douăzeci de minute, apoi câteva vorbe despre condiționări și cum se poate scăpa de ele aici, prin terapii și meditații. În primul și-n primul rând, meditația dinamică, elaborată științific de Osho și testată empiric de Segă. Demonstrație. Mulțumesc, dar nu trebuie să aplaudați, ci să încercați la rândul vostru, chiar acum. Așa, dați-vă drumul la *catharsis*, nu fiți mielușei. În al doilea rând, meditația Kundalini, sora blajină a meditației dinamice, de asemenea creată de Osho și de asemenea

testată de Sega. Demonstrație. Mulțumesc pentru aplauze, e rândul vostru acum. Pauză de ceai. Câteva cuvinte despre măștile pe care le purtăm și cum putem să ne descotorosim de ele, cum putem să ne descoperim adevărata față, apoi filmulețul de prezentare a stațiunii urmat de o discuție despre întâlnirea de seară și, la final, un tur virtual prin *resort*, pe repede înainte.

I-am pregătit bine. Mai sceptici și temători la început, învățăceii m-au îmbrățișat fierbinte la sfârșit, ferm încredințați că au găsit calea pe care au căutat-o, convinși că în scurt timp vor deveni Feți-Frumoși și Ilene Cosânzene la suflet. Se pare că nu mi-am ieșit din mână. Încă sunt bun la prezentări. Pentru câteva ceasuri le-am fost predicator, profet, păstor, căci și aici, la fel ca în publicitate, nu-i adevărul cel care contează, ci povestea spusă bine și convingător. Oițele năzdrăvane au ajuns să creadă astfel cu tărie, iar ciobănașul care le-a mânat să se-ndoiască și mai tare, înțelegei tu, Yoko?

Din partea cealaltă a mesei de lângă piscina din Zorba Buddha unde ne-am așezat la un ceai *masala*, Yoko mă urmărește cu ochii mari, atât cât poate o japoneză să facă ochii mari. Am reîntâlnit-o lângă Librărie, după ce le-am dat liber oițelor la păscut. Ea venea dinspre Auditorium, eu mă îndreptam spre Poarta Principală să împart niște sarcini flotante. Era abătută, ca și mine. I-am propus un ceai de înveselire și a fost de acord.

Sega, te rog să mă ierți, dar nu am înțeles nimic. Limba engleză e grea pentru mine și tu vorbești mult prea repede ca să am timp să îmi traduc ce spui. Dar îmi place să te ascult. Îmi face bine. Acum însă aș face o baie. Îmi place mult să mă bălăcesc. Poate ne mai vedem, Sega. *Domo arigato* pentru ceai și pentru discuție. Ce m-aș bălăci cu tine, dar am prea multă treabă la birou, îmi zic. Nu ai pentru ce, Yoko, pe curând! Asta îi zic ei.

Curândul s-a întâmplat mai devreme decât mă așteptam, căci drumul spre chioșcul Basho, unde trebuie să duc o notificare urgentă, trece chiar pe lângă piscina în care se bălăcește Yoko. La naiba, nu e singură. *Swami* Prakash se tot învârte în jurul ei ca un titirez. Ba nu, ca un rechin bătrân și libidinos care dă târcoale prăzii. Nu știu ce-i tot spune, dar văd că râde singur. Ea nu-i prea dă atenție. Din fericire, se pare că *Swami* nu s-a prins încă de faptul că Yoko e străină de subtilitățile, aluziile și ambiguitățile limbii engleze. O strig și îi fac cu mâna. Îmi zâmbește și pornește înot spre mine, ca o broscuță. Mă bucur că am reușit să o salvez din gura rechinului ăluia decrepit... Hei, ce mai faci Sega? mă întreabă, agățându-se de marginea piscinei. Pare încântată să mă revadă. Mă las pe vine ca să ajung mai aproape

de ea. În costumul ei de baie stacojiu, dintr-o singură bucată, Yoko nu mi oferă nici o surpriză. Are un trup fără cusur, exact cum mi l-am închipuit încă din prima zi când am văzut-o. Ah, ce te invidiez, Yoko... Offf... Unii muncesc și alții se scaldă, fac eu pe nefericitul. Intră și tu, apa e foarte bună, mă încurajează ea. Aș intra și n-aș mai ieși, îi răspund, dar nu pot acum. Trebuie să mă duc până la chioșcul Basho ca să-i anunț pe cei de acolo că s-au inversat niște sarcini flotante, în fine, ceva destul de complicat și total neinteresant. Da' văd că ție chiar îți place să te bălăcești, stai deja de două ore în apă. Nu ți s-au încrețit buricele degetelor? O, ba da, râde ea, uite aici! O prind de mâna care nu se retrage și mă apuc să îi studiez degetele meticuloase ca un specialist. Vai, mă trezesc eu vorbind, ce degete frumoase ai, chiar așa zbârcite cum sunt. Yoko își retrage mâna dintr-a mea. Nu prea te pricepi la complimente, Sega, mă dojenește japoneza cu gingășie. Asta pentru că mă pierd cu firea în fața ta și nu îmi găsesc cuvintele potrivite, îi răspund în glumă. Zău? De ce? Întreabă ea seriosă, spălându-și fața de orice emoție. Hm, se îngroașă gluma... Mai bine schimb subiectul. Știi, Yoko, nouă, în România, când mergem vara la mare, ne place să înotăm noaptea complet dezbrăcați și să ne jucăm de-a crustaceii, știi ce-s ăștia? Nu, spune-mi. Când ne hârjonim prin apa neagră ca smoala, sărim în sus uite-așa și ne arătăm unii altora fundurile nebronzate, care sclipesc în lumina lunii. ăștia sunt crustaceii... O, Sega, se trage ea înapoi oripilată, noi, în Japonia, nu facem niciodată așa ceva. Mă duc să mai înot, pa.

Bine, pa...

Ufff, iar am speriat-o.

Yoko și Cartea secretelor

După concertul legendar, relația cu Aishwarya s-a schimbat radical. Am ajuns să ne înțelegem grozav de bine. Mai mult, având în vedere că programul meu se încheie peste două săptămâni, ea a insistat să nu mai stau atâta la birou și să repet mai des cu trupa la studio. Dorința ei, poruncă pentru mine.

Auzi, Sega, da' tu chiar nu ți-ai făcut nici o prietenă de când ești aici? mă întreabă astăzi din senin, după ce m-am întors de la repetiții. Te-am tot văzut cu chinezoaica aia, insinuează ea. Te referi la Curcubeu? Nuuu, Aishwarya, Curcubeul nu e prietena mea. Mi-a plăcut însă de ea. Și de alte câteva, dar... Spune-mi, spune-mi, arde Aishwarya să afle, hai că te invit la un ceai să îmi povestești de-a fir a păr.

Mi-a plăcut de Surava, îi mărturisesc după o sorbitură din ceaiul

masala fără de care nu îmi mai pot concepe existența. Ah, Surava, scrâșnește Aishwarya. Surava mi-a suflat *boyfriend*-ul. Spaniolul ăla înalt cu care te sărutai tu mai de mult? întreb uluit. Mda, spaniolul ăla înalt, confirmă ea. Mi l-a suflat pur și simplu, japița ordinară. Știi ce mi-a zis javra? Că ea îl poate face mai fericit decât l-aș putea face eu vreodată, auzi. A doua zi i-am văzut împreună. Am plâns ca o proastă câteva nopți în șir.

Spaniolul ăla înalt seamănă atât de bine cu mine, încât nu e exclus ca Surava să ne fi confundat și, în loc să mă facă fericit pe mine, ca să îmi împlinească profeția frunzei de palmier, l-a făcut fericit pe el. În fine, îi spun Aishwaryei, îmi mai place o japoneză, Yoko. N-o știu, vine replica. E un pic mai retrasă, poate de-aia nu ai remarcat-o. De-aia poate mă și simt atras de ea, pe lângă faptul că e asiatică. Păi, și? Nimic-nimic? se înfierbântă șefa mea. Cam... nimic, o temperez eu. Îmi place de ea, dar adevărul e că nu vreau să mă căptușesc cu o relație, nu pentru asta sunt aici. Și... cum rezști fără... știi tu, mă descoase Aishwarya. Ei, de la o vârstă încolo hormonii nu se mai agită prin corp ca niște cuburi de gheață într-un shaker, îți mai lasă loc și pentru alte lucruri, mai importante, râd eu. Hai, măi Sega, ce e mai important ca dragostea? Eu, una, nu rezist fără... Mie îmi trebuie mult și bine și nu înțeleg de ce băieții fug de mine în loc să se bucure că mă ofer cu totul, pe tavă. Poate că sunt prea directă, poate că le-o cer prea pe șleau, nu știu... Deh, Aishwarya, băieții cred că îi iei cu japca, au impresia că te folosești de ei ca de niște obiecte. S-ar putea să fie asta, oftează șefa mea, mi-au mai zis-o câțiva. Și ce să fac? Să mă piscesc ca leșinata de Surava? Ah, ce silă mi-e, o urăsc pe ipocrita aia. Cum să-l facă prefăcuta mai fericit? Cum?? Eu știu tantra și fac dragoste ca o zeiță, zău dacă mai înțeleg ce vor bărbații ăștia. În primul rând, schimbă-ți publicul țintă, îi sugerez. Ha?! Nu glumesc, am văzut că-ți plac băieții mai *soft*, așa ca mine. Numai că ei se tem de femei așa cum ești tu. Spaniolul ăla s-o fi sărutat un pic cu tine, dar sunt sigur că în sinea lui era speriat rău. Am văzut eu ce privire rătăcită avea. Arăta de parcă se pierduse de maică-sa în supermarket. Schimbă-ți preferințele, *beloved* Aishwarya. Tu ești posesivă doar la suprafață. În sinea ta însă vrei să fii posedată. Wow, Sega, ce bine mă simți, se entuziasmează Aishwarya. Mai ziii-mi, te rog muuuult, mă imploră ea. Ridic din umeri. Ce să-ți mai zic? Nu mai e nimic de zis. Caută-ți un zdrăhon dintr-o bucată, nu păpușei sclifosiți, ca spaniolul ăla înalt... Hm, să știi că o să mă gândesc serios la asta, mulțumesc pentru sfaturi, Sega... Ah, era să uit, vezi că te-a căutat Ananda în legătură cu afișele pe care le-ai făcut pentru Yogendra.

Am început cu mici anunțuri pentru *Work As Meditation*, punând în pagină texte de-ale *copywriter*-ului Osho. *Zenvertising*. Mi s-a dus buhul

și într-o bună zi au venit și cei de la Evenimente să le fac un afiș pentru un concert de muzică indiană. Mi-au dat câteva poze cu muzicienii, urâte ca în buletin, și după câteva ore m-am întors la ei triumfător, cu un afiș *masala*, ușor psihedelic și colorat ca o sorcovă. I-am dat pe spate. Vedhan, pictorul convertit în coordonatorul Multiversității și Evenimentelor, l-a apreciat cel mai tare. Începuse cu laude de genul „ce soluție grafică ingenioasă, ce bine ai potrivit culorile, ce proporții interesante, ce compoziție frumoasă, ai urmat Artele, Sega?”. Nu, i-am răspuns, cred că Artele m-au urmat pe mine, însă din păcate nu m-au prins. M-a prins în schimb publicitatea, pentru mulți ani. M-a prins și mi-a mâncat creierul, inima și ficatii și mi-a intrat în sânge, ca o boală. Se pare că nici aici nu reușesc să scap de ea... Atras de afișul *masala* ca un fluture de lampă, a venit și Yogendra. Sega, nu mă ajuți să facem trei afișe pentru Librărie? Uite, vreau să acopăr cu ele geamurile laterale. Afișele ar trebui să trimită la website-ul nostru. Ce zici, crezi că e posibil? Să-mi spui dacă îți mai trebuie ceva... Nu mi-a mai trebuit nimic. Cu câțiva dolari am cumpărat de pe internet o lună plină și niște puf de pădădie, fotografiate la detaliu. M-am pus pe meșterit și peste câteva zile m-am înfățișat la Yogendra cu propunerea mea. Primul afiș: o măciulie de puf de pădădie intactă, pe fond negru, cu textul „*For everything from Osho – www.osho.com*“. Al doilea afiș: câteva semințe de pădădie desprinzându-se din ghemul de puf și plutind ca un stol de parașute mici, susținând textul „*For everywhere in the world – www.osho.com*“. Al treilea afiș: luna plină în locul și de mărimea pădădiei, o pudrerie de parașute mititele de puf trecând prin dreptul ei și textul „*At any time, day or night – www.osho.com*“... Yogendra a rămas tablou. Uimitor, a murmurat el, neputând să-și mai dezlipească ochii de la lucrările mele. E cea mai grozavă reclamă pentru pagina noastră de internet, pe care am văzut-o făcută aici vreodată! a exclamat dervişul, exagerând bineînțelese. Sega, tu chiar ai talent. Cum de...? A trebuit să reiau povestea pusă mai devreme lui Vedhan.

Călugăre, nu știam că te pricepi la reclame, mă abordează Ananda pe un ton ironic. „Călugăre“, așa îmi zice el mai nou. Asta pentru că nu beau, nu fumez, nu ies din „mănăstire“ decât dacă e musai, nu am prietenă, nu merg la petrecerile din Plaza, nu particip la karaoke sau la discotecă și nu ies din roba stacojie decât dacă o schimb cu una albă pentru întâlnirea de seară sau cu una neagră când facilitez Chi-Kung în Buddha Grove. Nici eu nu știam că te pricepi la fotografie, îi răspund pe același ton, observând Canon-ul care îi atârână mare și greu de gât. Ananda dă din mână plictisit. *Well*, cineva trebuie să o facă și pe asta, nu? Ia zi, Sega, mă ajuți să facem un afiș pentru serile din Chuang Tzu cu meditații din *Cartea secretelor*? Posterul ăla vechi e urât ca dracu', vreau ceva proaspăt, mai atractiv, mai dinamic, care să

reda spiritul cărții... Uau, Ananda, cum să nu te ajut? Merg în Chuang Tzu seară de seară, iar *Cartea secretelor* e singura pe care aş lua-o cu mine dacă ar fi să mă duc pe o insulă pustie sau pe o planetă îndepărtată. Segă, tu faci mişto sau ce? se încruntă îndrumătorul meu personal. Nu, Ananda, vorbesc cât se poate de serios. Bun, mormăie el, atunci cum procedăm? Uite cum, îl iau eu prin învăliuire. În primul rând văd o fată frumoasă care stă cu picioarele încrucişate, ca în meditaţie, citind absorbită din *Cartea secretelor*. Cum ți se pare? Hm, nu e rău deloc. *Let's do it*, dar... unde îi facem poza? Eu zic așa, Ananda, să o facem în Osho Teerth, grădina aia paradiziacă din spatele clădirii Naropa. Mda, mişto, dar totuşi cam de rahat, strâmbă din nas fostul şofer al lui Osho. Eu, unul, m-am săturat de imagini paradiziace. Nu vezi că totul e paradiziac pe aici? Ce bine-ar prinde o țâr' de iad... Asta-i! mă străfulgeră un gând. Hai să facem poza în învălmăşeala de afară, pe drumul principal, printre maşini care scuipă fum, motorete, ricşe, cerşetori, neguţători, case coşcovite, muşte, capre, vaci, de asta ce mai zici, Ananda? Hm, îi licăresc lui ochii, da, așa da, asta e o idee bună, numai că mi-ar plăcea să... Ştiu, îl întrerup eu mânat de inspiraţie, putem să o facem chiar aici, în Plaza, la discotecă. Fata citeşte din *Cartea secretelor* nemişcată ca o statuie, în timp ce mulţimea din jurul ei dansează fără să o bage în seamă. Ananda nu mai poate de încântare. Călugăreee, e nemaipomenit, face el. E fix ce ne trebuie. Phiii, gata, o facem diseară. Ah! mă mai străfulgeră pe mine un gând. Ce-i? tresare el. Ananda, ştiu şi cum să facem fotografia: cu timp de expunere mare, în așa fel încât... În așa fel încât, prinde el ideea din zbor, oamenii să se amestece în pete de culoare, să apară ca nişte fantome în mişcare, *I know what you mean, he-he-he*. O să mă gândesc la asta în timpul întâlnirii de seară, că şi-aşa n-am ce face, iar dacă n-am ce face, adorm. Ne vedem la noapte, călugăre. În Plaza, după cină. Să zicem pe la 9, ca să avem timp să ne pregătim ca lumea, bine? OK, Ananda... Pleacă în grabă, cu măgăoaia de aparat lovindu-l ritmic peste piept. Se întoarce după câţiva paşi. Stai așa, face el, cine să fie fata? O asiatică, răspund eu rapid, fără să clipesc. De când aşteptam întrebarea. Îți plac asiaticele, călugăre? mă iscodeşte el. Nu asta e important, Ananda. Important e că ştiu una potrivită pentru rolul nostru. E frumoasă? Foarte frumoasă, te asigur. Cine-i, o ştii? Nu, nu cred că o ştii. E o japoneză mai retrasă... Bine, fie, hotărăşte el îndepărtându-se, merg pe mâna ta, dar vezi să nu-mi aduci vreo stârpitură cu ochi oblici, ha-ha-ha!

Pe Yoko o găsesc în Buddha Grove, la *Dance Celebration*. Yoko, o strig eu de pe margine, n-ai vrea să facem o poză? Împreună? mă priveşte ea nedumerită. Nuuu, Yoko, eu şi Ananda vrem să facem o poză cu tine ca model, pentru serile din Chuang Tzu cu meditaţii din *Cartea secretelor*. E vorba de un afiş care să anunţe... Vreau, cum să nu, se

oprește ea din dans, apropiindu-se de mine cu un zâmbet amețitor. Îmi place mult *Cartea secretelor*. Ce trebuie să fac? Ăăă... nimic special, îi răspund, abținându-mă să nu ȝopăi de bucurie. Nu trebuie decât să stai frumos, cu picioarele încrucișate, prefăcându-te că citești absorbită. OK, când? La noapte... La discotecă... Poți? Da, n-am nimic de făcut. Deci... ne vedem în Plaza pe la 9.30? Da, Segă, voi fi acolo. Cum să vin îmbrăcată? Bună întrebare. La asta n-avusesem timp să mă gândesc. Mă scarpin în creștet, nehotărât. Vîno și tu cu mai multe hăinuțe, îi răspund. Facem niște probe și vedem ce se potrivește mai bine. Dar să nu-ți uii bonețica stacojie, care îți dă un aer atît de special. Vîno cu ceva care să se asorteze cu bonețica, zâmbesc încurcat. OK, am înțeles. Aduc mai multe haine și alegi tu ce îți place.

Până seara am stat ca pe ace. Acum stau pe marmura din Plaza cu Ananda alături, gîndind împreună încadratura. Băieții de la Evenimente au făcut o treabă excelentă, nu-i așa, Ananada? îl întreb, admirînd decorul ingenios, realizat din bucăți mari de pânză albă și cîteva spoturi colorate. E destul de OK, călugăre, dar unde punem fata? Eu zic aici, pe blocul ăsta de marmură. Iar aici, aproape de sol, aş pune aparatul. Hm, nu-i rău, așa facem, încuviințează Ananda. Ce ai zice de o focală mai lungă, să detașăm fata cu cartea de fundal? propune el. Gînd la gînd cu bucurie, îi răspund, hai să vedem cum iese. Bine, du-te și stai în locul ei. Așa. Țac. Ia să vedem acum ce ne-ar trebui... Ananda, un mic proiector ar face minuni, îmi dau cu părerea. N-ar strica o lumină de contur, așa, ca o aureolă. Aha, aha, face *my coach*, o să pun și un filtru auriu. Aș mai veni cu o blendă, adaug eu, să modelăm dintr-o parte. Și aş pune o foiță de staniol în carte, să reflecte lumina pe chipul ei, ca și cum cartea ar fi fermecată, *you know...* A, bravo, bine gîndit! apreciază Ananda. Da' tu chiar te pricepi, călugăre. Cum de...? Îi povestesc pe scurt ce i-am povestit lui Vedhan și lui Yogendra.

Călugăre, să nu ți-o iei în cap, mă previne Ananda după ce mi-a ascultat povestea cu luare-aminte. O să te iau cu mine în laborator, până la clădirea Myrdad, să vedem ce găsim pe-acolo. Dar să știi că asta nu înseamnă absolut nimic, nu înseamnă că, dacă îți acord puțină încredere la proiectul ăsta, gata, suntem prieteni la cataramă sau alte rahaturi de genul ăsta. Să nu te prind că te umfli în pene, că o să ți le smulg una cîte una, ne-am înțeles?

De cînd faci fotografie, Ananda? îl întreb în drum spre laborator. Ce-am vorbit noi? mă repede Ananda. Eu ți-am spus povestea mea, îi răspund liniștit, și aş fi onorat s-o aflu pe a ta. Onorat *my ass*, mă îngîănă ursuzul meu îndrumător, după care oftează adînc. Aveam vreo douăzeci de ani cînd mi s-a năzărit că vreau să fac poze, începe el.

Văzusem *Blow Up*, filmul lui Antonioni; tu l-ai văzut? L-am văzut, Ananda, dar m-a cam plictisit. Ha-ha-ha, adevărul e că nici eu nu simt nevoia să îl revăd, se destinde fostul șofer al lui Osho. *Anyway*, continuă el, era fotografia ăla din film care poza femei frumoase și așa m-am hotărât să mă fac și eu fotograf. Am început și o școală, de care m-am lăsat după numai două săptămâni. Și faza e că femei frumoase n-am prins, în schimb am devenit fotograf de copii, dacă poți să-ți închipui așa ceva. Și m-am mai jucat cu câteva trupe rock, care n-au ajuns celebre. Poate și din cauza mea, că făceam pe ei tot felul de experimente vizuale. Și, uite-așa, dintr-o poză în alta, am aterizat într-o bună zi în India, cu o Leica de gât. Am schimbat-o într-un *meditation camp* cu o chitară, la care n-am învățat să cânt niciodată... Vrând, nevrând, m-am întors la fotografie... Acum pozez găze, lotuși, bambuși, stropi de rouă prelingându-se pe frunze și alte minunății ale naturii. N-am ce face. Asta se cere pe-aici. Abia aștept să facem fotografia cu japoneza aia a ta, ar putea să iasă ceva deosebit, ca idee, dar tare mă tem că o să am parte tot de o urâtanie...

Yoko și secretele ei

Într-o pereche de șalvari albi de bumbac, purtând o cămășuță decoltată din același material și o căciuliță albă din dantelă de sub care se revarsă părul negru cu luciri de obsidian, Yoko apare în Plaza ca un înger. Trebuie să mă ciupecesc ca să fiu sigur că nu visez. Am întârziat, te rog să mă ierți, se scuza ea lăsând privirea în jos, m-am gândit mult ce haine să aduc și mi-a luat și ceva timp să vin de acasă. Mă uit la ceas. Nu a întârziat decât șapte minute. Yoko, nu îți face griji, discoteca începe abia pe la 10, mai e destul până atunci, îi spun preluând geanta burdușită cu haine și întinzându-i o mână. Unde mă duci acum? zâmbește ea derutată, strecurându-și degetele în palma mea. La mine, răspund, înfiorat de atingerea ei. Sesiunea foto a fost doar un pretext, mă trezesc adăugând. Glumești? întreabă ea serioasă. La întrebarea asta nu mai știu ce să răspund. Mă mulțumesc să-i zâmbesc tâmp, conducând-o cei câțiva pași până la mica magazie din spatele Centrului de Informare, transformată pe loc în cabină de probă. Regret că nu facem un pictorial pentru întâlnirea de seară și că trebuie să o rog să renunțe la alb în favoarea unor haine mai colorate pentru *Cartea secretelor*.

Afară, muzica se aude din ce în ce mai tare și lumea începe să se strângă pe ringul de dans.

O pun să se îmbrace și să se dezbrace de mai multe ori, abținându-mă cu greu să trag cu ochiul. Nu mi-e deloc ușor să mă hotărâsc. Fiecare

combinație aleasă de Yoko îmi taie răsuflarea. Respiră, Sega, respiră... În cele din urmă, ne oprim la o pereche de pantalonași pescărești thailandezi de culoare mov, la o bluziță stacojie fără mâneci, care îi scoate în evidență rotunjimea sânilor, frumusețea umerilor și a gâtului, la bonețica stacojie brodată cu fir roșu și la un pandantiv, pentru accent. O studiez ca un adevărat profesionist să văd ce mai lipsește, încercând de fapt să ascund că mi-e cu neputință să îmi mai iau ochii de la ea. *Make-up?* Întreabă Yoko timid, rupând vraja. *What? No, no make-up.* Nu o să las nici un fard să-ți pângărească chipul, fac eu pe eroul. Ce bine, se bucură ea, nu m-am fardat niciodată.

Călugăre, tu vrei să i-o pui, hai, nu te-ascunde, șușotește Ananda fără să se uite la mine, fixând aparatul pe trepied. Doar cu binecuvântarea ta, îi răspund supus. Băi, Sega, se enervează el, tu chiar ai nevoie de aprobări? Binecuvântează-te singur, ce naiba, ești băiat mare și fata e trăsnet. Și pun pariu că nu scapi. Ascultă la mine, ai să i-o tragi. Și dacă se întâmplă cum zic eu, mă tratezi cu un *double scotch* la Cafenea, s-a făcut? S-a făcut. Ananda privește lung prin vizorul aparatului. E frumoasă de pică, mormăie el. Ai avut dreptate, călugăre, ți-ai scos părleala. Dacă aș fi un tip manierat, probabil că ți-aș și mulțumi. Pozez și eu, în sfârșit, ceva mai acătării după toate strâmbele din lumea asta care mi-au siluit obiectivele. Hai, du-te și aranjează-o cum vrei să stea, suntem gata aici.

Conturată feeric de lumina proiecteurului, Yoko întoarce toate capetele. Trebuie să rog oamenii să își vadă de dans ca să putem lucra. Indienii sunt cel mai greu de convins să nu se mai holbeze. Se fac că nu știu engleză. Noroc cu Ashish, care îi ușuește în hindusă, oferindu-se apoi să ne dea o mână de ajutor. OK, Ashish, ține-te atunci de blenda asta. Eu mă țin cât pot de bine, îmi șoptește el pierdut, dar mi-e să nu leșin, *this is the most beautiful girl I've ever seen*. Deși sunt sătul de superlativele lui, trebuie să recunosc că în cazul de față are dreptate. Ții de blenda aia, sau ce faci? Țin, Sega, cum să nu, țin și cu dinții dacă trebuie... Gata, Ananda, putem începe!

Cu *Cartea secretelor* deschisă la pagina de staniol, Yoko stă nemișcată, fără să se forțeze, în cea mai *award winning Buddha posture of the year*. Clic... 6 secunde... Cloc. Încă una, Sega, atenție, clic... 6 secunde... Cloc. Hai să vedem... Mda, cartea e puțin prea sus, îi acoperă fața... Yoko, stai așa... O prind ușor de mâini și i le cobor câțiva centimetri. Acum e bine, Ananda? E de vis! Scrisul de pe copertă se vede cum trebuie? Fără probleme, hai, o facem? Îhî, stai să ies din cadru... Ashish, mai sus cu blenda aia! Ananda, ai pus filtrul pe proiector? Ah, am uitat, fir-ar, stai că îl pun acu'. Lasă, hai să tragem una așa, îl punem după. Clic... 6 secunde... Cloc. Phiii, drace, abia acum văd,

diafragma e mai deschisă ca pupila unui drogat, stai s-o mai închid. Și timpul, aș mai lungi timpul de expunere, propun eu. Hm, nu zici rău, se face... Ashish, nu mai mișca blenda aia! Yoko, perfect, rămâi așa te rog. Ah, fir-ar, filtrul auriu, își amintește Ananda, mă duc să pun filtrul... Yoko, rămâi pe poziție, mai trebuie să punem un filtru pe proiector... E bine acum, icnește Ananda, întinzându-se pe burtă, ca un pușcaș marin, țintind-o pe Yoko prin vizorul Canon-ului său fixat la câțiva centimetri de sol. Clic... 8 secunde... Cloc. Uau, Sega, hai că ne-a ieșit! Uau, Ananda, chiar n-am nimic de obiectat. Ashish, vino-ncoa, ia zi, cum ți se pare? Uau, Sega și Ananda, *this is very very very beautiful*, se entuziasmează și indianul. Atunci... *that's a wrap*, încheie sec Ananda sesiunea foto. Sega, descarc pozele mâine-dimineață, le prelucrez puțin și ți le trimit. Până atunci, ai grijă de față, îmi arată el, discret, degetul mijlociu, formând cu buzele cuvântul „fuck“, fără să-l rostească.

Yoko, îți mulțumesc. Pozele au ieșit foarte bine. O, Sega, am amortit, nu îmi mai simt genunchii, auuu... Mă aplec imediat să-i fac un masaj cu palma vindecătoare, care se transformă pe nevăgare de seamă în palmă dezmierdătoare. Nu eu sunt de vină. De vină e felul în care e ea alcătuită. Oh, Sega, e mult mai bine acum, îți mulțumesc... Asta e tot? mă întreabă în timp ce își încălță sandalele. Aăă... mai vrei? Mă aplec rapid să-i aplic iar palma vindecătoare. Nu, râde ea cristalin, m-am referit la sesiunea foto, mai ai nevoie de mine? Mai... aăă... am, îi răspund în doi peri, hai să bem ceva, dacă nu ai nimic împotrivă, fac eu cinste. Știi, nu prea beau, se scuză ea. Nici eu, îi mărturisesc încurcat. N-am mai pus gura pe alcool de nu știu când, dar... aăă... ar fi frumos... aăă... să sărbătorim... succesul, nu? Bine, acceptă ea simplu. Ajută-mă te rog să mă ridic. Mă duc să-mi iau geanta. Te găsesc aici? Nu mă mișc din locul ăsta, răspund.

Timpul gonește cu expunere mare. Culorile, formele, sunetele se tolesc și se amestecă unele cu altele în jurul nostru. După un pahar de Coca-Cola amestecată cu un deget de rom, lui Yoko îi vine să danseze. *I love dancing, Sega*. O urmăresc fascinat de pe margine, până când un pâlc de indieni se strânge în jurul ei, ca un laț. E timpul să acționez. Ah, cât urăsc să dansez, îmi spun intrând în horă. Din fericire însă, romul îmi zburdă rapid în picioare făcându-mă să mă simt agil ca o maimuță, ușor ca un fulg de păun și flexibil ca o bucată de cauciuc. În *Masca* ar fi trebuit să joc eu, nu Jim Carrey. Oricât ar încerca, indienii nu pot ține pasul și se dau bătuți, rând pe rând. Am învins!

Timpul gonește cu expunere mare. Culorile, formele și sunetele se tolesc în jurul ei, singura la care privesc, și cu fiecare secundă ea se face parcă tot mai frumoasă. Am dansat mult după ce muzica s-a oprit,

până când am dispărut amândoi, cu totul, în dans. Am apărut nu se știe cum, nu se știe când, la aceeași măsuță din fața Cafenelei cu storurile trase. Ca noi mai sunt câțiva petrecăreți întârziți, sușotind în taină, risipiți pe la alte mese. E de mult trecut de miezul nopții.

Inima stă să-mi sară din piept când îi iau mâna din nou într-a mea. Ea mă privește fără ocolișuri, întinzându-mi-o și pe cealaltă. În cercul pe care îl formează mâinile noastre nu mai încape nici o vorbă acum. Yoko închide ochii și rămâne așa, nemișcată, iar eu rămân să îi pictez chipul și trupul cu toate dorințele mele nemărturisite. Prin minte îmi trec suierând multe gânduri, însă nu prind nici unul, așa de repede trec. Nu pricep de ce mă obosesc atât să le prind. Doar știu că gândurile mă duc nicăieri și eu nu vreau acolo. Eu vreau aici. Vreau să rămân pe loc, în cercul format de mâinile noastre. Vreau să rămân cu Yoko. Vreau să rămân... Deschidem ochii în același timp și ne trezim că am rămas doar noi doi pe toată terasa scufundată în întuneric. În liniștea nopții, cicadele cântă a ploaie și parfumul Parcului Koregaon e parcă și mai amețitor. *Let's go to the pool*, îmi propune ea deodată.

Un strat gros de ceață lăptoasă acoperă suprafața apei ca un covor fermecat, în lumina subțire a felinarelor. E o noapte fără lună și fără stele. Dar ce îmi pasă mie de lună și stele când Yoko strălucește alături? Cu gesturi firești, fără să se sinchisească de faptul că un *gaijin* o urmărește de alături cu jind, Yoko își dă jos bonețica, apoi blužița, apoi pantalonășii, apoi chiloțeei și se aruncă în apă goală-pușcă. Încerc să mă mișc, să fac un gest, să fac un pas, să fac ceva, orice, dar nu reușesc. Exact așa cum se întâmplă în vise. Oare visez? Din câteva mișcări de brațe, Yoko ajunge în mijlocul piscinei. *Don't you come?* mă cheamă ea ca o sirenă, dându-mi toate *chakrele* peste cap. Azvârl roba stacojie cât colo și plonjez fără să mai aștept vreun îndemn. Vreau să văd, îmi șoptește ea, aprinzând în mine dorința. Arată-mi cum fac crustaceii, Sega.

Mă scufund și ies la suprafață, iar și iar, auzind-o cum râde de fiecare dată când îmi vede fesele albe sclipind în lumina felinarelor. La suprafață, un joc nevinovat. Dedesubt, un penis întărit. Am uitat să-ți spun ceva, scot eu cuvintele poticnit, de parcă aş avea lipici în gură, crustaceii sunt periculoși. Zău?! tresare ea. Dacă te prind, te înfulecă dintr-odată, îi destăinuie secretul teribil, apropiindu-mă ca un tâlhar. Yoko râde și pornește înot spre marginea piscinei, să se salveze. Nici o șansă. Crustaceul o ajunge din urmă înainte ca ea să apuce balustrada scăriței de aluminiu, o prinde de mijloc cu ghearele și o întoarce cu fața spre el. Fără scăpare acum, prada nu se mai zbate. Buzele i se întredeschid abia perceptibil și ochii ei alungiți se întâlnesc cu ai lui, întrebători. Răspunsul vine năprasnic. Mmm, geme ea când limba lui

îi umple gura și dinții li se ciocnesc. Îîh, icnește el când ea îi strânge șoldurile între coapse, lipindu-și trupul de gheșișă de al lui. Aaaaaa, suspină ea lung, când el o pătrunde însetat și flămând. Ooooh, se opintește crustaceul găsindu-și locul visat în vaginul ei fierbinte și strâmt. Strângând balustrada scăriței de aluminiu și înfigându-și călcâiele în fesele lui, ea îi conduce sălbatic mișcările în adânc, mai adânc, și mai adânc...

Ejaculez repede, în apă, dar mă întorc înăuntru mai însetat și mai flămând. *I want you, Yoko, yes, I want you so much. You're so beautiful...* Nu sunt replici profunde, dar nu replicile contează acum. Mânat de dorință, mă mișc înăuntrul ei cu atâta vigoare, încât mi-e teamă ca nu cumva să o stric, fără să-mi închipui că am declanșat deja un *tsunami* la ea în arhipelag. Și valul uriaș izbește continentul cu o asemenea forță, că nimic nu mai rămâne așa cum a fost. Nu există fantasmă să mai stea în picioare după un așa cataclism.

Yoko se desprinde de balustrada scăriței și se strecoară pe lângă mine. Câteva secunde mai târziu e în partea cealaltă a piscinei, plutind în derivă, pe spate. Mă scufund și ies la suprafață între picioarele ei care se dau din nou la o parte, cuminți. Pofticios, îmi afund limba printre labiile micuțe, dulci și delicate ca două petale de trandafir japonez, dezgropând cu săruturi perla ascunsă, cât un sâmbure de măr. Yoko geme și tremură iar, mângâindu-mi urechile fără astâmpăr. Prin palmele ei parcă aud cum vuieste în interior. Tremurăm amândoi. De data asta, de frig.

Strop cu strop, la început rară și apoi din ce în ce mai deasă, ploaia se întoarce după o vacanță de o săptămână. Ieșim din piscină dârdâind. În lipsa prosoapelor, îi întind roba mea să se șteargă, dar ea refuză cu un zâmbet și se îmbracă așa, pe pielea udă. *Do you have hot water in your room, Sega?* Bineînțeles, o apuc eu de mână, să mergem chiar acum. Ploaia ne urmărește furioasă până la Poarta din Spate, unde ne oprim, căci nu avem cum ieși. Poarta e încuiată. Normal. E 2 noaptea. *Yoko, this is gonna be tough*, îi spun cu toată seriozitatea, strângând-o de mână. O să mă duc până la Poarta Principală să iau cheia. Voi înfrunta singur ploaia, tu rămâi aici, la adăpost. Ți-e frică? *No, Sega, I'm not afraid*, râde ea liniștit. Te însoțesc.

La Poarta Principală ajungem ciuciulete. Kabir, paznicul, tresare speriat când ne vede. Nu se aștepta la două arătări plouate, în toiul nopții. Când îi mai vine inima la loc, îmi întinde cheia cu un zâmbet complice, fără să pună nici o întrebare. I-o dai indianului care păzește Poarta Myrdad. Îl sun acum, să nu sperie de voi, he-he-he. Hai, grăbiți-vă să nu răciți...

Lăsăm hainele reci, șiroind, să cadă lângă pat ca niște leșuri și intrăm în baie zgribuliți. Yoko dă drumul la apa fierbinte să umple cada, în timp ce eu, mut ca un pește, îi admir din prag trupul desăvârșit. Îmi surprinde privirea când își trece ochii prin oglindă. La ce te uiți? mă întreabă. La cât ești de frumoasă, răspund. Yoko se cercetează cu atenție și oglinda se luminează de frumusețea ei. Chiar că sunt schimbată, constată ea surprinsă. *You made me beautiful, Sega...* Îmi vine să cad în genunchi, dar mă țin mândru în picioare. Hai să facem baie împreună, vrei? Cum să nu vreau. Se pare că asta vrea și penisul meu, tare din nou. Intru în cadă și-o trag nerăbdător spre mine, alunecând în ea doar pe un sfert. Yoko nu mă lasă mai mult. Nu, Sega, nu vreau asta acum. Vreau doar să te mângâi, dacă îmi dai voie.

Să fi trecut ore, sau minute? Nimeni nu știe, cu atât mai puțin eu. Fără nici o părticică neexplorată, nemângâiată și nesărutată, adorm într-un târziu cu sânul ei în gură, ca un prunc nou-născut dintr-o asiatică.

Bună dimineața, Yoko

M-am trezit îndrăgostit. În lumina moale a dimineții, femeia care doarme dezvelită lângă mine e și mai frumoasă. Are pielea atât de fină, încât cearșaful s-a retras învins de pe trupul ei. Mă ridic într-un cot să o privesc mai bine. Ea respiră liniștit, cu buzele ușor întredeschise, părul răsfirat pe perna mea, ca în reclamele pentru șampoane. Yoko, de-ai ști cât ești de frumoasă acum... Sigur că nu știi, frumoasă adormită. În afară de mine nu știe nimeni că frumusețea ta a crescut și s-a desăvârșit într-o singură noapte, după un somn fără vise. M-am trezit cu visul alături. Ochii tăi alunghiți se deschid alene, iar buzele răsfrânte ți se arcuiesc într-un surâs diafan. Știu, îmi spui fără cuvinte, știu că în mine s-a întrupat tot ce a avut de spus mai frumos universul... *Good morning, Yoko... Ohayo gozaimasu*, îmi răspunzi, lungind silabele de parcă ar fi jeleurii. Îți sorb vorbele de pe buze cu buzele mele și cobor sărutându-ți rotundul umerilor și plinul sânilor. Cu vârful limbii îți ating apoi sfârcurile care înfloresc de îndată, ca niște muguri ieșiți din iarnă. Trupul tău miroase proaspăt, a început de primăvară. A început de viață. Îți depărtez ușurel coapsele ca să-ți gust seva... Sega, mă respingi cu gingășie, *mate kudasai*. Nu acum, te rog. Mă tulburi, îmi spui și te ridici în capul oaselor, cu picioarele încrucișate, cu mâinile în poală și palmele puse una peste alta, ca un Buddha feminin pe care l-aș venera toată viața. Zece zile de Vipassana, Sega, dacă ajungi în Nepal... Și dacă vrei să afli... Ce să aflu, Yoko? Închizi ochii și chipul tău se luminează de un surâs. Rămâi așa, tăcută, adorată de acest *gaijin* ingenuș a cărui inimă se rostogolește la picioarele tale, printre cearșafurile mototolite. Trebuie

să plec, șoptesc înrobit. Deschizi ochii din nou. Nu te grăbi, rostești blând, ridicând inima încâlcită în așternut și punând-o să bată la loc în craterul din pieptul meu. Segă... vorbim după zece zile de Vipassana. Nu înțeleg ce vrei să spui... Adică... până atunci... nu mai vorbim? te întreb derutat și inima începe să-mi bată un pic mai sus, în gât. Ba da, râzi tu, voiam să zic că nu te vei mai grăbi după zece zile de Vipassana. Aha, îți răspund ceva mai liniștit, totuși nu înțeleg cu ce e Vipassana din Nepal mai deosebită de Vipassana de aici? Nu e totuna? Nici pe departe, zâmbești tu înțelegătoare cu neștiutorii. Acolo, îmi spui, te trezești la 4 dimineăta și meditezi până la 9 seara, cu două-trei pauze de masă și odihnă. Nu vorbești cu nimeni și nu privești pe nimeni în ochi, timp de zece zile. Și nici nu ai voie să citești, să scrii sau să te uiți la televizor. Segă, acolo te uiți la tine, așa cum ești. N-o să mai ai unde fugi, chicotești tu. Pufnesc în răs. Ți se pare că fug? Da, fugi de tine. Bineînțeles că fug, mă avânt eu. Fug de mine ca să te prind pe tine. Exact, Segă. Numai că așa nu mă vei prinde niciodată. Va trebui să nu mai fugi de tine ca să mă prinzi pe mine... Și știi ceva? Numai tu îmi zici Yoko. E *funny* că s-a întâmplat așa, nu-mi explic de ce ți-am spus că mă cheamă Yoko. Restul lumii mă știe drept Sujata. De ce Sujata, Yoko? Îmi arunci o privire ghidușă, pe sub gene. Hm, e o poveste veche, îmi spui. Și lungă. Crezi... că ai timp să o ascuți? mă întrebi. Uite, îți răspund, nu mă mai grăbesc... Atunci e bine, râzi tu. Așadar, ascultă... Ascult, Yoko.

După șase ani de practici ascetice intense și 49 de zile de când nu mai pusese nimic în gură, Siddhartha Gautama se prăbuși la rădăcina unui copac, pe malul râului Nerañjara, pe care nu mai avea puterea să îl treacă. Siddhartha renunțase. Calea urmată atâția ani cu stăruință se dovedise închisă. Se dovedise a fi o fundătură. Cumplită-i era deznădejdea... Cu o ultimă efortare, ascetul își adună picioarele sub el, își îndreptă spinarea, își puse mâinile în poală, cu palmele una peste alta, și închise ochii. Știa că va sfârși acolo și voia să fie conștient de sine în clipa teribilă a morții. Așa intră în meditație... Dar ieși când auzi pașii aceia. Pași ușori, de femeie tânără. Sujata o chema pe fată și ea ducea un vas de aur plin cu *madhupayasa*, orez cu lapte amestecat cu miere, ca ofrandă spiritului copacului acela. Când îl văzu pe Siddhartha ars de soare, numai piele și os, acoperit de praf și zdrențe, cu părul vâlvoi, cu fața suptă și ochii îngropați adânc în găvane, Sujata fu cât pe ce să scape vasul de aur cu ofranda. Ești spiritul copacului cumva? Ești... *deva*? Și te-ai ivit ca să primești ofranda? întreabă ea arătarea, tremurând înfricoșată. Nu îți fie teamă, rosti blând Siddhartha. Nu-s *deva* și nu-mi trebuie ofranda, căci foamea mea e alta. Nu sunt decât un om, vezi bine, un biet călugăr, sau mai bine zis am fost. Și în curând nu voi mai fi nici asta, nu voi mai fi nimic, zise și răsă, dar nu fu răs acela, ci un geamăt jalnic, stins. Iute se-apropie

atunci de el Sujata. O, călugare, îi spuse, dă-mi voie să-ți ofer astă *madhupayasa*, spiritele mai pot să aștepte. Mai râse o dată atunci Siddhartha și iarăși nu se auzi decât un geamăt. Sujata fu nevoită să îi susțină trupul și să-l ajute să mănânce, îmbucătură cu îmbucătură... Se spune că aceea fu clipa când fostul prinț întrevăzu calea de mijloc. Calea regală. Și râsul fu de data asta râset plin, nu geamăt, căci Siddhartha înțelese dintr-odată unde dăduse greș atâția ani de-a rândul, întrezări imensa păcăleală. Ce împinge mintea asta să-mi dea și suferință, și plăcere totodată, de parcă una nu-i decât cealaltă întoarsă și amândouă-s una? se întrebă el. Eram aproape mort și acum, iată, mă bucur iar de viață. O, Sujata, fii dar binecuvântată, mi-a fost așa de foame și foamea asta mare, n-aș fi crezut, tu mi-ai astâmpărat-o... Întremat, cel ce avea să fie Buddha își luă rămas-bun de la fată și traversă râul, poposind pe malul celălalt la umbra copacului căruia lumea întreagă avea să-i spună de atunci Copacul *Mahabodhi*. Copacul Marii Treziri... De n-ar fi fost Sujata, probabil că Siddhartha ar fi sfârșit confuz și ros de îndoială. Dar așa, însuflețit, se mai încumetă o dată, urmând o intuiție nouă. Sub arborele acela, el trase adânc aer în piept și închise ochii... Și toate astea s-au întâmplat acum douăzeci și cinci de veacuri, în Bodh Gaya. Și nu știu cum se face, Sega, dar eu, în inima mea, dintotdeauna m-am simțit Sujata... Și acum o să mai dorm puțin, dacă nu te superi, se întinde ea ca o pisică somnoroasă. Îmi lași cheia, te rog?

Sega, pe unde ai fost? mă întâmpină Aishwarya cătrănită. Nu-mi răspunde, că nu-i timp acum, vorbim noi după. Du-te repede la subsol, te așteaptă Isha. Are nevoie de tine ca *helper* la Frumusețea Întunericului...

Nu știu unde a dispărut Întunericul. Frumusețea ei luminează totul. În pauza de ceai de la ora 11 mă întorc într-un suflet la ea. Găsesc cheia pe policioara de sus a dulăpiorului de încălțăminte de la intrare, acolo unde i-am zis să o lase dacă pleacă. Descui ușa, cu un gol teribil în stomac. Același gol e și în cameră. Numai că ordonat, ca într-o cameră de hotel neocupată. Pernele sunt aliniate la milimetru și cearșafurile îndreptate la dungă, cu pătura perfect întinsă deasupra. Pe jos e lună și în baie toate-s rânduite. De Yoko însă, nici urmă.

Numărul de telefon i-l aflu abia spre seară, după ce toată ziua am căutat-o, cu limba scoasă. Prostul de mine. Am uitat să-i cer numărul dimineață. Mare noroc cu măicuța Tan Maya. Am prins-o la țanc, pe picior de plecare. *Saga, we have no secrets*, îmi zâmbește ea complice. *She told me everything*, îmi spune în timp ce copiez numărul de telefon din agenda ei. *She's changed today, her heart is open...* Inima începe să-mi bată și mie cu putere. Așa să fie oare, *Mataji*? întreb plin de

speranță. Da, Saga. Te rog să ai grijă de Sujata și, când ajungi la Rishikesh, neapărat să-mi faci o vizită... *Mataji*, spune-mi unde e! Unde-i Yoko? izbucnesc. O caut ca un nebun de dimineață, dar parcă a înghițit-o pământul. E pe-aici, Saga, probabil că n-ai căutat-o unde trebuie, râde Tan Maya clătînând din cap în stilul indian, strângându-mă apoi la piept ultima oară.

Sun îndelung, în gol. Golul are un gust amar. Și în acest gol mă prăbușesc.

Subject: Yoko

Yoko, au trecut cinci zile de când nu te-am mai văzut. Cinci zile întunecate, în care am tânjit după tine... Azi am stat pe marginea piscinei, urmărind cum îngrijitorii curățau rămășițele nopții noastre de dragoste. Nu voi uita niciodată cum mă priveai atunci. În timp ce pătrundeam în tine, tu pătrundeai în mine. Știu cine am intrat, dar încă n-am aflat cine am ieșit.

Faptul că acum mă eviți mă întristează, știindu-te atât de aproape și totuși atât de departe. Au trecut cinci zile fără soare, cinci nopți fără somn. Mă trezesc singur, în întuneric, în patul în care am dormit îmbrățișați. Acest pat e mai gol acum decât a fost vreodată, înainte să te cunoască pe tine.

Yoko, ești mai pură decât heroina. După o singură doză, am rămas dependent. După ce am gustat din tine, mi-am pierdut echilibrul. Cum aș fi putut să-l păstrez? Am ieșit din mine pășind către un „noi doi împreună“, dar tu ai dat înapoi și eu am pășit în gol. Am căzut din cer și m-am zdrobit de pământ.

Măine te întorci în Japonia și poate că nu ne vom mai întâlni niciodată. Vreau să știi că vei fi mereu în inima mea.

Yoko... Te iubesc...

P.S. Poza cu tine pentru *Cartea secretelor* o găsești atașată. Toată lumea a văzut cât ești de frumoasă.

Send email... Închid computerul, sting lumina și rămân pe întuneric, cu inima sfâșiată. Prin fața biroului, viitura lumii după întâlnirea de seară. Stafii albe, în noapte. Defilând dinaintea altei stafii albe, închisă între patru pereți. Sunt un *junkie* și drogul meu e pasiunea pentru o femeie, după numai o noapte împreună.

Am prins-o la telefon o singură dată, acum două zile. Râdea în timp ce

o întrebăm dacă are pe altcineva, dacă contez pentru ea, cât de mult sau cât de puțin contez, de ce mă evită, de ce, de ce... O groază de întrebări din seria asta necăstigătoare. La toate întrebările, Yoko mi-a dat un singur răspuns:

Trăiește momentul, Sega! De ce te agăți de trecut?

Pingo-Pingo Sayonara

Vin cu tine în Japonia, îi spun pe nerăsuflăte, privind-o drept în ochi, cu inima bătând zăludă... Am zărit-o dansând în Buddha Grove prin ușa deschisă a biroului. Am sărit ca un arc de pe scaun și am alergat până la ea într-un suflet, cu genunchi de ceară, ca să-i vorbesc.

Vino, râde ea, sorbind dintr-un cappuccino la aceeași măsută la care am stat și atunci, în noaptea aceea. Bambușii de lângă Cafenea râd și ei, trosnind în vânt. Ce mai aștept? Ce mai, vreau să plec cu ea în Japonia, pentru totdeauna. Te auzi ce spui? Da, mă aud. Și mă repet fără teamă, cu curajul omului nebun, intoxicat cu substanța psihedelică a dragostei. Pentru o secundă, în mintea mea se derulează un film montat alert, cu ea și doi-trei copilași româno-japonezi reușiți, eu făcând reclame în *hiragana*, *katakana* și *kanji*, noi toți într-o casă cu pereți de hârtie și orezărie în pridvor. Din toată fantezia asta, aleg să îi spun:

Yoko, vreau să fii mama copiilor mei... Te iubesc...

Mai are puțin și se îneacă. De răs. *Pingo-pingo*, face ea uitându-se cu ochii ei de migdală în ochii mei de pricomigdal. Sega, uite-așa îți fac ochii: *pingo-pingo... This is not love*, îmi șoptește ea când se oprește din răs. *You just want me*. Da, da, da, te vreau. Așa cum un bărbat vrea o femeie.

...*And this is not love*, repetă ea cu răceală, ridicându-se de la masă. *Now let's go for lunch*, hotărăște stăpâna inimii mele. Plecăm ținându-ne de mână. Ea pășește ușor, eu calc pe cuie și pe nori. Creierul meu secretă hectolitri de endorfine, serotonine, dopamine, acetilcoline și alteline, care mă fac să mă simt când euforic, când deprimat. Încerc să găsesc în mine însumi o poziție mai înaltă pentru vizibilitate mai bună, dar nu reușesc. Vai, cum se vede lumea acum... Ca printr-un geam pe care au crescut flori de gheață.

Pe cărarea spre restaurantul de lângă piramidă, inimile noastre nu se întâlnesc. Eu și Yoko rulăm în filme diferite. În filmul meu, o inimă rătăcește mută de durere. Ca să nu mă pierd cu totul în vălmășagul

din mine, mă întorc la momentul când ea a intrat în biroul meu, să mă întrebe de muncă și meditație. Abia o cunoscusem pe Surava și mă întrebam dacă vreuna din cele două femei va reuși să îmi zgâlțâie existența singuratică. S-a întâmplat ca Yoko să fie aceea.

Mâncăm în grabă pentru că ea trebuie să își facă bagajele. Ne înghițim repede dragostea. Dragostea alunecă pe gât în jos cu un *mango lassi* la ea, cu o supă de coriandru cu lămâie la mine, o porție de *kadhai paneer* la ea și o porție de paste japoneze cu sos *chilli* la mine. În cazul meu, dragostea ajunge în stomac înghițită cu noduri.

Un sărut cu dor și durere în fața Porții Meera, o jumătate de oră mai târziu. Două trupuri lipite unul de altul într-o îmbrățișare lungă. O despărțire.

Nu pot să adorm. Mă sufoc, noaptea mă strânge ca o cămașă de forță. Mă gândesc la ea fără încetare și mă doare fiecare gând. Fiecare gând naște un vaiet... Mă căznesc ore în șir să îi scriu un mesaj scurt, de adio:

Sayonara, Yoko. I love you.

E 4 dimineața și îmi simt inima grea ca o lespede de mormânt. De pe ecranul telefonului, cuvintele ei luminează bezna pentru câteva secunde:

Thank you... Sega... Love, Yoko

Ea zboară acum spre Japonia, deasupra musonului indian, iar în sufletul meu rămâne să plouă crunt peste ce nu s-a mai putut spune, peste ce nu s-a mai putut trăi, peste ce nu a mai fost să fie, peste cele vechi și peste toate cele.

Confirmări

Hello, sir, Mr. Ajay here... Yes, Mr. Ajay, îi răspund posesorului vocii cântate vesel de la celălalt capăt al firului. *Well, sir*, vești foooarte-foarte bune. Avem confirmarea pentru zborul Pune – Kathmandu cu escală la Delhi pentru 15 septembrie. V-am și trimis biletul pe email. Am rezolvat-o și cu cei de la British Airways din Mumbai. A fost un pic mai complicat să vă comutăm returul la un an de la data zborului dus, pentru că ați cumpărat de la un agent din România care nu are drept de modificare a datelor. Dar să știți că am scos-o la capăt până la urmă, cripește Mr. Ajay. Fiți liniștit, domnule, diseară veți primi și confirmarea schimbării datei de întoarcere; în loc de 15 septembrie va fi 9 iunie, anul viitor. *Thank you, Mr. Ajay*, te-ai mișcat repede și bine.

You're welcome, sir, dar... pentru puțin. De asta suntem aici, nah?

Mr. Ajay e indianul de la Travel Masters, micuța agenție de voiaj a stațiunii, cu sediul în clădirea Meera. I-am făcut ieri o vizită, după ce am luat hotărârea să mai rămân prin părțile astea. Am eu motivele mele... *The fake Sega... The real India...* Ca să văd cum stau lucrurile, am nevoie de o viză nouă, întrucât cea din pașaport expiră la 4 octombrie. De la Mr. Ajay am aflat că pentru asta trebuie să ies din țară, opțiunea cea mai la îndemână fiind Kathmandu, Nepal. Nici că se putea mai bine. Vreau să înțeleg ce încerca să îmi spună Yoko, așa că o să mă înscriu la cursul de Vipassana. Și mai vreau să ajung acolo unde s-a născut Buddha, acolo unde s-a aprins Lumina Asiei...

Am văzut de câteva ori lumina asta licărind în codrul întunecos din mintea mea, atunci când vântul clătina crengile și mișca frunzele. Lumina era vie, strălucitoare, curată, fără seamăn. Șovăind, pășeam către lumină. Când vântul înceta însă, frunzele și crengile reveneau la locul lor, iar eu mă trezeam din nou orb, în întunericul dintotdeauna, ca după un vis despre lumină... O statueta din piatră lucioasă în mâinile lui. O statueta cât o sticlă de Pepsi, înfățișând un om șezând cu picioarele încrucișate și cu palmele ținute frumos în poală, una peste alta. Buddha, mi-a șoptit secretul tovarășul meu de joacă, potrivit cu băgare de seamă statueta la locul ei, pe policioara vitrinei din sufragerie, printre celelalte bibelouri. O adusesse taică-său dintr-o delegație în India. Băi neastâmpăraților, să nu spargeți cumva statuia, că vă ia mama dracu'! Ăla-i un sfânt, mucoșilor!... Micul Sega nu își mai putea lua privirea de la figurina aceea exotică, încremenită într-o postură plină de grație, cu părul creț strâns într-un coc în creștetul capului, cu pleoapele coborâte peste ochii alungiți. Și surâsul, ah, surâsul acela tainic și luminos ca un soare blând de primăvară, pe care puștiul nu îl mai văzuse pe chipul nimănui. Un surâs pe care de atunci n-a mai putut să-l uite. Fără să vrea, Seguțul zâmbi și el. Doarme și visează frumos sfântul Buddha? Îndrăzni să întrebe. Nu doarme, puștiulică, izbucni în râs tatăl tovarășului său. El e singurul care s-a trezit, acum 2 500 de ani. Noi dormim, ha-ha-ha, și visăm la epoci de aur, la culmi de progres și civilizație, fir-ar să... Da' voi sunteți prea mici să pricepeți, hai, duceți-vă la joacă.

Mămico, cine e Buddha? Buddha?! Ce-ți veni, Seguțule? De unde-ai auzit tu de Buddha? De la nenea Cutare. Am văzut statueta pe care a adus-o din India! Micule Sega, ia mai lasă-l tu pe Buddha și hai să-ți spui frumos rugăciunea la Domnul nostru Isus, că El e Mântuitorul nostru preaiubit. Domnului nostru Isus nu Îi place de Buddha, un om tare mândru, care s-a crezut Dumnezeu. Iar mândria știm unde ne duce, nu? Drept în iad ne duce și acolo e groaznic, puiul mamei. Dar

noi vom merge în rai pentru că suntem oițele ascultătoare ale Domnului... Noi nu ieșim din cuvântul Lui, copile. Dacă ieșim, ne rătăcim. Buddha a fost un om care a vrut să ajungă Dumnezeu, iar Isus e Însuși Fiul lui Dumnezeu, care acum 2 000 de ani a coborât din Ceruri să ne mântuiască. Buddha a murit fără să salveze pe nimeni. Și Isus a murit. Dar pe cruce, sacrificându-Se pentru păcatele noastre, dinaintea lui Dumnezeu. Când Isus S-a săvârșit pe cruce, ne-a luat păcatele asupra-I, împăcându-ne astfel cu Tatăl nostru ceresc. Și, după trei zile, minunea minunilor! Domnul Isus a înviat din morți, fie-I numele binecuvântat! Și oricine Îl primește pe Domnul Isus în inima sa va fi mântuit și va trăi de-a pururi alături de El, în Ceruri, aleluia... Vezi acum diferența, dragul mamei? Da, mămico, dar nu prea înțeleg: ce păcate? Puiul mamei, uite, când tu nu ascuți de mama-mare sau de bubu sau de mine sau de tăticu', ăla e un păcat, să știi. Însă Domnul Isus iubește copiii, căci a spus „lăsați copiii să vină la mine“. Așa că mergi către el, Seguțule, pentru că El te va primi cu brațele deschise și îți va șterge păcatele. Nu Buddha, Doamne iartă-mă. Buddha nu a mântuit pe nimeni, cine știe unde au ajuns cei care au crezut în el, ferească Dumnezeu. Să ne punem nădejdea în iubitul nostru Isus, fiindcă doar El ne poate salva. El e Calea, Adevărul și Viața, iar cine vrea să ajungă la Tatăl numai prin El poate ajunge. Așa că lasă-l tu pe Buddha și nu mai asculta tot ce spune nenea Cutare sau Cutare. Hai să-ncepem: Doamne Isuse Hristoase... Mămico, tu visezi la epoca de aur și la culmile de progres și civilizație? Hm, Seguțu, să știi că există o singură epocă de aur: veșnicia cu Hristos. Deci, Doamne Isuse Hristoase... Mămico, dacă Domnul Isus a murit pentru păcatele mele acum 2 000 de ani, înseamnă că păcatele mele existau înainte ca eu să mă nasc? Ce întrebare-i asta, Seguțule? Să nu te mai prind că te joci cu copilul lui Cutare, s-a-nțeles?

...*Beloved Google*, strigă voios Shantam, basistul, ieșind din piscină și trântindu-se cu un oftat de plăcere pe șezlongul de alături. Speriate, gândurile mele își iau zborul ca niște păsărele *bul-bul* care ciugulesc firimituri de pe la mese. Diseară ne vom produce din nou în Auditorium, și în pauza dintre repetiții am ieșit să ne răcorim la piscină. Sunt unul dintre cei trei triști ai formației. Eu sufăr după Yoko, durdulia Sananda după avocatul ei brazilian, iar Kavyo după o indiană. Până mai ieri, Kavyo era solistul cârlionțat, pe care l-am văzut la prima Sărbătoare *sannyas*. Lui Kavyo îi plăcea să cânte tot timpul, chiar dacă îi ieșea fals și cu accent italian. Cel mai mult îi plăcea la karaoke. Îi cânta ei tot felul de cântece romantice, iar ea îl asculta îngăduitoare, în timp ce el o privea cu fascinație și teamă. Fata era, într-adevăr, frumoasă. O raritate printre indience, majoritatea dulapuri ambulante. Avea un aer suveran, de prințesă de ciocolată, iar Kavyo avea un aer de paj supus. În afară faptului că se țineau tot

timpul de mână și că luau întotdeauna masa cu părinții și fratele ei, *sannyasini* cu toții, cei doi păreau să nu mai aibă altceva în comun. Ea căuta un bărbat, el căuta mereu confirmări. Și, după cum colacul vine întotdeauna peste pupăză, din prim-solist, Kavyo a ajuns *backing vocals* și interpret de *hang*, convertit peste noapte de Bansuri. Deși doborât pe toate planurile, Kavyo arată mult mai bine în ultimul hal decât în forma lui maximă. Astăzi ne-a adus o pereche de cearcăne vineții, doi ochi roșii, împăienjeniți, o barbă nerasă de câteva zile, un păr încâlcit și o lehamite cât cuprinde. Astăzi, lui Kavyo i se rupe de toți și de toate. Poartă în piept un *silence badge*, o insignă a tăcerii, semn că nu vrea să fie deranjat de nimeni. Mă uit la el ca într-o oglindă. Nu îi semăn bine? Oare nu sunt eu la fel ca el?

...Tocmai mi-am dat seama că Google e cel mai tare guru, râde Shantam ștergându-și coama argintie cu un prosop stacojiu. Întrebi orice și îți răspunde, ha-ha-ha! Google știe tot... Mda, intervine Kavyo rupând tăcerea. L-am întrebat azi cine sunt și am găsit un cont obosit de Facebook, pe care l-am șters pentru că nu eram eu acolo. Era doar un imbecil, care cerșea admirație, și asta mă face să vărs... Sau să mă bălăcesc... Hai și voi! ne provoacă el, aruncându-se deodată în apă. Să ce, Kavyo? face Shantam. Să vărsăm cu toții?! Daaa, zbiară Kavyo ca un nebun, să vărsăm cu toțiiiii! Nu suntem decât niște maimuțoi fără creier, care fac pe spiritualii,ăștia sunteeeeem! Shantam se ridică brusc de pe șezlong, țopăind și icnind ca un macac. Cu-u-um? A-a-a-a-șă? Nu pot rămâne indiferent. Am tot respectul pentru tipii care își șterg conturile de Facebook și pentru tipii care fac pe macacii. Nu-u-u-u, u-u-u-u-i-i-i-te-așa-a-a-a! sar eu ghemuit pe marginea piscinei, făcându-i vânt basistului cu mâinile mele lungi, de cimpanzeu care își apără teritoriul. Shantam, bestia de macac, reacționează prompt și ne încingem într-o maimuțăreală strașnică, garnisită cu țipete ascuțite și palme peste ochi. Muncitorii indieni, care construiesc un bloc dincolo de gard, își ițesc capetele, curioși să vadă noile specimene aciuat în ograda zoologică a lui Osho...

După concert, sunt îmbrățișat, pupat, bătut pe spate și biciuit peste față cu blițul. Până și fratele taciturn și rezervat al lui Osho mă privește în ochi și-mi zâmbește. Cineva mă întreabă din ce parte a corpului cânt atât de amplu: din burtă? Nu, din inimă.

Mă despart de lumea strânsă în Auditorium și mă pierd în noaptea fierbinte și umedă ca un vagin cosmic, fredonând versurile ultimului cântec:

In wonder

I stand in wonder

At the miracle of you...

În noaptea asta am cântat pentru tine, Yoko.

Barman

Ora 9, Plaza Café. În deschidere, de la stația de amplificare din spatele tejghelei, de la Sega pentru dumneavoastră, *Welcome to the Hotel California* și... *welcome to the Cafenea!* Cu ce vă putem servi?

De ieri nu mai lucrez la Work As Meditation Office. Și-au dat seama cu toții că mai mult îmi arde de cântat decât de gestionat lucrătorii din *resort*, așa că m-au eliberat din funcție și mi-au propus jumătate de normă la Cafenea și jumătate de normă la Multimedia, să desenez coperta unei cărți. Am acceptat bucuros, regretând doar faptul că reciclarea a venit la mai puțin de o săptămână până la plecare.

În locul meu la Work As Meditation au pus-o pe Deepa, o indiancă din sud, docilă și conștiincioasă, feblețea lui Devagit și prietenă bună cu Aishwarya, care m-a și rugat să îi fac fetei instructajul. Treaba asta mi-a luat o zi întreagă. La sfârșit, Deepa s-a uitat la mine pierdută. Vai, Sega, nu știu dacă o să mă descurc. Totul mi se pare extrem de stufos și de complicat, fără noimă, fără cap și fără coadă, fără nici un pic de structură. La Welcome Center a fost floare la ureche, ăsta e cel mai greu job dintre toate, ce mă fac acuum? a început ea să plângă. Înțelegător, i-am întins câteva șervețele. Liniștește-te, Deepa. O să te descurci de minune. Lasă totul să curgă natural, *the Osho way*, am încurajat-o cu aceleași cuvinte cu care am fost și eu încurajat, la rândul meu, cu aproape trei luni în urmă. Nu-ți face atâtea probleme, am adăugat zâmbind malefic, o să aibă grijă Aishwarya de tine...

Sega, o cafea te rog, cu un strop de lapte dacă se poate, dar ai grijă: doar un strop, nu cumva să pui doi stropi, că îți dau cafeaua înapoi fără să o plătesc, OK?... Pentru mine tot o cafea, dar fără lapte și fără zahăr, cât mai tare, se poate dublă?... Un *chai* și o *samosa*, *por favor*, nu uita să pui trei ardei iuți... O apă pentru mine și o Coca-Cola pentru domnișoara, chiar, cum te cheamă, frumoaso, că am și uitat să te întreb, ha-ha-ha, și de unde ești tu?... O cafea neagră, Sega. Hopaaa, ceșcuța e ciobităăă. Poți să îmi pui în altă ceșcuță? Nu-mi place să beau dintr-o ceșcuță ciobită... *Two masala* și două *khakra* întregi, să nu fie rupte. Cum?! Toate sunt așa? Offf, atunci vreau un croissant, da' cu multă cremă, te rog... Un *ginger tea*. Nu mai e?! Cum nu mai e? S-a terminat la ora asta? Nu au adus al doilea container? Nu-i suni să-l aducă? Vreau să beau neapărat un ceai de ghimbir!... Un cappuccino cu multă spumă, se poate?... O cafea neagră, ba nu, cu

lapte, da, cu lapte, mmm, și o apă... Jumătate *chai*, jumătate *ginger tea* la pahar de plastic, dar nu din ăla opac, din ăla transparent. Așa, perrrfect...

Parcă m-am născut pentru asta. Kalakeli mi-a explicat aseară ce și cum și după două ceasuri de ucenicie, m-au lăsat să mă descurc singur. Acum mă mișc cu grație între mașina de cafea, containerul cu *chai* și tejgheaua unde mă așteaptă o coadă lungă și nerăbdătoare de cerințe diversificate. Nu mă pot gândi la nimic altceva în afara lucrului pe care îl fac chiar acum. Realitatea mea e momentul de față. Nimic în afara acestei clipe nu mai contează. Mintea mea e cu totul în prezent. Mintea mea e liberă de trecut, liberă de viitor. Și superputerile mi s-au activat. Dar nu, nu sunt Superman. Nici Batman. Sunt... Barman.

Lucrurile se văd altfel din spatele tejghelei din Plaza Café. Cu totul altfel decât din spatele monitorului de calculator din biroul Work As Meditation. Lumea vine aici să se relaxeze și să se răsfete un pic, să ia o pauză de la muncă, meditație, ateliere sau spectacole. Să mai stea la o bârfă sau la o tacla și să-și întindă oasele la soarele care se mai arată din când în când printre nori și printre ploi. Așa cum se întâmplă de altfel pe orice terasă, oriunde pe planeta asta. Și fiecare are o poveste fascinantă, iar dacă nu are, preparăm una de îndată, chiar aici, la tejghea. Viiiine Barman și salvează el situația cumva.

Mitul eternei reîntoarceri

Turn around e expresia folosită de lucrătorii pe termen nedeterminat. O dată sau de două ori pe an, ei părăsesc *resort*-ul pentru scurtă vreme, după care se reîntorc acasă, în Parcul Koregaon, la numărul 17.

Aishwarya a lipsit două săptămâni, pentru o minivacanță la ai ei, în Mumbai. S-a întors ferfeniță. Nu vrea să mai plece niciodată. Aranya și iubitul ei, Florian, s-au dus pentru două luni în Germania ca să-și dea apartamentul în chirie și să-și revadă părinții. Abheeru a fost și el în Germania, vreo trei săptămâni, și acum e din nou aici, fericit. *Ja, sehr bad in Germany*, dacă stau acolo mai mult de-o lună o iau razna... Anuragi se va întoarce abia peste jumătate de an, sperând să găsească până atunci niște bătrâni de îngrijit prin Florida sau vreun job de menajeră pe la bogătanii cu vile în Aspen. *That's it*, s-a încurajat ea înainte de plecare, *adventure again*... Prana o să ia și el calea Statelor Unite, unde o să se reapuce de consultanță financiară cu specializarea taxe și impozite. După cinci ani de hălădui prin India și Asia de sud-est, fondurile lui s-au subțiat bine de tot. Numa' Prana s-a îngrășat, face el haz de necaz... Daya o să plece în Italia, dar tot amână pentru

că îi e teamă. N-o mai așteaptă nimic acolo, nici măcar nu mai are unde să stea. Dar de plecat trebuie să plece, că nu mai are bani... Ananda o să meargă la Sidney cât de curând, dar numai pentru câteva luni, ca să facă puțină taximetrie *for some shitty Australian dollars*.

Peste patru zile plec și eu, dar nu cred că mă voi întoarce vreodată... *Oh, you will, Sega, you will return*, profetește Ananda râzând. Așa am crezut cu toții când am plecat de-aici prima oară. Dar ne-am întors. Ca muștele la rahat, ca trântorii la miere sau ca fluturii la lampă, alege tu metafora care îți convine. Ananda, eu trebuie să-mi văd de drum. Trebuie să merg mai departe. Nimic de zis, locul ăsta e minunat, însă mi-e teamă să nu ajung să confund meditația cu o cafea cu frișcă. Din păcate, nu pot renunța la trecut și la viitor pentru o porție de prezent delicios ca un croissant cu ciocolată... E atât de simplu să îmbraci roba stacojie și gata, să te eliberezi de lumea în care nu ți-ai găsit locul. ăsta să fie refugiul? Sau subterfugiul? Mă uit în jur și nu văd decât ego-uri umflate, ascunse după nume *sannyas* și bine camuflate în simplitatea largă a robelor albe ori stacojii... Poate că nu mă exprim prea bine, dar așa văd eu lucrurile din spatele tejghelei. Sau poate că așa stau lucrurile doar în ceea ce mă privește. În fond, s-ar putea să mă uit într-o oglindă, așa cum îmi spuneai tu demult. Cu cât mă înalț, cu atât mă cobor. Și n-am aflat de care parte a oglinzii mă aflu cu adevărat. *Oh no*, se strâmbă îndrumătorul meu proptindu-și coatele pe tejgheaua barului, *so you really are a monk, a Christian monk, don't give me that bullshit...* Ești oglinda, Sega, pricepe odată! Zâmbesc. Trei luni au fost suficiente pentru mine, Ananda. Am înțeles câteva lucruri, m-am eliberat de unele temeri și îndoieli, dar mai am multe în cârcă și stau încovoiat sub povara asta... Câteodată mă simt lumină, câteodată întuneric. Și acum sunt pregătit să pornesc la drum, mai departe. Și nu întrevăd vreo cale de întoarcere... *You'll come back*, trage Ananda concluzia, sorbind din ceașcă. Mmm, da' știu că te pricepi la cappuccino, călugăre. Ia mai fă-mi unul.

...Iau o gură de apă. Am vorbit mult și mi s-a uscat gâtul. Am vorbit mult și în dodii. Mi-e greu să exprim ceea ce simt. Întotdeauna mi-a fost. Mintea mea nu e prea ascuțită. Mintea mea e boantă. Zâmbesc: „boantă“, ce cuvânt... O realitate tristă exprimată vesel. O minte boantă. Aș vrea să-i spun lui Ananda că surâsul lui de acum seamănă cu surâsul statuetei lui Buddha pe care am văzut-o în copilărie. Și aș vrea să-i mai spun că mi-e foarte drag, pentru simplul motiv că m-a ascultat cu răbdare până la capăt. Probabil că a învățat să facă asta în anii în care Osho îi vorbea de pe bancheta din spate...

Torn un pumn de boabe în râșniță, apăs butonul și câteva secunde mai târziu aerul începe să miroasă a *arabica* proaspăt măcinată. Iau

portafiltrul masiv din fier galvanizat, cu mâner învelit în cauciuc ca să nu alunece, și încarc coșulețul cu pudra cafenie, acționând apoi levierul din stânga mașinii. Potrivesc portafiltrul în dreptul gurii circulare a automatului de făcut cafea și îl înșurubez dintr-o mișcare scurtă. Apăs butonul verde și beculețul se aprinde. Mașinăria vibrează silențios, ca un motor de Mercedes la ralanti și ceașca pe care am pus-o pe grătarul automatului începe să se umple. Între timp, încălzesc laptele din cana de metal cu ajutorul fierbătorului cu aburi, agitându-l puțin până face spumă. Pun ceașca pe o farfuriuță și torn cu grijă laptele fierbinte peste cafea. Pe farfuriuță mai pun o linguriță și două pliculețe. Unul cu cocaină, altul cu heroină. Glumesc. Unul cu zahăr alb, celălalt cu zahăr brun. Gata. Întreaga operațiune mi-a luat mai puțin de un minut. Cred că m-aș descurca și cu ochii închiși, la câte am preparat zilele astea.

Here's your cappuccino, îi spun împingând spre el cafeaua acoperită cu o pălăriuță de spumă. Mmm, excelent, călugăre! plescăie Ananda mulțumit. Și ia zi, încotro? În Nepal, pentru o nouă viză și un *retreat* de Vipassana. Aha, la Goenka... S-ar putea să-ți prindă bine. Eu, unul, n-aș rezista, e cam dur programul lor. Exact de asta am nevoie, Ananda, aici e prea mult răsfăț pentru mine... Ah, călugăre, călugăre, râde el, atunci o să-ți placă în Nepal. Țin minte noaptea aia când coboram spre Kathmandu într-un autobuz vechi de când lumea și pământul, pe șoselele alea înguste, șerpuiind printre munți, cu râul în stânga mea, la treizeci de metri dedesubt. Râul era plin de fiare contorsionate, rămășițele altor autobuze care rataseră virajele. Și închipuiește-ți că eram singurul pasager, n-o să uit toată viața. Autobuzul trosnea din toate încheieturile, fornăia, se încorda, se înclina când într-o parte, când într-alta, fără ca șoferul s-o lase o clipă mai moale. Parcă îi înțepenise piciorul pe pedala de accelerație. De fiecare dată când răsucea volanul, simțeam că gata, asta e sfârșitul, o să ne răsturnăm în hău. La un moment dat mi-a trecut prin cap că s-ar putea să gonească așa pentru că nu mai are frâne. Am început să mă rog: *Oh, Jesus, please help me...* Atunci am văzut cât de creștin rămăsesem în fundul sufletului. *Damn it. How strong* sunt condiționările astea și cum ies ele la suprafață în situațiile cele mai delicate, ȚȚȚ... A, să nu uit: din păcate, afișul cu fata ta nu se mai produce. Nu i-a plăcut lui Raja. Nu afișul în sine, cât ideea cu *Cartea secretelor*. Vrea să schimbe cu totul tematica în Chuang Tzu. *Meditations for daily life* e noua direcție, fără „secrete“ și „mistere“, așa mi-a zis. *He's the boss*, asta e... Dar să știi că japoneza ta e frumoasă foc. Ce mai face?... A plecat în Japonia... Și? mă iscodește Ananda, pe deasupra ochelarilor. Mi se pare mie, sau ești cam trist? Evit să-i răspund. Îmi fac de lucru, ștergând tejgheaua. Hei, Sega, vezi că asiaticele îți cam prăjesc inima, ai grijă cum te joci cu ele. Dar în cazul

tău nu pot decât să mă bucur, își freacă el mâinile. Să știi că n-am uitat de pariul nostru. Ia zi, mă pot aștepta să-mi faci cinste c-un *double scotch*?

Suspin adânc. Să fie *on the rocks*, Ananda? îl întreb, înghițindu-mi amarăciunea. Păi dacă tot ai spart gheața, călugăre, zâmbeste el hâtru, n-ar strica să arunci câteva cuburi și în paharul meu.

Eu gust de voce... Eu stau în camera mea. Vino auzi. Odete.

Așa ar suna în traducere liberă mesajul scris în portugheza împănată cu cuvinte englezești, ortografiate după ureche, apărut pe ecranul telefonului meu: *Eu gosto de voce... Estou en my room. Venha hear. Odete... Bum-bum, bum-bum, bum-bum*, așa ar suna în traducere liberă inima mea.

Îmi placi... Sunt în camera mea. Vino aici.

Am cunoscut-o la masa brazilienelor. Samiti și Ana-Maria, colega mea de la Cafenea, îi spun „Odeci“, așa se pronunță Odete în portugheză. Odete nu știe engleză, dar știe cum să farmece un bărbat dintr-o privire, iar pentru asta nu e nevoie de dicționar. Mi-a tradus Samiti restul. Spune că ochii tăi o ard ca focul, *querido*... Spune că îți simte energia și că energia ta o face să amețească, *ay-ay-ay*... Am luat-o de mână și degetele ei cu unghii perfect ovale, vopsite în roșu aprins, le-au cuprins pe ale mele mângâindu-le cu gingășie. *Que energia*, a șoptit Odete, roșind tulburată. Mi-am imaginat că degetele ei îmi alintă cu aceeași gingășie penisul și am roșit la rândul meu, tulburat.

A doua zi, în Buddha Grove, i-a luat jumătate de oră să mă întrebe dacă mă atrag femeile în vârstă. Samiti nu era acolo să traducă. I-am răspuns pe litere că niciodată. N-i-c-i-o-d-a-t-ă. Odete are 60 de ani, dar nu e o femeie bătrână. Nici pe dinafară, nici pe dinăuntru. În ciuda ridurilor pe care nu și le ascunde, în ciuda pielii încrețite și a părului încărunțit, feminitatea ei nu are vârstă.

Străbat curtea principală într-un suflet și ies prin spate, pe aleea numărul 2 a Parcului Koregaon. Am umbrela la mine, dar n-o folosesc. Ard de dorință și ploaia mă răcorește. Mă opresc după câțiva zeci de metri, aproape de Osho Teerth, în dreptul unei căsuțe cu un singur etaj, ascunse în spatele unor tufe de iasomie. Intru. În hol, un indian transpirat, tolănit pe o pernă în fața unui televizor cu sonorul dat la maximum. *Namasteee*, mă întâmpină el radios, ca pe o veche

cunoștință. Reacția lui nu mă surprinde. Doar sunt o prezență familiară, unul dintre vesticii stacojii de peste drum. *Namaste*, îl salut grăbit. Apoi întreb: Odete? *Oh, yes, sir*, îmi răspunde indianul arătând spre tavan, *upstairs first room on the right...* Până termină de vorbit, eu sunt deja sus.

Cioc-cioc-cioc!

Ah, you here, Segá! I happy! Ori nu mai văd eu bine, ori Odete arată incredibil. Poartă o pereche de jeanși albi, mulați, iar bluza cu mâneci lungi, din mătase pictată în culori vesele, îi conturează umerii și sânii. Părul blond cu reflexe argintii e strâns cu grație într-un coc din care s-au desprins câteva șuvițe; și zâmbetul ei e ispititor. Înghit în sec. *Come inside*, se joacă ea fără să vrea cu limba engleză și cu focul din vintrele mele, apucându-mă de robă și trăgându-mă înăuntru. *I...* șoptesc prinzând-o nerăbdător de talia subțire, *I want you...* Odete își lasă capul pe pieptul meu. *Oh, no, no, Segá*, toarce ea ca o pisică. Refuzul ei mai tare mă încinge. O ridic în brațe cu mintea golită de tot în afară de ea. E ușoară ca un fulg. Râde ținându-mă de după gât, parcă fără să-i vină să creadă ce i se întâmplă. Nici mie nu-mi vine să cred ce mi se întâmplă. Și nici nu-mi arde să analizez. O las ușurel în pat și apoi îmi ridic roba până la brâu. Nu port chiloți... *Ooooo!* exclamă ea la fel de surprinsă ca mine, *veeery hard*. Mă arunc asupra ei ca un lup flămând. Mmooah, geme Odete cu buzele mușcate de un sărut pătimaș, exprimând ceea ce dicționarele de specialitate ar traduce fără prea mare precizie ca „uimire“, „fâstâceală“ și „încântare“. Cu o mână încerc să-i dau jos pantalonii și cu cealaltă o conduc pe a ei spre penisul răsculat. Îi simt atingerea. Aceeași atingere care m-a tulburat atunci, la masa brazilienelor. O atingere plină de gingășie, de dragoste, de curiozitate și sfială, toate la un loc. Prea multe la un loc. Cu mișcări fine, în sus și în jos, degetele ei îmi explorează bărbăția, în timp ce eu dau să îi smulg pantalonii, fără să mai țin cont de nasturi și de nimic. *No, no, Segá, please, no*, mă roagă ea în șoptă, trăgându-mi roba ca o cortină peste penisul pietrificat. Gata spectacolul. *Let's... stay, OK?* caută ea să mă îmblânzească. OK... Stăm... Odete se ghemuiește la pieptul meu. Bum-bum, imită ea chicotind bătăile inimii mele. *Odete... tu es muy bonita*, îi răspund, iar portugheza mi se amestecă cu spaniola și dorința încă nestinsă cu deruta.

Mă uit în oglinda de la picioarele patului ca la un film interzis minorilor, cu un el mai tânăr și o ea mai în vârstă, unul în brațele celuilalt pe jumătate dezbrăcați. Genul acela de film în care nu se vorbește prea mult, cu trăiri exprimate subtil și planuri-secvență interminabile. Replica ei vine după zece minute, cu subtitrare:

Știi, Sega?... Eu am doi copii. O fată și un băiat. Amândoi de vârsta ta. Sunt căsătoriți și au copii, la rândul lor. Deci sunt și bunică... Tu ai copii?

Nu, Odete, n-am.

Ești... căsătorit?

Nu, nu sunt.

Ai fost?

Nu, Odete, n-am fost.

Sega?

Da, Odete...

Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva niciodată... Mă faci să simt... Mă faci să mă simt... Mă simt foarte atrasă de tine... Înțelegi, Sega?

Înțeleg, Odete. Nici mie nu mi s-a mai întâmplat așa ceva. Și eu mă simt foarte atras de tine.

Sega?

Da, Odete...

You beautiful man... Obrigado.

...Pe alea numărul 2 a Parcului Koregaon, doi îndrăgostiți îmbrățișați sub o umbrelă. El, în robă stacojie, ea, în robă albă. Ea ar putea să-i fie mamă. Ricșarii se vor uita lung după ei, de sub coviltirele ricșelor, însă lor nu le va păsa. Din când în când, el o va săruta pe gură în văzul tuturor, îmbătat de parfumul eternei ei feminități, iar ea îl va strânge mai tare în brațe, abandonându-se între buzele lui și sorbindu-i tinerețea. Se vor despărți la Poarta din Spate, unde el îi va lăsa ei umbrela. Ea va râde de felul cum aleargă el stângaci ca un cocostârc prin băltoacele în care plouă cu clăbuci. Până în camera lui, roba stacojie va fi flească. Înainte să o îmbrace pe cea albă pentru întâlnirea de seară, el va face un duș fierbinte să se primenească. Și dorința lui va fi spălată. Dorința. Nu și păcatele.

...Ploaia bate la geamul cămăruței ei. Pe carpeta de la capul patului, printre modele geometrice brodate în culori strălucitoare, un elefant cusut cu paiete argintii. Deasupra noastră, un ventilator își învârtă palele apatic prin aerul vâscos, mirosind a santal. E un ventilator vechi și înțelept, care a văzut probabil multe cupluri bizare la viața lui. *Dream and reality I confuse*, îmi va șopti ea după un timp, *but this*

everything is very good...

Odete își va face apariția la cină într-o rochie vaporosă și se va așeza la masă cu prietenele ei, Samiti și Ana-Maria. Se va face că nu mă vede, ca să nu se interpreteze. Când ea va termina de mâncat, mă voi ridica și eu, cerându-i scuze lui Shantam, basistul, că trebuie să îl las baltă așa, deodată. Ea îmi va zâmbi șăgalnic când ne vom întâlni ca din întâmplare, cu tăvile la spălător. Ți-am adus umbrela, îmi va zice. Din fericire, va începe să plouă iar, de parcă se va fi rupt cerul, se va face brusc răcoare și Odete, în rochița ei vaporosă, va începe să tremure. Mă voi oferi atunci să o conduc până la ea, să se îmbrace cu ceva mai gros. Vom pleca împreună sub umbrela mea, fără să batem la ochi. Eu voi ține umbrela, ea mă va ține de braț. Vom ieși pe alea numărul 2 a Parcului Koregaon. La dreapta, căsuța ei. Înainte, camera mea. Mă voi uita în ochii ei și ea se va uita într-ai mei și vom afla că ne e scris să mergem *înainte*, într-o limbă numai de noi doi cunoscută. Ea se va strânge în brațele mele și ne vom furișa prin întuneric, pe cărarea de lână blocul Myrdad, fără să ne întâlnim cu nimeni pe drumul nostru. Vom urca până la primul etaj din blocul Rinsai 1, sărutându-ne treaptă cu treaptă. Măinile îmi vor tremura fără astâmpăr și inima îmi va bate să-mi spargă pieptul, anticipând ce va să urmeze, dar în cele din urmă voi nimeri cheia în broască, voi deschide ușa, o voi lua de mână și o voi trage hotărât înăuntru. Și prezența ei, atât de dulce, atât de feminină, îmi va umple dintr-odată nopțile pustii și totul va fi în regulă, Sega, nu vei avea de ce să te mai temi de acum înainte, ești acasă. O voi săruta apăsător și ea se va lipi toată de mine, ca o adolescentă, abandonându-se cu un suspin. Îmi voi simți penisul crescând și o voi dezbrăca în grabă, cum aș despacheta un cadou, murind de curiozitate, de poftă și de teamă să o văd goală. Când voi lăsa rochia să-i cadă de-a lungul trupului, voi afla că e mai frumoasă decât mi-am închipuit. Chiar dacă pielea îi va atârna pe alocuri, nu voi simți jenă sau repulsie câtuși de puțin. Dimpotrivă. O voi trânti în pat și mă voi descotorosi de roba stacojie de călugăr și, odată cu ea, de tot ce am crezut până atunci că e sfânt. Rușinată, ea va încerca să se ascundă sub cearșaf, dar nu o voi lăsa. Îi voi șopti că e frumoasă și că vreau să mă desfăț privind-o, apoi o voi dezveli și îi voi da jos chiloțeei străvezii. Îmi va veni să strig de bucurie, ca un căutător de comori, și mă voi grăbi să ajung între coapsele ei ca să sorb din fântâna tinereții fără bătrânețe, iar ea se va arcui de plăcere, scâncind, și eu voi înțelege că a fost făcută pentru dragoste și că dragostea a făcut-o nemuritoare... Una *camisica por favor*, mă va opri ea înainte să o pătrund. N-am, îi voi mărturisi descumpănit. Am eu, va zâmbi ea scoțând un prezervativ din gentuță. Voi rămâne trăsnet cât timp ea îmi va îmbrăca penisul cu cămășuța aceea de latex, versată ca o amantă, atentă ca o mamă și grijulie ca o bunică, sărutându-i mai

întâi vârful, cu sfială. Înnebunit, o voi trage sub mine și ea mi se va dărui pe de-a-ntregul. Voi intra în ea înfrigurat, îndepărtându-mă cu fiecare opintire de femeile de dinaintea ei doar ca să mă apropiu de ceea ce le unește cu adevărat pe toate. Și voi aluneca prin vaginul strâmt ca al unei puștoaice abia începute în profunzimea celui univers primitiv, făcut din iubire, căruia voi înțelege că îi aparțin cu tot ceea ce sunt. Și îmi voi dori ca senzația aceea să țină o veșnicie, dar nu va dura mult și voi țâșni înăuntrul ei cu putere, prelung... *I adore you*, îmi va șopti Odete, acoperindu-mi trupul cu săruturi fierbinți. Și eu te ador, îi voi spune când voi învăța din nou să vorbesc. În tine a fost nefiresc de bine și nepermis de frumos, voi îngăima cuprins de o toropeală ciudată. Și sufletul meu împăienjenit va cădea pradă unui somn adânc ca moartea din care mă voi trezi abia a doua zi pe la amiază, mahmur, când Shantam, basistul, va bate la ușa mea îngrijorat că n-am apărut la repetiții.

Oh, my Buddha, ce-ai pățit de ești așa răvășit? Arăți ca dracu', Sega... Unde-i, Shantam?... Cine, frate?... Odete, unde-i Odete??... Ești nebun, care Odete?... Odete, femeia din patul meu, unde-i????... Care femeie din patul tău, *you, crazy mother fucking rockstar*? Altceva în afară de vise erotice nu-ți mai amintești? Am băut ieri ca porcii și tu te-ai făcut muci din două pahare de scotch. Eu te-am dus în cameră, că nu te mai puteai ține pe picioare. Te-ai trântit în pat și ai adormit buștean, chiar nu mai ții minte nimic? Absolut nimic, prietene... Frățioare, e clar, japoneza aia ți-a sucit mințile în ultimul hal, trebuia să îmi dau seama, ai plâns azi-noapte după ea ca un copil... Zău? Nu mai înțeleg nimic... Nici eu, dragul meu Sega, nu mai înțeleg nimic, cine-i gagică asta, Odete?... Mai mult ca sigur un vis, Shantam...

...Ploaia bate la geamul cămăruței ei. Pe carpetă de la capul patului, printre modele geometrice brodate în culori strălucitoare, un elefant cusut cu paiete argintii. Deasupra noastră, un ventilator își învârtă palele apatic prin aerul vâscos, mirosind a santal. E un ventilator vechi și înțelept, care a văzut probabil multe cupluri bizare la viața lui.

Chi cu Sung-hi

Sega, wait! m-a strigat Sung-hi după întâlnirea de seară, la ieșirea din piramidă. M-am întors, surprins să văd cum micuța coreeancă îl lasă pe *Laja* al ei în urmă ca să vină fuguța la mine, cu pași mărunți. Mi-am lipit repede brațele de trunchi, jenat de mirosul pe care îl emană de la o vreme încoace când transpir din cauza emoțiilor. Deși mă spăl des, parcă prin toți porii nu ies decât condimentele din mâncare și

masala din ceaiuri. Se pare că micuța coreeancă nu mi-a simțit duhoarea. Altfel nu m-ar fi luat așa de mână, cu un gest firesc și inocent, ca o școlăriță care nu are curajul să traverseze singură strada. Sega, m-a întrebat ea cu un aer supus, așa cum numai asiaticile știu să întrebe, ne putem întâlni mâine-dimineață pe la șapte și jumătate în sala de sport ca să îți arăt niște mișcări pentru stimularea energiei, pentru circulația *chi*-ului? A trebuit să răsucesc întrebarea prin minte de câteva ori ca să pricep unde bate. N-am priceput. Iar... „Cum vine chestia asta?“, „Ce-ți veni?“, „De unde și până unde?“ sunt întrebări care nu se pun unei asiaticе atât de drăgălașe precum Sung-hi. Nedumerit, i-am aruncat peste umăr o privire lui Raja, care mergea la doi pași în urma noastră. Și Raja a izbucnit în râs, dar nu era râsul lui. Nu era râsul iubitului lui Sung-hi, ci râsul unui bătrânel complet depășit de situație, ca și mine. Fie ce-o fi, mi-am zis și m-am întors la Sung-hi atent să nu stric aerul parfumat cu damful meu *masala*. Sung-hi, îți mulțumesc pentru propunere, i-am răspuns politico, sunt onorat, voi fi acolo mâine-dimineață la șapte și jumătate...

...Iat-o pe treptele sălii de sport, încălzindu-se cu un ceai de ghimbir. Chipul ei are prospețimea unei flori abia îmbobocite și zâmbetul ei luminează dimineața mohorâtă. Oh, iartă-mă că am întârziat, Sung-hi, nu știu cum fac, dar nu ajung niciodată la timp. Nu, Sega, n-ai întârziat deloc, e abia 7 și 20, îmi răspunde ea. Am ieșit eu mai devreme pentru că îmi place răcoarea dimineții... Cu trupșorul ei zvelt îmbrăcat într-un costum de trening bleumarin, cu părul negru proaspăt spălat și prins într-un coc la ceafă, Sung-hi arată ca o gimnastă de nota 10 din lotul Coreei de Sud. Sega, mă abordează ea serioasă, mi-a spus Maneesh că ești bun la Tai-Chi. Până îmi beau eu ceaiul, ce-ar fi să-mi arăți și mie, tare sunt curioasă... E un test? o întreb. Exact, ai ghicit, râde ea, e un test. OK, accept eu, sper să îl trec. Și eu sper, continuă Sung-hi amuzată. Ce se întâmplă dacă nu îl trec? o provoc. Nimic, ridică ea din umeri, o să îi spun lui Maneesh că s-a înșelat. De data asta, izbucnesc eu în râs. Alunecoasă coreeanka. Mai alunecoasă decât marmura asta, udă după ploaie. Fără alte comentarii, îi prezint cele 24 de forme simplificate, una după alta, așa cum le-am învățat de la Maneesh. Toată treaba îmi ia aproape șase minute. Fără alunecări, fără căderi. Lui Sung-hi nu-i vine să creadă. Vai, Sega, deși ești foarte înalt, îți ții echilibrul foarte bine, se minunează ea. Te miști fluid și precis, pot spune că îți simt *chi*-ul. Maneesh te-a învățat bine. Acum hai să îți arăt eu ceva, zâmbește micuța coreeancă ștrengărește, descuind ușa sălii de sport. O să mă dezbrac, dacă nu ai nimic împotriva, mă anunță ea când ajungem în mijlocul sălii. Înghit în sec pentru a nu știu câta oară zilele astea. Yoko, Odete... și acum Sung-hi?! Să fie lucrătura diavolului? Vreo conspirație? Sau un cadou? N-am nimic împotriva, îi răspund cât se poate de calm. Un'-doi, Sung-hi

Își dă jos jacheta și pantalonii de training, rămânând într-un costum negru, mulat peste formele pentru care un sculptor ar ucide fără remușcări. Și, prin contrast, negrul costumului îi face pielea să strălucească precum porțelanul. Cu greu închid gura ca să nu umplu dușumeaua de salivă. Abia când își înfășoară centura albă în jurul taliei înțeleg: în dimineața asta, micuța coreeancă e facilitatoarea mea personală. O să-ți arăt cum să echilibrezi corpul din *hara* și cum să câștigi mai multă mobilitate la nivelul șoldurilor și al genunchilor, îmi spune ea punând două saltele de neopren în fața peretelui acoperit cu oglinzi.

Culcată pe spate, Sung-hi îmi arată cum trebuie să lucreze picioarele ridicându-le pe ale ei în plan vertical și depărtându-le apoi încet, până când acestea ajung să formeze între ele un unghi de aproape 180 de grade. Segă, nu te mai holba ca un prost, îmi zic. Acum încearcă și tu, îmi face ea semn spre salteaua liberă. Rânjesc ca prostul în timp ce mă chinui să repet exercițiul, dar mă prefac că e doar o grimasă din cauza efortului. Sung-hi e uimită de viteza cu care am prins mișcarea. Singura ei nemulțumire: faptul că nu pot depărta picioarele la 180 de grade. Mă sfătuiește să lucrez zi de zi, dacă vreau să reușesc. Singura mea bucurie: poimâine plec și... *bye bye*, Sung-hi, mișcările tale sunt cam periculoase.

Contorsionați și asudați, ea mirosind a floare abia îmbobocită, eu a sconcs *masala*, ne studiem în oglindă. Da, Segă, e bine așa, e perfect. Ce repede prinzi, se bucură micuța coreeancă, trăgând de mine fără milă, în toate părțile, până când nu mai știu unde mi-e capul.

Abonatul contactat ce nu poți fi apelat, unde ești când am nevoie de tine? Mi-e așa un dor de tine, încât îmi vine să te desființez. Am simțit brusc nevoia să te aud, dar tu ai telefonul închis...

Mi-am închis telefonul înainte să intru în sala de sport și l-am repornit abia acum, când am ajuns la Cafenea ca să încep munca. Umblu cu telefonul la mine mai mult ca să fac poze, nu ca să vorbesc. Cine să mă sune? Nimeni alta decât iubita mea, Rațiunea... Nu m-a găsit și mi-a lăsat un mesaj în căsuța vocală. Neavând clienți la ora asta, o să îmi iau inima în dinți și o să ascult mesajul ei răbdător, până la capăt. Ah, de când nu i-am mai auzit vocea...

...Voiam să-ți zic că iar n-ai înțeles nimic. Așa că o să încerc să fiu cât mai clară de data asta și să îți spun, răspicat, pentru ultima oară, exact cum stau lucrurile.

Tu, în dragoste, îți asiguri suferința. Ești dependent de suferință, nu de endorfine, și toate alegerile tale într-acolo duc. Ți-e teamă că nu vei găsi

ADEVĂRUL lângă o femeie. Ți-e teamă din principiu, fără să încerci nimic. Preferi poezia mincinoasă unei clipe prozaice alături de o femeie. Tu, de fapt, n-ai cunoscut nici o femeie, chiar dacă ai admirat grația tuturor femeilor de care mi-ai vorbit la modul cel mai plictisitor. Curcubeul, Adar, Surava, Yoko, Odete, Sung-hi, Samara... Nu ai văzut-o cu adevărat pe nici una, deși pe unele le-ai visat – adolescentin – mame ale copiilor tăi. Du-te lângă ea, oricare ar fi ea, trăiește-o pe ea și hrănește ce se naște între voi. O relație e o entitate. Trebuie îngrijită, ca un copil. Ce îi ceri tu unei femei este imposibil. Tu iubești himere, nu femei. Mă tem că nu înțelegi viața cu mecanisme ei, deși m-ai păcălit cu echilibrul tău aparent, cu jovialitatea ta, cu felul tău firesc în care te înfățișezi. În dragoste, ești când prea înalt și atunci vorbești din ființa ta nepământească, când prea meschin și schelălăi din animalul ăla al tău mic și prost.

Să știi că dintre toate mie mi-a plăcut Yoko. Are ea ceva în fizionomie care seamănă cu tine. Ai și tu uneori niște expresii așa, japoneze... Dacă te-ar fi luat de mână și te-ar fi dus cu ea în Japonia, ai fi trăit zile, săptămâni, poate chiar ani de fericire. Relația n-ar fi nici mai posibilă, nici mai imposibilă decât orice altă relație din lumea asta. Dar te-ai căcat pe tine. Ai ars-o cu texte și ai prăjit-o cu metafore până ai înnebunit-o și până te-ai înnebunit. Știi de ce n-a vrut să te mai vadă? Pentru că te-ai purtat ca un copil abandonat care își caută mama. Dacă tânjești într-adevăr după Yoko, lasă poezia și du-te să trăiești cu ea. Poate fi rău, poate fi bine. Nu poți afla decât trăind, nicidecum visând la cai aurii pe pereți de hârtie.

Hai să-ți spun adevărul: în realitate tu te-ai îndrăgostit de propria ta imaginație, iar imaginația ta n-are nici o legătură cu Yoko. Tu ai văzut Asiatica, nu pe Yoko. Ce ai văzut tu de fapt e tot chinezoaica aia care îți făcea cu ochiul din cărțile poștale. Sau păsăricile de foc spațiale pe care ți le arătau filipinezele alea pe internet. De aia te-a trimis Yoko la Vipassana: să te tratezi, să vezi lucrurile așa cum sunt, nu așa cum îți imaginezi tu că sunt.

A ta iubită,

Rațiunea

A ieșit gânsacul!

Gyan îmi aține calea, tunând și fulgerând. *The swan is out, Sega! Again! She's veery angry! Daya didn't feed her today.* Sega, te rog să nu mă înțelegi greșit. Dacă se dorește, hrănesc eu lebăda, am făcut-o de atâtea ori, însă nu pot accepta faptul că persoana care ar trebui să aibă grijă de ea nu are pentru că uită sau pentru că nu îi pasă. Și nu e prima dată când se întâmplă, Sega. E deja a treia oară săptămâna asta.

De două ori am acoperit-o pe Daya, m-am smuls de la jobul meu și m-am dus să hrănesc pasărea... Dar până când? E responsabilitatea ei! Nu știi cine a desemnat-o să facă munca asta și nici nu-mi pasă, dar e clar că femeia nu-și vede de treabă. Vreau să se știe problema, vreau să se ia măsuri, vreau ca lebăda să nu mai sufere! Și repet: dacă trebuie, o hrănesc eu, dar să mi se ceară explicit, nu să se treacă cu vederea și eu să am și lebăda pe cap, pe lângă celelalte responsabilități...

Pe lângă responsabilitatea jobului principal, de asistent la Multiversitate, Gyan mai operează aparatul video la Centrul de bun-venit, în cadrul întâlnirii de seară pentru bolnavi. Și cam atât. Gyan e un indian blajin, înalt și uscățiv, însă câteodată îi mai sare țandăra, ca în situația de față. Când a apărut acum două luni și ceva în biroul Work As Meditation cu aceeași plângere, n-am înțeles nimic. Fiind la început, nu știam nici cine-i Daya, nici despre care lebădă e vorba și nici ce legătură e între Daya și lebădă. Aishwarya mi-a sugerat să nu mi bat capul cu Gyan. Într-adevăr, mi-a spus ea atunci, Daya mai uită din când în când să-i dea lebedei de mâncare, însă de schimbat, n-o schimbăm pentru că își face bine treaba și nu omite chiar atât de des să hrănească pasărea, precum susține Gyan.

Pasărea mare și albă, cu gât lung și mers caraghios, își face apariția pe aleea din dreptul Librăriei, gâgâind mânioasă, cât o ține pliscul. E o lebădă bătrână, care de obicei nu părăsește micuțul eleșteu, special amenajat pentru ea lângă Chuang Tzu. Lebăda iese la plimbare doar atunci când nu mai poate de foame. Și azi cineva a uitat să o hrănească. Ei, vezi? Ce-ți spuneam? răbufnește Gyan, clătînând din cap supărat.

Mă întorc spre Gyan, senin. *Beloved*, trebuie să te informez că nu mai lucrez la Work As Meditation. Nu?! Nu. Da' ce faci acum? De o săptămână sunt Barman. De ce nu treci și tu pe la Cafenea, să te mai relaxezi puțin? Îl ispitesc eu. Nu-mi place mie pe terasa aia, Sega, se scutură el scârbit. Mie nu-mi plac distracțiile... Alt călugăr... Și acum cine-i în locul tău la Work As Meditation? mă întreabă. Deepa, îi răspund. *Oh, Deepa? Very gooooood*, se luminează el.

Lebăda trece nervoasă pe lângă noi, lipăind spre Poarta Principală. Vai, se îngrijorează Gyan, n-a ajuns niciodată așa departe. Te pomenești că vrea să plece de supărare. *Bye bye, Sega*, mă duc să o bag la loc și să îi dau de mâncare, vorbesc eu dup-aia cu Deepa, OK? În regulă, Gyan, nici o problemă, te aștept la un ceai pe terasă, când vrei tu. Nu, Sega, nu vin, doar ți-am zis că nu-mi place locul ăla, se burzuluiește el, străduindu-se din răputeri să deturneze pasărea ieșită

din minți înapoi spre locșorul ei de lângă Chuang Tzu.

Îl las pe bietul Gyan cu lebăda lui și îmi continui sprintenel drumul spre Plaza Café. A început o nouă zi de muncă. Ultima.

Sega, două *masala* și două *khakra, please*, comandă Aishwarya suav. E ultima ta zi aici, nu? Așa se pare, îi răspund așezând frumos pe o tăviță ceaiurile cerute și sărățelele. Și? Cum te simți? Ești bucuros că pleci? Sau trist? Nici una, nici alta, Aishwarya. Cred că sunt mai multe sentimente, amestecate. Deci ți-a priit, mustăcește ea. Mi-a priit, îi zâmbesc, dar... ce-i prea mult strică... Simt nevoia să plec mai departe. Aventura continuă, Aishwarya. Hi-hi, ce zici tu de aventura noastră? Îmi face ea cu ochiul. Tu ai apăsât câteva butoane de-ale mele, eu câteva de-ale tale, însă până la urmă... să știi că mă bucur că suntem cum suntem acum. Mă uit la fosta mea șefă cu drag. După toate câte s-au întâmplat între noi, cu suișuri și coborâșuri, am ajuns în cele din urmă să ținem unul la celălalt. Contează și faptul că nu mai împărțim aceleași responsabilități, iar asta ne face să ne simțim și mai relaxați unul în prezența celuilalt... Auzi? Îmi întrerupe ea gândurile. Ce-ar fi să luăm prânzul împreună? Uite, o chemăm și pe Tanu, îl luăm și pe Gabriel... Ce-ai zice de un *thali*, în oraș? Așa, ca un prânz de bun-rămas... Excelentă idee, Aishwarya, aș fi făcut eu invitația dacă n-o făceai tu.

O indiancă, un brazilian, o cehoaică și un român iau prânzul peste drum, la Raga, restaurantul ca un garaj defațat și reamenajat, unde am intrat desculți, după ce ne-am lăsat încălțările afară. În centru, o masă cu picioare scurte, acoperită cu o mușama, și câteva perne puse direct pe mochetă. Pe pereți, Krishna, Ganesh, Isus și Osho, să nu se supere nici unul. În fața fiecăruia dintre noi, câte o *thali* – o farfurie metalică imensă, cu de toate. De la *daal* la orez, de la murături la *chappatti* proaspăt, făcut în casă. De astâmpărat setea, *lassi* – iaurtul bătut și subțiat cu apă, la care se adaugă puțină sare sau zahăr; altă băutură de care am devenit dependent. După ce goleşti farfuria și paharul, mai poți face un plin dacă ți-a plăcut. Și încă unul. Și tot așa. Până te sature. Prețul rămâne același: 30 de rupii, ca pentru o singură porție. De zece ori mai ieftin ca în *resort*. Am făcut cinste la toată lumea, se înțelege. Doar e ultima mea zi aici.

La întoarcere, mă întâlnesc cu Adar, lângă piscină. Plec, frumoaso. Când?! tresare taiwaneza, oprindu-se brusc și acoperindu-și inima cu palmele. Măine în zori, îi răspund. Te întorci, nu?... Nu cred... Ai timp să ne plimbăm un pic?... Am... Ne plimbăm ținându-ne de mână prin Osho Teerth, grădina luxuriantă din spatele clădirii Myrdad, ca un Adam european și o Evă asiatică. Mă uit în ochii tăi și văd că te-ai

schimbat, surâde ea ca o rază de soare. Te simt altfel acum, *Swami* Sega... Cum altfel, Adar? Deschis, râde taiwaneza, scoțând limbuța printre dinți. Mă lași să văd în tine. Ceva frumos s-a întâmplat cu inima ta...

...Ultima întâlnire de seară. Ultimele acorduri. Și cântecul meu de lebădă. Zornăi din tamburină, aducându-mi aminte cât de speriat am ajuns aici și cum dansam pe atunci, țeapăn ca un Pinocchio. Zâmbesc, amintindu-mi-l pe Sega cel de acum trei luni. Sega, cel venit de departe cu o tolă plină de povești care îi îngreunau existența. Poveștile altora. Acum însă tolă e aproape goală și Sega a înțeles că a devenit mult mai ușor. Iată-l cum dansează. Parcă zboară. Sega dansează și dansează pe muzica aceea, insuportabilă la început, pe care a ajuns încetul cu încetul să o îndrăgească. Și chiar să o cânte. Sega zornăie din tamburină, cântă și dansează, privindu-i cu inima pe toți acești oameni în robe albe din fața lui. Aishwarya, Jivan, Ananda, Yogendra, Curcubeul, Vedhan, Tarika, Maneesh, Raja, Adar, Sung-hi, Devagit, Param, Gita, Moritz, Ekta, Sushi, Ashish, Zuri, Samiti, Aditi, Gyan, Daya, Kavyo, Shantam, Priya, Satto, Maria, Isha... toți sunt aici. Ei vor continua să danseze la multe întâlniri de seară de-acum înainte, fără mine printre ei. Mi se umezesc ochii. Iată și Bucuria! În seara asta, și Bucuria dansează în Auditorium.

Sega, you have such a great heart, îmi șoptește Bansuri la sfârșitul recitalului, îmbrățișându-mă strâns. *Please don't go. Stay here and let's do some recordings. I need your voice...* Gytam, chitaristul japonez, e cuplat pe „*enjoy, enjoy*“, ca să își ascundă emoțiile. Robele de rezervă i le fac cadou, într-o pungă, lui Shantam, așa cum i-am promis dimineață, iar el îmi dăruiește o drâmbă de bambus, din Cambodja. *Keep dancing in this light, bro*, îmi urează el la despărțire, *and remember me...*

...Ultimul discurs. Nici că se putea un subiect mai potrivit:

Faimosul filozof Riko îl roagă pe Nansen, maestrul Zen, să îi explice străvechiul koan cu gânsacul din sticlă. Dacă un om pune un boboc într-o sticlă și îl hrănește până când acesta ajunge la maturitate, cum poate omul să scoată gânsacul fără să îl omoare și fără să spargă sticla?

Nansen bate cu putere din palme și strigă:

Riko!

Da, maestre! răspunde pe dată filozoful.

Vezi? găsește Nansen. A ieșit gânsacul!

Gânsacul e în sticlă doar când visezi. Gânsacul nu a fost niciodată în sticlă când ești treaz. Nu poți scoate gânsacul dacă visezi... Un maestru nu e un învățător. El nu te învață, ci doar aplică diverse metode pentru a te trezi. Bătând din palme, Nansen îl aduce pe Riko în prezent. Aceasta a fost metoda în cazul respectiv. Nimeni nu se poate aștepta la un răspuns ca ăsta, nici măcar Riko... Din trecut și din viitor, Riko e adus dintr-odată în prezent. Brusc și pentru o clipă, el uită întreaga problemă. Unde e sticla și unde e gânsacul? În fața lui e doar un maestru, într-o postură bizară, bătând din palme și strigând „Riko!”. Deodată, problema dispare. Pentru o clipă, timpul s-a oprit în loc. Pentru o clipă, mintea s-a oprit. Pentru o clipă, nu a existat nimic altceva decât un maestru, o bătaie din palme, un strigat și o scânteie de iluminare. În acel moment, maestrul spune:

Vezi? A ieșit gânsacul!

Și problema e rezolvată.

Sticla e mintea și tu ești gânsacul. Gânsacul poate ieși din sticlă doar dacă înveți să fii un martor. Dacă te lupți cu gânsacul și cu sticla, nu vei găsi niciodată ieșirea. Conștientizarea e gânsacul care nu se află în sticlă. Dar tu crezi că el e acolo și întrebi în stânga și în dreapta cum să îl scoți. Și există mulți idioți care îți vor sări în ajutor, cu tot felul de tehnici, ca să scoată gânsacul din sticlă. Îi numesc idioți pe cei care nu au înțeles nimic din toată această poveste... Când oamenii învățați cu șirul neîntrerupt și nesfârșit al gândurilor, cu raționamentele, cu logica, încep să studieze Zen, fac un pas greșit de la bun început. Zen-ul nu poate fi studiat. Zen-ul trebuie trăit, trebuie absorbit de la un maestru în viață.

Gânsacul e afară și nu a fost niciodată înăuntru, așa că întrebarea „cum îl scoți?” nu are nici un rost.

Fă un pas în lateral, lasă mintea să treacă, încetează să te mai identifice cu ea. Și vei vedea în curând că nu există nici o problemă. Gânsacul e afară. Nu e nevoie să spargi sticla și nici să omori gânsacul...

...În seara asta părăsesc printre ultimii non-templul acestei non-religii și mă îndrept fără grabă spre Chuang Tzu, casa cu ferestre-oglinzi... Osho nu s-a născut și nu a murit, doar a vizitat planeta Pământ... Dincolo de oglindă e cenușa lui Osho. Dincoace sunt eu, cel care abia își stăpânește emoția. Și vizita mea se încheie acum. Mă înclin cu palmele împreunate în dreptul inimii. *Namaste, Osho.*

Namaste, Sega-ji, mă întâmpină Param vesel, când ajung în sfârșit la Cafenea. *I hope you'll find what you're looking for, love.* Nu renunța să cauți iubirea. Și dacă nu o găsești... poate că ne vom mai întâlni, cine știe? Eu sunt aici sau... *wherever*, îmi zâmbește el cu o dragoste pe

care nu știu să i-o întorc.

Sung-hi se ridică de la masa ei și vine la mine fuguța, cu pași mărunței. Mă strânge tare în brațe, fără nici o introducere. Nu îi pasă că Raja e cu ochii pe noi. Micuța coreeancă mă privește lung, pătrunzător, apoi mă îmbrățișează iar, oftând. Of, am auzit că pleci, așa-i?... Așa-i, Sung-hi... Off, așadar pleci... Da, Sung-hi, plec... Offf, ai să te întorci, Sega?... Nu știu, Sung-hi, nu cred... *So you're leaving, ooohhh...* Și mă îmbrățișează din nou, pentru ultima oară.

Ești oricând binevenit să îmi iei locul în Buddha Grove, să știi, îmi spune maestrul Maneesh, îmbrățișându-mă la rîndul său.

Ananda cel scrântit nu vrea să mă îmbrățișeze pentru că nu îi place contactul fizic. În schimb îmi arată degetul mijlociu de la mîna dreaptă și îmi spune:

Ai să te întorci, călugăre.

Ashish îmi dă un *link* cu mersul trenurilor și zborul avioanelor, ca să călătoresc mai ușor prin India, iar Sushi se mulțumește să mă îmbrățișeze strâns, fără vorbe, doar cu lacrimi în ochi. În ochii lui, dar și într-ai mei.

Tarika îmi zâmbește rece, de la distanță. Nu s-a mai apropiat de mine și nici eu nu am putut să mă mai apropii de ea.

Samiti mă îmbrățișează cu aceeași căldură ca în prima zi. *Ay, ay, ay, querido, you, beautiful man*, o să-mi fie dor de tine. Și mie de tine, *beloved Samiti*, te iubesc.

Mă adun târziu, în fața calculatorului din mansarda clădirii Myrdad. Cele patru propuneri pentru coperta cărții *Ecstasy – The Forgotten Language* sunt aproape gata. Fac ultimele retușuri, le scot la imprimantă și îmbrac cu ele patru cărți, ca să le vadă Kamal mâine-dimineață. Mâine nu voi mai fi aici să îmi susțin ideile în fața lui Raja, așa că încheg rapid o prezentare în Powerpoint:

Extazul, limbajul uitat... Din cele patru variante, recomandarea mea este cea cu ghiocelul care scoate căpșorul din zăpadă. Iată de ce: mintea noastră e ca un strat de zăpadă. Rece. Apăsătoare. Copleșitoare. Și parcă împotriva vieții. Totuși, o floare delicată poate străpunge stratul cel gros pentru a întâlni lumina soarelui. Floarea aceasta gingașă ne ajută să ne amintim cine suntem cu adevărat. Ne ajută să ne amintim că putem străpunge mintea ca să întâmpinăm primăvara vieții noastre...

Sortez cu atenție documentele și le organizez cât mai bine ca să ușurez

munca celui care va prelua de mâine proiectul. Și dau un email tuturor celor de care m-am simțit aproape:

Thank you for accepting me and letting me take you in my heart. Namaste.

La 6 dimineața, după două ore de somn și alte două de făcut bagajul, pe Poarta Principală iese un om încălțat cu o pereche de crocși roșii, purtând pantaloni albaștri până la genunchi și o cămașă în carouri, cu mâneci scurte, gârbovit între două rucsacuri. Unul mare și albastru în cârcă, altul mic și cenușiu peste piept, de-a curmezișul. Singura robă păstrată, cea stacojie croită ca un kimono, e împăturită și pusă cu grijă pe fundul rucsacului albastru, ca amintire. Acest om, dezvățat de hainele cu care a venit din lumea lui îndepărtată, n-a ajuns nici Zorba și nici Buddha. Și nici *sannyasin*. N-a putut renunța la trecutul său. O să îl care cu el, mai departe, ca pe o piatră de moară. Nu e liber, dar cel puțin a văzut limpede ce duce în spate. Cu teama de necunoscut în stomac, dar și cu o curiozitate vie, de copil, în inimă, se furișează pe Poarta Principală în întunericul de dinaintea zorilor, spre ricșa tocmită de ieri, care îl așteaptă cu motorul pornit, răsunând în liniștea dimineții ca o darabană . În fața ochilor e doar o noapte care se îngână cu ziua, nu și un drum înfundat.

Gânsacul a ieșit pentru că e flămând. A ieșit lăsând în urmă, în vis și în amintire, locul nr. 17 din Parcul Koregaon. A părăsit tabăra de bază ca să o ia drept în sus, spre Himalaya. Și-a lungit gâtul, apoi și-a desfăcut, larg, aripile. Vrea să vadă acum dacă poate să zboare.

Gata, a ieșit gânsacul.

Table of Contents

Namaste. Un roman de aventuri în India

Musonul cu parfum de tei

Zborul

Parfumul Indiei

Adil și musonul

Grand Road, Super Cinema

Poarta Indiei

Mumbai pe repede înainte

Bye bye, Mumbai

Înterupătoarele

Alb și roșu și negru

Demonii

Măștile

Rămășițele zilelor

În sala oglinzilor

Muncă și meditație

Bețișoare zen

Bucuria, Focul și Iasomia

Scurtătura spre mine însumi

Mesaje de iubire

Școala misterelor

Cele trei ceasuri de veghe

Promoția omului nou

Ug, fiul ploii

Rece, cald

Mukta

Sărbătoarea Sannyas

Osho SRL

Secretul oglinzilor

Plouă cu depresii

Curcubeul, David și Goliat

Spațiul dintre cuvinte

Nowhere to go

Îndrumări

Culorile Curcubeului

Zorba

Samara

Adar și culoarea violet

Olandezul zburătăcitor

Resurse lăuntrice pentru muncă și viață

Gibberish

Frumusețea întunericului
Cocorul din Buddha Grove
Bucățița mea de întuneric
Enlightenment
Endarkenment
Inima din gheață și gheața din inimi
Ultima porție de întuneric
Fereastra
Guru Purnima
Despărțire cu gust de mango
Douăzeci și una
Păunul Narcis
Inimi de pluș
Moarte fără de viață și viață fără de moarte
Osholand
Hu-hu-hu, Ha-ha-ha
Gorila
Diavolul din detalii
Ziua Prieteniei
Pacientul
Curcubeul unei nopți
Guava în descompunere
Dulcegării
Ultimul joc
Visul pe care nu știm că îl visăm
Poona One
Grigore Ureche Muzicală
Yoko
Mr. Tambourine Man
Păunița și zeița
Kagemusha
Măicuța Tan Maya
Dimineața de bun-venit în viața mea
Yoko și Cartea secretelor
Yoko și secretele ei
Bună dimineața, Yoko
Subject: Yoko
Pingo-Pingo Sayonara
Confirmări
Barman
Mitul eternei reîntoarceri
Eu gust de voce... Eu stau în camera mea. Vino auzi. Odete.
Chi cu Sung-hi
A ieșit gânsacul!